NEW YORK TIMES BESTSELLER

a Jó kislányok kézikönyve gyilkossághoz szerzőjétől

Rachel Price visszatérése

HOLLY JACKSON

Kolibri

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Holly Jackson: *The Reappearance ofRachel Price*
Delacorte Press, New York, 2024

Ez a mű kitalált történet. A nevek, helyszínek, karakterek
és események az író képzeletének szüleményei,
egyéb esetben pedig fiktív módon vannak kezelve.
Bármilyen hasonlóság valós (akár élő, akár holt) személyekkel,
eseményekkel vagy helyszínekkel csupán a véletlen műve.

Fordította Miks-Rédai Viktória

Copyright © Holly Jackson, 2024
Magyar kiadás © Kolibri Kiadó, Budapest, 2025
Hungárián translation © Miks-Rédai Viktória, 2024
Translated under licence from Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.

Borítófotó © Christine Balckburne, 2024
Az eredeti borítót Casey Moses tervezte

A kishúgomnak

Annabel Price
8. osztály
2020. 02. 13.

A családfám

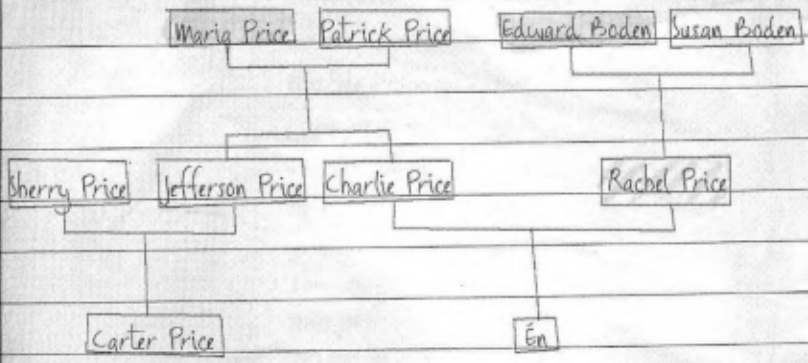

Jelmagyarázat

Elhunyt

Bizonytalan

MDBo ☰ Menu All Search MDBo

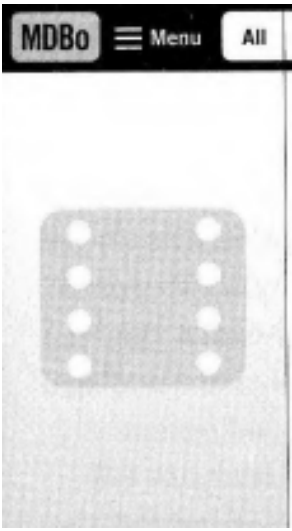

Rachel Price eltűnése

Dokumentumfilm | Bűnügyi

Forgatás éve: 2024

☆ Rate

Stáb:

Ramsey Lee	...	producer, rendező
James Myers	...	operatőr
Saba Iqbal	...	hangmérnök
Ash Maddox	...	segédoperatőr

EGY

– Mit gondolsz, mi történt az anyáddal?

Bel kellemetlennek érezte a szót. *Anyád.* Ennél kellemetlenebb már csak az *anyukád* lett volna. Az mindig eltorzult a szájában, és amikor kiszakadt, szétloccsant a padlón, mint egy meztelencsiga, hadd bámulják a többiek. Mert mindenki bámult. Mindig mindenki. Ez a szó nem illett Bel szájába, úgyhogy nem is mondta ki, ha elkerülhette. Az *anyád* szóban legalább volt valami hidegség, valami távolságtartás.

– Semmi baj. Ráérsz – szűrte a fogai közt Ramsey.

Bel ránézett, tekintete elkerülte a kamerát. Ramsey fekete bőrén tisztán látszottak az aggodalom okozta ráncok, a szarkalábak a szeme körül, ahogy Beit figyelte, mert az interjúalanya máris túl sok időt vett el, többet, mint a korábbi napok előbeszélgetései során. Megdörgölte a halántékát, épp ott, ahol sötét, göndör haja már őszülni kezdett.

Ramsey Lee, dél-londoni filmrendező. És most mégis itt ül vele szemben, a New Hampshire állambeli Gorhamben, egy fél világgal odébb.

Ramsey megköszörülte a torkát.

– Izé… – Bel torkában megakadt az a meztelencsiga. – Nem tudom.

Ramsey hátradőlt, a széke megnyikordult. Az arcán csalódottság villant át, és Bel megértette, hogy rosszul csinálja. Még annál is rosszabbul. Biztosan a kamera az oka. A kamera megváltoztat mindent. Maradandóvá teszi a dolgokat. Egy nap emberek ezrei fogják megnézni ezt, és csak a képernyő üvege fogja elválasztani tőle őket. Minden szavát kielemzik, minden kis szünetet, és mindenről véleményt is

alkotnak majd. Tanulmányozzák Bel arcát is: rózsás, fehér bőrét, a pirulását, hegyes állát, amely csak hangsúlyosabbá vált, ha megszólalt, és főleg ha mosolygott, rövid, mézszőke haját, kerek, szürkéskék szemét. *Hát nem éppen olyan, mint Rachel volt?* – mondogatják majd ott, a képernyők előtt. Bel a maga részéről úgy gondolta, jobban hasonlít az apjára. De azért köszi.

– Sajnálom – tette hozzá, és összeszorította a szemét. A három stúdiólámpa meleg fénye után narancsvörös pacákat látott maga előtt. Csak túl kell jutnia ezen a dokumentumfilmen, eljátszani, hogy nem utálja minden egyes pillanatát, beszélni Rachelről, aztán folytatódhat az élete, mint régen, és megint nem kell beszélnie Rachelről.

Ramsey megrázta a fejét, és elmosolyodott.

– Semmi gond – felelte. – Nehéz a kérdés.

Valójában azonban nem volt nehéz, nem igazán. Ahogy a válasz sem. Bel tényleg nem tudta, mi történt az anyjával. Senki sem tudta. Éppen ez volt a lényeg.

– Azt hiszem, hogy…

Ebben a pillanatban valaki megbotlott a kamera mögött egy kábelben, és kirántotta a konnektorból. Az egyik lámpa kialudt, és meg is ingott vékony lábain. Egy kéz kapott utána, mielőtt felborult volna.

– Basszus, bocs, Rams! – szabadkozott a kétballábas, és rohant visszadugni a lámpát.

Most, hogy kialudt a fény, Bel végre rendesen látta is a fickót. Amikor Ramsey bemutatta őt a csapatnak, szinte észre sem vette a srácot, hiszen túlságosan összezavarták a fények és a kamera. A négy jelenlévőből talán ő volt a legfiatalabb, nem sokkal idősebb, mint maga Bel. És talán ő volt a legnevetségesebb alak, akit a lány valaha látott. Vállig érő, hullámos barna haját félrefésülve hordta, az arca csupa szög és él. Kockás trapéznadrágot viselt, hozzá virító lila pulóvert, amelynek a mellrészén kis zöld meg sárga dinoszauruszok masíroztak.

– Bocsánat! – szabadkozott megint, és a kiejtése elárulta, hogy ő is londoni. Magában motyogva visszadugta a lámpát a konnektorba, az izzó életre kelt, és a fény újra elrejtette az alakját. Hála az égnek. Az a ronda pulóver igazán elvonta a figyelmet.

– Mondtam, hogy rögzítsétek rendesen a kábeleket, Ash! – Ramsey oldalra hajolt, hogy belásson a lámpa mögé.

– El is kezdtem – jött Ash válasza a fényfüggöny mögül. Valahogy még a hangja is szögletes volt. – Aztán elfogyott a ragasztószalag.

– Haver, fent van még vagy ötvenezer tekercs – vágta rá Ramsey.

– Ötvenezer-egy – tódította a mikrofon mögött álló nő. A mikrofont egy háromlábú állványról, rúdon lógatták Bel és Ramsey fölé, a szürke, bolyhos felvevőfej éppen a kamera látóterén kívül maradt. Ramsey Saba néven mutatta be a nőt, mint *hangfelelőst.* Hatalmas fejhallgatója alatt az arca szinte eltörpült, a fülpárnák természetellenes ráncokba kényszerítették barna bőrét.

– Bocsi! – hallatszott ismét Ash hangja. – Később helyrehozom!

– Semmi baj. – Ramsey arca egy pillanatra ellágyult, aztán az óriási kamera mögött álló férfira nézett. – James, miért Asht veszed?

– Gondoltam, ha már *cinema vérité* stílust akarsz a dokuban, akkor ez is legyen benne – válaszolta az operatőr.

– Nem, ez ne legyen benne. Újravesszük. És ezúttal mindenki ügyeljen, hova lép. – Ramsey bocsánatkérő mosolyt villantott a szemben ülő Beire. A kanapé párnáit többször is el– és átrendezték a lány mögött, mire elérték a kívánt művészi hatást. – Ash a sógorom – mondta magyarázatképpen. – Tizenegy éves kora óta ismerem. Ez az első munkája, igaz, Ash? Az operatőr mellett dolgozik.

Ash a segédoperatőr. Saba a hangfelelős. James az operatőr. Ramsey pedig a producer, a rendező. Jó lehet, ha a szavakat, amelyek a nevedet kísérik, magad választod. Bel helyzete más volt. *Ez itt Annabel. Rachel Price lánya.* Az utóbbi mindig sokatmondó suttogásként hangzott el.

Mert ugyan Rachel eltűnt, mégis minden csak a hozzá való viszonyában létezett. Gorham sem csak egy hely, hanem *az a hely,* ahol Rachel Price élt. A Milton út 33. sem Bel otthona volt, hanem a ház, ahol Rachel Price élt. Bel apja, Charlie Price, nos, ő Rachel Price férje volt, akkor is, ha a Price nevet ő hozta a házasságba.

– Ash, a csapót – emlékeztette Ramsey.

– Ó! – Ash felbukkant a fényből, a kezében a fekete-fehér csapótáblával. Az állt rajta nyomtatott betűkkel: *Rachel Price eltűnése.* A dokumentumfilm címe. Alatta, kézzel írva: *Interjú Bellel.* Csak az lepte meg, hogy nem szerepelt a neve mellett a kiegészítés: *Rachel Price lányával.*

Ahogy Ash belépett a kamera elé, a nadrágszárai zizegve összesúrlódtak.

– Hatodik csapó – jelentette be, és hangosan csattintott, aztán sietve félrehúzódott.

– Kezdjük elölről – sóhajtott Ramsey. Már órák óta ültek ott, és ez kezdett meglátszani az ő arcán is. – Az anyád több mint tizenhat éve tűnt el, és ez idő alatt soha semmiféle életjelet nem adott magáról. A bankszámláin nem történt pénzmozgás, a családjával nem lépett kapcsolatba, és a kiterjedt keresés ellenére sem találták meg a holttestét. Természetesen voltak, akik látni *vélték…* – Annyira megnyomta a szót, hogy az szinte félrehajlott. – Az internet népe állítólag Párizsban és Brazíliában is látta őt. Néhány hónapja valaki North Conwayben. Ezek azonban természetesen alaptalan kijelentések. Az anyukád 2008. február 13-án nyom nélkül eltűnt. Mit gondolsz, mi történt vele?

Bel nem mondhatta ismét, hogy nem tudja, mert akkor örökre ott ragadnak.

– Számomra is éppen olyan rejtélyes az ügy, mint az egész világ számára – felelte. Ramsey szemének villanása elárulta neki, hogy ez sokkal jobb válasz volt. Oké, csak így tovább. – Ismerek minden

elméletet, amit csak kitaláltak arról, mi történhetett. És ha választanom kellene… – Ramsey bátorítóan biccentett, hogy mondja tovább. – Azt hiszem, el akart menni. El is ment. Aztán talán egy gyilkos véletlenszerűen választott áldozata lett… azt hiszem, a média így szokta mondani. De lehet, hogy eltévedt a hegyekben, megfagyott, és végül az állatok hurcolták szét a maradványait. Ezért nem találtuk meg soha.

Ramsey előrehajolt, elgondolkodva simogatta az állát.

– Mondd, Bel, eszerint úgy gondolod, az a legvalószínűbb eshetőség, hogy az anyád halott?

Bel félig biccentett, félig lenézett az asztalra maga előtt. A vízzel teli pohár csak kellék volt, nem ihatott belőle. Tettek ki egy márvány sakktáblát is, harcra kész figurákkal. A színpad a főúton álló Royalty Inn Motel átrendezett konferenciatermében állt. A víz, a sakktábla, a párnák, mind csak díszlet. Semmi sem volt valódi, minden a látványt szolgálta.

– Igen, azt hiszem, halott. Azt hiszem, még aznap meghalt, vagy nem sokkal később.

Valóban ezt gondolja? Számít bármit is, mit gondol? Aki eltűnt, eltűnt.

Ramsey is a sakktáblát nézte.

– Azt mondod, hogy az anyukád el akart menni – ismételte, és felpillantott. – Úgy érted, menekült?

– Talán – vont vállat Bel.

– Van azonban olyan meggyőző bizonyíték, amely ellentmond a menekléses elméletnek. Rachel nem vett ki pénzt a bankszámlájáról az eltűnését megelőző napokban, sőt hetekben. Ha azt tervezte, hogy elmenekül, és új életet kezd, ahhoz pénzre lett volna szüksége. Sőt, a tárcáját, az okmányait sem vitte magával, ahogy a bankkártyáit sem. A telefonját is otthon hagyta. Sem ruhákat, sem személyes tárgyakat nem csomagolt. Egyáltalán semmit. Bár fagyos volt a hőmérséklet, kabátot sem vett. Az is a kocsiban maradt, a telefonja és a tárcája mellett.

És énmellettem, gondolta Bel.

– Ehhez mit szólsz? – tette fel a kérdést Ramsey.

Mit akar, mit szóljon?

– Nem tudom – tért vissza Bel a két szóhoz, amely mögött elrejtőzhetett.

Ramsey megérezte, hogy a lány barikádot emelt, úgyhogy visszalépett, és mással próbálkozott.

– Tizennyolc éves lettél, Bel. Még kétéves sem voltál, amikor Rachel eltűnt. Huszonkét hónapos, hogy pontosak legyünk. És természetesen az egyik legfontosabb mozzanat az ügyben, ami megkülönbözteti a többi hasonlótól, hogy te is ott voltál. Az anyáddal voltál, amikor eltűnt.

– Igen – bólintott Bel. Már tudta, mik lesznek a következő kérdések. Akárhányszor tették fel őket, a válasz nem változott. Csak ő érezte magát mindig nyomorultabbul.

– És semmire sem emlékszel arról a napról? Hogy a bevásárlóközpontban voltatok? Az autóban?

– Semmire – közölte Bel érzelemmentesen. – Túl kicsi voltam még, hogy emlékezzek, vagy hogy értelmesen elmondjam, mit láttam aznap.

– Éppen ez a legőrültebb dolog – hajolt előre Ramsey, miközben igyekezett visszafogni a hangerejét, de a szavai féktelenül áradtak: – Tényleg nagyon kicsi voltál még, nem tudtad rendesen elmondani a rendőröknek, mi történt. *De hogyha* valaki elrabolta Rachelt, a kocsiból, amit aztán elhagyatva találtak meg, veled együtt, akkor biztosan láttad, mi történt. Láttad, ki tette. Valamikor, ha csak rövid időre is, tudtad, mi a rejtély megoldása.

– Tényleg.

Téboly, hát nem? Tényleg a legőrültebb gondolat.

Lehunyta a szemét. A három lámpa napfoltja betört a koponyája sötétjébe. Túl fényesek. Forrók is, vagy ezt csak képzeli? Lehet, hogy ezért ég így az arca.

– Jól vagy? Folytathatjuk? – kérdezte Ramsey.

– Persze. – Amúgy sem volt választása. Aláírták a szerződéseket, mindenféle lemondó nyilatkozatokkal és beleegyezésekkel együtt. És ami a legfontosabb, az apjának is megígérte. Az ő kedvéért eljátszhatja a kedves lányt, és ahol kell, kimondhatja, hogy *igen, nem* és *sajnálom.*

– Valóban nem emlékszel semmire abból a napból?

– Nem. – Ha még egyszer megkérdezik, akkor sem fog. És utána sem. Semmi emlék, semmi elmélet. Csak amit később tudott meg, amikor már elég idős volt, hogy felfogjon bizonyos dolgokat. Őt hátrahagyták. Egyedül, a hátsó ülésen, akármi is történt.

Ramsey csillogó szemmel folytatta.

– Ez az ügy még ma, tizenhat évvel később is az egyik legismertebb és legtöbbször feldolgozott eset a megtörtént bűnesetekkel foglalkozó podcastokban és a közösségi médiában. Nem kopott ki a köztudatból. A Rachel Price név szinte egybeforrt a rejtély szóval. Az eltűnés igazi rejtvény volt, az emberek természete pedig az, hogy a rejtvényeket meg akarják oldani. Nem gondolod?

Erre most válaszolnia kellene? Mindegy is, mert Ramsey folytatta.

– És mindez azért van így, mert Rachel aznap mintha kétszer tűnt volna el. El tudod mondani, mi történt délután kettőkor, hogy hova mentetek?

– Újra?

– Igen, kérlek. A felvétel kedvéért. – Ramsey ezzel a kamerára hárította át a terhet, mert a kameráknak nincsenek érzéseik. Rendes volt tőle. De hiszen éppen azt akarta, hogy Bel rendesnek tartsa, nem?

A lány megköszörülte a torkát.

– Aznap délután a kocsiban ültem Rachellel. A White Mountains bevásárlóközpontba vitt, Berlinbe. Nincs messze Gorhamtől, nagyjából tízperces út. A biztonsági kamerák képein mind a ketten rajta vagyunk. A karján vitt be.

– És miért mentetek oda?

– Azt mondják, a szabadnapjain gyakran vitt oda – felelte Bel. – Régebben ott dolgozott, egy kávézóban. Sokszor meglátogatta a régi barátait, és velük kávézott, a Moose Mouse Kávézóban. Ebben nem volt semmi rendkívüli.

Bel erre természetesen szintén nem emlékezett, de látta a biztonsági kamerák felvételeit, a Rachel Price-ról készített utolsó képeket. A kávézó asztalánál ül, a kicsi Bel világoskék pufi dzsekiben az ölében ficereg. Körülöttük egyik asztalnál sem ült senki. A kép alacsony felbontású volt, de a kis alakok boldognak tűntek. Nem tudták, hogy nemsokára mindketten eltűnnek, az egyikük végleg.

– Ami azonban *igenis* rendkívüli volt – vette át a szót Ramsey –, hogy miután megitta a kávéját, Rachel felkelt a székről, még mindig veled a karján. Két óra negyvenkilenc perckor hagytátok el a Moose Mouse-t, ezt egyértelműen látni a kamerákon. Csakhogy aztán befordultatok az egyik sarkon, ahová nem láttak be a kamerák, és…?

Úgy tűnt, vár valamire.

– Eltűntünk – fejezte be helyette Bel.

– Mintha a föld nyelt volna el benneteket – bólintott Ramsey. – Nem bukkantok fel a kameraképen, ahol kellett volna, ha Rachel továbbmegy. Sőt, egyetlen kamera képén sem bukkantok fel ezután, a kijáratok mellett lévőkén sem. Sehol. Vagyis nem is juthattatok ki az épületből. Mégis megtettétek. A bevásárlóközpontban is eltűntetek, és erre sem akadt soha magyarázat. Neked van elképzelésed?

– Nem tudom. Semmire sem emlékszem. – Ismétlődő motívum.

– A rendőrség Rachel eltűnése után kielemezte azt a felvételt. Mindenkit számba vettek a bevásárlóközpontban, befelé és kifelé menet is. Mindenki megvolt, csak ti ketten nem. Ti ketten bementetek, de nem mentetek ki. A rendőrség még azt a lehetőséget is megvizsgálta, hogy

esetleg álruhában mentetek ki, vagy megváltoztattátok a kinézeteteket, de akkor nem jöttek volna ki a számok. Egyszerűen felszívódtatok.

Bel ismét vállat vont, mert nem tudta, mit mondhatna. Ő idővel előkerült.

– A következő információnk az, hogy megtaláltak. Egyedül, Rachel kocsijában, az út szélén, a Moose Brook park mellett. Az autót rendesen leparkolták a padkára, a hóba, a motor járt, a lámpák égtek. Egy férfi… – Ramsey belenézett a jegyzeteibe –, Julián Tripp hajtott el mellette, és talált meg téged, valamivel hat után. Azonnal hívta a rendőrséget.

– Most éppen ő az osztályfőnököm. Mr. Tripp.

– Kicsi a világ. – Ramsey mosolygott, nem bánta a közbevetést.

– Ez a város legalábbis.

– Azt hiszem, nem is kérdés, miért kapott annyi figyelmet ez az ügy a megtörtént bűnesetek rajongóitól. A tárgyalás véget ért, de válaszok azóta sincsenek. A rejtélyt nem lehet megoldani, és sosem fog értelmet nyerni. Nagyon nehéz lehet a számodra, hiszen végig benne voltál. – Elhallgatott. – Milyen érzés, Bel? Milyen volt a lehetetlen rejtély árnyékában felnőni?

így még senki sem fogalmazta meg azelőtt. Legtöbbször valóban árnyéknak érződött, sötét kellemetlenségnek, amire rá sem néz az, aki nem akar magának rosszat. Bel pedig nem akart. Keményen megdörgölte az orrát, hogy szinte könnybe lábadt a szeme, és csak aztán jutott eszébe, hogy kamera előtt ül, és mikrofon lóg a feje fölött. A fenébe. Remélhetőleg Ramsey ezt majd kivágja.

– Nem sokat számított – bökte ki végül. – Régen tudomásul vettem, hogy nem fogunk válaszokat kapni. Nem az én hibám, hogy semmire sem emlékszem, egyszerűen túl kicsi voltam. És az emlékeim hiánya miatt Rachel Price eltűnésének rejtélyét sosem lehet megoldani, de ez sem bánt. Őszintén. Itt van nekem az apám… – Elhallgatott, elmosolyodott, az álla még hegyesebbé vált. – Mindent megtett, hogy

olyan hétköznapi gyerekkorom legyen, amilyen az adott körülmények között csak lehetséges. A legjobb apa, akit kívánni lehet. Ezért nem akarom, hogy sajnálkozzanak rajtam – jelentette ki, és komolyan is gondolta. Remélte, ez majd a felvételen is hallható lesz. – Valójában szerencsés vagyok…

– Izé, Ramsey? – Ash testetlen hangja szólalt meg a fények mögül.

– Éppen forgatunk, Ash – fordult oda Ramsey megrovón.

– Igen, tudom. – Ash oldalról közelebb lépett, és Bel végre ismét látta, mintha a pislogása teremtett volna neki testet. – Csak megcsúsztunk az idővel, és azt gondoltam…

A hotel előterébe vezető ajtó felé intett. Ott valaki a kis üveglapnak nyomta az arcát, úgy figyelte őket, de a fények miatt Bel nem tudta megállapítani, kicsoda, hiába árnyékolta el a szemét.

– Már itt van. – Ash az órájára nézett. – Korán jött.

– Kicsoda? – tudakolta Bel, mert tudta, hogy sem Carter, sem Sherry néni interjújára nem kerül sor a jövő hétnél korábban.

– Basszus! – Ramsey is az órájára nézett, aztán Beire pillantott. Kikerekedő szeme most egyáltalán nem volt kedves.

Bel előrehajolt. Ő sem maradt kedves.

– Ki van itt, Ramsey? – csattant fel. – Ki jött?

KETTŐ

Az ajtó nyikorogva kinyílt.

– Hahó? – szólt be egy női hang. – A recepcióslány azt mondta, itt van a forgatás.

Ismerős volt a hang Beinek? Talán egy pillanatra… de nem tudta hová tenni, arc nélkül nem. Próbálta kivenni a közeledő alakot, a gyomra görcsbe rándult, a torka elszorult.

A fényes fapadlón kopogtak a nő cipősarkai.

Ramsey felállt, és odabiccentett Jamesnek a kamera mögött.

– Jó napot! – válaszolta élénken. – Nagyon köszönöm, hogy *ilyen* korán ideért. Remélem, minden rendben volt az úton. Már éppen végeztünk, Susan.

Bel nagyot nyelt, összeszorított állkapcsa ellazult. Egy pillanatra már azt hitte, azt mondja, R…

– Örülök, hogy végre személyesen is találkozunk. – A nő odalépett Ramsey-hez, és kezet rázott vele, a csuklóján csörögtek a karperecek.

Susan? Miért nem jut Bel eszébe egyetlen Susan sem?

– Hasonlóképpen – felelte Ramsey.

A nő belépett a fénybe. Elegáns volt, sötét kosztümöt viselt, hozzá fodros, smaragdzöld sálat. Bel végre meglátta, ki is az érkező. Ó, persze. Az ő számára sosem volt Susan. Csak *nagyi.* Rachel anyja.

– Rams, nem kellene… – Ash félbeszakította saját magát, aztán csak állt ott, bizonytalan keze a levegőben félig-meddig Bel felé mutatott.

– Nahát! – Nagyi fel-alá végigmérte Asht. – Te aztán kinézel valahogy.

Bel felállt, a gondosan elrendezett párnák eldőltek a háta mögött.

– Szia, nagyi.

A kamera követte a mozgását, James egyetlen gyors mozdulattal lekapta az állványról, és a vállára emelte, majd hátralépett, hogy szélesebb képet tudjon befogni.

Nagyi csak pislogott.

– Csak nem az én Annabelem, vagy igen? – A kérdés vége a magasba szökött. – Istenkém, hát nézzenek rád!

A következő pillanatban Bel arca a smaragdzöld sálba fúródott, mert nagyi szorosan átölelte. Fullasztó parfümje kaparta Bel torkát.

– Nem hiszem el, milyen felnőttnek nézel ki!

– Hát… – bökte ki Bel, bár alig bírt levegőt venni –, az azért van, mert *tényleg* felnőttem. Már néhány éve ilyen vagyok.

Nagyi hátralépett, hogy alaposabban szemügyre vehesse, csontos kezével most Bel vállát szorongatta.

– Istenkém, mennyire hasonlítasz Rachelre!

Nem, basszus, nem hasonlít!

Nagyi szemét elfutotta a könny, az ajka megremegett, de ráharapott.

– A nagyapád olyan büszke lenne, ha látna így, felnőttnek. Szomorú vagyok, hogy nem lehet veled. Bárcsak ne tartott volna olyan távol tőlünk az apád! Igazán kegyetlenség volt. Az egyetlen unokám!

Eleresztette Beit, és a zsebéből kihalászott egy gyűrött zsebkendőt. Az orrfújása egy madár hangos károgására emlékeztetett.

– Még azt sem engedte, hogy elgyere a temetésre – szipogta.

Bel ezt már nem hagyhatta annyiban.

– Az azért volt, mert azt mondtátok neki, hogy nem akarjátok ott látni – vágott vissza, és ismét összeszorította a fogait. Szabad káromkodnia, ha egy, hány éves?, hetven felé járó nővel beszél? Elfogadható lenne, nem igaz?

– De *téged* igenis ott akartalak látni! És nagyapád is ott akart volna! A halála előtt csak egyvalamit szeretett volna, hogy a lánya gyilkosát rácsok mögé dugják. Ahová való! – Jelentőségteljesen megtörölte az orrát, és Ramsey felé nézve folytatta. – Négy éve a férjemet elvitte a rák.

– Nagyon sajnálom – dünnyögte Ramsey, mintha nem akarná megzavarni a jelenetet, inkább beleolvadna a háttérbe. Ezt miért is veszik fel tulajdonképpen?

Nagyi édesen Beire mosolygott, de a lány másra sem tudott gondolni, csak arra, amikor az apja kijelentette, hogy Susan egy seggfej, de akkora, hogy ki is lehetne törölni.

– Ó, pompás ötletem támadt – folytatta Susan, oda sem figyelve. – Idén nyárra eljöhetnél hozzám. Olyan csodás lenne, és a lovaknál is segíthetnél. Eltölthetnél egy kis időt abban a házban, ahol az anyád felnőtt, elkerülhetnél *annak a férfinak* a közeléből. Mit szólsz, Annabel?

Mit szól Annabel? Hogy az egész csak üres beszéd, és ha nagyit komolyan érdekelné, mi van vele, már meglátogatta vagy felhívta volna. De nem tette. És amikor a kamerákat leállítják, felpattan egy repülőre, és ismét eltűnik. Az emberek ilyenek.

– Túl szép, hogy igaz legyen – válaszolta. Ha akart, ő is tudott seggfej lenni. – Az *a férfi* pedig az apám.

– Az a férfi… – kezdte nagyi vicsorogva.

– Nem ölte meg Rachelt. – Bel szeme szikrákat szórt. Mintha csak ketten maradtak volna a helyiségben, a brit stáb beleolvadt a sötét háttérbe. – Megkaptad, amit akartál, *nagymama.* Megvádolták szándékos emberöléssel. Ült is eleget, amíg a perére várt. És nahát, mi történt? Ártatlannak találták!

– Az, hogy nem találták bűnösnek, még nem jelenti, hogy ártatlan is! Az esküdtszék is tévedhet. – Nagyi szája remegett a szavak körül. – Nem csak én gondolom így. Mindenki tudja, hogy ő tette.

– Volt alibije – vágott vissza Bel. – Nagyon kényelmesen megfeledkezel erről.

– Akkor is volt ideje. – Nagyi dühösen félrefordult, és Ramsey-re nézett.

Nem, Bel nem hagyhatta, hogy az övé legyen az utolsó szó. A kamerák előtt nem. Apuról nem.

– Dolgozott aznap. Kettő körül megvágta a kezét. Mélyen.

– Azt a vágást akkor szerezte, amikor megölte a feleségét.

– Voltak rá tanúk! – nevetett fel Bel. – Az autószerelő műhelyben többen látták, hogy elvágja a kezét, nagyi. Ott helyben bekötötte, és elment a legközelebbi kórházba.

– Berlinbe, ahol te és Rachel voltatok! – Nagyi szeme felragyogott, mintha éppen bevitt volna egy találatot.

Nos, Bel mindjárt kiüti.

– Az csak véletlen. – Összeszorította a fogát, és nekikészült. – Végig vették a biztonsági kamerák, amíg arra várt, hogy egy nővér összevarrja. Végig a kórházban volt. Pontosan öt harmincnyolckor lépett ki onnan, és hazavezetett, ami nagyjából tizenhat perc, ahogy a védője is megmondta. Vagyis öt óra ötvenötre ért haza. Engem néhány perccel hat után talált meg Mr. Tripp. A rendőrség hat huszonötkor hívta fel apát, miután Rachel okmányai alapján azonosítottak. Apu akkor otthon volt. És korábban, hat óra négykor már hívta Rachelt is, mert nem tudta, hol vagyunk. A mobil cellainformációja alapján ezt a hívást is otthonról indította. Ha azt mondod, hogy egyenesen az elrablás helyszínére vezetett, ami tizenkilenc percre volt a kórháztól, akkor összesen nyolc perce maradt, hogy elkapja és megölje Rachelt, elrejtse a testet, majd a hívás előtt még haza is érjen. Ez lehetetlen. Már csak a hazaút is hat perc lett volna. Nem ő tette. – Bel levegőért kapkodott. Az egészet régóta kívülről fújta már, nem most először kellett bevetnie. – Azt hiszed, ennyi idő elég, hogy megölj valakit, és örökre elrejtsd a testet?

Nagyi elsápadt, az ajka körül mintha megereszkedett volna a ráncos bőr. Egy haraggal töltött élet nyoma.

– Az anyádról beszélsz!

És megint ez a szó. Az ő hangján sem hangzott természetesebbnek.

– Mi folyik itt? – kérdezte egy másik hang, de ezt Bel akárhol megismerte volna.

– Apu? – kérdezte, és igyekezett átlátni a ragyogáson.

Charlie alakja átvágott a helyiségen a kamera felé. A bakancsa súlyosan koppant a padlón, a válla meggörnyedt olajfoltos inge alatt.

– Azt mondta, kettőig befejezi Bellel – nézett Ramsey-re. Egyik piszkos kezével rövid hajába túrt, a haja színe olyan volt, mint a kávé, amit inni szokott, sötétbarna, kevés tejszínnel, éppen csak a halántékánál kezdett őszülni. – Már majdnem fél négy. Aggódtam. Ki van kapcsolva a telefonja.

– Elnézést – biccentett Ramsey. – Elszaladt az idő.

– Charlie Price! – szisszent rá nagyi, kitartva a hangot. Charlie ekkor vette észre a nőt, és elkerekedett a szeme, amikor felismerte.

Bel kiszúrta, ahogy az apja válla mögött Ramsey James– hez fordult. *Ne állj le,* tátogta neki némán, és az ujjával forgó mozdulatot tett. A kamera engedelmeskedett.

– Mit keres ez itt? – tudakolta Charlie.

– A lányomról készítenek dokumentumfilmet, miért ne lehetnék benne? – vágott vissza nagyi, és élénkzöld sálja alatt egészen felfújta magát, aztán lenézett, és az orrát ráncolta. – Látom, még mindig nem tanultál meg kezet mosni.

– Dolgoztam, Susan – felelte Charlie kimérten. – Van, aki dolgozik, hogy megéljen.

– Na tessék, már megint – húzta fel az orrát Susan. – Folyton támadsz, Charlie. Biztosan rémes lehet állandóan a társaságában lenned, Annabel, drágám.

– Én csak… – kezdte Bel.

– Semmi baj, Bel, erre nem kell válaszolnod. – Az apja ránézett, távol ülő, világoskék szeme mindent elmondott, amit akart. *Aki dühös, bűntudatosnak tűnik,* szokta mondogatni.

– Drágám, nem hagyja, hogy beszélj?

– Susan, kérlek! – sziszegte Charlie összeszorított fogakkal.

– Micsoda jelenet! – tiltakozott nagyi, holott egyedül ő emelte fel a hangját.

Bel gyomra ismét görcsbe rándult.

– Ezt most miért veszik? – Charlie figyelme a feje felett lógó, Saba rezzenetlen keze által vezetett térmikrofonra esett. – Állítsa le, kérem.

– Miért, Charlie? – tudakolta nagyi. – Nem akarod, hogy a világ meglássa, ki vagy valójában?

A levegő összesűrűsödött, gumiszerűvé vált, Bel alig bírta leerőszakolni a torkán. A gyomra még erősebben görcsölt.

– És ugyan ki vagyok valójában, Susan? – fordult vissza a nőhöz Charlie.

– Azt akarod, hogy még egyszer kimondjam?

Charlie erre visszakozott, az ajkát feszes mosolyba kényszerítette, és megdörgölte borostás állát.

– Nem, nem kell. Az elmúlt években már elégszer kimond– tad. Meglep, hogy még nem untad meg a kamerákat mostanra.

– Majd akkor hagyom abba, ha mindenki megtudja az igazat! – vágott vissza nagyi.

– Ennek semmi értelme – sóhajtott Charlie. – Te aznap a lányodat vesztetted el, Susan. Én a feleségemet és az addigi életemet. Gyere, Bel, szedd össze a holmidat, és induljunk. Biztosan éhes vagy már.

Biztosan éhes volt, de a gyomrában csak a rémes csomó fért el.

– Aggódom Annabel miatt! – Nagyi ismét a karja után kapott, Bel azonban ellépett előle. – Aggódom, amiért kettesben él veled.

– Ne légy nevetséges – intette le Charlie. – Gyere, Bel.

– Megyek. – Csakhogy nem tudott, csapdába esett közöttük és az asztal meg a sakktábla között, a senki földjén.

– Nevetséges? – Susan hangja szinte visításba csapott át. – Nevetséges, hogy a hozzád közel álló nők valahogy mind meghalnak!

Sűrű, gyomorforgató csend borult a helyiségre. Charlie összehúzta a szemét, most majdnem olyan volt, mint amikor nevetett.

– Ezt meg hogy érted?

Susan nyaka kinyúlt zöld sáljából, mintha azt hinné, hogy nyerésre áll.

– Az anyád is meghalt, amikor tizenhat éves voltál, nem?

Bel visszafojtotta a késztetést, hogy levegő után kapjon. Nagyi nem célozhat arra, hogy…

– Tragikus baleset volt – felelte Charlie halkan, az arcán rángani kezdett egy izom. – Leesett a lépcsőn, és beütötte a fejét. Én aludtam akkor.

– Hát persze hogy aludtál – vágta rá nagyi gunyorosan, mintha gyereket nyugtatgatna. – Csakhogy két tragikus haláleset az már ismétlődés, Charlie.

Charlie halkan felnevetett, hogy leplezze megbántottságát.

– Csodás – mondta. – Eszerint nemcsak feleséggyilkos vagyok, hanem anyagyilkos is. Fantasztikus.

Basszus, ezt nem kellett volna mondania. Akinek esze van, az kihallhatta hangjából a gúnyt, de a kamera még mindig forgott, és ha ez a rész rossz kezekbe kerül, kiforgathatják a szavait. Egyáltalán, apu miért egyezett bele a dokumentumfilmbe? Semmi jó nem sülhet ki belőle. Most Bel kénytelen lesz valami nagyobbat mondani, valami rosszabbat, hogy segítsen rajta.

– Baszódj meg, Susan – közölte. – Takarodj vissza a kibaszott istállódba, te lóbaszó!

Valaki most valóban levegőért kapkodott.

Nagyi behúzta a nyakát, és tátott szájjal nézte Beit. Győztes csapás. Vége a csatának.

– Gyere, kicsim. – Charlie elkapta Bel pillantását, és visszafojtotta a mosolyt. – Menjünk. – Ramsey-re nézett, és az arckifejezése megkeményedett. – Ramsey, váltanék magával pár szót. Odakint. A kamera marad.

– Igen, persze. – Ramsey előbukkant a háttérből. – Ash, kérdezd meg, hogy inna-e Susan valamit. Teát? Kávét?

– A koffeinhez már túl késő van. – Nagyi legyőzötten lehuppant a kanapé sarkára.

– Ó, igen… – Ash esetlenül csoszogott előre. – Izé… sört?

– Nem, Ash! – szisszent fel Ramsey, aki már elindult az ajtóhoz Charlie nyomában. – Vizet vagy valamit!

– Víz vagy valami, azonnal hozom! – Ash határozottan a mennyezet felé bökött az ujjával, és csak úgy lebbent a kockás nadrágszára, ahogy sarkon fordult, hogy sietősen intézkedjen.

Nagyi nem nézett Beire, kerülte a pillantását – mint mindig. Inkább a retiküljében kotorászott. Ebben a percben senki sem figyelt Beire. Saba és James a felszerelésével foglalkozott, gombokat nyomogatott és kapcsolókat kapcsolgatott. A kamera is elfordult felőle. Most jött el az esélye.

Bel lehajolt, és mielőtt bárki észrevette volna, felkapta a sakktábláról a fekete királynőt, majd a ruhaujjába csúsztatta. Ez most már az övé. A gyomorgörcse enyhült, a nyomás csökkent, szinte bele is szédült a hideg márvány érintésébe. Erős érzés volt, de sosem tartós. De legalább a tárgyak megmaradtak.

Vissza sem nézett a királynőhiányos táblára vagy a mögötte ülő nőre, akit alig ismert.

– Viszlát, nagyi! – szólt hátra a válla felett vidáman. – Olyan jó, hogy találkoztunk! Gyere el majd valamikor újra.

Kint, a parkolóban a hűvös áprilisi szél csiklandozta az arcát. A megkönnyebbülés már mólóban volt, a gyomra újra csomóba tekeredett, egyelőre kicsibe. A zajos főúton autók zúgtak, egy kamion dübörgött el, mint valami földrengés, a másik oldalon, a Scoggins Vegyeskereskedés előtti műanyag rénszarvasnál gyerekek visítoztak.

Egy fél háztömbbel odébb találta meg Ramsey-t és az apját, Charlie szürke, piszkos, sárfoltokkal csúfított négykerék– meghajtású autója mellett.

– Esküszöm magának – mondta éppen Ramsey, a kezét a mellkasa előtt összekulcsolva –, hogy nem volt szándékos. Bel interjúja elhúzódott, mert belekerült egy kis időbe, hogy feloldódjon. Susan pedig egy órával előbb érkezett, mint amikorra kértük. Esküszöm, hogy nem terveztük, hogy találkoznak.

Bel tudta, hogy igazat mond, de mivel Ramsey nem segített neki odabent, most magára maradt.

– Ez még nem akadályozta meg magát, hogy kihasználja a helyzetet, és ne állítsa le a felvételt. – Charlie mintha le akarta volna törölni az ingéről az egyik foltot. – Nézzen rám. Nem sejtettem, hogy ma filmre kerülök.

– Sajnálom, de ez dokumentumfilm lesz. Szó szerint az a feladatunk, hogy mindent felvegyünk. Maga is beleegyezett mindebbe. Aláírta a szerződést.

– Nem ebbe egyeztem bele, maga is tudja.

– Ugyan már, Charlie, nem mintha nem kapna tisztességes kompenzációt. És még e-mailt is írtam, hogy tudjon Susan interjújáról.

Charlie bosszúsan megvakargatta a fejét.

– Nézze – kezdte újra Ramsey egyenes pillantással. – Ez a film magáról és a családjáról fog szólni. Az első alkalom, hogy nyilvánosan

megszólal. Bepillantás az életükbe. Hogy hogyan érintette magukat Rachel eltűnése. Susan véleménye magáról, nos, ez is a nagy kép része. A világ őt már ismeri. Most viszont magán van a sor, hogy azt a történetet mondja el, amit maga akar. És ha a véleményem számít valamit, szerintem nagyon jól kezelte a helyzetet.

Akármilyen módszert alkalmazott, bevált. Charlie sóhajtott, kissé felfújva az arcát.

– Hát jó – mondta végül. – Csak ne legyen több ilyen *egybeesés.* Több meglepetés.

– Semmi meglepetés – emelte fel a kezét Ramsey megadón. – Úgy lesz. Akkor holnap ott lesz maguknál a családja? Tizenegykor kezdjük a beállítást, ha ez megfelel.

– Igen, megfelel. – Charlie már menni akart, Bel látta a válla mozdulatán. Ramsey most Bel felé fordította a mosolyát.

– Nagyszerű voltál ma, Bel – mondta. – Igazán nagyszerű. Köszönöm.

Már el is felejtette, hányszor felelte neki Bel, hogy *nem tudom?* Talán az utolsó rész a nagyival javított az eredményen. Kár. Addig a pontig alighanem kedvesnek és aranyosnak tűnt. Na mindegy. *Neki* nem baj, ha rossz kép alakul ki róla.

Már majdnem a kocsinál voltak, amikor az apja Bel szemébe nézett.

– Lóbaszó? – nevette el magát. – Hát ki nevelt fel téged?

– Ó, valami rémes alak.

Apu csak még hangosabban nevetett. Helyes, Bel szerette volna megnevettetni mindezek után.

– Az interjú rendben volt? – kérdezte Charlie végül. – Nem túl nehéz? Nem zaklatott fel?

– Nem, teljesen rendben volt. Csak sokáig tartott. És nem ihattam a kellékvízből. – Bel a kilincsért nyúlt.

– Várj – emelte fel a kezét Charlie. – Az első ülésen ott egy csomó szerszám meg kacat. Miért nem ülsz hátra?

Bel a koszos ablakon át bebámult a hátsó részbe, aztán nagyot nyelt, és félrepillantott.

– Nem, előreülök – felelte, és gyorsan kinyitotta az ajtót.

– Bel, egy csomó holmi van ott. Menj hátra.

– Semmi baj, látod? – Bel átmászott a széles szerszámosládán, a papírkötegeken, az üres kajásdobozokon és a Mountain Dew-palackokon (apu még mindig gyerek volt, aki szereti a Mountain Dew-t). Felvette a szerszámosládát, lehuppant, és az ölébe rakta. Nehéz volt, és kényelmetlen, de a lába elé nem tudta volna tenni a sok szemét és a hátizsákja miatt. – Van egy csomó hely.

Apu a fejét csóválta, de beindította a motort.

– Ebédre baconös szendvics?

Nem nézett a lányára, nem is kellett.

– Túl jól ismersz.

HÁROM

Bel a kedvenc helyükön talált rá, a temető távoli végén, a vörös juharfa alatt, amely kilométeres körben szórta vércsepphez hasonló leveleit. Morbidul festettek. A magasított kőfalon ült, amit a sarkával rugdalt.

Bel mohos sírkövek és szem nélküli angyalok között sétált a lány felé. A hervadó csokrok már enyhe rossz szagot árasztottak. Húszlépésnyire megállt, leárnyékolta a szemét.

– Nahát, nahát – kiáltott oda. – Csak nem Carter Price, a csodálatos balerina és jövőbeli dokumentumfilmsztár ül ott?

Carter megrezzent. Éles járomcsontja kihangsúlyozta halványkék szemét, olyan volt, mint a kavargó víz. Bel szemének árnyalatánál szebb. Price-szempár. Oldalra hajtotta a fejét, derékig érő rézvörös haja végigomlott a vállán, elkapta és megtartotta a nap ragyogását.

– Hallgass már el! – Carter a kezére pillantott, és az ujjai között szorongatott *valamire.*

– Bagózol? – Bel felkapaszkodott mellé.

– Miből gondolod? – Carter a szájához emelte a cigarettát.

– És mióta?

– Tegnap óta. – Carter köhögött. – Ne áruld el anyunak. A táskájából loptam ki.

– Senkinek nem mondok semmit. – Bel közelebb húzódott, a térdük összeért. – Add csak ide!

Carter átadta neki a két vékony ujja között egyensúlyozott cigarettát.

– köszi. – Bel mélyen beleszívott, aztán elnyomta a kőfalon, és a fűbe ejtette.

– Hé! – bosszankodott Carter. – Téged már csomószor láttalak dohányozni!

– Igen, de te jobb vagy nálam. És még csak tizenöt. – Bel hátba veregette a másik lányt, meg sem próbált nem leereszkedő lenni. Idősebb unokatestvérként ez volt a dolga.

– Baszd meg! – sziszegett Carter. Bel visszahúzta a karját.

– Hogy van a lábad?

Carter lenézett a zoknitlan lábán lévő fekete Converse cipőre, és megfeszítette a lábikrája izmait.

– Elbaszottan. De azért jól.

– Hát ez mindannyiunkra így igaz – vigyorgott Bel. Megpróbálta megbökni Carter hónalját, mert tudta, hogy ott a legcsiklandósabb, ő azonban észrevette és félreütötte a kezét. A mozdulat a szükségesnél keményebbre sikerült, csattant a bőr, a csont.

– Au! – jajdult fel Bel nevetve, és a kezét dajkálta. – Temetőben nem illik verekedni. Tiszteletlenség a halottakkal szemben.

– Baszhatod – vigyorgott rá Carter.

– A kibaszott káromkodás is tiszteletlenség.

– Arra meg te tanítottál – vágott vissza Carter.

Az idegenek néha testvéreknek nézték őket, pedig annyira nem is hasonlítottak. Carter a családja minden jó génjét megörökölte. Azonban szoros közelségben nőttek fel, majdnem mint az igazi testvérek. Bel és az apja a Milton út 33. szám alatt lakott, Charlie testvére, Jeff, Sherry nénivel és Carterrel a 19.-ben. Szó szerint kőhajításnyira, vagyis néhány hajításnyira: már kipróbálták. Nagyon meg is büntették őket, amikor a pletykás szomszédasszony beköpte őket.

– Ők azok? – Carter hegyes orrával mutatott a ház irányába. Bel tekintete követte. A falon ülve épp láthatták Bel házának elejét, ahol egy legófigurára emlékeztető fehér furgon állt meg éppen. Gyufaszálemberek szálltak ki, és hadonásztak.

– Most állítják fel a fényeket, meg minden. Nemsokára vissza is kell indulnom.

– Hogy ment az interjú? – Carter a körmét piszkálta, hogy a cigaretta helyett lefoglalja a kezét valamivel. Mindig fészkelődött, sosem volt mozdulatlan. Dobolt az ujjával, kaszált a lábával.

– Elbaszottan. De azért jól – ismételte Bel. – Aztán megjelent Rachel anyja.

– A kitörölni való? – meredt rá Carter.

– Aha.

Carter csettintett a nyelvével. Mindent megértett, amit Bel nem mondott ki, ez az ő saját nyelvük volt.

– Nem tudom, miért akarják, hogy én is benne legyek – mondta aztán. – Én már Rachel néni eltűnése után születtem. Egyáltalán nem is ismertem.

– Valójában én sem ismertem – felelte Bel, mintha versenyeznének. – De jobb, ha figyelmeztetlek. Az egyik stábtag, a segédoperatőr, a legfurább alak, akit valaha látni fogsz. Szó szerint, mintha egy bohóc és egy kivénhedt rocksztár szerelemgyereke lenne. Ráadásul semmihez sem ért. Ramsey egyértelműen csak azért vette fel, mert a sógora. Ha unatkozunk, majd megtrollkodjuk.

– Bel, legyél kedves.

Bel felszisszent, és látványosan félrehúzódott a napfény elől.

– Nem bírok! Éget!

Carter a fejét rázta, és nevetett, de csak halkan, mintha valami nyomná a lelkét.

– Csak nem vagy ideges? – kérdezte Bel. – Minden rendben lesz. Jobb is, ha hozzászoksz, nem igaz? Nemsokára már ahhoz is túl híres leszel, hogy emlékezz a szegény öreg unoka– tesódra.

– Bocs, hogy is hívnak? – pislogott rá Carter. Bel megbökte, ezúttal sikeresen.

– Azt hittem, legalább addig vármy ezzel, amíg be nem kerülsz a Juilliardra, és el nem húzol New Yorkba örökre, hogy ott elfeledkezz rólam.

Előbb-utóbb mindenki elment. Nem csak Rachel Price. Senki sem szólt hosszú távra. Ez volt az egyetlen állandóság: hogy senki sem állandó. Még Carter sem.

– Lehet, hogy nem jutok be – mondta Carter még halkabban.

– Dehogynem, ha eléggé akarod. – Bel, ahogy oldalba lökte, érezte Carter kemény bordáit. – Na gyere, induljunk vissza. Vár a közönséged!

Az utolsó szavakat már kiabálta, hogy zavarba hozza Cáriért a holtak előtt, akik a sírjukból kacagtak rajtuk.

A Milton út 33-as ház már tele volt emberekkel és felszereléssel. Nagy fémládák nyíltak hangos kattanással, kameraalkatrészeket és hosszú rudakat köptek magukból, összeszerelésre váró ernyős lámpák hevertek a nappali szőnyegén. Charlie óvatosan lavírozott közöttük, a kezében kávéval teli bögrék a stábtagok számára, akiknek egyetlen szabad keze sem akadt.

Jeff bácsi és Sherry néni már ott voltak. Amint Bel és Carter belépett a nyitott bejárati ajtón, Sherry félrehúzta Cartert.

– Kikészítettem neked a ruhádat, drágám – mondta. – Az ágyadon vár.

Ő maga bizonyára órákon át készülődött: a haja elegáns barna fürtökbe csavarodott, sápadt bőrét narancsos púder takarta (a szeme ráncaiban össze is csomósodott), a pilláin vastagon állt a festék, és pirosítóval rajzolt magának olyan járomcsontot, amit Carternek a természet adott.

Jeff azt csinálta, amiben mindig is a legjobb volt: útban volt.

– Szóval, Ramsey – kezdte, követve a férfit helyiségről helyiségre. – Láthattam én valamelyik filmjét korábban?

– Már készítettem dokumentumfilmeket korábban is – felelte Ramsey, miközben egy gombolyaggá bogozódott kábelt bontogatott. – Az egyik néhány éve egy alaszkai szánhúzó huskyról szólt. *Hókutya* volt a címe. A Disney vette meg.

– Ó, igen. – Jeff őszülő hajába túrt, a fejét vakarta. – Bobnak, a haveromnak Vermontból, szintén huskyja volt. Szerintem erről a filmről már hallottunk.

Nem, nem is hallott róla.

– A végén meghal a kutya – közölte Ramsey. – Igazán könnyfacsaró. – Kikerülte Jeffet, hogy odaférjen az egyik frissen felállított lámpához.

– Ez volt az utolsó munkája?

Ramsey a bejárati ajtó, mint egyetlen menekülési lehetőség, felé sandított.

– Nem, tavaly forgattam még egyet. Egy középiskolai igazgatóról. Maine-ben, Millinocketben.

– Szerintem arról is hallottam!

Ramsey elmosolyodott.

– Biztosan valami másra gondol, barátom. Ezt nem vette meg egyetlen tévétársaság sem. Nem kerül adásba soha.

– Dehát miért nem? – kérdezte Jeff, aki semmit sem értett a helyzetből. Bár tény, hogy sok helyzet futott egyszerre.

– Szóval… – Ramsey körülnézett, a szó esetlenül a levegőben maradt, úgy kereste, ki segíthetné ki. A tekintete Bélén akadt meg.

Innen ne várj semmit, *barátom.*

– Tényleg, Ramsey! – mondta inkább ö is. – Miért?

Ramsey összehúzta a szemét, mintha tudná és mulattatná, hogy Bel a feszengését akarja fokozni. Alighanem alaposan ki lehet ismerni valakit, akivel órákon át ülsz ugyanabban a helyiségben, ugyanazokat a kérdéseket ismételgetve. Még az is lehet, hogy Bel megkedvelte Ramsey-t.

A férfi megadta magát.

– Egyes csatornák szerint hiányzott belőle az *emberi tényező.* Nem tudom, mi alapján jutottak erre a következtetésre, végül is másról sem szólt, csak emberekről. Csavaros volt, és fordulatos, kitalálni sem lehet jobbat. – Megrázta a fejét. – Nyilván hiányoltak belőle *valamit.*

– Persze. – Jeff nem adta fel a beszélgetést. – Kár érte. Azt tudja már, hol fog adásba kerülni a *Rachel Price eltűnése?*

– Még nem – mosolygott Ramsey. – De csak idő kérdése. Hihetetlen sztori.

– Csavaros és fordulatos – jegyezte meg Bel, mire Ramsey, még mindig a kamera lencséjével a kezében, fanyarul biccentett.

Jeff még faggatta volna Ramsey-t, de Bel már nem figyelt oda rá, mert az apja közeledett, és neki is felkínált egy bögre kávét. A Mikulás kerek fejét formázó, kedvenc bögréjében.

– Ms. Kotnyeles már megint hallgatózik – jegyezte meg Bel, és átvette a bögrét. A festék már kissé megrepedezett rajta, mintha a sok ezer karácsony kikezdte volna a Mikulás porcelánbőrét.

– Van rendes neve is, Bel – rótta meg Charlie, és játékosan megpöckölte az állát. – Jut is eszembe, reggel nem zártad le rendesen a kukát. Ne feledkezz el a gumipókról, med…

– Medveszezon van, tudom – bólintott Bel. Úgy emlékezett, megcsinálta, áthúzta és beakasztotta a gumipókot, de a jelek szerint ez nem aznap volt. – Bocsánat.

– Szerencsére az apád itt van, és minden medvét elkerget.

– Hé, én vagyok az undokabb – húzta fel az orrát Bel. – Majd én elkergetem őket.

Charlie rávigyorgott, aztán elfordult, és hátba vágta Jeffet. Véletlenül mindketten sötétzöld pulóvert vettek fel a farmerjukhoz.

– Jefferson, ne rágd már Ramsey fülét! Hagyd, hadd dolgozzon.

Jeff, bár ő volt az idősebb három évvel, hallgatott az öccsére, és távozott, hogy keressen valaki mást, akit zaklathat.

– Mikor ér ide az apja? – kérdezte Ramsey Charlie-t, ezúttal még több kábellel a kezében. Charlie az órájára pillantott.

– A gondozója bármelyik percben befuthat vele. Kicsit nehéz volt a reggelük.

– Remek. Mi már majdnem készen vagyunk. James, hova lett az a HDMI-kábel?

– Kezdeném a mikrofonok beállítását – lépett elő Saba a káoszból. – Ash, a tiéd Charlie és Bel, én intézem a többiekét.

Ash a legnagyobb fémláda mögül egyenesedett fel. Ezúttal fehér, rajzolt eprekkel díszített pólót viselt, felette kék farmeringet, amit betűrt kissé sötétebb kék farmernadrágjába. A nadrág természetesen trapéz szabású volt.

– Csak pulóvert cserélek – intett Charlie, és elsietett a folyosón.

– Ne csíkosat, ha lehet! – kiáltott utána Ramsey.

– Újra szia. – Ash odacsoszogott Beihez, és széttekert egy kábeles mikroportszettet. – Szabad?

– Ha úgy gondolod. – Bel széttárta a karját, mintha Ash meg akarná motozni.

– Ezt hadd csíptessem ide először…

Ash előrelépett, túl közel Beihez. A lélegzete meleg volt, és mentolos. A szeme zöld, ezt Bel eddig észre sem vette, piszkoszöld, mint a focipálya füve. Bel galléros pólójára csíp– tette a parányi mikrofont, és az ujjaira tekerte a kábelt.

– Ezt itt kellene levezetni – biccentett esetlenül Bel mellkasa felé, aztán óvatosan meghúzta a gallért, és oda se nézve leeresztette a zsinórt. A kis doboz Bel mellkasát kopogtatta.

– Szóval, alma vagy banán?

– Tessék? – kérdezte Bel.

– Hát, egy kicsit kínos, hogy itt szórakozom veled, úgyhogy gondoltam, társalogjunk. – A mikroport doboza végre kibukkant Bel pólószegélye alól.

– Te így kezdeményezel társalgást? – Bel bőre bizsergett, ahol a hideg kábel hozzáért.

– Bevált, nem? Társalgunk. – Ash felemelte a mikroportot. – Ez hátúira megy. Van zsebed, vagy valami?

Bel hátat fordított neki.

– Ahhoz, hogy a fenekemet is megfogdosd, nem kellene valamivel több társalgás?

– Ó, ma reggel láttam egy rénszarvast – válaszolta Ash, miközben a lány farzsebét babrálta. – Hatalmas volt.

– Nos, New Hampshire-ben vagy.

– Te pedig be vagy drótozva.

Bel visszafordult Ashhez, és alaposan végigmérte, bár a feje mozdulatlan maradt.

– Farmer farmerral!

– Nahát, köszönöm! – Ash megveregette magán a ruhákat.

– Nem dicséretnek szántam.

– Hol van a HDMI-kábel? – kiáltott ismét feléjük Ramsey, immár kétségbeesetten.

– Oda tettem! – kiáltott vissza Ash Bel válla felett, és mutatta is. – A tripi mellé!

– Vagy úgy! – Ramsey valahogy megértette, mit hallott, és megtalálta a kábelt.

– Tripi? – tudakolta Bel.

– Tripod – felelte a fiú. – Háromlábú állvány. Eldöntöttem, hogy rövidíteni fogom. Minden rövidítéssel egy másodpercet lehet nyerni, ami a végén összeadódik. Az idő pénz, barátom.

– És most pocsékoltál el kilenc ilyen másodpercet a magyarázatra.

– Hát igen. – Ash az ujjait nézte, mintha meg akarná számolni őket. Bel összehúzta a szemét.

– Te nem is vagy igazi, ugye?

Ash erre csak vállat vont, a szeme se rebbent, és rendületlenül mosolygott. Bel nem erre számított.

– Jó, akkor én most… átmegyek oda. – Ha Ash nem megy odébb, akkor majd Bel teszi meg.

-Várj, előbb hadd izzítsalak be! – vágta rá Ash jó hangosan.

Bel érezte, hogy a vér forrón az arcába szökik.

– Tessék? – kérdezte kínosan, szinte dadogva.

– A mikrofont. – Ash mosolya sokatmondóvá vált, és ismét Bel farzsebére fordította a figyelmét. Rájött volna, milyen játszmába kezdett Bel? Talán még jobb is nála? Bel alábecsülte a fiút: mostantól sokkal undokabbnak kell lennie, hogy győzhessen.

– Kész, mehetsz. – Ash kiegyenesedett, az arcán ugyanazzal a mosollyal. Rémesen bosszantó volt. Bel szó nélkül faképnél hagyta. Ha hirtelen nem jut eszébe semmi kellően undok visszavágás, a legjobb hallgatni.

Az apja akkor sietett le a lépcsőn, most már egy tengerészkék pulóverben, amikor bekopogtak a rámpás oldalajtón.

– Ez biztosan Yordan és nagypapa – közölte, és indult is, hogy ajtót nyisson.

– Rendben. Price család, mehetünk a kanapéhoz? – kérdezte Ramsey. – Készen állunk a kezdésre.

* * *

– A kamera tényleg öt kilót kövérít? – tudakolta Sherry néni, a lencsét méregetve, miközben letelepedett Charlie és Jeli közé az erdőzöld kanapéra.

– Remekül néz ki, Sherry – szólt ki Ramsey a kamera mögül, és a kijelzőre pillantott. – Most még a lányok üljenek le a kanapé elé. Igen, ott pont van hely. Tökéletes!

Valaki megszorította Bel vállát. Apu volt az.

– Carter! – sziszegte oda Sherry. – Oldalra tedd a lábadat! Nem úgy… igen, úgy! Jól van, kislányom.

– Apa, azt ne piszkáld, az a mikrofonod – mondta Charlie figyelmeztetőn.

Nagypapa kerekesszékét a kanapé meghosszabbításában helyezték el. Yordan, a gondozója, esetlenül ácsorgott a háttérben, a stáb mögött. Sötét haját rövidre nyíratta, szakállát ellenben hagyta hosszúra nőni. Nagypapa rendszeresen panaszkodott is rá, hogy Yordan nem borotválkozik. Mármint azokon a napokon, amikor emlékezett rá, ki ő.

– Minden rendben? – nézett Ramsey Charlie-ra.

– Egyelőre – biccentett Charlie. – Ha úgy látom, hogy az apámnak túl sok lesz, szólok Yordannek, hogy vigye haza.

– Természetesen. Nagyon köszönjük, hogy csatlakozott hozzánk, Patrick – tette hozzá Ramsey hangosan, gondosan artikulálva minden szót.

Nagypapa ráemelte reszketeg ujját.

– Maga az a 1-1-londoni filmes.

– Igen, én vagyok – mosolygott Ramsey. Senki észre sem vehette volna, hogy percekkel ezelőtt már lefolytatták ugyanezt a párbeszédet. – Örülök, hogy találkoztunk.

– Még sosem jártam Londonban – mondta nagypapa, aztán Charlie-ra nézett. – Vagy igen?

– Elmehetünk együtt, Pat – hajolt előre Sherry. – Megnézzük Carter fellépését a királyi balettben.

Ó, szóval már Londonról van szó? Az még New Yorknál is messzebb van.

– Anyu, összezavarod a *papapát* – jegyezte meg Carter halkan. Bel totyogós korától egy Ideig így nevezte a nagyapját, amikor még csak ezt tudta kiejteni, de arra már nem emlékezett, hogy ez még az eltűnés előtt volt-e, vagy már utána. Mostanra valószínűleg a papapa sem emlékszik.

– Nos, a képet erre a tévére fogom kiküldeni – magyarázta tovább Ramsey, nagypapa kedvéért kínosan tisztán artikulálva. – Három régi házi videós felvételt fogunk bejátszani, Charlie, Jeff, nagyon köszönöm, hogy néhány hete elküldték ezeket. Azt szeretném, hogy együtt nézzék meg, családként, és mutassák ki az őszinte reakciójukat. Ahogy jön. Mondják el, milyen érzések ébrednek magukban, és ha bármiféle emléket meg szeretnének osztani Rachelről, tegyék is meg. Majd lehet, hogy időnként felteszek egy-egy kérdést is. Jó lesz így?

– Jó lesz – válaszolt Charlie a család nevében. Szerencsére, mert Bel szerint egyáltalán nem hangzott jól. Abban sem volt biztos, hogy egyáltalán látta-e már ezeket a felvételeket, abban meg főleg nem, hogy akarja-e látni őket éppen most, egy kamerával az arcában.

Carter oldalba bökte, mire Bel kihúzta magát.

– Kamera? – Ramsey hátralépett.

– Forog!

– Ash?

A srác előrelépett. A kezében tartott fekete-fehér csapótáblán ma ez állt: *Emlékek ösvényén.*

Csapó.

Nagypapa összerezzent a csattanásra.

– Az első felvétel 2007 karácsonyán készült – mondta Ramsey, és leguggolt a tévére csatlakoztatott laptop mellé. – Hét héttel Rachel eltűnése előtt.

Lenyomta a lejátszás gombot, és a tévé képernyője kivilágosodott.

És megjelent előttük Rachel Price.

Éppen úgy, mint ahogy az eltűnéséről szóló plakátokra tett fotókon. Széles mosolyától az álla hegyesnek tűnt, a szeme sötét szürkéskék, a haja hosszú, aranyszőke, majdnem ugyanaddig ér, mint Carteré, az idő két oldalán. Nagy pomponos sapkát viselt, amely eltakarta a homloka jobb oldalán az anyajegyét, a kissé ovális, halványbarna, nagy szeplőre emlékeztető foltot. Az *ismertetőjegyét,* mármint ha megtalálták volna a testét, de hát nem találták.

Fiatalnak tűnt, de Bel belegondolva megértette, hogy ennél nem is lehetett soha idősebb. Az el-nem-tűnt Rachel Price. Az eltűnés előtti. A hóban állt, egy hosszú, szürke kabátot viselt – ugyanezt hagyta végül hátra.

Hunyorogva nézett Beire, egyenesen a leikébe.

A lány megborzongott, még a karján is felálltak az apró szőrszálak, de nem mutatta ki.

A kamerának nem.

Rachelnek nem.

NÉGY

Rachel Price ismét életben volt, visszautazott az időn át. Mosolygott a hidegben, fogai kivillantak.

– Jeff – szólalt meg, és a hangja szinte igazinak tűnt. – Ezt most veszed?

– Miből gondolod? – hallatszott Jeff válasza. Túl közel volt a mikrofonhoz, a hangja eltorzult, recsegett. – Csaknem abból, hogy kamera van a kezemben?

A jelenbeli Jeff felnevetett a saját vicce hallatán.

A felvételen megbillent a kép, ahogy a múltbeli Jeff előrelépett. Bel meglátta Rachel karján az alaposan bebugyolált kisbabát. Békésen aludt. Nemcsak egy kisbaba volt, hanem ő maga, de hiába tudta ezt, Bel mégis idegennek érezte az alvó gyereket, mintha két külön világból jöttek volna.

– Nézzenek oda – szólalt meg a jelenbeli Sherry, éppen akkor, amikor múltbeli énje is. – Ha nem segít senki, én abbahagyom a hóembert!

A fiatalabb Sherry tűnt fel a képernyőn, a nyomai a hóba írva követték. Aztán Charlie is megérkezett. Vastag kabátot és kesztyűt viseltek, a sapkájuk félig elfedte fagy csípte arcukat.

Hirtelen egy hógolyó csapódott Sherry mellkasának, és szétrobbant, még az álla is csupa hó lett.

– Jeff, kinyírlak! – mordult a kamera felé. – A kicsit is eltalálhattad volna!

– Annának semmi baja. – Rachel ragyogó szemmel lemosolygott a karjában tartott csomagra. – Bármit át bír aludni.

Bel egy pillanatra elfelejtette, hogy róla van szó, a neve első felét évekkel azelőtt amputálta. Nem is tudta, hogy Rachel Annának nevezte, ezt vele senki sem közölte.

– Na gyerünk, Charlie, Jeff! Az egyikőtök ugorjon be. – Nagypapa hangja is fiatalabb volt, bár a többiekénél öregebb. Még egészséges volt, Beinek hiányzott az a régi nagypapa.

A kamera lefelé irányult, egy kék szánkóra, amely határozottan túl kicsi volt nagypapa számára, hát még egy másik felnőtt férfinak. Az apja – a fiatalabb, hóban álló apja – arcára vigyor ült ki. Ellépett Rachel mellett, és megszorította a vállát, aztán nevetve lehuppant a szánkó elejére, nagypapa felhúzott térde közé.

– Hajrá, apa! – kurjantott Jeff. Nagypapa rúgott egyet a hóba, és a szánkó siklani kezdett. Jeff futva követte, a léptei alatt ropogott a hó. A kamera elmozdult, és Bel végre rájött, hol vannak. A háttérben látott roncsautókból és egyéb döglött gépekből jött rá. A közepén felismerte a vén, vörös kamiont és a magas állványt, amelyről mindig azt gondolta, úgy néz ki, mint egy gépzsiráf. Még el is nevezte Larrynek. A Price és Fiai Fűrésztelepen voltak, amely nagypapáé volt, előtte pedig az ő apjáé és nagyapjáé. Nagyjából harminc éve szüntette be a működését, mielőtt akár Charlie, akár Jeff *a fiai* lehettek volna, azonban a folyó felé szépen lejtett a telek, ha jó hó esett, tökéletesen lehetett rajta szánkózni. Csak a régi kocsik és veszélyes gépek közelébe nem szabadott menni, mert akkor nagypapa dühös lett.

Most viszont nem volt dühös. Nevetve száguldott le a lejtőn Charlie-val.

A szánkó felborult, Charlie borította fel szándékosan. Szikrázó hó szitált rá és nagypapára. Nevettek és nevettek, félig betemetve, amíg szinte már nem kaptak levegőt.

Rachel testetlen hangja szállt előre a kamera mögül.

– Jaj, ne, Anna, most eltűntek. Örökre nyomuk veszett a hóban.

A felvétel véget ért. A képernyő elsötétült.

– Nahát. – Sherry szólalt meg először. – El is felejtettem, milyen fiatal volt, amikor megtörtént.

– Nagyon is – értett egyet Jeff. – Mármint, Bel, most már csak kilenc év van közted és az akkori anyukád között.

Ennél sokkal többnek tűnt.

– Elég nagy volt önök között is a korkülönbség, nem igaz, Charlie? – tette fel a kérdést Ramsey. – Mármint Rachellel. Kilenc év.

– Igen – bólintott Charlie. Senki más nem hallotta, hogy gombóc van a torkában, csak Bel. Jobb kezével a bal ujjait babrálta.

– Milyen érzés megnézni a boldog családi emlékeket?

– Nehéz – válaszolta Charlie náthás hangon. – Ha látom Rachel mosolyát, én is mosolygok vele, ez szinte ösztönös, így hatott az emberekre. Tudom, hogy közhely, és talán nem is mindenhova varázsolt fényt, ahova ment, de az én életemben mégis. – Elhallgatott. Bel hátrapillantott, az apja szeme üvegesen csillogott, láthatóan a könnyeivel küszködött. – De tudom, hogy soha többé nem látom, és még így is beletelik néhány másodpercbe, hogy erre a mosolyom is rájöjjön. Nagyon nehéz – foglalta össze. – Néha könnyebb, ha nem látom az arcát.

– Akaratlanul is észrevettem, hogy még mindig viseli a jegygyűrűjét – mondta Ramsey. Bel is látta, hogy az apja azt babrálta, oda-vissza forgatta az ujján.

Charlie úgy pillantott le, mintha neki csak most tűnne fel.

– Igen, még mindig viselem a jegygyűrűmet – ismételte halvány, szomorú mosollyal. – Igazából azt sem tudom, egyáltalán le tudnám-e venni, ha akarnám. – Megpróbálta lehúzni a gyűrűt. – Nem, nem jön le. Gondolom, kövérebbek az ujjaim, mint régen. A belsejébe bele van vésve az esküvőnk dátuma. 2005. július 23. Az életem legboldogabb napja. – Üres nevetés, hogy ki ne csorduljon a könnye. – Szeretem

hordani. Egy kis emlék Rachelről, a közös életünkről, akármilyen rövid is volt. Számomra azt jelenti, hogy valami módon még velem van.

– Ez igazán szép, Charlie – jegyezte meg Sherry, odahajolt, és megveregette a térdét. – Mindjárt elsírom magam.

Ramsey arcára enyhe bosszúság ült ki, amiért megzavarták a megható pillanatot. Charlie gyorsan rendezte arcvonásait.

– Nos, Carter – váltott gyorsan Ramsey, mire a lány kis híján felugrott, úgy meglepte, hogy a saját nevét hallja. – Te nem ismerted Rachel nagynénédet, négy hónappal azután születtél, hogy eltűnt. Milyen érzés volt úgy felnőni, hogy Rachel ilyen jelentős szerepet játszik az életedben, bár sosem találkoztatok?

Carter megköszörülte a torkát, és keresztbe vetette a lábát.

– Azt hiszem, éppen erről van szó, amit mondott. Jelentős szerepet játszik. Lehet, hogy eltűnt, de azért mindig a család része maradt, a Price családé, bár sosem találkozhattunk. Olyan, mint az idősebb rokonok esetében, akiket már nem ismerhettem meg. Mint a Price nagymamámat. – Nagypapára nézett, aki üres tekintettel bámult maga elé. – Olyan, mintha ismerném őket, mert a többiek megosztották velem az emlékeket és a történeteket. És Rachel nélkül Bel sem volna nekem, úgyhogy…

Elhallgatott, és inkább Beire mosolygott. Valamiképpen ez elég is volt, és még annál is több. Azonban ez sem tarthat örökké. Az emberek nem tartanak örökké. Carter is elmegy, alig valamivel több mint két év múlva.

– Nagyszerűen megmondtad, drágám! – Sherry a szemét törölgette. Carter visszazökkent a korábbi testhelyzetébe.

– Valóban – értett egyet Ramsey. – És bizonyos értelemben mégis találkoztatok. Hiszen, Sherry, azon a karácsonyon már várandós volt Carterrel, nem igaz?

Sherry tekintete ide-oda rebbent, ahogy számolt.

– Igen – bökte ki végül –, ebben igaza van. Még a korai szakaszban. Nem is látszott.

– Még jó, hogy nem, különben téged húzhattunk volna mindenhova azon a szánkón! – Most Charlie hajolt előre, hogy Sherryt cukkolja, a lélegzete Bel haját borzolta. – Mikor is lettél akkora, mint egy bálna, a hatodik vagy hetedik hónapban? Aztán… – Charlie elhallgatott, megdörgölte az orrát. – Szóval engem júniusban letartóztattak, úgyhogy nem láttam, mekkora voltál a végén. Cartert sem ismerhettem meg hat hónapos koráig.

– Csodás érzés, ha a sógorod bálnának nevez – nevetett Sherry, púderezett arcán megfeszült a bőr. – De igaza van, szinte a semmiből kerekedtem ki. Emlékszem, nem is nagyon szóltunk senkinek. Jeff meg én sokáig próbálkoztunk. – Jeff kezéért nyúlt, és az ölébe húzta. – Majdnem tíz évig, úgyhogy megtanultuk, hogy semmit se kiabáljunk el, és ne örüljünk túl korán az elején. Harmicnyolc voltam, amikor Carter, a mi csodababánk megszületett. Addigra viszont már, hát tudják, Rachel eltűnt, és minden, ami ezzel járt, mi pedig nem akartuk növelni a stresszt és a felfordulást. Úgyhogy tovább hallgattunk, amíg már nem titkolhattuk tovább.

– Mert bálna nőtt a hasadban – tette hozzá Charlie.

– Nos, most már nem néz ki annak. – Sherry előrehajolt, hogy megsimítsa Carter hosszú nyakát. Carter elhúzódott előle, Sherry mosolya lehervadt, de a gödröcskéi megmaradtak

a sminkjébe fagyva. Kihúzta magát, és Ramsey-re nézett. – Elnézést. Tudom, hogy ez a dokumentumfilm nem rólunk szól. A felesleges részeket majd ki tudják vágni, igaz?

– Szó sincs róla – ellenkezett Ramsey. – A film éppen erről szól. Az életről, a családról és arról, hogy Rachel eltűnése milyen hatással volt a mindennapi élet más területeire, amiről a nézők nem is gondolnák. Hogy maga eltitkolta a terhességét, hogy Charlie fél évig nem is látta az

unokahúgát a per miatt. Ez az a történet, amit el akarok mesélni. Ahogy Rachel mindenben benne van. Ez a legjobb.

– A legjobb, Carter – ismételte Sherry ragyogó arccal, és az ujjait végigfuttatta a lánya rézvörös hajában. – Biztosan tudtuk, hogy magas lesz, és szép, hm? Azért is neveztük el a Carter Döme, egy közeli hegy után. Jeff meg én ott…

Charlie nagyot csuklott, mint aki félrenyelte a levegőt.

– Mi az? – nézett rá Sherry. Bel is odafordult.

Charlie kínosan nevetgélt.

– Tudom, hogy Ramsey őszinteséget kért, de azért nem kell mindent megosztanotok a kamerával.

– Miről beszélsz? – tudakolta Sherry. – Jeff meg én ott jegyeztük el egymást!

– Ó! – Charlie döbbenetében csücsörített. – Ó! – ismételte hangosabban, aztán nevetésben tört ki, hangosan és zihálva. – Azt hittem, azt fogod mondani, ahol, szóval tudod, ahol *létrehoztátok* Cartert!

– Micsoda? Dehogy! – kiáltotta Sherry, és védekezőn felkapta a kezét. – Tényleg azt hitted, hogy ezért neveztük el így?

– A-puuu!! – tette hozzá a magáét Bel is, elnyújtva a szót. Most már Jeff és Sherry is kacagott.

– Jaj már, Charlie bácsi! – húzta a száját Carter, aztán Ramsey-re és a stábra nézett. – Gondolom, erre mondják, hogy az ember nem válogathatja meg a családját.

– Ez tökéletes! – Ramsey is vigyorgott a kamera mögött. – Igazán nagyszerű. A következő felvétel 2009 januárjában készült.

Megnyomott egy gombot, és a képernyő ismét életre kelt. Egy másik nappali jelent meg előttük: nagypapáé. A kamera a sarokban állapodott meg, ahol Bel nagypapa ölében ült, aki egy zöld, kemény fedeles

könyvből felolvasott neki. Bel sokkal nagyobb volt, mint az előző felvételen, de még mindig pici, a könyv pedig csaknem akkora, mint ő maga.

– …az emléktolvaj a lány szép vörös haját nézte – olvasta nagypapa éppen mély, mesélő hangon. – A kezében még mindig ott volt a kés.

– Pat! – Sherry hangja szólalt meg a háttérből. – Szerintem ez a könyv még nagyon korai neki. Képek sincsenek benne.

– Ne légy ostoba, Sherry – intette le nagypapa, és fel sem nézett a könyvből. – Nem érti, miről van szó, csak tetszik neki a beszéd, igaz, Annabel?

– Ijen, pa-papa! – felelte a harmadik évéhez közeledő kis Annabel. Az ujjai a lapot tapogatták.

– Nagyon szereti. Ez egy nagyon különleges könyv, nem igaz, kicsim?

A kép most a kanapé mellé tett autós gyerekülésre fókuszált, ahol egy másik kisbaba aludt: a rózsaszín arcú Carter.

– Most már hamarosan visszaérnek, igaz? – Sherry hangja remegett.

– Bármelyik percben itt lehetnek. – Nagypapa sem volt teljesen nyugodt.

– Várj! – Sherry hangja elcsuklott. – Jön egy autó! Azt hiszem, ők azok! Annabel, drágám, gyere velem! – Kisietett, kitárta a bejárati ajtót, a nyomában egy kislány cérnavékony hangon csacsogott. – Annabel, nézd, itt az apukád!

A ház előtt egy kis, fekete furgon állt meg. A kormány mögül Charlie szállt ki, elegáns öltönyben, kioldott nyakkendője a vállára csapva.

– Hol van? – kérdezte Sherryt nevetve. – Hol van Annabel?

A kamera megremegett. Sherry térde mögül egy kis, szőke fej nyomakodott előre.

– Hát itt vagy! – Charlie lekuporodott, kitárta a karját, a hangján hallani lehetett, hogy elérzékenyült. A furgonból Jeff bácsi szállt ki, de

Charlie csak a kislányt látta. – Gyere ide, édesem!

– Apucid! – sikoltott fel a kis Annabel, és tömzsi lábain billegve nekilódult, hogy egyenesen Charlie karjába ugorjon. Charlie elkapta, mielőtt elesett volna, aztán felállt, és szorosan magához ölelte a lányát, az arcát a vállába temette. Csupa könny és csók volt.

– Apu hazajött – suttogta Annabel összekócolt hajába. – És nem megy el többé. Annabel, megígérem, hogy soha többé nem hagylak magadra.

A kislány bólintott, elkapta az ígéretet, és a kezét Charlie szájára nyomta. Charlie játékosan beleprüszkölt.

– Apuci, neee! Gyere, nézd meg a babámat! – A kislány tömpe ujjával a kamera felé bökött. Egyenesen a saját tizennyolc éves énje felé, aki a nappalijuk padlóján ülve nézte.

A képernyő ismét elsötétült.

Halk szipogás hallatszott. Charlie megint elérzékenyült, egyre könnyfoltosabb ruhaujjával törölgette a szemét.

– Sajnálom – krákogta zavarában. Bel átölelte az egyik lábát.

– Nem, nem, semmi oka – felelte Ramsey gyengéden. – El tudná mondani nekünk, mit láttunk ebben a jelenetben?

– Nem biztos. – Charlie megborzongott, és a tenyerébe rejtette az arcát.

Sherry is sírt, de ő kameraképesebben, ügyelve az arcvonásaira.

Nagypapa már nem emlékezett. Csak Jeff maradt.

– Ez volt az ítélethirdetés napja – szólalt meg. – Az esküdtszék két napig tanácskozott, aztán végre megegyeztek. Sherry otthon maradt a gyerekekkel. Apa nem bírt eljönni a bíróságra, annyira félt, hogy Charlie-t elítélik, úgyhogy inkább én mentem. Az esküdtszék végül nem találta bűnösnek. Vagyis végre kiszabadult, és hazajöhetett. Érzelemteli nap volt.

– Charlie – próbálkozott Ramsey ismét –, összesen hét hónapot töltött őrizetben, a perre várva. Bizonyára nagyon hosszú időnek tűnt.

– Túlságosan is – bólintott Charlie. – Ennyi ideig távol lenni Beitől ilyen fiatal korában. De ez egy szép nap volt. Keserédes, mert Rachel nem volt velünk, és még mindig nem tudtuk, mi is történt vele. De az életem egy szörnyű szakasza ért véget. Olyan nagyon boldog voltam, hogy visszatérhettem a családomhoz.

– És mi is boldogok voltunk, hogy visszakaptunk – tette hozzá Jeff.

– Igen – szipogott Sherry. – Nem mintha nem imádtuk volna Beit. Amikor Charlie-t letartóztatták, hozzánk költözött, és szinte azonnal meg is született az én kisbabám is. Az egyik nap még nem volt gyerek a házban, aztán hirtelen kettő is… – Elhallgatott, kereste a szavakat. – Eseménydús volt – bökte ki végül. – Kicsit lehengerlő is. De Bel egy nagyon édes kislány volt. Folyton azt kérdezgette: *Hol van apuci? Hol van anyuci?* Nem igaz, Jeff? De aztán idővel abbahagyta. És amikor Carter megszületett, Bel szinte a megszállottjává vált. Azt mondogatta, *a babám,* mint az előbb a felvételen.

Bel Carterhez fordult. *Babám,* tátogta felé, jóval félelmetesebben, mint Sherry leírta. Carter felhorkant.

– És Patrick is rengeteget segített, nem igaz? – Sherry nagypapára nézett. – Otthon szültem, amikor eljött az ideje. Nem nagyon kedvelem a kórházakat, a tűket meg az összes többi szarságot.

Az összes többi szarságot. Csak el ne kezdje a homeopátiás teáit.

– Szóval Pat néhány napra magához vette Beit, amikor Carter megszületett. Sokat segített a kislányok körül, imádja az unokáit. Nagyon szerettél olvasni Beinek, ugye? Pat? Együtt alakítottunk ki mindent, mint egy család. Azt hiszem, jó munkát végeztünk.

– Valóban – bólintott Charlie. – Én pedig rendkívül hálás vagyok, hogy mind ott voltatok Beinek, amikor én nem lehettem. Sosem tudom eléggé megköszönni. Szerintem nem is mondtam elégszer.

– Nem is kell. – Jeff Sherry válla felett a testvérére nézett. – Erre való a család. Semmi kétségem nem volt, hogy felmentenek aznap. Azért is mentem az ő kocsijával a bíróságra. Hogy szabad emberként ő vezethesse haza.

– Így van. – Charlie a szemét törölgette. – A Ford F-modellem. Nagyon szerettem azt a kocsit. Csak néhány héttel azelőtt vettem, hogy letartóztattak, és…

– Ki kell mennem – szakította félbe Jeff félhangosan. Mielőtt bárki bármit mondhatott volna, már fel is állt, és indult kifelé. Ramsey szeme elkerekedett, a stáb tagjai összenéztek.

– Jeff, most nem mehetsz csakúgy…

Jeff azonban *mehetett,* mert már kint is volt a folyosón, és csukta is be a fürdő ajtaját maga mögött. Jeff bácsi sosem értett a helyzetek értékeléséhez.

Egy pillanattal később Ash fájdalmas arcot vágott, lerántotta a fejhallgatóját, és magasra tartotta, mint egy koronát.

– Rajta maradt a mikrofon – jegyezte meg magyarázatként.

– Hallod, ahogy vizel? – csodálkozott Bel.

– Ó, igen. Nem kispályás.

– Valaki lőjön le – csapott Carter a saját homlokára.

– Azt hittem, csak nem akarja, hogy sírni lássuk. – Charlie is megtörölte a szemét. – De ha már a vizelésnél tartunk, és a kedvenc furgonomnál…

Bel megfordult, és éles pillantást vetett rá.

– Ne merészeld!

Charlie nevetve beleborzolt a hajába.

– Ugyan már! – mondta. – Aranyos történet.

Cseppet sem volt aranyos, éppen ellenkezőleg. És egy teljes brit stáb figyelte. A kameráról nem is beszélve.

– Különben is, már elkezdtem! – bökte hátba Charlie.

Bel sóhajtott és elfordult. Hát rendben, ha ettől jobb kedve lesz. De részt nem fog venni benne.

– Szóval imádtam azt a furgont – fordult Charlie Ramsey– hez, az engedély birtokában máris belevágott a történetbe. – Örökre meg is tartottam volna. De egyszer North Conwayben voltunk Bellel, már nem is emlékszem, miért…

Bel emlékezett.

– A tizenkettedik születésnapomon elvittél Story Landbe.

– Tényleg. Hazafelé megálltunk egy Taco Belinél. Amíg beszaladtam a kajáért, Bel a hátsó ülésen várt. És mire visszaértem, a *teljes* hátsó ülést összepisilte. – Kuncogva, gesztikulálva folytatta. – Úgy értem, *tényleg* mindenhova jutott. Annyi volt!

– Charlie bácsi! – rótta meg Carter.

– Majdnem három óráig hagytál ott! – tiltakozott Bel. Égett az arca, és ez rosszabb volt, mint maga a történet.

Charlie még hangosabban nevetett.

– Tíz perc volt az egész! Legfeljebb tizenöt! Azt hiszem, túl sok tejturmixot ittál a Story Landben, kicsim. – Előrehajolt, két karral átölelte Beit, és kínosan sok puszit nyomott a feje búbjára. – De a szagot sosem tudtuk eltüntetni. Ez lett az én szépséges furgonom veszte, ami szabad emberként hazahozott.

– Nyugodjék békében – morgott Bel.

– Vécében? – vágta rá Charlie, de erre Bel már nem is válaszolt.

Zubogott az öblítővíz. Jeff bácsi fütyörészve sétált vissza. Tuti nem mosott kezet. Carter még erősebben igyekezett elsüllyedni ültében.

– Jeff? – Ramsey felállt, és olyan könnyed hangon szólította meg, ahogy csak tudta. – Nem nagy ügy, de legközelebb tudna várni a vécére menéssel, amíg nem pont a felvétel közepén vagyunk?

– Nagyon kellett. – Jeff visszahuppant a helyére a kanapén.

– Tudjuk – morogta Ash, és visszatette a fülére a fejhallgatót.

– Szeretnék visszatérni valamire, amit Jeff mondott az előbb – folytatta Ramsey, aztán valahogy egyszerre gyengédebben, mégis hangosabban fordult nagypapához. – Patrick, emlékszik, miért nem akart elmenni a bíróságra az ítélethirdetés napján? Patrick?

– Mi az? – nyögte nagypapa a nevét hallva.

– Félt attól, mi lesz az ítélet?

– Ki maga?

Charlie oldalra hajolt, közelebb az apjához.

– Apa – mondta halkan. – A perről kérdezett. Emlékszel? Rachelről.

– Rachel! – Nagypapának szinte a torkán akadt a szó, a szája sarkára beszáradt nyál rajzolt pókhálót. – Rachel. Charlie barátnője.

– Felesége – javította ki Charlie kedves mosollyal. – Semmi baj, apa, csak nyugodtan. – Még közelebb fészkelődött, és átkarolta nagypapa vállát.

– Rachel – próbálkozott Patrick újra. – Ő volt, ő volt… vagy nem? Hagyjál! – csattant fel hirtelen, felkapta a kezét, és Charlie arca felé csapott. El is találta, bár gyengén, Charlie megfogta az apja kezét, és gyengéden a maga két lapáttenyere közé fogta. Biztonságosan.

– Semmi baj, apa – suttogta. – Itt vagyok. Semmitől se kell félned.

– Jeff?

– Nem. Charlie vagyok. Én vagyok az.

Yordan a helyiség hátsó részében kihúzta magát.

– Semmi baj – ismételte Charlie, aztán Beire nézett. Ha ő mondja, akkor az úgy is van. Majd Ramsey felé fordult. – Az apám tavaly nyáron vesztette el az emlékezete nagy részét, amikor elszenvedte az első sztrókot. Súlyos szélütés volt. A második után kényszerült kerekesszékbe. Ráadásul demenciája is van, úgyhogy a rövid távú memóriája, a beszéde és a régi emlékei is érintettek. Néha agresszívan reagál, pedig nem ez a szándéka.

Ramsey ezt valószínűleg már mind tudta, Charlie korábban elmagyarázhatta neki. Talán a kamerának mondta, hogy az emberek ne higgyék undok vénembernek az apját.

– Azt hiszem, kiesett nála annak az időnek a nagy része is, amikor Rachel velünk volt. Még abban sem vagyok biztos, hogy a lányokra emlékszik – folytatta Charlie szomorúan, és nem nézett rájuk.

Az emlékek elvesztése hasonlított a távozáshoz.

– Ha már nincsenek meg ezek az emlékei, akkor azt hiszem, nem jó, ha Rachelről kérdezzük. Csak felzaklatjuk vele.

Talán Bel volt az egyetlen, aki ezt igazán átérezte.

– Hát persze. Sajnálom – vágta rá Ramsey. – Nem kellett volna belekezdenem, de mintha úgy láttam volna, hogy a videót látva mosolyog. Sajnálom.

– Semmi gond.

– Folytathatjuk?

És folytatták, mert apu azt mondta, bár az arcán ott égett a kis, piros folt.

– Az utolsó felvétel fontos lesz – jelentette ki Ramsey, és Beire nézett.

Nagyszerű, most akkor ő kerül a középpontba? Igyekezett feltűnésmentes maradni, ami még nem volt ugyanaz, mintha eltűnt volna. Sherry és az apja alkalmas pajzsok voltak.

– Azért olyan különleges ez a felvétel – folytatta Ramsey –, mert talán ez az utolsó, ami Rachel Price-ról készült, ha nem számítjuk a White Mountains pláza kameráit. Rachel maga készítette, 2008. február 11-én, két nappal az eltűnése előtt. – Elhallgatott egy pillanatra, hogy ezzel is nyomatékot adjon a szavainak. – Indul. – És megnyomta a lejátszás gombját.

A tévén egy sárga kezeslábasba bújtatott kisgyerek tűnt fel, egészen közelről. Hanyatt feküdt a szőnyegen, az ínyéből éppen kikandikáló

fogacskákkal nevetett a kamerába, meztelen, duci lábait úgy nyomta egymáshoz, ahogy az elgondolkodó felnőttek szokták összeilleszteni a két kezüket. Mintha várna valamire.

– Ki a világon a legjobb kisbaba? – kérdezte a hang a kamera mögül. Halk volt, suttogó, de magabiztos, mintha máris tudná a választ. Ismerős is.

Egy hatalmas kéz nyúlt le az égből, hogy megcsiklandozza a kisgyereket, aki felnevetett, még a nyelvét is kidugta, apró pracliját ökölbe szorította. Amikor a kéz felemelkedett, ismét mozdulatlanná vált, csak a következő csiklandozásra kelt életre.

– Anyuci kicsi lánya? – kérdezte a hang. A gyerek boldogan kurjantott válaszul. – Az vagy, igaz? Anyuci kicsi lánya, Anna-Bella-baba.

– Ma-ma – bökte ki a kislány, gagyogva, de vidáman.

– Igen, Anna. Szereted az anyukádat, igaz?

– Ijje! – vágta rá a kislány a szót magabiztosan. – Ijje, mama, isi áa! – tette hozzá.

– Úgy van, jó kislány. – Rachel megjátszotta, hogy megérti. – És az anyukád is mindennél jobban szeret téged ezen a világon, igaz?

Valami halk zaj hallatszott, mint amikor becsukódik a bejárati ajtó a háttérben.

– Már itt is vagy? – kérdezte Charlie meglepetten. – Hogy értél haza?

– Jules elhozott – felelte Rachel.

– Én is elmentem volna érted – mondta erre befelé jövet Charlie. – Rachel, drágám, megint nem csuktad be a bejárati ajtót. Kérlek, figyelj oda, odakint fagy. Nem fáztok?

– Nem igazán – válaszolta Rachel. – Ugye nem fázunk, kicsikém?

A kis Annabel erre felkapta a lábát, és boldog nyálbuborékot fújt.

A felvétel véget ért. A képernyő elsötétült.

Bel nagyot nyelt, de így is elszorult a torka. Csend volt. Mindenki azt várta, hogy mondjon valamit.

– Igen – bökte ki, bár ezzel még nem mondott semmit. – Ezt még nem láttam eddig.

Beszélnie kell, de úgy, hogy semmit se áruljon el. A kamera felé fordult, közben a tekintete összeakadt Ashével. A fiú apró mozdulattal a levegőbe bökte két hüvelykujját eprekkel borított mellkasa előtt. Uhh, inkább dugná fel mindkettőt a…

– Mire gondolsz, Bel? – kérdezte Ramsey. – Milyen érzés látni ezt a felvételt? Éppen két nappal azelőtt készült, hogy minden örökre megváltozott volna.

Hogy milyen érzés? Kellemetlen, torokszorító, tenyérizzasztó.

– Szép volt – hazudta. – Egy ilyen hétköznapi pillanat. Nem emlékszem ezekre, de úgy tűnt, boldog voltam.

– Valóban. – Ramsey bátorítón mosolygott. – Ahogy Rachel is, azt hiszem. Nagyon is boldog volt, semmi jele a közeledő tragédiának. Bevallom, amikor először megnéztem, elérzékenyültem – tette hozzá –, mert annyira egyértelműen megmutatja, mennyire szeretett téged az anyukád.

Valóban? Jobban, mint bármit széles e világon? Hát akkor miért hagyta ott a kocsija hátsó ülésén alig negyvennyolc órával később, hogy örökre eltűnjön? Ennek mi a magyarázata?

– Volt még valami, ami feltűnt – folytatta Ramsey. Nahát, mennyi minden tűnik fel neki. Lehet, érdemes lenne elmennie egy orvoshoz. – Ránézésre is hasonlítotok Rachellel, de a legérdekesebb a hangotok hasonlósága. Majdnem teljesen egyforma.

– Igen, ezt én is észrevettem – jelentkezett Jeff. – Most, hogy felnőttél, nagyon is hasonlít. A telefonban egyfolytában összekevernénk benneteket, ha…

Aha. *Ha.*

Bel tudta, hogy igazuk van. Rachel hangját egyértelműen nem az emlékei miatt találta ismerősnek. Hiszen emlékei sem voltak. Ramsey a válaszát várta, de ő nem akart ismét Rachel hangján megszólalni.

– Láttam a felvételen még valamit. – Ramsey végül inkább az apjához fordult. – Charlie, 2008 decemberében, a per során, azt állította, hogy a Rachel eltűnéséhez vezető hónapokban és hetekben megváltozott a viselkedése. Feledékeny lett, mintha valami foglalkoztatná, vagy elvonná a figyelmét. Ezeket a szavakat használta. Elmondaná, mire gondolt?

Charlie kihúzta magát, megnyekkent alatta az öreg kanapé.

– Semmi komoly nem történt. Csak mint a felvételen is, a bejárati ajtóval. Apróságokat felejtett el, amiket azelőtt nem. Bekapcsolva hagyta a sütőt, és elégette az ételt. Elfelejtette, hogy Bel még a kádban van. A csapok, az ablakok, a bébiőr. Effélék. Azt gondoltam, ez a kisgyerekes anyáknál normális. Talán túl korán állt vissza a munkába, még ha csak részidőben is. Biztosra veszem, hogy semmi másról nem volt szó.

Bel megmoccant. A padlót hirtelen nagyon keménynek érezte. A maga részéről nem volt benne biztos, hogy ennyi volt az egész. Akaratlanul nyitva hagyni a bejárati ajtót, a csapot folyatni, miután kilépett a zuhany alól, elfelejteni lezárni a szemetes fedelét medveszezonban. Tudta, hogy ezek fontos dolgok lennének, és Bel úgy is gondolta, hogy megtette. Az apja sosem haragudott rá, sőt, inkább túl kedves volt vele. Észrevette a hasonlóságot? Sosem tette szóvá. Ami jó volt, mert Bel egyáltalán nem akart olyanná válni, mint Rachel Price. Ha Rachel beragyogta a helyiségeket, Bel majd elsötétíti őket. Ha Rachel feledékeny volt, Bel annál jobban igyekezni fog, hogy ne legyen az.

– És Bel? – fordult vissza felé Ramsey. – Tudom, hogy tizenhat év telt el, és úgy véled, az édesanyád alighanem halott. De ha valamiképpen mégis visszatérne ennyi idő után, mit mondanál neki?

Beinek fogalma sem volt, hogyan kezdjen a válaszba. Nem is baj: egyáltalán nem köteles mindent feltárni Ramsey előtt. Egy részét megtarthatja.

– Nem tudom. Valójában nem is ismertem.

– *Én* viszont tudom – lépett közbe Charlie, hogy megmentse. – Nagyon sokat gondolkodtam rajta. Még álmodtam is róla. Egyszerűen átölelném. Magamhoz ölelném, és elmondanám neki, mennyire szeretem. Mennyire hiányzott. Minden kérdés várhatna, ez a legfontosabb.

Sherry hangosan kifújta az orrát.

– Jól vagy, drágám? – kérdezte Jeff, de Sherry leintette.

– Tudom, hogy nem fog megtörténni soha – folytatta Charlie megtörtén, éppen csak gátat vetve a könnyeinek. – De akkor is ezt tenném.

ÖT

Az éjjeliszekrények a titkok tárolására szolgálnak. Márpedig Beinek több titka volt, mint a legtöbb embernek, annyi, hogy a nagy szekrényben is ki kellett ürítenie egy polcot, hogy mind elférjen a gombócba tekert zoknik mögött. És az ágy alá is jutott belőlük.

Kinyitotta az éjjeliszekrény fiókját. Ajakbalzsamok, kézfertőtlenítők, egy kis sószóró a Rosa's Pizzából, könyvjelzők, tollak, egy AirPod – emiatt tényleg lelkifurdalása volt –, körömlakkok, egy kesztyű bolti címkével, egy kis műanyag bábu, talán egy Happy Meal mellé járt, egy apró csavarhúzó és a fekete márvány királynő a Royalty Innből. Bel egy újabb titkot adott a többihez, a hajgumit, amit a kémiai laborban nyúlt le az egyik elsős padjáról. Apró szégyent érzett, amikor elhelyezte új otthonában, de a bőre bizsergett, átforrósodott, ahogy a lopott holmik káoszát nézte. Mindegyik elfért a tenyerében.

Becsukta a fiókot, elrejtve, de nem eltüntetve a zsákmányt. A tárgyak nem tűnnek el csak úgy. Hacsak nem egy Pixar-film szereplője éppen, de abban eléggé biztos volt, hogy nem így van.

Bemászott az ágyba, és az éjjeliszekrény tetején rá váró könyvvel szemezett. A történet még nem indult be igazán, hosszú volt az előzménybemutatás, de hamarosan történik majd valami érdekes. Muszáj lesz, a cím is megígérte.

Ránézett a telefonjára – nem üzenetet várt, hiszen sose kapott –, csak ellenőrizte, hogy beállította-e az ébresztőt másnapra. Most, hogy abbahagyta a mocorgást, odalentről halk mormolást hallott. Nem a tévé

volt, a műsor, amelyet az apja nézett, tízkor véget ért. Valaki jött. De ki jön hozzájuk ilyen későn?

Lerúgta a takarót, mezítláb, könnyű léptekkel az ajtóhoz ment, és résnyire nyitotta. Minél jobban kitárta, annál tisztábban hallotta a lentről érkező hangokat. A végén már egészen kihajolt, a lépcső alján derengő fényt nézte.

Az apja beszélt éppen a nappaliban.

– …túl későn. Nem is értem, miért mondod ezt épp most. Mi történt? Nem ment jól a mai interjú?

– Nem, azzal minden rendben volt. – Jeff bácsi. Bel megismerte a hangját, bár ritkán hallott, feszengő éle volt. – Azt hiszem, mindenre megfeleltem. De ideges voltam, hogy esetleg olyasmit mondok, ami rossz színben tüntet fel téged, úgyhogy alaposan átgondoltam minden válaszomat. Ramsey meg is jegyezte, hogy komótos vagyok. Talán úgy jött le, mintha rejtegetnék valamit.

– De hiszen nem rejtegetsz semmit – felelte Charlie megnyugtatón. – Senki sem rejteget semmit. Nincs okod aggodalomra. Minden rendben van.

– Talán. De nem is tudom, Charlie. Nem vagyok benne biztos, hogy ez a dokumentumfilm jó ötlet. A dolgok már jó ideje rendezetten mentek. Mondhatnám, jól. Te is emlékszel, milyen volt akkoriban, közvetlenül az eltűnése után. Vagy a per után. Az a rengeteg figyelem, a média, a városiak *véleménye,* a betört ablakok, az a pszichopata, aki az akta megszállottja lett. Fogalmad sincs, mi lesz ennek a dokumentumfilmnek a kicsengése. Még az is lehet, hogy majd bűnösnek akarnak beállítani. Tudod jól, képesek rá. Szerkesztés. Hangvágás, perspektíva. Könnyű valakit gonosznak mutatni. Fogalmam sincs, miért csináljuk, miért vállaljuk a kockázatot, hogy minden rossz ismét visszatérjen az életünkbe.

– Azért csináljuk, mert muszáj, Jeff – válaszolta az apja, még mindig kedvesen és nyugodtan, de Bel hallotta, hogy kezd rátörni a ritkán tapasztalt türelmetlenség. – Azt hitted, nekem hiányzott? Azt hitted, én akartam, hogy a kamerák az életünk minden zugába belenézzenek, és előrángassák a régi, fájdalmas emlékeket? De meg kell csinálni, és a végén minden rendben lesz. Megígérem. Nem tudnak bűnösnek beállítani, mert nem vagyok az, mind tudjuk. Néhány hét múlva vége, és aztán folytathatjuk az életünket. Nézd, még akár jó is kisülhet belőle. Az emberek végre megismerik, milyenek vagyunk valójában. A családunkat. Hogy mind mennyire szerettük Rachelt. Talán ez lesz, ami végre igazán tisztázza a nevemet.

– De talán még nincs késő, hogy…

– *Mihez* nincs késő? – szakította félbe Charlie. – Aláírtam a szerződést. A család részvétele is az ajánlat része volt. Eladtam nekik az életem jogait, Jefferson. Negyvenezer dollárt fizettek érte. Ahhoz van túl késő, hogy visszacsináljuk. Értelmetlen ezen vitázni.

Bel megmoccant: a csendben hallhatóan kattant a térde. Még a lélegzetét is visszafojtotta, úgy figyelt minden szóra.

– Csak segíteni akarok – érvelt Jeff. – Szerintem nem gondoltad te ezt át.

– Százszor és százszor is átgondoltam. – Charlie most már dühös volt. Bel sosem hallotta dühösnek. – Jefferson, nem igazán tülekszel, hogy beszállj apa ellátásának költségeibe. Tudod te, milyen drága egy teljes munkaidős gondozó? Egyáltalán belegondoltál valaha? Nem, mert már megint az én dolgom, hogy mindent elrendezzek. Kellett a pénz, Jeff. Több, mint ami nekem vagy neked van. Ez a film fedezi apa ellátását. Lehet, hogy neked nem tetszik, *nekem sem* tetszik, de nem volt más választásunk.

Bel hallgatott, figyelt, Jeff azonban egyértelműen nem.

– Kell legyen más mód, hogy apának segítsünk, és…

– Igazad van, Jeff – vágta el a szavait Charlie csikorgó hangon. – Két lehetőségünk volt, hogy ennyi pénzt szerezzünk. Az egyik ez a film. A másik, hogy végre halottá nyilváníttassam Rachelt, és beváltsam az életbiztosítását. Az még többet is hozott volna. De melyik lehetőség festett volna rosszabb képet rólam? Melyik állított volna be bűnösnek?

Természetesen igaza volt. Mindig igaza volt. Nélküle széthullott volna az egész család. Ő az, aki aggódott, gondolkodott és tervezett, hogy nekik ne kelljen. Bel tudta, hogy bizonyára jó oka volt rá, hogy végül beleegyezzen a kamerák előtti szereplésbe annyi év után.

– Sajnálom. – Jeff hangján érződött, hogy meghátrál. – Nem gondoltam… apára meg a pénzre. Nem jöttem rá, hogy ezért egyeztél bele. Sajnálom. Köszönöm, hogy gondoskodsz apáról, és elsősorban az ő érdekeit nézed.

– Nem kell megköszönni. – Charlie hangja ismét olyan lett, mint máskor. – Hiszen apáról van szó. Bármit megtennék érte. Bármelyikőtökért.

– Tudom, hogy így van – ismételte Jeff.

Bel korábban még sosem hallotta az apját és Jeff bácsit vitatkozni. Viccelődni persze viccelődtek, testvériesen ugratták is egymást, néha sértődésig, de sosem addig, amíg igazi bocsánatkérésekre került volna sor. Ugyanis apa nem veszekedett. Egyszerűen nem olyan. Még Bellel sem történt ilyesmi soha, a hangjukat sem emelték fel, nem vágtak olyasmit a másik fejéhez, amit később megbánhattak. Bel természetesen rengetegszer próbálkozott, amikor valahol ki kellett élnie a haragját, azonban az apja az első jelre közölte vele, hogy ő most elmegy, amíg mindketten le nem higgadnak, és később nyugodtan megbeszélhetik a dolgot. A legtöbbször aztán nem is kellett elmennie. A módszer minden alkalommal bevált, eloltotta a gyújtózsinórt, kibogozta a félreértést. Apa ilyen. Az egyetlen, aki sosem fogja elhagyni. Bel pedig talált más módszereket, hogy a dühét kidolgozza magából.

– Sajnálom – ismételgette Jeff odalent. – Végigcsinálom a további felvételeket is. Amit csak akarnak. Még majd élvezni is megpróbálom.

Bel magában ugyanezt ígérte.

– Ó, a picsába veletek! – fakadt ki Bel, amikor másnap reggel meglátta Ramsey-t és a stábját a gorhami általános és középiskola bejárata előtt.

Carter megtaszította a vállával, miközben átvágtak az úton.

– Tudtad, hogy ma itt forgatnak? – kérdezte elfojtva a mosolyát.

– Nem. – Bel szorosabban markolta a hátizsákja szíját, a bütykei kifehéredtek. – De semmi köze hozzánk.

– Ha semmi köze, akkor miért integet neked Ash?

Ash fekete-fehér kockás nadrágot viselt (ez szinte hétköznapján hatott), de hozzá fodros, nagy galléros inget vett fel, és egy mustársárga mellényt. A haját a feje tetején kis kontyba kötötte. Jesszus, ha így bemegy egy amerikai középiskolába, elevenen megeszik. Máris mutogattak rá, és megbámulták, bár lehet, hogy csak a kamera miatt.

Bel és Carter közelebb ment. Nem volt más választásuk: a stáb elállta a bejáratot. Az igazgató is ott volt, boldogan beszélgetett Ramsey-vel, a szemöldöke és a fogsora szinte táncolt. Az egész évben aligha történt vele ennél izgalmasabb, legalábbis a Pittsburg High elleni meccs óta nem volt ilyen élénk, amikor Joe Evans végigokádta piros Gatorade-del a kosárpályát. Mindenki sikoltozott, mert a színe miatt azt hitték, vér. *Hajrá, Huskyk!*

– Hahó, Bel, Carter! – Ramsey észrevette őket, és ki is használta az alkalmat, hogy elszakadjon Wheeler igazgatótól. Ramsey talán értette az embereket, Bel azonban őbenne olvasott.

Eljátszott a gondolattal, hogy úgy tesz, mintha nem hallotta volna.

– Hahó! – köszönt vissza Carter vidáman, tönkretéve a játékot.

– Carter! – kiáltott egy hang a félköríves pázsit túloldaláról. A barátai ott várták, hívogatták, a hátizsákjuk össze– összeakadt, olyan közel

álltak egymáshoz.

Carter úgy nézett Beire, mintha azt kérdezné, elengedi-e. Bel nemet akart mondani, de mi értelme lett volna?

– Később találkozunk – mondta, és eleresztette. Úgyis elmegy. Mindig ez a vége.

Carter hátra sem nézett, úgy rohant el. A barátai körbevették, izgatottan csicseregtek.

– Bel! – Ramsey újra magára vonta a figyelmét. A tömeg lassan összesűrűsödött körülöttük, elzárva a bejárat felé vezető utat. – Tudom, hogy nem terveztünk újabb felvételt a szombati újrajátszásig. – Felcsillant a szeme. – Nagyon izgalmas lesz!

– Fantasztikus. Alig várom.

– Ma viszont az iskolában forgatunk. Megnézzük a helyet, ahol az anyukád dolgozott. Hogy milyen lehetett itt angoltanárnak lenni, milyen volt az otthonán kívül. Interjút készítünk néhány tanárral is, aki vele dolgozott. Wheeler igazgatóval, Mrs. Torresszel és persze Mr. Tripp-pel.

Mr. Tripp, a matek… de hiszen ő most Bel osztályfőnöke, ugyanaz az ember, aki tizenhat évvel korábban megtalálta az autóban. Miért hangzott Ramsey szájából mégis élesen a neve? Bel eddig nem is gondolt bele, hogy Mr. Tripp ugyanakkor tanított itt, mint Rachel. Talán ezért volt vele mindig olyan kedves. Rachel mindent elvitt magával.

– De most, hogy elkaptalak téged… – folytatta Ramsey.

– Szó szerint – morogta Bel.

– …azt gondolom, jó lenne rólad is készíteni néhány vágóképet, ahogy ugyanazokon a folyosókon jársz, ahol az anyukád is régen. Ez egy szép párhuzam. És remek lenne a barátaiddal is beszélni ebédidőben, mármint ha aláírják a beleegyező nyilatkozatokat.

Bel mély lélegzetet vett, rendezte az arcvonásait.

– Aha, persze. Ebédidőben. Majd megkeresem a barátaimat. – A nyelve alig bírta megformálni az utolsó szót, rosszul is ejtette ki. Egy

újabb meztelencsiga a szájában.

– Tökéletes! – Ramsey szélesen elmosolyodott.

Bel megfordult, hogy belépjen a széles, dupla ajtón, eltűnjön a tömegben. Amikor elhaladt Ash mellett, összeakadt a pillantásuk. Ash ajka megrándult, de ez nem mosoly volt, inkább szomorúnak tűnt. Mintha tudná, amit Bel nem mondott ki, és sajnálná. Nos, majd sajnálhatja, ha még egyszer így néz rá.

A cipőtalpa nyikorgott a folyosó fényes kövén. Máskor nem szokott ilyen fényes lenni. A szekrényeknél egy csoportra való másodikos lány állt, Asht nézték az ajtók rejtekéből, kuncogtak, és egymást lökdösték.

– És az a konty! – horkant fel az egyik, mire ismét mind felröhögtek.

Bel hagyta, hogy a hátizsákja szíja lecsússzon a válláról, a táska kilendült oldalra, és keményen eltalálta azt a lányt.

– Hé! – kiáltott amaz Bel után. Veszekedést akart, vagy bocsánatkérést.

Nem hallak, tátogta vissza Bel, és a fülére mutatott, amelyben nem volt fülhallgató.

Továbbment az angolórák termei előtt. Mindennap el kellett mennie *Rachel szentélye* előtt, ahogy magában nevezte, fényképek és bizonyítványok a falon, régi levelek és versek, amelyeket *a valaha volt legjobb angoltanárnak* vagy róla írtak. Az volt a trükk, hogy oda se volt szabad nézni, úgy kellett tenni, mintha nem is létezne. Ramsey biztosan itt akarja majd elkészíteni a felvételeit.

– Bel, hé! – Egy hang érte utol, aztán lábdobogás követte. Bel megállt, gyanakodva fordult meg.

Sam Blake volt az, hosszú, fekete haja, mint mindig, most is folyamként omlott a vállára.

– Hallottam, amit mondott odakint, hogy beszélni akar a barátaiddal. Részemről nem gond. Mármint beszélni vele.

Bel gyomra összeszorult, szinte megszokott érzés volt. Összeszedte éles gondolatait, a lányra nézett.

– Nem is tudom, Sammie. Még mindig úgy gondolod, hogy az apám gyilkos, és még mindig kellemetlen, ha a pizsamapartik után értem jön?

– Én… én… – Sam kinyitotta, aztán becsukta a száját, de képtelen volt megszólalni.

Bel gyilkos mosolyt vetett felé. Sam elkotródott.

Könnyű eltaszítani az embereket, ha valaki tudja, hogyan csinálja. Bel eredménylistája szépen festett: kiválóan értett hozzá, hogy elzavarja az embereket, mielőtt amúgy is elhagynák. A végeredmény ugyanaz, hiszen végül mindenki elmegy, de így kevésbé fájt. Erről szólt az élet: mindig azt az utat keresni, amelyik kevésbé fáj.

Most is ezt fogja tenni.

Kivágta a terem ajtaját, az a falnak csapódott, megrémisztve az asztala mögött ülő Mr. Trippet.

– Jó ég, Bel! – kiáltott fel, és a szívére szorította a kezében fogott tárgyat. Bel mégis látta, mi az. Egy kis kézitükör. Abban ellenőrizte vörösesbarna haját.

Felvételre készen.

A bőre még mindig sápadt volt, a szeme alatt karikák ültek. Azokkal nem csinált semmit.

– Mr. Tripp, épp most jött meg. Mindenem csupa vér.

A tanár csak nézett rá teknőckeretes szemüvegén át, az álla leesett, a szeme ide-oda járt.

– Nem is vagyok túl jól – tódította Bel, és megjátszva, mellkasból gondosan mindent összeköhögött, amit ért. Mr. Tripp most már egyenesen ránézett, és hátralökte magát a gurulós székével.

Bel ismét köhögött. Nyögött is. A gyomrára szorította a kezét.

– Egyáltalán nem vagyok jól. Lehet, hogy covid. Valószínűleg haza kellene mennem.

HAT

Hóesés egy meleg, áprilisi reggelen, amelynek már koranyár-íze volt, az útra napfényfoltok vetültek, a fák zöld lombba borultak. Műhó. Papírdara. Ramsey elmondta. Nem jutott mindenhova, az túlságosan drága lett volna, a költségvetés nem engedte meg. De elégséges, hogy a *jelenetet beállítsák,* azaz az autó körül befújják a földet.

– Pontosan ugyanaz a kocsi – jelentette ki elégedetten Ramsey. Egy királykék, 2007-es Honda Accord.

Bel úgy tett, mint akit lenyűgöz ez a tény. Akkor sem lehetett pontosan ugyanaz a kocsi: az a példány valamelyik rendőrségi telepen áll. De mindenben azonos, ami számít. Ugyanott állították le a padkára, ahol eredetileg megtalálták, a helyszíni fényképek alapján. Egy kis, névtelen út közepén, amely a 2-es főútra vezetett ki, a Moose Brook Nemzeti Park felől. Most lezárták a forgatás idejére, az elején és a végén teherautók parkoltak, és mérges autódudák reggeli kórusa hallatszott.

Bel tekintete egyre a kocsin járt. Ugyanolyan, mint amit Rachel vezetett aznap. Mint amiben hátrahagyta őt.

Ramsey őt nézte.

– Csak szólj, ha ez az egész túl fura neked – mondta.

– Ez túl fura nekem – vágta rá Bel, Ramsey azonban már valaki másra figyelt. Ma négy másik stábtag tett-vett körülöttük, egy másik kamera, még több mikrofon, fémdobozok, hangok. Az egyik éppen a jobb fülében.

– Hé, Bel! – szólította meg Ash. Nagyon nem illett erre az útra, bár maga az út sem illett az évszakba, az időbe. Bel elfordult a havas tájtól,

és ránézett.

Ash a vállán egy kisebb kamerát egyensúlyozott, amelynek a tetejére bolyhos szélvédővel ellátott külső mikrofont erősítettek. Villogott a felvételt jelző vörös fény. Bel visszapislogott rá.

– Rams azt mondta, vegyek fel néhány „így készült” jelenetet.

– Műhóval – válaszolta Bel.

– Aha, az rémálom. Öt óta itt vagyok. Csak essünk túl a felvételen, és az élet visszatérhet a maga idejébe.

– Ámen.

Hát, talán mégsem különböznek annyira. Vagy mégis. Ash piros-fehér csíkos inget viselt, amelyet betűrt zöld trapéznadrágja derekába, és mindehhez neonrózsaszín nadrágtartót. Felhajtott ingujja alól kilátszott tetovált alkarja.

– Látom, téli időjáráshoz öltöztél – jegyezte meg Bel.

– Mint mindig.

– Csak vigyázz, el ne ijeszd a medvéket. – Bel igyekezett olyan gyorsan visszavágni, mint Ash.

– Várjunk, azt mondod, hogy New Hampshire-ben *medvék* vannak? – Ash idegesen pislogott a fák felé. Amikor Bel felnevetett, ő is elvigyorodott. Szóval viccnek szánta. Bosszantó: a fiú most majd azt hiszi, hogy poénos volt. Pedig nem.

Ash a másik lábára helyezte a testsúlyát.

– Ramsey szerint csütörtökön rosszul voltál. Remélem, mostanra helyrejöttél.

– Az mi? – bökött oda Bel.

– Tetkók. New Hampshire-ben ilyenek nincsenek?

– Azt értem, de *milyenek?* – Bel az Ash fél karján felkúszó mintákat igyekezte kibogozni, a világos bőr csak foltokban látszott a szürke képek között.

– Emlékek. Családi dolog, hiszen tudod.

– Nem, nem tudom – erőltette Bel. Ash kinyújtotta a karját, a kamera meg sem rezzent.

– Az a rózsa az a nővéremé, Rosie-é. Tövisek nélkül, mert ő is mindig kedves. A liliom mellette a másik nővéremé. Kitaláltad, Lily a neve.

– A levél?

– Fügefalevél, a legidősebb nővéremé, Eve-é. Ő Ramsey felesége. Én vagyok a legkisebb. Az öcsike. A roskadó máglya hamuja. Egyébként Ash a nevem, még be sem mutatkoztam tisztességesen. Ash Maddox. A könyököm felett az a madár az anyukám, Bridget, őt mindenki csak Birdie-nek szólítja. – Elfordította a karját, megmutatta, hogy a csuklója felett még van szabad hely. – Ramsey-nek is fogok egyet csináltatni. Bár nem tetszik neki a nagy szarvú kosfej ötlete.

– A máglya a legrosszabb – közölte Bel, hogy visszavágjon a medvékért.

– Hát mit mondjak? – sóhajtott Ash. – Mind remek emberek. A testvéreim, anyukám, Rams. Csak én vagyok ilyen elbaszott.

– Az még nem jutott eszedbe, hogy normális is lehetnél?

Ekkor azonban egy autó hajtott be az útra, megmentve Asht. Biztosan félreálltak a kamionnal, hogy beférjen.

– Ramsey, itt van! – kiáltotta Ash, ez volt a mentsége, hogy otthagyja Beit. Nem bírta sokáig. – Itt van!

De *ki van itt?* Biztosan nem a lóbaszó. Aznapra csak Bel volt beosztva felvételre, csak rá volt szükségük, mert egyedül ő volt jelen, amikor Rachel eltűnt.

A kocsi tízméternyire tőle állt meg. A napfény visszatükröződött a szélvédőről.

Kinyílt az utasoldali ajtó.

Rachel Price szállt ki.

Bel megdermedt.

Hideg téli szélroham vágott végig rajta, kívül és belül is. Széthullott tőle.

Ez nem létezik.

Rachel eltakarta a szemét a nap elől. Ugyanazokat a ruhákat viselte, mint amikor eltűnt. Fekete farmert, piros, hosszú ujjú felsőt és bő, szürke, tűzött kabátot. Ami a kocsiban maradt. Még a kora is ugyanaz volt, mint akkor.

– Sziasztok! – köszönt mindenkinek és senkinek. Az akcentusa New Yorkra vallott.

– Szervusz, fenn, üdv újra itt! – Ramsey futott oda hozzájuk. – Bel, hadd mutassalak be benneteket egymásnak.

Megfogta Bel könyökét, ezzel megtörte a lány bénultságát, és odavezette Rachelhez.

Nem Rachelhez.

A mű-Rachelhez.

Most már Bel is látta: az elméje kiolvadt, és hideg olvadékot csöpögtetett végig a gerincén.

– Kösz, hogy szólt, bassza meg! – sziszegte, és elrántotta a karját. Ash követte őket a kamerával.

Ramsey kedves, aggodalmas tekintettel nézett rá. Hát persze.

– Mondtam, hogy újrajátszás lesz – védekezett. – Azt hittem, feltételezed majd. – Megálltak a nő előtt. – Bel, ez itt Jenn, a színésznő, aki ma az anyukádat fogja játszani. Jenn, ő Bel, Rachel Price lánya.

– Örülök, hogy megismerhetlek – felelte Jenn, áttolva a rágóját a szája másik sarkába, és kezet nyújtott. Bel nem fogadta el. Az előtte álló idegent tanulmányozta. Most, hogy ilyen közelről látta, már egyértelművé váltak a különbségek:

a szeme színe, az álla alakja, a homlokán sem volt anyajegy. De egy pillanatra mégis…

– Úgy nézel ki, mint ő – közölte köszönés helyett.

– Te is – vágta rá Jenn.

Mintha nem találná így is épp eléggé ellenszenvesnek.

– De azért nem vagy olyan csinos – szúrta oda Bel.

– Ó, na igen, az anyukád szép volt. Sajnálom, ami vele történt. – lenn egy szalmaszőke tincsét babrálta. – Istenkém, mennyire megszállottan érdekel az eset. Tavaly ősszel hallottam róla egy podcastot a *Wine and Murder* csatornán, és a megszállottja lettem. Meg-szál-lott-ja. – A megszaggatott szó kígyóként tekergett.

– Igen, mondtad. Háromszor is.

Bel szeme Ramsey-re villant. Egy lassú, jelentőségteljes pislantással jelzett neki. Műhó, mű-Rachel? Ez a rágózó hülye?

Ramsey visszapislantott, mintha egyetértene vele, aztán tapsolt.

– Hosszú nap áll előttünk, minél előbb nekilátunk, annál előbb zárhatunk!

– Akármikor, az túl későn lesz.

– Ez a beszéd, Bel.

Mindenki várakozott. Ash az autó mellett állt, a nyakában a fejhallgatójával. Intett Beinek, hogy szálljon be a hátsó ülésre. A mű-Rachel már a kormánynál ült.

– Ugye nem akarjátok, hogy tényleg vezessek is? Nincs jogsim.

Ramsey az utasülésen megrázta a fejét.

– Oké! – ismételte Ash egy kicsit hangosabban, és újra a hátsó ülés felé intett. A másik oldalon le volt tekerve az ablak, egy kamerát dugtak be rajta, ami közvetlen közelről vette Bel arcát. A másik kamera állványon állt az autó előtt, és a szélvédőn át vette a jelenetet. Akkus fényszórók vették körül őket.

– Kezdjük – szólt ki Ramsey is a maga nyitott ablakán. – Pattanj be, Bel.

Pattanj be. Mintha olyan rohadtul egyszerű lenne. Na, hát majd *pattan,* persze.

Közelebb lépett a hátsó ajtóhoz. A csomó a gyomrában jéggé dermedt. Műjéggé. Éles szélű jégtömbbé. Lehajtotta a fejét, visszafojtotta a lélegzetét, és bemászott. Ash túl közel állt, mintha valahogy meggyorsíthatná a folyamatot. Bel hátradőlt, ökölbe szorított kezét az ölébe tette, a gyomrához nyomta, hogy visszatuszkolja a csomót.

– Jól vagy? – kérdezte Ash, mint valami kibaszott gondolatolvasó.

– Csak csukd be az ajtót! – Bel odavágott neki, mert ő volt a legközelebb, mégis összerezzent, amikor Ash megtette, amit kért.

Kész, rendben. Bent ül a hátsó ülésen. Nem is volt olyan nehéz, igaz? Ugyanolyan, mint elöl. Majdnem.

Ramsey hátrafordult, úgy folytatta.

– Tegnap már felvettük a teljes újrajátszást – mondta. – Louise, a stábból, az ő kétéves lánya játszott téged, Bel. Nagyon cuki volt. De most, hogy itt vagy *életnagyságban,* ez már inkább interjú jellegű rész lesz. Jenn, ma Beinek fogok kérdéseket feltenni, te légy szíves, ne beszélj, ne is reagálj, mintha itt se lennél.

A mű-Rachel eszerint csak egy kellék, mint a papírhó és az ihatatlan víz.

– Akkor miért van itt egyáltalán? – tudakolta Bel.

– A végén össze fogjuk vágni az interjút és az újrajátszást, felváltva leszel a kisbaba és önmagad, miközben elmondod, mi történhetett, mit érzel. Nehéz egy jelenetet újrajátszani, ha nem tudod, mi történt valójában, de úgy éreztem, fontos, hogy Rachel mindkét időben jelen legyen. Itt is, bár valójában nincs.

Bel mondott volna erre valami gúnyosat, de nem maradt ideje. Ash a kocsi elé lépett, és a kamera elé emelte a csapótáblát.

– Felvéééééétel! – süvöltötte valaki, elég hangosan, hogy még a madarak is felrebbenjenek.

– Milyen érzés, Bel? – fordult ismét hozzá Ramsey. – Milyen érzés itt ülni ugyanabban a kocsiban, ugyanazon az úton, ahol az anyukád eltűnt? Újraélni a pillanatot?

Újraélésnek számít, ha nem emlékszik, mi történt első alkalommal?

– Hát – bökte ki –, kicsit fura.

– Miért fura?

Mert itt előtte ül egy nő, aki beöltözött a halott anyjának.

– Fura, hogy ugyanitt vagyok, ahol az egész megtörtént tizenhat éve. Nem emlékszem rá, de tudom, hogy itt voltam. Pontosan ugyanitt, egy kis kék kabátban.

Aznap kék pulóvert viselt, mert Ramsey erre kérte, hogy egyezzenek a színek. Nézzék csak, a stábtag Louise cuki kétéves kislánya és ez a gondterhelt fiatal nő ugyanaz, a színek is elárulják.

– Vajon az, hogy a körülmények teljesen azonosak, nem ébreszt fel benned valamiféle emléket? Képeket, érzéseket?

– Basszus, most, hogy mondja, valóban! Hirtelen minden az eszembe jutott, és meg is oldottam az egész ügyet. Hihetetlen, igaz? Micsoda fordulat!

Nem így akarta. Éppen csak Ramsey ott volt a közelében, ő pedig feszengett a hátsó ülésen. Az emlékezet azonban nem így működik. Ha kitörlődött, kitörlődött, vagy talán eleve meg sem ragadt. Ha Ramsey valami nagy felismerést vár tőle a filmjéhez, csalódni fog.

– Bocsánat – tette hozzá.

– Ne kérj bocsánatot. Szeretem az őszinte, védtelen pillanatokat.

Védtelen? Hiszen olyan erővel védekezik, amilyennel csak lehet. A bőrébe is vas– meg acélrétegek vannak építve.

– Talán érdemes azzal a kevéssel kezdeni, amit valóban tudunk – mondta Ramsey, továbblendítve a társalgást. – Mondd el, hogyan

találtak meg. Tudom, hogy nem emlékszel, de azóta megtudtad.

– Mindent, amit tudok, Julián Tripp vallomásából tudom. Itt találtak rám, a hátsó ülésen. – Olyan feszülten tartotta magát, hogy jóformán nem is ült, egyáltalán nem süppedt bele az ülésbe. A dereka máris sajgóit. – Fagyos hideg volt aznap. Havazott. Igazából, nem papírból. De a motor járt, úgyhogy ment a fűtés, és a reflektorok is világítottak. Mr. Tripp a másik irányból jött, a 2-es útról kanyarodott le. Meglátta a lámpákat, és hogy az autó a padkán áll, vagyis félig az úton. Megállt, hogy megnézze, mi történt, hátha valakinek segítségre van szüksége. – Kipillantott az ablakon, talán tizenhat éve is ezt tette, bár kevesebbet láthatott. Félt akkor? A sötét autóban ülve egyedül? Egyáltalán ismerte a félelmet? – Odament a kocsihoz. Sötét volt, de zseblámpával bevilágított, és látta, hogy itt vagyok, a hátsó ülésen. Elmondta a rendőrségnek, hogy kiáltott néhányszor, hátha válaszol valaki, de amikor senki sem felelt, kinyitotta az ajtót, hogy lássa, jól vagyok-e.

És jól voltál? – kérdezte Ramsey, bár pontosan tudta a választ.

– Azt mondta a rendőrségnek, hogy igen. Nem voltam zaklatott, úgyhogy talán nem is olyan régóta voltam magamra hagyva. Ment a fűtés, úgyhogy egyáltalán nem is fáztam. Nem sírtam. Állítólag gagyogtam is, mintha beszélgetni szerettem volna vele. Már látott korábban, de akkor és ott nem ismert fel. Miután ellenőrizte, hogy jól vagyok, kihívta a rendőrséget. Ez valamivel hat óra után történt. Amíg a rendőrök érkezésére várt, mellém ült, és ügyelt rá, hogy ki ne hűljek. Az ülés előtt talált egy dobozos üdítőt, azt odaadta nekem. Közben látta, hogy Rachel kabátja és táskája az utasülésen hever, ahol most maga ül.

Ramsey hallgatott, mintha tiszteletet akarna adni. Ostobaság volt, hiszen Rachel ebben az autóban sosem ült.

– Nagyon hideg volt aznap este. – Ramsey rápillantott a telefonjára. – Keményen fagyott. Este hatkor már mínusz öt fok volt.

– Az tényleg hideg – értett egyet Bel.

– Nem egyszerű túlélni, ha valaki csak egy vékony, piros felsőt visel, és nincs rajta kabát. – Ramsey megsimította a kabátot. Persze nem az igazit, mert az még most is a rendőrségen volt.

– Valóban nem – bólintott Bel. Hacsak nem tervezte el előre.

– Ugyanakkor lehetséges, hogy Rachel nem sokáig volt kitéve az időjárásnak – folytatta Ramsey. – Másnap reggel a rendőrök nyomkereső kutyákkal érkeztek. A kutyák Rachel nyomát követték az elhagyott kocsitól. Nagyjából harminclépésnyire jutottak, abban az irányban – bökött a szélvédő felé –, amikor az út közepén nyomot vesztettek. Meglehet, hogy a szeles, havas idő tehetett róla, és Rachel valójában mégis a fák között tűnt el, de a rendőrség eleinte azt feltételezte, hogy Rachel beszállt egy másik gépkocsiba, emiatt ért véget hirtelen a nyoma. Hogy magától tette-e, vagy sem, az más kérdés.

– Aki csak átszáll egy másik kocsiba, annak nem kell kabát – jelentette ki Bel, elvágva a vitát, mint Rachel nyomát a szél.

– Amit most mondtál, azon az interneten nagyon sok elméletgyáros gondolkodik, mármint hogy a motor még járt, és a fűtés is ment. Ha valaki a kocsiból rabolta el Rachelt, az elméletek szerint azért hagyták bekapcsolva a motort, és azért csukták be az ajtókat, hogy téged megvédjenek, Bel. Hogy te meg ne fagyj. Van, aki azt gondolja, ez az elméleti emberrabló olyan valaki, akit ismersz, valaki, aki szeret, és nem akarta, hogy bajod essen.

A vád egyik érve is ez volt az apja ellen. Minden szalmaszálat megragadtak, hogy megtámogassák az elméletüket.

– Szerintem nem – vont vállat Bel. – Ha valaki az autóból rángatta ki Rachelt, akkor persze hogy járt a motor. És talán csak azért csapták be az ajtót, mert egy kétéves megölése mégis túlment volna az erkölcsi határaikon. Vagy azt gondolták, a helyszín így kevésbé lesz gyanút keltő. Esetleg maga Rachel csukta be az ajtót maga mögött, akár pár percre akart kiszállni, akár hosszabb időre.

Ez még hihetőbb: Rachel kiszáll a kocsiból, kiszáll a saját életéből, hátrahagyja Beit, de azt mégse akarja, hogy a lánya bele is haljon. Az év édesanyja, komolyan.

– Ami a közvélekedést illeti, a titokzatos és megoldhatatlan ügynek számos megszállott rajongója lett az idők során…

A mű-Rachellel kellene összeállnia. Ő hallgatott valami podcastot, amitől megszállott lett.

– Nem bánod, ha Phillip Alvesről is beszélünk?

Hát, most már megkérdezte, akár bánja Bel, akár nem.

– Semmi gond. – A lány megköszörülte a torkát.

– Phillip Alves, egy bostoni vízvezeték-szerelő, aki Rachel eltűnésének idején harminchét éves volt, szintén a megszállottjává lett az ügynek, már amikor először hallott róla a hírekben. Ahogy az idő haladt, és válaszok nem jöttek, a megszállottsága egyre erősödött. Gorhambe utazott, mert meggyőződésévé vált, miszerint neki az a sorsa, hogy ő oldja meg az ügyet, ő találja meg Rachel Price-t. A rendőrség gyanítja, hogy hosszabb időn át megfigyelte az otthonotokat, feltúrta a kukátokat, fényképeket készített. Elmondanád, mit tett Jeff bácsikáddal és Sherry nénikéddel?

– Nem sokkal az eset után történt – kezdte Bel –, még mielőtt apámat letartóztatták volna. Nem meglepő, hogy a rendőrség sokszor járt nálunk, és mindenkit kihallgattak. Phillip Alves rendőrtisztnek öltözött, és becsöngetett Jeffhez és Sherryhez, hogy beszélgetés ürügyén kérdéseket tegyen fel Rachelről és a családunkról. Nem jöttek rá, hogy csaló, amíg Dave Winter rendőrfőnöknek meg nem említették az esetet. Azonban nem találták meg.

Ramsey visszavette a szót.

– Azt feltételezzük, hogy Phillip rendszeresen Gorhambe utazott az ezt követő hónapok és évek során, megleste a családodat, Rachel után kutatott, és közben a mentális állapota egyre instabilabbá vált. A

felesége elhagyta, elvesztette a munkáját, mert az egész napot kutatással és a különféle üzenőfalak olvasgatásával töltötte. 2014 októberében a megszállottsága elérte a csúcspontot. Mesélnél nekünk erről az incidensről?

Bel erre már a saját emlékeiből tudott felelni, ahogy annak idején a rendőrségen is vallomást tett.

– Hát, nyolcéves voltam, általánosba jártam. Csütörtök volt, az iskola előtt vártam, hogy apu értem jöjjön. De egy rendőr jött oda helyette, és azt mondta a felügyelő tanárnak, hogy el kell vinnie. A tanárnő hitt is neki az egyenruha meg a jelvény miatt. Elengedett vele, ő meg a kocsijához vitt, és azt mondta, szálljak be hátra, és kössem be magam. De nem rendőr volt, hanem Phillip Alves.

– Szóval *elrabolt* – mondta Ramsey, mintha levegőért kapna, mintha nem tudná egészen pontosan, mi a történet vége. Bel különben sem szerette ezt a szót. Olyan drámai.

– Nem vitt igazából sehová, és nem is tartott sokáig az egész. Néhány sarokkal odébb leparkolt, aztán hátrafordult hozzám, hogy beszélgessünk. Kicsit olyan volt az egész, mint most.

Ramsey arcán látta, hogy nem tetszik neki az összehasonlítás. Beinek meg az nem tetszett, hogy megint a hátsó ülésen ül.

– Miről akart beszélgetni?

– Kérdezgetett. Vagyis hát már kiabálva kezdte. Izzadt, dühöngött. *Mondd el, mit láttál aznap!* – Bel suttogva imitálta a kiabálást Phillip Alves hangján. – *Láttad, ki vitte el Rachelt, mondd meg nekem, ki volt az! Muszáj, hogy emlékezz valamire, az orrod előtt történt! Tudnom kell, mit láttál!* – Abbahagyta, mert belefájdult a torka.

– Nagyon megijedtél? – kérdezte Ramsey. – Nyolcévesen egy idegen kocsijában ülsz, aki az arcodba üvöltve követel válaszokat olyasmiről, amiről fogalmad sincs?

Bel akkor már elég idős volt, hogy néha féljen. Mostanra azonban még idősebb lett, és megtanulta, hogy jobb, ha ezt megtartja magának.

– Csak azt ismételgettem, hogy *nem tudom.* A tanárnő időközben rájött, hogy hibát követett el, és felhívta a rendőrséget. Dave Winter, a rendőrfőnök volt, aki ránk talált. Ő szedett ki a kocsiból. Legfeljebb hétnyolc percig voltam *elrabolva.* Phillip Alvest letartóztatták, és arra is rájöttek, hogy ő faggatta ki Jeffet és Sherryt. Hogy már évek óta leskelődik utánunk.

– A rendőrség természetesen utánanézett Phillip hátterének, és hogy kapcsolatban áll-e Rachel eltűnésével, de nem talált erre mutató bizonyítékot – fejezte be Ramsey a kamera számára. – Phillip bűnösnek vallotta magát a megfigyelésben, az emberrablásban és abban, hogy rendőrnek adta ki magát. Három évet ült az állami börtönben. Hat éve engedték ki, de a családod rögtön kérelmezte is, hogy adjanak ki távoltartási végzést ellene. Így volt?

– Pontosan. Egyáltalán nem jöhet a közelünkbe.

Ramsey megköszörülte a torkát.

– A magunk részéről megpróbáltuk felvenni a kapcsolatot Phillippel, hogy megkérdezzük, adna-e interjút a dokumentumfilmünk számára. Ha megtaláljuk, és beleegyezik a beszélgetésbe, szeretnél neki üzenni valamit?

Bel ezen elgondolkodott egy percig, hiszen már tíz évvel érettebb és undokabb is volt.

– Gondolom, azt, hogy baszódjon meg. Miért gondolja, hogy neki több joga van az igazsághoz, mint bárki másnak?

Ramsey örült a válaszának.

– Remek – mondta. – Igazán remek, Bel. Szerintem itt az ideje az ebédszünetnek.

Az ebéd egy összeaszott szendvics volt, meg egy zacskó krumpliszirom. Bel némán ette meg a saját adagját, közben nézte, ahogy

Ash és James az autó ablakába szerelt kamerát állítgatja. Asht folyton ugráltatták, hozzon ezt, hozzon azt.

A mű-Rachel a közelben ácsorgóit, de másfelé nézett. Nem evett, mert szénhidrátszegény diétát tartott, jövő héten készült valami meghallgatásra, és tett is róla, hogy ezt mindenki tudja.

– Még sosem dolgoztam dokumentumfilmen azelőtt – mondta az egyik stábtagnak, ha Bel jól látta, Louise-nak, a kis mű-Bel anyjának.

– Nem? És mit gondolsz az esetről? Észbontó, nem? – kérdezte Louise, közben ide-oda nézve ellenőrizte, nem hallják-e őket. Nahát: Bel alig húsz lépésre állt mögöttük. Louise nem volt elég alapos.

– De igen – helyeselt Jenn. – Úgy értem, hogy tudtak a plázában is eltűnni, egyszerűen a semmibe, hogy aztán a végén a gyerekre itt találjanak rá, teljesen egyedül?

Erről a *gyereknek* sem volt halvány fogalma sem.

– Őrület – értett egyet Louise. – Szerinted mi történt?

– Őszintén? – Jenn suttogóra fogta reszelős hangját, de mégsem lett halkabb. – Szerintem eléggé nyilvánvaló, mi történt.

Nyilvánvaló, hm? Oszd már meg velünk is, kérlek.

– A férje volt.

A Bel gyomrában lapuló csomó hirtelen megnőtt, és mint egy kobra, feltekeredett a gerincén.

– Biztosan ő ölte meg Rachelt. Ennek van a legtöbb értelme.

– Gondolom, a legtöbbször a férj a tettes – mormolta Louise, aki hitte is, nem is.

– Őszintén sajnálom a lányát – folytatta Jenn. – Milyen szomorú, elcseszett élet ez?

Bel ökle a krumpliszirmos zacskóra szorult. Hogy a picsába merészeli? Csak két percre maradjon vele egyedül, majd ad ő neki szomorú és elcseszett életet. Aztán sok szerencsét a meghallgatáson.

– Hé! – kiáltotta el magát, és a mű-Rachel fejéhez vágta a zacskót. Talált. Tíz pont! És már sietett is el mellettük, a cipője gyorsan, haragosan dobogott a kemény földúton. Vissza sem nézett.

Az egész stáb ezt gondolja? A mai kisegítők és az eredeti négy is, akikben már kezdett megbízni? Ash? Ramsey? Talán mégsem ő irányítja a helyzetet, ahogy hitte, csak egy kellék, amit úgy helyeznek ide-oda, ahogy akarnak?

A csomó még jobban összerántotta a belsejét. Még gyorsabban gyalogolt, majdnem futott.

A kellékkocsi mellett lábnyomokat látott a műhóban, a sűrűn álló fák felé vezettek. A fák elnyelték, befogadták az árnyékukba, eltüntették.

– Bel?

Mégsem tüntették el egészen.

– Hó!! – Egy hang követni tudta. Ash hangja.

– Hó!! – kiáltott vissza Bel. – Nekem ne hozzál, nem vagyok ló!

– Hova mész? – Ash küszködve sietett utána, a nadrágja folyton fennakadt az aljnövényzeten.

– El a picsába – vágott vissza Bel.

– Ja, persze. Lehetne, hogy egy kicsit később kerítesz erre sort? Még fel kellene venni pár jelenetet.

Bel visszafordult. A szeme égett, a torkából morgás tört fel.

– Kopj le, Harry Styles!

Ash engedelmeskedett.

HÉT

Bel rohant.

A fák megőrizték a titkát, hívták maguk közé. Megnyíltak előtte az apró ösvények, és amikor áthaladt, ismét bezárultak. Vajon ugyanezt tették Rachel Price-szal is, a téli sötétben, hótól súlyosan?

A főút közel volt, hallotta az autók zümmögését. Bel szíve dobolt a bordáin, vérrel táplálta a gyomrában a csomót.

Ostobaság. Nem lett volna szabad beleegyezniük a forgatásba. Sose engedd, hogy idegenek a kamerájukkal belelessenek a szomorú, elcseszett életedbe. Ő ugyan nem érezte sem szomorúnak, sem elcseszettnek, de mindenki más számára annak tűnhetett.

A fák végül szétváltak előtte. Egy utcára jutott ki, amely hurkot írt le, mielőtt visszacsatlakozott volna a főútra. Felhívhatta volna az apját, hogy jöjjön érte. Charlie dolgozott, de nem haragudna. Azonban a csomó a bensőjében még túl forró volt, túl nehéz, egyelőre nem akart telefonálni. Nem akarta elmagyarázni, miért hagyta ott a forgatást. Apa nem ezt érdemelte. Bel először meg akarta találni a megfelelő szavakat. Kedvesebb szavakat, amire Charlie tanította. Egyelőre semmi hely nem maradt a lelkében a kedvesség számára.

Haza is sétálhatna. Az még mindig elviharzásnak számít, ha majdnem egy órát kell gyalogolnia a céljáig? Menj haza, higgadj le, hívd fel aput. Háromlépéses terv, amit követhet. Csak az egyik lábát kell a másik elé tennie.

A főút mellett gyalogolt, majdnem felkiáltott, amikor egy durva kamionos rádudálva megijesztette, a kerekei alatt remegett a világ. Uram, éppen igyekeznék megnyugodni, bassza meg.

Az elektromos vezetékek déli árnyékvonalain lépdelt, mint egy földi kötéltáncos. Egy terepjáró túl közel zúgott el, a ráerősített csillagossávos lobogó csattogott a menetszélben. Mire elhagyta a Circle K boltot a főutcán, az egyik sarkán már égő forróság jelezte, hogy fel fog hólyagosodni. És még sehol sem volt.

Számolta az autókat, de belezavarodott.

Számolta a felhőket, de gyorsabbak voltak, és lehagyták.

Amikor meglátta a McDonald'st, tudta, hogy már mindjárt hazaér. Az arany ívek mutatták az utat.

Az egydolláros bolt után jobbra fordult, a Church Streetre, a vasút felé, ahol Carterrel egymást heccelték fel merész trükkökre. Azért is kaptak. Amikor átvágott a síneken, a cipője orrát odaszorította hozzájuk. Nem léphette át őket, muszáj volt érinteni. Kimondatlan szabály.

Felnézett. A temető volt előtte, onnan már csak egy ugrás.

Nem volt egyedül. Egy nő éppen előtte kelt át a síneken. Lassan sétált a másik oldalon.

Nem is sétált, csoszogott. Vonszolta magát a betonon, szétesőben lévő cipője túl nagy volt a lábára, leváló talpa tátogott, mint a hal a víz felszínén. Rémes, súrlódó hangot adott ki minden lépésnél. A nő sokkal jobban bicegett, mint Bel. Mintha sokkal messzebbről jönne.

Bel ekkor vette észre, mit visel.

Hosszú ujjú, piros felsőt. Fekete farmert.

Aranyszőke haját durván kaszabolták rövidre.

A kibaszott mű-Rachel! Hogy került ide őelőtte?

– Egy kicsit túl komolyan veszed a szerepedet, nem? – kiáltott oda neki. – Úgyse fogsz Oscart nyerni, vagy valami!

Felzárkózott hozzá, bár még mindig az út túloldalán, mű-Rachel szerencséjére, hiszen Bel egyelőre nem nyugodott meg. Közelebbről más furcsaságokat is észrevett. Az élénkpiros felső egyáltalán nem volt élénkpiros: kifakult, összekoszolódott, barna és fehér foltok kenődtek rá. Apró lyukak éktelenítették, a piros tengerben kicsiny, bőrszínű szigetek. Az alja elszakadt, az egyik karja félig hiányzott. A fekete farmer is piszkosszürkévé fakult, az egyik combjánál hátul végigrepedt, csak a cérna tartotta össze.

Bel összehúzta a szemét.

– Mi történt? Az ideúton beleestél valami csatornába?

De a haja hogyan változhatott meg ennyire mindössze egy óra alatt? Kissé sötétebb, a nyaknál tessék-lássék vágva, kosztól összetapadva.

– Mi a…

Elharapta a kérdést, felzárkózott mellé, úgy nézte, még a lépteit is a lassú csoszogáshoz igazította.

– Ki vagy te? – kiáltott át neki.

A nő megállt, lassan felé fordult, pislogva igyekezett védekezni a napfény ellen.

Felelnie sem kellett.

Bel tudta. A csontjaiban, az ösztöneiben, olyan módon, amit nem lehet tanulni, csak tudni, érezni. A szíve lebukfencezett egy sziklaszirtről, egyenesen savtól kavargó gyomrába.

A kékesszürke szempár éppen olyan volt, mint az övé. Az álla finom ívű, hegyes. Hamuszürke bőre világosabb, mint amire emlékezett, ráncosabb is, hiszen tizenhat év hagyta rajta a nyomát. A homlokán a kicsi, világosbarna anyajegy.

A nő úgy nézett rá, mintha szintén tudna valamit.

Rachel Price.

Visszatért.

NYOLC

Bel lélegezni sem bírt, Rachel azonban igen. Szaggatottan, zihálva kapkodta a levegőt, megrándult, amikor az arcát érte a napfény, amikor a súlya máshogy nehezedett a lábára. Különös, kifacsarodott testhelyzetben tartotta magát. Fájdalmas lehet visszatérni a halálból.

Rachel felemelte az egyik sápadt kezét, hogy elárnyékolja a szemét. Az ujjai remegtek a gyengeségtől. Az úton átnézve méregette Beit, imbolyogva, mint a fűszál a szélben. Félő volt, hogy el is sodródik, eltűnik ismét. Igazi volt, határozottan igazi, de valahogy mégis átmeneti.

A szeme először összeszűkült, majd kitágult, pislogott, mintha fényképet készítene, és felismert volna valamit Belben.

Lelépett az útra.

Beszélni próbált: a hangja nyers volt, recsegő, nem is emlékeztetett emberi hangra. Egy másik világból jött, ahová az eltűnt dolgok kerültek. Amiknek nem kellett volna visszajönnie.

A hang megdöbbentette Beit, rémülten kapott levegő után. A szíve is meglódult, zakatolva verdeste a bordáit, a fülében lüktetett. A lába előbb mozdult, mint hogy tudatosan parancsot adott volna rá: a riadalom vezette. Az önvédelem.

Bel rohant.

Elfutott.

A cipőtalpa csattogott a betonon, a saját tébolyult szívével versenyzett, hátrahagyva Rachelt.

El a temető mellett.

Balra.

Hátranézett a válla felett, kutatón, ahogy a rémálmokban vagy a pokolban soha nem szabad.

Rachel Price nem követte.

Ismét eltűnt.

Bel azonban nem lassított. Végigszáguldott a járdán, reszketve kereste a kulcsait a farmerja zsebében. Az ajka felett izzadság ütött ki. Letért, átugrott az apja virágágyása felett, felrohant a bejárati lépcsőn. Elsőre nem találta el a zárat, a kulccsal megkarcolta a zöldre festett ajtót, másodszorra viszont beletalált, benyitott, és beesett az ajtón.

Bevágta maga mögött, aztán kétszer is ellenőrizte, hogy biztosan elzárja-e a kinti világtól. Végül lezöttyent a földre, háttal az ajtónak, hogy a helyén tartsa.

Elrejtőzött.

Átölelte felhúzott térdét.

Ez nem történhet meg. Nem lehet. És mégis megtörtént. Ott az úton Rachel Price-t látta. Semmi kétség. Semmi. Talán, ha nagyon igyekszik, képes lesz kételkedni? Bármit megadott volna egy kis kételyért. Képzelődik? A jelenet újrajátszása miatt látja mindenhol Rachelt? Esetleg ez is egy felvételi helyszín, amiről Ramsey elfelejtett beszélni? Nem, ne légy ostoba, nem voltak sehol kamerák. És milyen színésznő tudná felvenni Rachel igazi arcát, az orrát, amely ugyanúgy futott ráncba, mint Belé?

Az igazságnak semmi értelme sem volt. Ugyanakkor másnak sem.

Rachel Price visszatért, és Bel esze elveszett.

Most újra meg kell találnia, méghozzá hamarosan, mert tennie kell valamit, igaz? Nem ülhet itt, a hátát az ajtónak vetve, azt kívánva, hogy bárcsak mindez meg se történt volna, vagy mégis? Ha akarja, igenis megteheti. Rachel egyszer már eltűnt, Bel egész élete hosszára, talán most is eltűnik ismét, ha Bel itt marad, nem moccan, alig lélegzik. Ha helyet ad a rejtélynek, hogy visszatérjen, és újra elvigye Rachelt.

Tenni vagy nem tenni, ez itt a kérdés. Melyik fájna kevésbé? A nem tevés. Ezt akarta. Csak ülni, és azt kívánni, hogy az élet ismét olyan legyen, mint öt perce. Csak ő és az apja, és a világ, amely körülöttük forog. Az emberek szomorúnak és el– cseszettnek gondolhatják, de ez volt Bel világa, ezt ismerte, ebben volt boldog. Boldog.

Ekkor azonban eszébe jutott az apja. Őszintén kellett gondolnia rá. Minden döntése idefutott ki végül: hogy boldoggá tegye őt. Hiszen megérdemelte. Charlie is megtette érte ugyanezt. Örök kétszemélyes csapat. Apu hogyan döntene?

Bel látta maga előtt a jegygyűrűjét babráló Charlie-t. Oda-vissza, oda-vissza, végtelen ingamozdulat. Látta a szemében az el nem sírt könnyeket. Hallotta a szavait, amikor Ramsey rákérdezett, hogy elméletben mit tenne, ha Rachel visszatérne. A kérdés máris nem volt annyira elméleti.

Egyszerűen átölelném, mondta az apja. Jól emlékezett rá. *Magamhoz ölelném, és elmondanám neki, mennyire szeretem. Mennyire hiányzott. Minden kérdés várhatna, ez a legfontosabb.* Még álmodott is róla, igazi álmokat, nem lidércnyomásokat. Márpedig az utóbbiakból is kijuthatott neki elég. Nehéz életet élt, abban a szörnyű tudatban, hogy az emberek még mindig gyilkosnak hiszik. És most itt volt az ártatlanságának bizonyítéka, itt botorkált az úton. Végre vitathatatlan bizonyíték. Charlie nem ölte meg Rachelt.

Rachel boldoggá tette aput. Felragyogtatta körülötte a világot. Újra így lenne. Jobbá tenné az életét. Bel ezt akarta.

Döntött.

Tenni fog valamit.

Visszamegy, megkeresi Rachelt, és hazahozza.

Feltápászkodott, a térde megreccsent. Ekkor valaki bekopogott. Háromszor. Ujj az ajtón, csont a fán. Bel szíve háromszor ütött mellé.

A tejüvegen át csak egy elmosódó alakot látott magával szemben.

Felismerte.

Nem állt készen, de ideje volt, hogy úgy tegyen, mintha. A kilincsért nyúlt, és megmarkolta. Meleg bőr a hideg fémen.

Félig behúzta az ajtót, és végre szembenézett az anyjával, aki régen meghalt, de most feltámadt.

Rachel Price.

Ott állt, a küszöb túloldalán, alig centik választották el őket egymástól. Nem tizenhat év, élet vagy halál. Rachel zihált, lassan, nehézkesen pislogott. Fémes szag áradt belőle, izzadság és még valami. Megborzongott, belekapaszkodott az ajtókeretbe, hogy el ne essen. A keze után koszfolt maradt.

A torkából nyikorgó hang tört fel, halk volt, és nyomasztó.

– Itt laksz? – kérdezte rekedten, nyersen. Vagy túl sokat, vagy túl keveset használta a hangját.

Bel saját hangja elveszett valahol a fogai mögött. Csak bólintott.

– Te va… agy… – Rachel elhallgatott, a szeme megnedvesedett. A feje tetejétől a kezéig végigmérte Beit. Ha valaki értette, mire vonatkozik a kérdés, nem is kellett több.

– I…gen – bökte ki Bel, maga is rekedten, mintha elfelejtette volna, hogyan kell beszélni. – Én vagyok.

– Annabel – suttogta Rachel reszelősen. Ezúttal nem kérdés volt. Csak ki kellett mondania, összekapcsolnia a nevet és a képet. Felejteni és tanulni.

Elvette a kezét az ajtófélfáról, Bel felé nyújtotta, hogy megérintse, talán hogy meggyőződjön a valódiságáról. Hátha csak képzelik egymást, és tévednek.

A kéz leereszkedett. Bel hátralépett, az ajtót nyitva hagyta, így hívta be Rachelt, mert nem találta hozzá a szavakat.

– Apu nincs itthon – mondta, és elhátrált. Rachel bicegve átlépte a küszöböt. Belépett a házba. A házába. *A házukba.* Könnyezve nézett

körül.

– Pontosan ugyanolyan – mondta. Minden falon, amelyet megérintett, nyom maradt.

Bel kikerülte, hogy becsukja az ajtót. Hogy összezárja magukat.

Az ajtótól sötét nyom vezetett befelé. Nem csak sár. Rachel cipője átvérzett, nyomot hagyott a fapadlón.

– Új lámpa – jegyezte meg a nappali ajtajában.

– Nem kellene…

Rachel azonban köhögni kezdett, mélyről, fájdalmasan. Kétrét görnyedt tőle.

– Ülj le! – Bel nagy ívben kerülte meg. – Hozok vizet.

A konyhába szaladt, remegő kézzel szedett elő egy poharat a szekrényből. Teletöltötte, és mielőtt visszavitte volna, a csapot is elzárta.

A szőnyegen friss vér– és sárnyomok jelezték Rachel útját a kanapéig, ahol görnyedten ült.

– Tessék – nyújtotta oda Bel a poharat. Rachel érte nyúlt, az ujjaik összeértek. A körmei élesek voltak, túl hosszúra nőttek. Bel megborzongott, a víz kilöttyent a pohár szélén.

– Köszönöm, Anna. – Rachel cserepes ajkához emelte a poharat, és mohón ivott, mint egy gyerek, aki túl hevesen, túl sokáig játszott. Az utolsó cseppig kiitta. Amikor letette a poharat az asztalra, a koppanástól Bel összerezzent, mintha a hang a mellkasában kongana.

Rachel várakozón felnézett, mintha azt várná, hogy Bel szólaljon meg elsőként. Vagy lehetőséget adna neki. Bel nem tudta, mit mondhatna, még arra is alig emlékezett, hogy egyáltalán hogyan kell beszélni. Hogy lehetséges ez? Hogy ülhet Rachel Price itt, előtte?

A füle csengett, a szíve úgy vert, mint egy kolibrié. Különös dermedtség vett erőt rajta. Ilyen érzés a sokk?

– Valószínűleg telefonálnunk kellene – mondta végül. Azon gondolkodott, mi a helyes ilyenkor. – Felhívhatom aput, tíz percen belül

itt lesz.

Rachel szeme megvillant, de Bel nem értette, mit akar ez jelenteni. Ez a nő idegen volt a számára.

– Azt hiszem, először a rendőrséget kellene – nyögte ki válaszul Rachel. Maga sem tudta, mit kellene csinálni. Mindketten tanácstalanok voltak.

De ez logikus volt. Persze. A rendőrség.

– Hogyne – bólintott Bel. – Addig maradj itt. Kérsz még vizet?

– Jól vagyok – felelte Rachel, de felszisszent, amikor le– hántotta a lábáról a ráragadt, túlméretes, széthulló cipőt. Mindkét lábfeje csupa vér volt, dagadt és piszkos. Az egyik lábkörme félig leszakadt. Honnan került elő? Mennyi idejébe telt, hogy hazaérjen? Miért ide jött először, miért nem kért segítséget?

Rachel észrevette, hogy Bel a lábát nézi.

– Nem olyan vészes. – Mosolygott, de inkább grimasznak tűnt. – Ne aggódj.

– Hívok segítséget. – Bel kihátrált a konyhába, közben előszedte a zsebéből a mobilját. Segítséget, de Rachelnek vagy önmagának? Vagy ez a kettő ugyanaz? Ezt nem bírja egyedül végigcsinálni, ez túl sok. Annyira sok, hogy az elméje már szinte le is zárt, csak pillanatokra tudott előre gondolkodni, és visszaemlékezni is.

Feloldotta a képernyőt. Öt nem fogadott hívása volt Ramsey-től. Na basszus, nem akármilyen meglepetésben lesz része. Neki és a világ többi részének, akik ebben a pillanatban még úgy gondolják, hogy Rachel Price örökre eltűnt, olyan messzire, amennyire csak lehet. Csak Bel és Rachel tudta az igazat. De már nem sokáig.

Rachel a rendőrséget akarta hívni, és akkor helyesnek is tűnt az ötlet, de most már nem érződött annak. Miben segített nekik valaha a gorhami rendőrség? Tizenhat év alatt nem találták meg Rachelt. Semmit sem tettek, a könnyebb utat választották, és apura akarták kenni a balhét.

Apu viszont, ő tudni fogja, mit kell csinálni. Mindig ő aggódik, gondolkodik, tervez és segít. Ha pedig Bel most a rendőrséget hívja, apunak soha nem lesz esélye arra a pillanatra Rachellel, amiről álmodott. Ezt nem vehette el tőle.

Kitörölte a beírt 911-es számot, és az apjáét hívta helyette.

Charlie a negyedik csengetésre felvette.

– Szia, éppen ügyféllel vagyok – mondta. A hangja olyan volt, mint a meleg takaró, ismerős, biztonságos. Rachel ellentéte. – Visszahívlak tíz…

Bel pánikba esett, a takaró eltűnt.

– Nem, apu, haza kell jönnöd. Most azonnal. Vészhelyzet – hadarta suttogva, hogy Rachel ne hallja.

– Mi történt? – Charlie most már aggódott. Remek, abban úgyis ő a legjobb.

– Nem telefontéma. – Nem mondhatta el, mert Rachel talán meghallja, és ezzel tönkreteszi apu számára azt a pillanatot. Tizenhat éve vár rá. – Csak kérlek, gyere haza rögtön.

– Bel, mi törté…

– Apu, kérlek!

– Jövök. – Bel már hallotta is a bakancsa csattogását, aztán a kocsiajtó csapódását. Hát persze hogy jön, hiszen ezt kérte tőle. – Tudod tartani a vonalat?

– Nem lehet. Siess!

– Veszélyben vagy?

– Nem – felelte Bel, bár maga sem volt benne biztos, hogy ez igaz-e. A teste nem hitte, a szíve még mindig kalapált. – Nem ilyesmi. Csak gyere, ahogy tudsz.

– Úton vagyok, kicsim.

– Anna?

Bel megpördült, közben kinyomta a hívást. Rachel sötét árnyalakként állt az ajtóban, a szeme ragyogott, a fekete-fehér kövön piros nyomok maradtak utána.

– Hívtam a rendőrséget – mondta Bel. – Már úton vannak.

Apró hazugság volt. Rachel azonban nem ismeri, nem jöhet rá, ahogy egy anya rájönne.

– Köszönöm – krákogta Rachel, előrecsoszogott, kihúzott egy széket az ebédlőasztaltól, és lezuhant rá. Bel hátralépett, nekiütközött a pultnak.

– Nem kell félned, Annabel. – Rachel piszkos arcára tiszta csíkokat húztak a könnyek. – Most már minden rendben lesz, megígérem.

Hogyan felelhette volna erre Bel, hogy eddig is minden rendben volt?

– Nem is hiszem, hogy itthon vagyok. – Rachel tekintete körbejárt, mindent megnézett, Beit is beleértve. – Új hűtőszekrény.

Bel nagyot nyelt.

– Tudom, hogy rengeteg kérdésed van, Anna. – Rachel összetámasztotta az ujjait.

– Bel – vágta rá a lány gyorsan, mielőtt elgyávult volna.

– Tessék?

– Bel. Így szólítanak. Már nem Annának, hanem Beinek. Nagyon régóta nem vagyok már Anna.

– Ó. – Rachel elnézett a semmibe, olyasmit látott, amit Bel nem. Talán olyasmit, amit csak az láthat, aki eltűnt. – Én Annának neveztelek. Mindvégig Annaként gondoltam rád.

– Sajnálom.

– Mindig azon gondolkodtam, milyen lehetsz éppen. Mit csinálsz a születésnapjaidon. Miben vagy jó, miben kevésbé. Ugyanazokat az ételeket szereted, mint én? Mi tesz boldoggá? Felépítettem magamban a képedet, ez segített, hogy kibírjam. – Lerázta magáról a másik hely

bűvöletét, és Beire nézett. – Amit látok, jobb, mint amit valaha is képzelhettem volna. Nagyon hiányoztál, Anna. Bocsánat, Bel.

– Semmi baj.

Tényleg nem volt baj, mert így nem kellett válaszolnia a másik dologra. Ha tényleg hiányzott neki, az azt jelenti, hogy mostanáig nem bírt visszatérni? Rengeteg nehéz kérdés tornyosult közöttük. Bel azt sem tudta, hol kezdje. Az elején, azon a havas februári napon, amikor Rachel nem egyszer, hanem kétszer tűnt el? Kérje vissza az elveszett emlékeit? Vagy a mai napon, és Rachel összevissza sebzett lábáról kérdezzen?

– Hol… – Mély lélegzetet vett, megacélozta magát, összeharapta a száját, aztán kimondta. – Hol voltál?

Rachel bólintott, lenézett koszos kezére. Halkan, rekedten szólalt meg.

– Nem tudom.

KILENC

Nem tudom.

Bel mindenkinél jobban ismerte ezt a két rövid szót. Az igazságát is, és a barikád voltát is, ami mögé szükség esetén el lehet rejtőzni. Most azonban, hogy a másik oldalra került, végre megértette, miért őrjítette meg az embereket, annyira, hogy elraboljanak egy rémült kisgyereket, és a kocsi hátsó ülésén ordítozzanak vele.

– Hogy érted, hogy nem tudod? – bámult Rachelre. Nekitámadt a barikádnak.

– Nem tudom, hol voltam. – Rachel aprót szipogott az ismétlés miatt, ahogy Bel is szokott. – Nem tudom, hol tartott fogva.

Bel elméje megakadt, nyomok után kutatva forgatta a mondatokat.

– Kicsoda? Ki volt az?

– Nem tudom – felelte ismét Rachel.

Forró bosszúság hulláma olvasztotta Bel jeges sokkját.

– Nem tudod? – kérdezett vissza, és a hangjában benne volt, amit érzett. Rachel összegörnyedt.

– Egy férfi rabolt el, de nem tudtam meg a nevét. Nem is láttam valami sokszor.

– Hogy…?

– Sötétben tartott – vágott közbe Rachel. – Azt hiszem, valami pincében. De nem biztos.

Bel elgondolkodott. A kérdések elakadtak a torkában, visszahallottak a gyomrába, mint egy pénzérme a kútba. Ezekért nem jár teljesített kívánság.

– Mindvégig? – Csak ennyit bírt kinyögni.

Rachel bólintott. Mintha egy bólintás elég válasz lenne ennyi szörnyűségre. És más választ nem adott.

– Mennyi… mennyi idő telt el? – kérdezte aztán. – Igyekeztem számontartani, de nem volt épp könnyű. Nagyjából tudom, azt hiszem, de… – Bel nem moccant. Rachel az arcát nézte, mintha onnan leolvashatná a választ. – Mennyi?

– Tizenhat év és két hónap.

Rachel reszketeg lélegzetet vett, eltörölte a könnyeit.

– Most tizennyolc éves vagy. – Úgy állapította meg, mintha ez volna a legszomorúbb. Sokkal többet mulasztott, mint Bel tizennyolcadik születésnapját.

– Igen.

– Sajnálom.

De mit? Hogy elvitték, hogy fogva tartották? Minden mást? A *sajnálomnál* még nem tartottak, ahhoz túl sok volt a kérdés. Egymás felszínéig is alig jutottak, bár kimeresztett karmokkal, éhesen méregették a másikat. Volt azonban egy válasz, ami mindennél többet jelentett, ami még a felszín alatt maradt. Ha egy idegen férfi rabolta el Rachelt, és mindvégig egy sötét pincében tartotta, akkor Rachel valójában nem is hagyta el Beit. Igaz? Igaz?

Ez mindent megváltoztatna.

A pult mentén előrelépett egyet.

– Hogyan menekültél meg? – tudakolta. A legfontosabb kérdést még nem akarta feltenni, egyelőre nem állt készen rá, hogy minden megváltozzon. Máris túl sok minden változott.

– Nem menekültem meg – mondta Rachel. – Sosem sikerült. Olyan sokszor és sokféleképpen próbáltam.

– Akkor hogy kerülsz ide?

– Eleresztett.

– Miért?

– Nem tudom.

Megint ugyanaz. Bel azonban már nem volt mérges. Amit az ember nem tud, azt nem tudja, akárhányan is kérdeznek rá. Volt része benne neki is, újra meg újra.

– Mi történt? – fogalmazta át a kérdést, hogy Rachel tudjon válaszolni, ő azonban csak a fejét rázta.

– Nem kell végighallgatnod, Anna. Nem kell tudnod. Nem akarom, hogy tudd. Nem tisztességes…

– Kérlek! – Bel határozottabban nézett rá. Rachel állta a tekintetét.

– Hát jó. Lejött… lejött hozzám. Azt hittem, hogy ételt hoz. De nem ételvolt nála. Egy zacskót húzott a fejemre. Egyvá… azt hiszem, vászontáska volt, ilyen kis bevásárlószatyor. Nem láttam semmit, de levegőt kaptam. Akkor kioldozott. – Lepillantott a bal bokájára. Bel követte a tekintetét. Egy vékony sávban kivörösödött, felhólyagosodott a bőre.

– Ragasztószalag? – kérdezte, hogy folytatásra ösztökélje.

– Nem. Lánc. Bilincs.

Bel bólintott.

– Azelőtt még sosem vitt ki. Egyszer sem voltam kinn, mióta odajutottam. Most felvezetett a lépcsőn. Talán átmentünk egy házon, de semmit sem láttam. Betaszigált egy kocsiba, hátra. Kérdezgettem, mi történik, de nem mondott semmit. Nagyon keveset beszélt.

– És aztán? – Bel még közelebb lépett.

– Néhány óráig vezetett. Megpróbáltam számontartani az időt, de elterelődött a figyelmem. Nagyon féltem. Azt gondoltam, most elvisz valahova, ahol végül megöl. Ugyanakkor megkönnyebbülés is volt. Hogy vége. Gondolatban mindenkitől el is búcsúztam.

A mindenki Beit is magában foglalta, igaz? Talán ő volt a legfontosabb?

Még egyet előrelépett, aztán még egyet, és leült a Rachellel szembeni székre.

– De a végén, amikor megálltunk – folytatta Rachel, a szemét le sem véve Belről –, le sem állította a motort. Kiszállt, kinyitotta az ajtómat, és kirángatott. Mezítláb voltam, éreztem, hogy fűben állok. Emlékeztem, milyen érzés a fű. Azt vártam, hogy utasítani fog, hogy térdeljek le. Azt hittem, ez a vége. De aztán hallottam, hogy csapódik az ajtó, és elhajtott. Otthagyott. Néhány percig csak vártam és hallgatóztam, mert mintha még mindig hallottam volna a motorzúgást. A végén levettem a fejemről a zacskót. Elment. Egyedül voltam, egy út mentén, a fák között. Olyan régen nem láttam fákat! Sötét volt. Hallottam, hogy a közelben egy folyó is van.

Bel bólogatva hallgatta, közben arra gondolt, milyen lehet elfelejteni a fák látványát, a folyó hangját, a fű csiklandozását. El sem tudta képzelni.

– A folyót követtem, amíg rátaláltam egy útra. Akkor az úton mentem tovább. Senki sem járt arra. Házakat is láttam, de vagy nagyon későn volt, vagy nagyon korán. Senkit nem akartam felébreszteni és megijeszteni. Addig mentem, amíg nem találtam egy útjelző táblát. Az volt rajta, *Lancaster.* Már a 2-es úton voltam. Tudtam, hogy ha követem az utat kelet felé, hazajutok. Csak haza akartam jutni. Nagyon boldog vagyok, hogy nem költöztetek el. – Halkan, puhán mondta, de nem mosolygott hozzá, a foga sem látszott ki.

– Gyalogoltál? – hitetlenkedett Bel. – Lancastertől idáig? Az legalább… – Gyorsan utánagondolt. – Nyolc óra lehetett.

Rachel válaszképpen ismét csupa seb lábára nézett.

– A cipőt egy kukában találtam. Túl nagy volt, de a semminél jobb.

– Megláttak?

– Napkelte után többen is.

– Senki sem akart segíteni.

– Egyvalaki igen – bólintott Rachel. – De nem szálltam be egy ismeretlen kocsijába. Tudtam, merre kell hazajönni, és el is értem ide.

– Basszus – sóhajtott Bel. Lancaster nem a világ vége volt, még csak nem is az államhatár másik oldala, de akkor is kibaszott messze. Lassú, fájdalmas visszatérés. Nem egy szempillantás, mint ahogy eltűnt.

Nézte a vele szemben ülő idegent, aki máris kevésbé volt idegen, mint öt perce. Imbolygott a széken, már szinte attól eldőlt, ha pislogott egyet.

Nagyon fáradt, nagyon éhes lehet.

– Éhes vagy? – kérdezte. Fura érzés volt, mert a kérdés nevetségesen hétköznapian hangzott. A hétköznapiságnak semmi helye nem volt itt, kettejük között, amikor az egyikük felnőtt, bár a másik számára, aki éppen visszatért a halálból, éppen csak kétéves. – Tudok esetleg csinálni neked egy szendvicset, vagy…

A nappalin túl bevágódott a bejárati ajtó.

Rachel összerezzent, a szeme kikerekedett, rémületében kitágult a pupillája. Megtámaszkodott a szék támláján, felállt.

– Semmi baj, csak apu az! – Bel is felugrott.

Rachel ismét felé fordult, a szeme szinte túlvilági volt. Úgy kihúzta magát, hogy az biztosan fájt. Az oldalához kapott, összeszorított fogain át felszisszent.

– Bel? – kiáltott be Charlie aggodalmasan. – Bel, hol vagy?

A konyhában! – kiáltott vissza Bel. Rachel erre is összerezzent.

– Mi történt? Miért… – Charlie ekkor ért a konyha küszöbére. Meglátta a véres, sáros lábnyomokat a kövön. – Mi tör…

– Apu! – szólt rá Bel.

Charlie felpillantott, először Beire, összehúzott szeme körül ráncba futott a bőr. Ekkor vette észre, hogy valaki más is áll ott, és a lábnyomok hozzá vezetnek.

– Mi a… – Elakadt a szava, az ő szeme is tágra nyílt, mintha el akarná nyelni az egész arcát.

Mozdulatlanul bámult Rachelre.

Még a kulcsát is leejtette: az zörögve hullott a kőre.

Senki sem mozdult, csak nézték egymást, mint a márvány sakkfigurák a fekete-fehér mezőn.

Charlie ajka elnyílt, az álla leesett. Bel azon gondolkodott, mi járhat a fejében. Az álma ilyesmi volt?

– Nem – lehelte Charlie, nekihátrált a falnak, és levegőért kapott, amikor az megállította. – Ez nem lehet igaz.

Bel a szüleit nézte, bár csak az apja arcát látta. Valami nem volt rendjén.

Charlie teljes döbbenettel pislogott Rachelre, mintha bármelyik pillanatban eltűnhetne, és ő újra és újra meglepődne, amiért nem teszi.

Ez nem volt rendjén.

Boldognak kellene lennie. A karjába kellene kapni Rachelt, és megmondani neki, hogy szereti. A felesége, az igazolása, annyi év után itt áll előtte.

Sokkot kapott? Mert nagyon nem tűnt boldognak. Rémültnek tűnt.

– Ez hogy lehetséges? – találta meg a szavakat Charlie. A kérdéseknek azonban még nem lett volna itt az ideje. Most az ölelésnek kellett volna jönnie, annak, hogy mennyire szereti, és milyen nagyon hiányzott. Rossz volt a sorrend.

– Helló, Charlie – szólalt meg Rachel. Charlie a rekedtes hang hallatán a falnak lapult, és leverte az órát.

Az óra összetört.

A hang valósággal gyomorszájon vágta Beit, belecsavarodott a belül lévő csomóba, és töviseket növesztett. Ez egyáltalán nem volt rendjén.

– Ez hogy lehetséges? – ismételte Charlie, most már határozottabban, mint aki kilépett az álomból, bár minden egészen máshogy ment. –

Hogy kerülsz ide?

– Visszatértem.

– Hogyan?

– Eleresztett.

– *Kicsoda?* – tudakolta Charlie. A tekintete, a hangja egyaránt veszedelmesen feszült volt.

– A férfi, aki elrabolt.

– Kicsoda?

– Nem tudom.

Charlie mély lélegzetet vett, és bent tartotta.

– Kicsoda? – ismételte.

– Nem tudja – szólt közbe Bel, de az apja rá sem nézett, mintha kettejük közül egyszerre csak egy létezhetne. A szemét nem vette le Rachelről.

– Hogyan rabolt el? – folytatta Charlie. Hiszen rengeteg kérdés sorakozott fel, a rejtély vonzereje volt a legerősebb. Talán a *szeretlek* és a *hiányoztál* majd ezután következik.

– A kocsiból. – Rachel a másik lábára állt, de felszisszent. – A bevásárlóközpont óta követett engem. Minket. Nem tudtam, ki az, de arra rájöttem, hogy engem követ. Lekanyarodtam a mellékutakra, hogy lerázzam. Megelőzött, bevágott elém, kénytelen voltam letérni a padkára. Aztán már rángatott is kifelé. Még be tudtam vágni az ajtót, és reméltem, hogy Annabelt nem veszi észre. – Beire nézett, a szeme tele volt valamivel, talán az emlékkel, amikor utoljára látta Bel arcát, még kisbabaként, a hátsó ülésbe szíjazva, miközben Rachelt éppen elrángatták előle. – A havon át vonszolt a saját kocsijához. A csomagtartó fedelébe verte a fejemet, aztán belökött. Nem tudtam kimászni. Elvitt valahova. Senki sem hallotta a sikoltozásomat.

Bel lehajtotta a fejét. Elképzelte az egészet, megalkotta a nem létező emléket, amit bizonyára látott, de elfelejtett, mert még túl fiatal volt,

hogy szavakba foglalja. Az igazságot, ami történt, és a legfontosabb választ az összes közül. Rachel nem hagyta el. Elrabolták. Ennek jó érzéssel kellene eltöltenie, hát miért nem ez történik? Miért fogyott el a levegő a helyiségben, és miért szorul egyre inkább össze a bensője?

Az apja számára a jelek szerint nem ez volt a legfontosabb válasz. Még mindig sok megtudnivaló maradt.

– Mi történt a bevásárlóközpontban? – faggatózott, ellökve magát a faltól. Rachel értetlenül nézett rá. – Kétszer tűntél el, Rachel. A kamerákon rajta van, ahogy belépsz, de az nem, hogy kilépsz. Magyarázd meg. Miért tűntél el Bellel együtt odabent? És hogyan?

– Hívtad a rendőrséget? – nézett Rachel Beire.

– Aha – hazudta Bel ismét, az apját nézve. Vajon most már ideje lenne tényleg felhívni őket? Talán az apja kérdései után meg azután, ami a kérdéseket követi majd. Amire mindvégig várt.

– Rachel? – Charlie szinte kettévágva ejtette ki a nevét. Még mindig rémült volt, sokkos. Bel vajon már túlesett a sajátján? – Mi történt?

Rachel felé fordult, megtántorodott.

– A férfi már ott is ott volt. Akkor vettem észre, hogy követ, és minket néz. Nekem ugyan nem tűnt fel korábban, de szerintem nem ez volt az első alkalom. Már néhány napja úgy éreztem, hogy figyelnek. Követnek. Nagyon rossz érzésem volt, tudtam, baj lenne belőle, ha követne a kocsihoz. Úgyhogy miután elmentünk a kávézóból, egy kis időre eltüntettem magunkat. Elrejtőztünk.

– Hol? – Charlie kérdése egyáltalán nem volt olyan gyengéd, mint Ramsey-é.

– Azelőtt *ott dolgoztam.* – Most már Rachel is ingerülten felelt. – A kávézó az ételudvar mellett van. A szemetet mindig a személyzetnek fenntartott ajtón vittük ki. Azon át mentünk ki. Nem volt zárva. Egy folyosóra nyílik, ahol a kukák és a szelektívek vannak. Féltem, hogy a férfi meglát, és attól is tartottam, hogy a kifelé vezető ajtó be van

riasztva, úgyhogy elrejtőztem. Az egyik szelektív kukában. Az üvegesben. A papíros túlságosan tele volt.

– Egy kukában bújtál el a gyerekünkkel? – Charlie úgy ismételte a mondatot, mintha el se tudná hinni. Ez legalább jobb volt a rémületnél, közelebb állt a normálishoz.

Rachel bólintott.

– Elég hosszan akartam várakozni, hogy biztos lehessek benne, hogy az az ember nem fog ránk találni. Hogy tényleg elment. Talán másfél óra volt. Annabel elaludt. De akkor hangokat hallottam, és megmozdult velünk a kuka. Valaki kitolta. Egy dolgozó. Nem tudhatták, hogy ott vagyunk benne. Vigyáztam, hogy Anna ne ébredjen fel. Kitoltak az ajtón, el az épület sarka mellett, és még panaszkodtak is, milyen nehéz a sok üveg. Gondolom, várták a kukásokat.

– Így hagytuk el a plázát? – kérdezte Bel. – Egy kukában? – A válasz a lehetetlen rejtélyre nagyon is földhözragadt volt.

– Igen, a kukában – erősítette meg Rachel. – Miután a dolgozók elmentek, kinyitottam a fedelet, és kimásztam. A hátsó résznél voltunk, a parkoló mögött. Gondolom, ott nyilván nem volt kamera, ha senki sem látta a távozásunkat, és nem jöttek rá, mi történt. Erre még nem gondoltam – nézett Charlie-ra. Pedig sok ideje volt gondolkodni mindenfélén. – Néhány utcányit sétáltunk a kocsihoz, és haza akartam vezetni. De a férfi biztosan arra várt, hogy visszatérjünk a kocsihoz. Talán már kiszúrta a kocsimat egy korábbi alkalommal, és tudta, hogy melyik az enyém. Nem tudom, de abban biztos voltam, hogy ő van mögöttem. Ezért nem hajtottam egyenesen haza, hanem Moose Brook felé fordultam, hogy lerázzam. Csakhogy utolért.

Most, hogy már majdnem mindent elmondott, mintha könnyebben, egyenesebben tartotta volna magát. Talán vége a rémségeknek. Most már jöhet apu álma is… Bel azonban már egyáltalán nem volt benne biztos, hogy valaha is sor kerül rá.

Kettejük között olyasmi úszott a levegőben, amit nem értett. Valami sűrű, nehéz dolog. Talán tizenhat év egyszerűen túl hosszú idő. Lehet valakit szeretni ennyi időn, téren és rejtélyen át is? Talán most túlságosan furának tűnik… de majd ismét belenőnek. Lassan és fájdalmasan, nem egy szempillantás alatt. Ez a különbség a való élet és az álmok között.

– Szóval ott voltál? – Charlie tekintete elsötétült. – Tizenhat éven át?

– A pincéjében – bólintott Rachel.

– De ki ő? – próbálkozott Charlie ismét, fél kezét ökölbe szorítva. Most, hogy már tudta, *hogyan,* visszatért a *kicsoda* kérdésére. Ki tette mindezt Rachellel? És vele is? Ki szolgált rá a haragjára? A férfi, aki elvette a feleségét, aztán visszaadta.

Most már Bel is erre koncentrált, mert korábban még nem gondolta így végig, vagyis nem teljesen. A névtelen férfi a történetből létezik, és még mindig szabadon van. Kipillantott a hátsó kertre néző ablakon. Ha akkoriban megfigyelte őket, lehet, hogy most is?

– Nem tudom, mi a neve, nem jöttem rá. Le tudom írni, hogy néz ki, de a legtöbbször sötétben tartott.

Charlie fél lépést előrelépett, a bakancsa alatt megcsikordultak a törött óra üvegszilánkjai.

– És csak úgy eleresztett? Éppen ma? Hogyan? Hogy jutottál ide?

Rachel megingott, belekapaszkodott a székbe, és mankóként támaszkodott rá.

– Lejött a pincébe, levette a láncot a bokámról, zacskót húzott a fejemre. Vászonzacskót. Semmit sem mondott. Csak felvitt a lépcsőn, át egy házon, azt hiszem, és belökött egy autó hátsó ülésére.

– Milyen hosszú volt a kocsiút?

– Nem tudom. Elvesztettem a fonalat. Talán néhány óra.

– Láttál valamit, akármit, amit felismertél?

– Nem. – Rachel az öklébe köhögött. – Egy szatyor volt a fejemen.

– De a kezed szabad volt, nem? Lehúzhattad volna! – Charlie ismét előrelépett. Recsegett az üveg.

– Nem akartam semmit tenni, amivel esetleg azt érem el, hogy megöl – ellenkezett Rachel. – Valahol megállt, leállította a motort, kirángatott és otthagyott. Lancasterben. Megtaláltam a főutat, és hazagyalogoltam. Annabel talált meg.

Azt a részt kihagyta, amikor Bel elszaladt előle, és elbújt. Kedvesebben mondta. Várjunk… még valami megváltozott a két elmondás között, neki és Charlie-nak. Az első alkalommal azt mondta, a férfi nem állította le a motort, amikor kirángatta, és az út mellett hagyta, igaz? De most meg azt mondta Charlie-nak, hogy leállította.

Igen, biztosra vette, hogy a változatok között változások is történtek. Most már elég idős volt, hogy ezekre emlékezzen.

Tévedés?

Bel összehúzott szemmel nézte Rachel tarkóját.

Csak az egyik változat lehet igaz. Rachel akár el is téveszthette, vagy most, vagy az imént, amikor Beinek mesélt. Igen, biztosan tévedés, mert ha nem az, akkor hazugság kell hogy legyen, és miért hazudna Rachel valami ilyesmiről, egy ilyen apró részletről egy jóval nagyobb történetben?

Tévedés.

Igen, csak egy apró tévedés volt. Bel gyomra azonban nem így hitte, nem egészen. Valami nincs rendjén. Valami a levegőben, valami a füle zúgásában. Apu is érzi? Ezért hátrált ismét a sarokba, ahol korábban az óra lógott, ezért ült ki az arcára félelem, bár tizenhat éve várt erre a pillanatra?

Bel és az apja a konyha szélén álltak, Rachel középen. Mind a ketten őt nézték. Mint valami veszedelmes lényt, amelynek nem ajánlatos hátat fordítani.

Csak egy tévedés volt, igaz?

Vagy Bel tévedett? Ő hallotta félre?

A gondolata azonban félbeszakadt, mert valaki bekopogott a bejárati ajtón. Hangosan, erősen. Nem is ujjal, hanem ököllel.

Charlie rezzent össze a legerősebben, még a fejét is beverte a falba.

– Ki az? – kiáltott ki. A fal mellett sietett ki a konyhából, a nappalin át.

Rachel ismét Beire nézett. Piszkos arcára újabb tiszta sávokat mostak a könnyei, amelyeket Bel nem is látott. Bel bólintott és intett: menjen csak előre.

Rachel átcsoszogott a nappalin. A lábára időközben rászáradt vér már nem kenődött, hanem pergett. Bel tekintete az útra néző ablakra villant. Kék-vörös lámpák fénye keveredett a délutáni napsütésbe. De hiszen ő nem is hívta a rendőrséget…

Nyílt a bejárati ajtó.

– Elnézést a zavarásért, Charlie – szólalt meg egy dörgő hang, amely megtörte a zsongó, álomszerű állapotot körülöttük. A való élet kopogott be.

Bel kellő távolságot hagyva követte Rachelt a folyosóra. Az apja majdnem teljesen elállta az ajtót, de azért látta Dave Winter rendőrfőnök arcát Charlie válla felett. Szürke arc, hozzáillő szürke hajjal a fényes egyensapka alatt. Már nagyon sokszor álltak így egymással szemben: kopogás, ajtónyitás.

– Kaptunk néhány furcsa telefonhívást – folytatta Dave. – Az egyiket a szomszédjuktól, Mrs. Nelsontól. Azt mondta, hogy úgy látta, mintha Ra…

Dave sötét szeme ekkor Charlie háta mögé villant, először Beire, majd Rachelre, és ott is maradt. A szája elnyílt, a bajsza kornyadtan lógott a fogaira.

– Szent szar – bökte ki, levette a sapkáját, és a szíve fölé tűzött jelvényére szorította. – Szóval igaz.

TÍZ

Egy papírlap hevert előtte az asztalon, rajta átlósan egy toll. A legépelt vallomása.

– Ha alaposan átolvastad, és úgy gondolod, hogy minden szerepel benne, itt az alján aláírhatod – mondta Dave Winter, aki Bellel szemben állt a kihallgatószobában, hegyes sapkáját az asztalra téve. Túl sokszor túrt ritkuló hajába, ez ideges szokása volt. De ha ő ideges volt, mit gondolhatott, hogy érzi magát Bel?

– Most hol van? – Bel tekintete lefutott a lap aljára. Rachel Price visszatérésének története, ahogy ő látta, pillanatról pillanatra. Alig néhány órája, és mégis egy egész élettel ezelőtt.

– Az anyukád? – Dave visszaült a székére. – A szövetségiekkel van. Azt próbálják kitalálni, hogy átvitték-e az államhatáron, szövetségi ügy lesz-e, vagy sem. Utána majd az ügyész szeretne vele beszélni.

Bel biccentett.

– Ha kész vagy, írd alá.

Most kellene megemlítenie? Lehet, hogy kihagyja a pillanatot. Ez a férfi azonban nem volt a barátja, ő vádolta meg az apját, el is vette tőle. Nem kellene, nem szabadna bíznia benne. Ugyanakkor hirtelen egy egészen más világba kerültek, minden remegett, rázkódott. Rachel visszatért, életben volt, minden részlet más fényt kapott. A szövetségek átalakultak, a játéktáblán új ellenfeleket jelöltek ki. Talán most ő és a rendőrfőnök is egy térfélre kerültek, miután Bel annyi éven át gyűlölte.

Talán nem is kell elmondania, megoldható anélkül is.

– Tényleg Lancastertől idáig gyalogolt? – kérdezte színtelen hangon, mintha nem is számítana. – Az majdnem nyolc óra, igaz?

Dave füttyentett.

– Hosszú séta, bizony. Nagyon bátor asszony. Megértem, miért nem akart beszállni senki kocsijába azok után, amin keresztülment.

– Van erre bizonyíték? – kérdezett tovább Bel.

– Bizonyíték? Mire?

– Hogy tényleg Lancasterből jött idáig, ahogy mondta.

Dave komoran vizslatta. Bel pislantott, a szemhéja mögött felhúzta a mentális falakat.

– Még nem volt alkalmunk, hogy megnézzük a kamerákat, és igazoljuk. De a reggeli órákban valóban érkeztek bejelentések néhány rendőrőrsre, hogy egy csupa kosz nő gyalogol a főút mentén. Úgyhogy igen. Valóban órákat gyalogolt, hogy hazamenjen hozzátok.

– Kiküldtek valakit, hogy nézze meg az utat, ahol hagyták? – Bel előredőlt ültében. – Biztosan megtalálják a helyszínt. Van ott egy vászonszatyor? Amit a fejére húztak? Azt mondta, levette. Még ott kell lennie.

Ha ott volt, akkor igazat mondott, és a kocsi motorja az csak tévedés volt. Beinek mindössze bizonyítékra volt szüksége, hogy a gyomrában oldódjon a görcs.

– Megtalálták a szatyrot?

– Még nem – válaszolta Dave. – De ne aggódj, minden bizonyítékot fel fogunk dolgozni. A ruháit, a helyszínt, ahol kitették, ha megtaláljuk, még a guminyomokat is. Megszerezzük a biztonsági kamerák felvételeit, a közúti kamerákét is, mindent, amit csak lehet, és megtaláljuk a férfit, aki elrabolta. Igazságot szolgáltatunk. Megtaláljuk. Ez a munkám. Ne aggódj.

Bel nem is emiatt aggódott. Még nem. Egyelőre csak arra keresett bizonyítékot, hogy Rachel az igazat mondta-e, és ez a kérdés már ne

rágja belülről, ne rántsa görcsbe a bensőjét.

Lenézett a vallomására, az ujját végighúzta a betűk megszáradt festékjén. Nem hagyott nyomot a bőrén.

– Van valami, amit el kell mondanom – bökte ki a saját ujját nézve.

– Mi az?

– Csak egy apróság, valószínűleg nincs is jelentősége.

Dave széke megnyikordult, amikor áthelyezte a testsúlyát ültében.

– Volt valami a történetben, amit Rachel elmondott. Egy kis eltérés. Máshogy mondta nekem és apunak. Benne van a vallomásomban, nem tudom, észrevette-e.

Nem számíthatott rá, hogy Dave Winter észrevesz dolgokat, azt például egyáltalán nem akarta észrevenni, hogy Charlie Price ártatlan.

– Mi volt az? – kérdezte most, fáradt, száraz tekintete kiélesedett.

– A motor – felelte Bel. – Rachel nekem azt mondta, hogy a férfi járatta a motort, amikor kitette arra az útra. Később apunak viszont már úgy mesélte, hogy leállította a motort. Tényleg csak egy apróság. – Tettetett könnyedséggel vállat vont. – Tévedés, igaz?

– Hát persze. – Dave visszaült, mintha az egész nem is lenne érdemes a figyelmére. – Az anyukád átment a poklon. A poklon. A legrosszabbon, amit egy ember csak átélhet. Gondold el, mennyire ki volt merülve. Milyen érzelmi állapotban

lehetett, amikor annyi év után újra látta a férjét és a lányát. Szinte delíriumban igyekezett magyarázatot adni nektek. A pontos vallomások nem ilyenkor születnek, persze hogy eltéveszt dolgokat, rosszul emlékszik vissza. Most, hogy már volt ideje pihenni, és végiggondolni mindent, az egészről részletesen és pontosan beszámolt. Ne aggódj.

Ugye? Most már Bel is el bírta hinni, miután valaki más is kimondta. Csak egy hiba. Nincs jelentősége.

– Tudom, hogy ez nagy változás a számodra – folytatta Dave. Igyekezett kedves lenni, mert félreértette Bel hallgatását. – Erre senki

sem számított. Senki. Egyelőre meglehetősen valószínűtlennek is tűnik. De nemsokára ez lesz a dolgok új rendje. A családod újra együtt. Boldogan. Tudom, mennyire ijesztő a gondolat, hogy a férfi, aki elvitte az anyukádat, aki ezt tette a családoddal, még mindig szabadon van. De elkapjuk. Megígérem. Igazságot szolgáltatunk.

Ez volt Dave mottója? Hogy *igazságot szolgáltatunk?* A feleségének is ezt mondogatta az ágyban?

– Nagy változás a maga számára is – mondta. Harapni készült, kettéharapni Dave kedvességét. – Istenem, milyen pocsékul érezheti most magát, hogy rájött, mekkorát tévedett az apámmal kapcsolatban. Azt gondolta, gyilkos, és rácsok mögé akarta juttatni. Csakhogy nem ő ölte meg Rachelt, mert nem is történt gyilkosság. Ez majdhogynem a legrosszabb, hát nem igaz?

Dave sóhajtott, lehajtotta a fejét, nyakát görnyedt vállai közé húzta.

– Sajnálom, Annabel. Őszintén. Egy nő eltűnt, és én valóban csak a dolgomat végeztem, igyekeztem megtudni az igazat. Ma már beszéltem édesapáddal is, és miután felvettem a vallomását, tőle is bocsánatot kértem.

– Ó, tényleg? Bocsánatot? – Bel műanyag mosolya éles volt, vágott. – Nos, az valóban mindjárt jóvá is teszi a tizenhat év poklot. Köszönjük a szolgálatot, rendőrfőnök úr – hajolt meg.

– Rendben, értem. – Dave felemelte a fejét. – Készen vagy, aláírod?

Bel felvette a tollat, és szélesen ívelő mozdulatokkal aláírta a nevét. Semmi baj. Csak egy apró tévedés volt. Nem is kell többet gondolnia rá.

– Most akkor… mi lesz? – nyújtotta át az aláírt vallomást. Amikor Dave megfogta, tétovázott, nem engedte el, csak amikor már egészen megfeszült kettejük között.

– Most átviszlek a technikusokhoz, akik nyálmintát vesznek a szádból. Természetesen csak ha beleegyezel.

Bel csak nézett rá értetlenül.

– DNS-teszt – magyarázta Dave. – Racheltől is vettünk mintát. Hogy megerősítsük a személyazonosságát.

– Lehetséges, hogy… nem is ő Rachel Price? – kérdezte Bel.

Talán ez volt az, talán ez érződött helytelennek. Mert ha valóban az anyja volna, akkor nem kellene-e éreznie, hogy…

– Nem, dehogy, természetesen ő az. – Dave majdhogynem nevetve állt fel. – Az a nő egyértelműen és kétségkívül az anyád. Kétségkívül. Ez csak az eljárási szabályok miatt szükséges, tudod.

Azzal az ajtó felé indult. Amint hátat fordított, Bel ráborította a tenyerét a tollra, ügyesen a blúza ujjába tolta, és maga is felállt.

– És azután?

Dave megfordult, a keze már az ajtógombon.

– Azután a nyomozóknak rengeteg munkája lesz. Dönteni kell arról is, kinek a hatásköre az ügy. Fel kell készülni a sajtókonferenciára is. A hétfő reggel tűnik a legalkalmasabbnak. Minden megváltozik, amint a média rászabadul a sztorira, úgyhogy nagyon fel akarunk készülni.

– Nem, én arra gondoltam, hogy most rögtön mi fog történni. Ma este. Most, később.

Dave értetlenül nézett rá.

– Hova kerül? – pontosított Bel. – Hova kerül Rachel?

– Az anyukád? – Dave tekintetét apró mosoly lágyította el, alig észrevehetően ráncba húzva a bőrét a szeme sarkában. – Annabel, ő ma hazamegy veled.

– Óh…

TIZENEGY

A nappaliban álltak – Bel, az apja és Rachel –, és nem tudták, mit mondjanak egymásnak, mit csináljanak, és hogyan. A levegőben szinte zsizsegett a tehetetlenség.

Beit hirtelen teljesen lekötötték a körmei.

Charlie tört meg elsőként, megmentve mindannyiukat.

– Szóval, szeretnél lezuhanyozni? – kérdezte Rachelt.

A kérdés nem is igényelt igazi választ. Rachel túlságosan bő, szürke melegítőt és papucsot viselt, amit a rendőrségen kapott, miután a ruháit bűnjelként leltárba vették, de attól még koszos maradt. Állott, éles szag terjengett körülötte, vér, izzadság, vizelet és minden más is. Csak a keze nézett ki valamennyire rendesen: biztosan megmosta, miután a rendőrök lefényképezték, és levették a mintákat és lenyomatokat. Az orvosok a lábát is rendbe hozták, lekezelték a sebeket és vízhólyagokat és a bokáján véresre dörzsölődött bőrt. Azt mondták, nem kell kórházba mennie, csak pihenjen – rengeteget –, és igyon eleget. Csak egy nagy doboz fájdalomcsillapítót adtak neki.

Rachel egy hosszú pillanatig csak nézte Charlie-t.

– Igen – mondta végül sötét, reszelős hangon, akár maga az éjszaka. – Nagyon szeretnék lezuhanyozni.

– Tudod, hol van – jegyezte megy Charlie esetlenül. Ahogy Bel, ő is kényelmetlen, szögletes pózban állt ugyanott.

– A zuhanyfülke más azóta. Évekkel ezelőtt lett felújítva. A szekrényben találsz törülközőt.

Rachel bólintott, de nem mozdult.

Miért nem megy?

– Van bent márkás sampon is – tette hozzá Bel, hogy indulásra bírja. – Mindig jó dolgokat vetetek apuval.

Rachel rámosolygott. A fogai még mindig jók voltak, biztosan volt alkalma mosni őket, akárhol is őrizték. Apu biztosan ugyanerre gondolt.

– A mosdó alatt találsz új fogkefét is – mondta. – Szolgáld ki magad.

– Úgy lesz. – Rachel még mindig nem mozdult. – És a ruhák? Vagy mindet kidobtátok? Gondolom, halottnak hittetek, úgyhogy…

Charlie a fejét vakarta.

– Még lehet pár holmi a szekrényekben. Megnézem neked.

Rachel nem felelt.

– Amíg fürdesz, megágyazok neked a vendégszobában. Amit találok, beteszem a szekrénybe. Három párnát viszek be. Emlékszem, úgy szerettél aludni.

– Bármi jó lesz – vont vállat Rachel. Nem mondta ki, de tudomásul vette az ajánlatot. Emiatt most el kellene keserednie, nem? Hogy a szülei külön alszanak? Bel azonban képtelen volt emiatt bármit is érezni, mert a *másik* dolog miatt még mindig görcsölt a gyomra. Az autó motorja. Még nem volt *teljesen* nyugodt. Beszélnie kellett az apjával. Kettesben.

– Rendben – tette végül hozzá Rachel, a kezét a felsője túl hosszú ujjába húzta. – Nemsokára jövök.

– Csak nyugodtan, ne siess. – Charlie lehajtotta a fejét, amikor Rachel elment mellette, mintha nem akarna a szemébe nézni.

Hallgatták Rachel csendes lépteit felfelé a lépcsőn, amíg el nem halkultak. Kattant a fürdőajtó, fordult a zár.

– Megyek, megvetem az ágyát. – Apu tartása most már ellazult, még meg is szorongatta Bel vállát. – Ülj le, kicsim. Hosszú napod volt.

Bel azonban nem bírt ülve maradni. Alig pár perc múlva felment Charlie után az emeletre. Elhaladt az esőerdőre emlékeztető hangok között, amelyek a fürdőszoba ajtó alatt szöktek ki, a gőzzel együtt. Fröccsenések, ahogy egy test mozog a vízsugár alatt. És még valami: Rachel talán dúdol a zuhany alatt? A halk, de értelmetlen dallamtól Bel karján felállt a szőr. Úgy sietett el az ajtó előtt, mintha valami kinyúlhatna, és elkaphatná.

– Apu? – suttogta, amikor a sajátja melletti vendégszobában megtalálta Charlie-t. Éppen két új párnát bújtatott tiszta, fehér huzatba. Az ágy végében kisebb kupac ruha hevert: egy világoskék farmer, néhány póló és pulóver, egy csíkos pizsama. Bel nem is tudta, hogy Charlie megtartott néhányat Rachel ruhái közül.

– Apu! – sziszegte ismét, hogy áthatoljon a zuhany csobogásán.

– Igen? Minden rendben, kicsim?

Nem, egyáltalán nincs minden rendben, miféle kérdés volt ez? Talán olyasmi, amit mindig fel kell tenni, hogy akkor is eljátszhasd, hogy a dolgok a maguk rendjén mennek, amikor soha semmi nem lesz többé a helyén.

– *Veled* minden rendben? – kérdezett vissza.

Charlie az ágyra nézett, megsimította a mintás takarót, hogy ellapítsa a gyűrődéseket.

– Persze – felelte, de a szeme mást mondott. – Csak… még mindig nem tértem magamhoz a döbbenetből, az az igazság.

Nem érzem valóságosnak ezt az egészet. Mintha mindjárt felébrednék, és…

…és az egész semmivé válna, fejezte be gondolatban helyette Bel. *Rachel ismét eltűnne.*

– Majd hozzászokunk – folytatta Charlie, és az összehajtogatott ruhákat a szekrény üres felső fiókjába tette. – Bel, van valami fehérneműd, amit kölcsön tudnál adni az anyukádnak?

Bel ajka önkéntelenül felhúzódott, kivillantva a fogait.

– Bocsánat! – visszakozott Charlie.

– Apu! – Bel keményebb hangon folytatta, hogy visszanyerje Charlie figyelmét. Nem tudta, mennyi idejük van még. Rachel egyelőre nincs mellettük, nem hallhatja őket, de még ezt is túl közelinek érezte. Ismét suttogóra fogta a hangját. – Gondolod… gondolod, hogy igazat mond?

Charlie összehúzta a szemét, a tekintete ide-oda villant, Bel arcára és mögé.

– Hogy érted?

– Arról, ami vele történt. Hogy hogyan tűnt el, aztán hogyan került elő megint.

Charlie arckifejezése megváltozott, a szája megrándult, mintha visszafogná a szavakat. Végül mégis megszólalt.

– Miért hazudna róla?

Nem is volt oktalan a kérdés.

– Nem tudom – mondta végül Bel.

– Figyelj, Bel. – Charlie gyengéden, de határozottan megfogta a vállát. – Azt hiszem, rettenetes dolgokon ment keresztül, elképzelhetetlen dolgokon, amit nehéz elhinni. – Megrándult az arca, szomorkásán majdnem elmosolyodott. – De nincs oka a hazugságra, Bel, neked pedig nincs okod, hogy ne higgy neki.

Ez fájt. Bel hátralépett, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét. Azt gondolta, az apja majd mellé fog állni. Mindig melléállt. És ha azt mondja, hogy Rachel igazat állít, akkor Beinek el kell hinnie. Mégis, miért olyan nehéz rávennie magát? Az az egyetlen eltérés még mindig a torkát, a gyomrát szorongatta, feszítette belülről.

Charlie az éjjeliszekrényhez lépett, kinyitotta a fiókot, hogy ellenőrizze, üres-e, aztán a ruhaujjával letörölte a tetejéről a port. Felkapcsolta a kis, sárga, fémgombára emlékeztető lámpát.

– Nem örülsz, hogy visszatért, igaz? – Bel ebben biztos volt. Látta ezt már abban a pillanatban, amikor Charlie belépett a konyhába, és megpillantotta, felismerte Rachelt.

– Boldog vagyok, hogy visszatért – válaszolta az apja. Szinte erősködött. – Természetesen nagyon örülök, hogy életben van. Ő a feleségem, a nő, akit a világon mindennél jobban szerettem. Egyszerűen csak… ennyi idő után mégsem olyan érzés, mint amilyennek gondoltam. Sokkolt a helyzet. Mindannyiunkat. Egy ideig minden fura lesz, kicsim. Sajnálom. De attól még nem vagyok boldogtalan, érted? – Ellépett Bel mellett, és játékosan megpöccintette az állát. – Itt a két csaj, a családom. – Az órájára pillantott. – Kilenc óra. Tudom, hogy késő van, de azért össze kellene ütnöm valami vacsorát, nem igaz? Egyikünk sem evett rendesen – intett a gőzt szivárogtató fürdőszoba felé. – Mit gondolsz, mit szeretne enni?

– Nem tudom. Nem is ismerem. – Bel még mindig sajgott belül. Lehetséges, hogy ő követte el a hibát, nem is Rachel? Talán nem figyelt eléggé. Ő is feledékeny néha. Apu szerint egy ideig minden fura lesz. Ebbe alighanem Beit is beleértette. Az biztos, hogy ő máris furán érezte magát.

– Pizza – döntötte el magában Charlie. – Rendelek pizzát. Ha van helyzet, amikor megbocsátható a házhoz szállított kaja…

Félbehagyta a mondatot, aztán otthagyta Beit is, és kilépett a folyosóra. Ugyanabban a pillanatban a zuhany sípoló hanggal elhallgatott.

A nappaliban ültek. Apu jó előre elfoglalta a karosszéket, ahol ülni szokott, úgyhogy Bel és Rachel a kanapéra telepedett, a két végére. Bel maga elé nyújtotta a lábát, és minden idegszálával figyelt a legkisebb rezdülésre is, amit a szeme sarkából látott, vagy a párnákon érzett.

Most minden még különösebb volt, hogy Rachel megtisztálkodott, és jobban hasonlított a régi énjéhez. A családi videók, a falragaszok és az újságcikkek Rachel Price-ához. A megoldatlan rejtély arca, ami most egyszerre megoldódott, az egykori huszonhét éves, eltűnt nő negyvenhárom éves változata. A régi, tengerészkék csíkos pizsamáját viselte, az arca még mindig piros volt a forró zuhany után, a bőre fehér, tiszta, helyenként, ahol nagyon erősen dörgölte magát, élénk rózsaszín. Repedezett, hólyagos bőrű lábát felhúzta a kanapéra, vizes haját hátrafésülte, a homlokán jól látszott az anyajegy. Kókusz– és Aloe vera illatot árasztott, ami még különösebb volt, mert ezek általában Beihez tartoztak.

Előrehajolt, kivett még egy szelet pizzát a dobozból, és a tányérjára ejtette. Nem harapott bele azonnal: a szemében tükröződött a tévé fényeinek csillogása.

Észrevette, hogy Bel nézi, és szélesen elmosolyodott. Új vonalak rajzolódtak ki az arcán, amelyek eddig nem voltak ott, a mosoly egészen átformálta. Az állát éppen úgy tolta előre, ahogy Bel szokta. Tőle lopta. Boldognak tűnt, hogy itthon lehet. Bel megpróbált visszamosolyogni.

– Kölcsönvettem a hajkefédet, Anna – mondta. – Bocsánat, Annabel. Bel. Remélem, nem bánod.

Bel bánta, de a nevét jobban.

– Semmi gond – felelte, és beleharapott a következő szeletbe, hogyne kelljen beszélgetnie.

– Nahát! – Rachel a tévére meredt. – Nézzétek ezt a grafikát. Majdnem olyan, mint egy igazi sárkány. Na, értitek.

De nem értették, és nem is válaszoltak. Végül Charlie megköszörülte a torkát.

– Volt tévéd? Ott, a pincében? – kérdezte. A sárkányt nézte, nem Rachelt, de Rachel megrázta a fejét, és Charlie tekintete mégis odarebbent.

– Tévé nem volt. – Harapott a pizzából, és teli szájjal folytatta. – Könyvek sem. Papírt és tollat adott. Rajzoltam. Egész jól megtanultam. Legalább elfoglaltam vele magam. És történeteket is írtam. Rengeteget. Rólatok. – Beire nézett. – Mind a kettőtökről. Hogy mit csinálhattok éppen. Elképzeltem, hogyan folyik az életetek. Elképzeltem, milyen lenne a közös életünk, ha nem rabolnak el. Leírtam, aztán eltettem, hogy hónapokkal vagy évekkel később majd újraolvassam. Nem vagyok egy Jane Austen. – Halkan, visszafogottan felnevetett. Ki képes nevetni, amikor a börtöncelláját írja le? – Mégis segített valamit. Megőrizhettem az ép eszemet.

Egy darabig senki sem szólt. A csend jegesen kúszott fel Bel hátán.

– Még van egy szelet pizza – rázta meg a dobozt.

– Kösz, Rachel, nem kérek – vágta rá Charlie, oda se nézve. – Edd meg nyugodtan.

Bel állkapcsa összeszorult.

– Apu, én szóltam – jegyezte meg halkan.

– Jaj, bocsánat, Bel! – Charlie elvörösödött. – Edd csak meg, én jóllaktam.

Rachel nem reagált, de bizonyára gondolt valamit, ami nem ült ki az arcára.

A tévében már nem a sárkány látszott, hanem egy férfi, elvben egy herceg, aki éppen egy nőt lökött neki a pincebörtön falának, hogy a ruhája alá nyúlhasson. A nő könyörgött, hogy ne tegye. Charlie felkapta a távirányítót, és csatornát váltott.

– Valami könnyebb műsort – mormolta. Egy rajzfilmnél állapodott meg, amelynek a szereplői többet káromkodtak, mint Bel.

Rachel őt nézte, és valami különös kifejezés ült ki az arcára, csak félig érthető.

– Nem nyúlt hozzám – mondta senkinek és mindenkinek. – Úgy nem. A rendőrség is rákérdezett. Csak ült a lépcsőn időnként, és nézett.

Máskor nem is jött a közelembe, csak amikor ételt és papírt hozott. Azt hiszem, azt élvezte, hogy fogva tarthat.

– Értem – felelte Charlie egy néma pillanat után, mert erre mi mást lehet mondani?

– Szóval nyugodtan kapcsolj vissza a sárkányokra – folytatta Rachel. – Nem zavar.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy lefeküdjünk. – Charlie kikapcsolta a tévét, felállt, esetlenül nyújtózott. – Jólesne a nyugodt, hosszú alvás. Mindannyiunknak nagyon… hosszú napja volt. Bel, kivinnéd a tányérokat?

Rachel a száját rágta.

Bel odanyúlt, felvette előle a tányért, a sajátjával és az apjáéval együtt kivitte a konyhába, és betette a mosogatógépbe. Nem is figyelt rá, mit csinál, a fülét hegyezte. Mire visszaért a nappaliba, Charlie már azt magyarázta, hol tartják a poharakat. (Bel azt sem tudta, hogy valaha máshol tartották őket.)

– A mikro fölötti szekrényben. Jobbnak tűnt. Ha esetleg fel akarsz vinni magaddal egy pohár vizet. – Eddigre Rachel is felállt. – Megvan mindened? – kérdezte Charlie. – Hogy aludni tudj?

– Igen, megvan mindenem. – A válasz szinte fenyegetően hangzott.

– Akkor jó. – Charlie megpróbálkozott egy halvány, kétségbeesett mosollyal, erővel tartotta az ajkán. – Akkor, hát, jó éjt. Majd, majd holnap találkozunk.

– Igen. – Rachel megdörgölte a szemét a csíkos pizsama ujjával. – Jó éjt. Jó éjt, Annabel.

– Jó éjt – felelte Bel. Úgy érezte, a helyzet feszültségétől mindjárt eltörik benne valami. Családot játszanak? Az egész minden volt, csak rendjén való nem.

Nem bírt elaludni. A szíve a mellkasában, a fülében dobolt. Vajon az ajtóréseken beszivárgó levegő ugyanaz volt, amit Rachel Price már belélegzett?

Amikor utoljára a telefonjára nézett, hajnali három volt. Sehol sem égett a lámpa, de ez nem segített rajta, mert az álom mindig egy lépés távolságban maradt. Muszáj aludni, muszáj. Mert talán másnap reggel úgy ébred, hogy ez az egész valójában mégsem történt meg. Csak elesett a síneken, és beverte a fejét, és mindezt csak álmodja. Rachel Price ismét el fog tűnni, ahogy kell.

A kívánságok azonban nem válnak valóra. Rachel igazán itt volt, egy igazi ember, de mindez még nem jelentette, hogy a története is igaz. Dave Winter szerint tévedés volt. Apu Rachelnek hitt, vagy legalábbis azt mondta. De talán csak Bel kedvéért tette. Mindig őt helyezte előtérbe. Talán úgy gondolta, anyukára van szüksége.

Nem igaz. Senkire sincs szüksége.

Már nyúlt volna, hogy újra megnézze, hány óra, azonban ekkor meghallott egy kattanást a sötétben. Surranó hanggal nyílt az ajtaja a vastag szőnyegen. Bel leeresztette a kezét, és még a lélegzetét is visszafojtotta. Az ajtóban egy sötét alak állt, a holdfény ezüst körvonalat festett neki.

Nem apu.

Rachel.

Erővel zárta le a szemét, alvást tettetett. A szíve most még gyorsabban vert, pánikolva, összevissza dobolta, hogy *veszély, veszély, veszély.* A takaró alatt megint görcsbe rándult a gyomra.

Hallotta, hogy Rachel belép a szobába, halkan, az orrán át lélegzik.

Nézte, ahogy Bel alszik.

Csak éppen nem aludt.

Menj innen, gondolta, és még szorosabbra zárta a szemét. *Kérlek, menj innen.* Az elméjével harcolt, igyekezett eltolni magától Rachelt.

Biztosan bevált, mert néhány pillanat múlva ismét surrant és kattant az ajtaja, amikor becsukódott.

Bel fél szemmel felpillantott, látja-e még az alakot a sötétben.

Rachel azonban eltűnt.

TIZENKETTŐ

Idővel aztán megvirradt, sárgás ígéret kapaszkodott az égre az ablaka alatt. Bel elbújt a szobájában. Gyengén védett erődjét minden oldalról körülvette Rachel Price jelenléte. Akárhol lehetett: egy alak, az anyja alakja, bejárja a házat, és a sajátjává teszi, bár Bel élt itt hosszabb ideig.

A fülét az ajtóra tapasztva várt. Odalentről lépteket hallott, a konyhából zörgést, de nem tudta megállapítani, hogy az apja volt-e, vagy Rachel. Úgy tűnt, egyvalaki az, beszédet nem hallott.

Becsapódott a bejárati ajtó. Bel összerezzent. Új, nehezebb lépteket hallott, aztán nejlonzacskók zizegését. Biztosan apu volt az, de hova ment? Csak nem egyedül hagyta Beit a házban Rachellel? Hála az égnek, hogy nem jött ki a szobájából.

Most már beszédet is hallott, halkan és fojtottan. Kavargó gyomorral egyenesedett ki.

Most már biztonságos, hogy apu is odalent van. Vagyis biztonságosabb.

Kinyitotta az ajtót, és lement a földszintre.

Charlie éppen a hűtőbe hajolva pakolt ki egy bevásárlószatyorból. Rachel a pultnál állt, ő látta meg Beit először, mintha éppen erre készült volna, az ajtót figyelve.

– Ó, jó reggelt! – köszöntötte, és a mosolya fényes volt, mint a nap. – Már fel akartam vinni. Csináltam neked kávét, Anna.

– Előrelépett, odanyújtotta a bögrét. – Sajnálom. Bel. Nem tudok hozzászokni.

Bel nem mozdult.

– Nem… nem szereted a kávét? – Rachel mosolya lehervadt. – Sajnálom. Nem tudom, miket szeretsz. Egyelőre. De meg akarom tanulni. Mindent.

Apu is Beire sandított, a tekintetében noszogatás. Most minden fura lesz egy darabig, nem emlékszel?

Bel fél lábbal, csoszogva előrelépett, alig néhány centit engedve Rachelnek.

– Szeretem a kávét – felelte.

Rachel mosolya ismét felragyogott.

– Tejjel, igaz? – Átadta Beinek a bögrét, az ujjaik összeértek, és Bel bőre kihűlt az érintés nyomán. Legalább az éles, túlnőtt körmeitől megszabadult. Bel a bögrébe nézett. – Vagy túl sok a tej? Túl kevés? Meg akarom tanulni – ismételte Rachel, és nem lépett hátra, ahogy kellett volna. Túl sok helyet foglalt el.

– Tökéletesnek tűnik – felelte Bel. Belekortyolt, egyben kihasználta az alkalmat, hogy odébb menjen, és leüljön a konyhaasztal mellé.

Rachel sugárzó örömmel nézte.

– Kérsz még valamit? Narancslevet? Szereted a narancslevet?

– Nem kérek mást. – A szavak a bögrében visszhangoztak.

– Sütök reggelire bacont meg tojást – szólalt meg Charlie. Akkor egyenesedett ki, a markába gyűrve az üres szatyrot. Szóval ezért ment el. Bevásárolt. Nem csak úgy egyedül hagyta Beit.

Zörögni kezdett a serpenyőkkel, tányérokkal, hogy elfoglalja magát. Két tányért vett elő a szekrényből, aztán észbe kapott, és visszament egy harmadikért, majd kirakta őket a pultra. Rachel leült a Bel melletti székre, a saját kávéjával a kezében. A mikulásos bögrében. Apu kedvencében.

– Bel – szólalt meg Charlie, miközben egy tálkába törte fel a tojásokat. – Tegnap este elrekesztetted az egyik tányért, amikor bepakoltad a mosogatógépbe.

Tényleg? Nem emlékezett rá, de nem is figyelt oda, mit művel a kezével, mert minden figyelmét a fülére fordította, hogy kihallgassa a szüleit a másik szobában. Valamelyik biztosan kicsúszott az ujjai közül.

– Bocsánat. Nem vettem észre.

– Semmi baj, kicsim, csak szólok. – Charlie rámosolygott, közben egyenes, rendezett vonalakban a serpenyőbe rakta a bacont.

– Szóval, Anna… Bel – kezdte Rachel hangosan, még éppen idejében észbe kapva, zavartan félbetörve Bel nevét. – Most már biztosan végzős vagy, nemsokára érettségizel. A gorhami középiskolába jársz? Milyen az átlagod? Jelentkeztél egyetemre?

A tekintete Bel szemébe mélyedt. Bel pislogott, és inkább visszafordult a kávéjához.

– Igen, odajárok. Az átlagom egész jó. – Ezt könnyebb volt kimondani, mint hogy *kivételesen átlagos,* ahogy Wheeler igazgató nevezte. – Ősszel a White Mountains Főiskola bölcsészkarára megyek.

Jó választás volt, így itthon maradhat apuval, a köztük lévő kimondatlan ígéret szerint – sosem hagyják el a másikat. Csak persze most már egy idegen is van a házukban.

– Az remek – felelte Rachel a mikulásos bögre mögül. – Már tudod, mit szeretnél csinálni később? Én a te korodban még nem tudtam, és nagyon utáltam, ha megkérdezik. Bocsánat.

Maradt egyáltalán még kérdés?

– Nem tudom – válaszolta Bel a biztonságos, megbízható szavakba kapaszkodva.

– Semmi baj, a világ összes ideje a tiéd. Van valami hobbid? Sportolsz valamit?

– Nem igazán.

Rachel pislantott, a mosolya feszültebbé vált.

– Akkor mit csinálsz, ha ki akarsz kapcsolódni?

– Hát, itthon vagyok, azt hiszem – vont vállat Bel.

– A barátaid jönnek át hozzád?

Miért tesz fel ennyi átkozott kérdést? Charlie-tól bezzeg semmit sem kérdezett. Vallatja Beit, sarokba akarja szorítani, márpedig ha sarokba szorítják, ő támad. Ezúttal elnyomta magában a késztetést, nagyon igyekezett, mert még nem állt készen a háborúra. Nem tudta, hogy ő és Rachel egy oldalon állnak-e.

– Carter sokszor átjön.

Rachel bólintott, a szeme hálásan megvillant.

– És kicsoda Carter?

Bel egészen elfeledkezett róla, hogy ők ketten nem léteztek egyszerre. Carter tudott Rachelről, de fordítva nem.

– Az unokahúgom – mondta. – Jeff és Sherry lánya. Néhány hónappal azután született, hogy elmentél.

Rachel szeme elkerekedett. Alighanem mindkettejüknek feltűnt a szó, amit Bel használt. *Elmentél.* Az egyik kezét, amelyiken a két gyűrűt, az eljegyzésit és a jegygyűrűt hordta, a szívére szorította. Végig viselte őket.

– Ez nagyon jó. Örülök neki. Mindig is szerettek volna egy kisbabát.

– Már nem kisbaba – jegyezte meg Bel. – Majdnem tizenhat éves.

– Még mindig a tizenkilences szám alatt élnek? – tudakolta Rachel. – Mármint Jeff és Sherry?

– Igen. – Ez alkalommal Charlie felelt.

– És mi van Pattéi? Charlie? – Rachel összehúzta a szemét. – Még…?

– Igen, még él. – Charlie a tojást kevergette, közben szipogott. – Ma reggel jártam nála éppen. Elszenvedett néhány agyvérzést, az elsőt még tavaly nyáron. Azóta demenciája lett, nem sok mindenre emlékszik. Nincs túl jól. Egy főállású ápoló van mellette.

– Jaj, nagyon sajnálom. – Rachel letette a bögréjét, ami nagyot koppant, a kávé is kilöttyent egy kicsit, mintha a Mikulás barna

könnyeket sírna. – Ez nem lehet könnyű. És az én szüleim? Fel is kellene hívnom őket. – Felemelkedett ültéből, mintha azonnal indulni is akarna.

– Rachel – mondta Charlie halkan, de nem fordult vissza. – Az édesapád négy éve meghalt. Rákos volt. Én is nagyon sajnálom.

Rachel visszazökkent a székébe. A mosoly lassan, izomról izomra hervadt le az arcáról.

– Nagyon sajnálom – ismételte Charlie, bár a nagyapa halála nem az ő hibája volt.

Rachel ezután kiment, hogy *kezet mosson reggeli előtt.* Hat percig maradt kint, és amikor visszajött, a szeme ki volt vörösödve. A szalonna, a tojás és a pirítós már várta.

– Dave Winter telefonált – szólalt meg Charlie, és félbetört egy darab bacont. – A rendőrfőnök – tette hozzá magyarázatképpen, látva az értetlenséget Rachel arcán. Talán ő ki tudta olvasni a gondolatait. – Délután meglátogatnak, hogy egyeztessük a holnapi sajtókonferencia részleteit. És persze hogy lássa, hogy vagy. Azt szeretnék, ha elmennél egy pszichiáterhez.

Rachel oda sem figyelve bólintott, és lenyelt még egy falatot, mielőtt megkérdezte volna:

– Jól ismered a rendőrfőnököt?

– Sokszor volt dolgunk egymással – vágta rá Charlie, és krákogott, mert a bacon a torkán akadt. – Ő tartóztatott le a meggyilkolásodért, Rachel. – A tekintete zavartan a tányérra esett.

– Értem – válaszolta Rachel ugyanolyan zavartan, a rántottáját turkálva. Bel úgy gondolta, amint összeszedi a bátorságát, erről még kérdezni fog. Az egész terep alá volt aknázva, és az aknák robbantak is. Halott apák, téves letartóztatások, unokahúgok, akikről nem is tudott.

Ekkor megcsörrent Charlie telefonja. Bel örült neki, mert az asztalon haragosan zümmögő mobil megtörte a feszültséget. Charlie azonban

egyetlen pillantás után kinyomta a hívót, és az arca nem árult el semmit.

Ekkor Bel ölében kezdett el vibrálni a saját mobilja. Lepillantott a kiírt névre – *Ramsey Lee –,* és hagyta, hadd rezegjen.

– Fel kellene hívnod őket. – Rachel tekintete a Charlie előtt heverő, négyszögletes készüléken járt, mintha most látna először okostelefont, most jönne rá, mit tud. – A testvéredet és Sherryt. Hívd meg őket. Szeretnék találkozni velük, megismerni a lányukat. Jobb lenne, ha a világ és a holnapi sajtókonferencia előtt tudnák meg. Hívd fel Jeffet.

– Rendben.

Rachel valószínűleg nem úgy gondolta, hogy most azonnal, hiszen még a reggelijét sem fejezte be, de Charlie azért felállt, felvette a telefonját, és felment az emeletre. Mint aki alig várta, hogy valamilyen ürüggyel távozhasson. Mintha elviselhetetlen volna a számára, hogy egy háromtagú családként ülnek itt. Bel is felkelt, hogy leszedje az asztalt, és így ő is elmeneküljön. Az apja hangja halkan lehallatszott az emeletről, abba kapaszkodott.

* * *

Kopogtak. Feszengő kopogás volt, egyszerre túl komoly és mégis idétlen, öt koppanás egybefűzve. Ez biztosan Jeff bácsi, aki akkor sem tudja felmérni, mi történik egy helyiségben, ha ő is bent van.

Apu nemrég felhívta, elmondta neki, mi történt, és addig ismételgette, amíg Jeff el nem hitte. Ők hárman már tudták, mire számíthatnak, az arcukról mégsem lehetett leolvasni ezt, amikor Bel ajtót nyitott, és mögötte ott állt Rachel, még mindig a csíkos pizsamában.

– Istenem! – kapott levegőért Sherry egy elhaló sikollyal, és egyikről a másikra nézett. – Istenem! – Ez már határozottan sikoly volt, Sherry berontott Bel mellett, és szorosan átölelte Rachelt, aki viszonozta. – Istenem! – Sherry eltartotta magától Rachelt, hogy megnézhesse

magának, az ujjait átfuttatta durván nyírt haján. Rachel ugyanolyan könnyes tekintettel mosolygott rá. – Rachel, drágám, el sem hiszem, hogy életben vagy! – sírta el magát Sherry. – Mind azt hittük, hogy örökre elvesztettünk. El sem hiszem, hogy tényleg visszajöttél, édesem. Ez nem lehet igaz.

Zokogva ismét megszorongatta Rachelt, mindketten beleremegtek a földrengésszerű érzelemkitörésbe.

– Annyira hiányoztál! – folytatta Sherry. – Istenem, ez egy csoda!

– Menj arrébb, Sher – lépett be Jeff bácsi is. – Hadd nézzem meg én is!

Rachel odébb lépett, mosolygott, de közben potyogtak a könnyei.

– Szia, Jeff – nyögte ki, a tekintete azonban már távolabb járt, Cartert kereste, aki ekkor már szorosan Bel mellett állt. Megszorította Bel kezét, aki viszonozta. Nem is mindig kellett beszélniük, megvolt a saját nyelvük.

– Gyere ide! – Jeff szélesre tárta a karját, és elkapta Rachelt. – Nem is hiszem, hogy tényleg visszatértél. Olyan hosszú idő volt! Végig reménykedtünk, de nem gondoltam, hogy… – Kicsit távolabb húzódott. – Annyira jó, hogy itt vagy megint, Rach.

– Jó újra itt lenni – felelte Rachel, és ismét a napfényben álló Beire és Carterre pillantott. Jeff követte a pillantását.

– Ó, Rachel, ő a lányunk, Car…

– Carter – fejezte be Rachel egy kisebb meghajlásnak is beillő bólintással. – Bel már mesélt rólad.

– Szia, Rachel néni! – Carter előrelépett, és esetlenül integetett. – Örülök, hogy találkoztunk.

Rachel is felé lépett, és egy ölelésben találkoztak, a karjuk egymáshoz simult.

– Én is örülök, hogy megismerhetlek, drágám. – Rachel szeme ismét csillogott, amikor elhúzódott.

Drágám. Beit még nem nevezte így. Sőt, a nevét sem bírta megjegyezni. Jobban belegondolva még meg sem próbálta megölelni. Sem őt, sem Charlie-t, ami azt illeti. A saját férjét. Azokat, akiket elvben a legjobban kellene szeretnie. De Sherry, Jeff és Carter belép azon az ajtón, és máris ölelés jut nekik, mosoly és *drágám.*

– Nagyon boldog vagyok, hogy találkozunk. – Rachel újra Carterre mosolygott, Bel újabb szúrást érzett a szívében. Nem féltékenység volt, ugyan már. Valami más, az egész helyzet kifacsart voltának mellékhatása. Rachelé és mindené, amit mondott és tett. Akármit is akart hinni apu, valami nem volt rendben.

– Mikor van a születésnapod, Carter?

– Július tizedikén – válaszolta Carter. Még mindig túl közel állt Rachelhez. Bel egy része szerette volna félrehúzni onnan, hogy megvédje Rachel tekintetétől.

Rachel bólintott.

– Akkor már biztosan terhes voltál, Sherry, amikor engem elvittek.

– Igen, bár még nem látszott.

– Biztos, hogy rengeteg bepótolnivalónk lesz. Tizenhat év! Nem kerülhet az egészre sor itt a folyosón. – Rachel már nem könnyezett, de az alsó ajka még mindig sokatmondón remegett, sírással fenyegetett. Talán csak most ébredt rá igazán, hogy amíg ő távol volt, az emberek egy egész életet éltek le. – Kérlek, üljünk le.

Jeff és Sherry a nappaliba ment, ahol üdvözlés gyanánt Charlie-nak is elmondták, hogy *Istenem* meg hogy *El sem hiszem.* Rachel Beire sandított: a tekintete még mindig kifürkészhetetlen volt. Végül maga elé intette Cartert.

– Csak utánad!

Bellel akkor senkinek sem kell törődnie. Becsukta a bejárati ajtót, egy kissé hangosabban, mint szükséges lett volna.

Apu feltett egy újabb adag kávét. Sherry muffint hozott: úgyis kéznél voltak, akkor miért ne hozta volna át őket. Ezek is helytelenek voltak valamiképpen, a vidám, kék-sárga cukormázukkal és cukorpöttyeikkel ünnepet csináltak az alkalomból. Bel jóllakott a reggelinél, nem kért süteményt.

Senki sem tett fel kérdést Rachel kiesett idejéről, széles, esetlen körökben kerülték el az elveszett tizenhat évet. Apu bizonyára megkérte őket. Úgy tűnt, Rachel is örül ennek: inkább a többiekre összpontosított. Biztosan neki is elege volt már az eltűnése és a feltűnése történetével, ahányszor az elmúlt huszonnégy órában el kellett mondania: Beinek, Charlie-nak, a gorhami rendőrségnek, az állami rendőrségnek, a szövetségieknek, az ügyésznek. Biztosan kimerítő volt, különösen észben tartani az apró részleteket. Egyszer már el is hibázta. Muszáj, hogy ne gondoljon folyton erre. Talán ehetne egy süteményt.

– Carter, mesélj magadról! – Rachel az unokahúgát nézte, aki a szülei közé préselődve ült a kanapén. – Mik a kedvenc tárgyaid? Mi a kedvenc szórakozásod?

Már megint ez a szó. Rachel talán elfelejtette, mi az a *szórakozás?* Ezt teszi tizenhat év eltűnés?

– Az angol irodalmat szeretem a legjobban. – Carter a ruhaujját babrálta.

– Tényleg? – Rachel sugárzott örömében. – A gorhami középiskolába jársz, Bellel? Azelőtt én tanítottam ott az angol irodalmat.

Carter udvariasan bólintott. Már úgyis tudta: neki is mindennap el kellett sétálnia Rachel Price szentélye előtt. Rachel valószínűleg még nem tudja, hogy ő a város legnépszerűbb rejtélye.

– Mi a kedvenc könyved?

Ezt Beitől még nem kérdezte meg. Pedig Bel is szeretett olvasni.

– Hát, igazából…

– Carter igazából táncos, Rachel – vágott közbe Sherry, és színpadiasán belekortyolt a kávéjába. – Balettozik. Elég tehetséges, hogy feljusson a csúcsra.

– Nahát, igazán? – Rachel szeme felcsillant. – Ez csodálatos. Nagyon szeretnélek egyszer megnézni.

Carter lenyelte a muffint.

– Néhány hét múlva lesz egy bemutató a tánciskolámban – mondta.

Ez meghívás volt? Beit még sosem kérte meg, hogy menjen el, és nézze meg.

– Ez biztosan nagy elhivatottságot kíván az iskolai tananyag tetejébe – folytatta Rachel. – Élvezed a táncot, Carter?

– Imádja! – vágta rá Sherry Carter helyett, és büszkén megszorította Carter csontos térdét. – Az az élete!

Carter egyetértőn bólintott. Korábban már említette Beinek, hogy egyszerűbb, ha hagyja, hogy az anyja feleljen helyette. Sherry imádott beszélni, Carter nem annyira. Jó csapatot alkottak, ahogy egy anyának és lányának kell.

– Nos, Rachel – Sherry visszafordította rá a figyelmét –, Charlie azt mondja, holnap lesz egy sajtókonferencia. Készen állsz, hogy az egész világ megtudja, hogy visszatértél? Elég nagy szarvihar lesz, már elnézést a kifejezésért.

Rachel láthatóan nem tudta, mit mondjon.

Charlie szólalt meg helyette. Már egy ideje hallgatott, Bel széke mellett várakozva.

– Volt már dolgunk hasonló szarviharokkal, most is megoldjuk. Családként.

– Ezúttal boldogabb híreket osztotok meg – bólintott Jeff. – Végre itt az esély, hogy végleg tisztázd magad, Charlie. Ezek után már senki sem hiheti, hogy megölted a feleségedet.

– Nincs semmim, amit felvehetnék – bökte ki Rachel halkan. Szégyenkezve nézett végig a pizsamáján, mert körülötte mindenki illően kiöltözött.

– Drágám! – Sherry még az alsó ajkát is kitolta együttérzésében, és legyintett. – Emiatt ne aggódj, én majd adok neked kölcsön valamit. Vagy akár Beinek is akad valamije, amit elkérhetsz. – Bel felé vágott a szemével. – Nagyjából azonos méret vagytok. Bel, biztosan van valamid, amit az anyukád felvehet. Egy kis fekete, esetleg?

Mindenki arra várt, hogy Bel válaszoljon.

– Izé, persze – bökte ki. – Majd keresek valamit.

– Köszönöm, Anna. – Rachel halk mosolya illett halk hangjához.

A neve *Bel,* bassza már meg. Remélte, hogy valaki majd kijavítja Rachelt helyette, de ekkor kopogtak az ajtón.

Charlie kihúzta magát.

– Rendeltél valamit, Bel?

Bel a fejét rázta, aztán követte az apját, ki a nappaliból, el Rachel szeme elől, amely annyira hasonlított a sajátjára.

Charlie mély lélegzetet vett, és kinyitotta az ajtót.

A küszöbön Ramsey állt, mellette James, a vállán kamera, mögötte Saba és Ash a lépcsőn. Ash göndör haját fordítva viselt, sárga sapka takarta, és a fejük felett ott lógott a térmikrofon.

– Elnézést, hogy bejelentés nélkül érkezünk – kezdte Ramsey, és végighúzta a kezét az állán. A borostája sercegő hangot adott. – Már többször is telefonáltam, mindkettejüknek, amióta tegnap otthagytad a forgatást, Bel. – Szinte sajnálkozó arcot vágott, mintha rájött volna, mi történt, mintha megoldott volna egy kis rejtélyt magától, a nagy rejtély árnyékában. Nem tudhatta, hogy mostanra az is meg van oldva, bár Bel lefogadta volna, hogy hamarosan rájön. *Három…* – Szerveztünk egy új időpontot az újrajátszásnak, de most nem emiatt jöttünk. – *Kettő…* – Szóval, nem nagyon tudom, hogy fogalmazzam meg, de egy elég fura

pletyka terjed a városban. Kosa, a hotel tulajdonosa azt mondta, valakitől úgy hallotta, hogy Rachel vissza…

Egy!

Ramsey elfehéredett, elharapta a szót. A szeme elkerekedett, rémületében vagy ámulatában, esetleg mindkettő.

– …tért – fejezte be suttogva.

Ash lábujjhegyre állt mögötte, kereste, mit látott Ramsey. Először Beire nézett, aztán a mögötte álló nőre.

– *Bakker* – tátogta hangtalanul, és még a szája is nyitva maradt.

– Jó napot. – Rachel összehúzta a szemét meglepetésében, hogy egy brit filmstábot lát az ajtaja előtt ácsorogni teljes döbbenetben.

– Ra… Rachel? – dadogta Ramsey. – Rachel Price?

Rachel előrelépett. Először Beire nézett, aztán Charlie-ra, mintha tőlük várna engedélyt. Egyikük sem állította meg.

– Az vagyok – biccentett. – És maguk kik?

– Jézus Krisztus! – füttyentett Ramsey. – Mármint nem így hívnak. Ramsey Lee vagyok, filmes. – Kezet nyújtott, de amikor Rachel elfogadta, Ramsey láthatóan beleremegett. Megrémült, vagy ennél jobb dolog még nem történt vele? Most már aligha jelent majd gondot, hogy melyik állomás adja le a filmjét. – Bocsánat, de ez eléggé szürreális – magyarázta. – Éppen egy dokumentumfilmet készítettünk önről. Nem is hiszem, hogy életben van. Annyi év után!

– Számunkra is meglepetés volt – szólalt meg Charlie.

Nos, Rachel számára nem. Ő tudta magáról, hogy életben van.

– Sajnálom. Még nem volt alkalom, hogy elmondjam – fordult Charlie Rachelhez, és a stáb felé intett.

– Jó ég, de fura érzés találkozni önnel! – folytatta Ramsey. – Az elmúlt hónapban alaposan utánanéztem az ügyének. Olyan volt, mintha máris ismernénk egymást.

– Hé, na várjunk csak! – kapott észbe Charlie, és a hangjából kicsendülő haragtól mindenki hátralépett, még Rachel és Bel is. – Ezt most veszik? – nézett a James vállán egyensúlyozó kamerára.

Ramsey visszahúzta a lábát a küszöbön kívülre. A Price család odabent, a stáb odakint, újra meghúzott vonalak közöttük.

– Nos, igen – ismerte be, nem nézve Charlie szemébe. – Látni akartam, hogyan reagál erre az őrült pletykára. Ezer év alatt sem gondoltam volna, hogy Rachel valóban…

– Állítsa le! – vágott közbe Charlie, és a kezét a kamera elé emelte. – Még nincs egy teljes napja itthon. Fel sem dolgoztuk, mi történt. A nyomozás is folyamatban van. A rendőrség sem akarja majd, hogy bármit is mondjunk, amíg el nem döntötték, mit osztanak meg nyilvánosan. – Intett, hogy húzódjanak hátra, és a stáb eggyel lejjebb lépett a lépcsőn, de szoros közelségben maradtak. Ash a feljáróra szorult, úgy nézett Beire, mintha a figyelmét szeretné magára vonni. Egyetlen másodpercre el is nyerte.

Jól vagy? – kérdezte némán.

Bel elfordította róla a tekintetét.

– Holnap, a városháza nagytermében lesz egy sajtókonferencia. – Charlie tovább integetett, hogy távozzanak. – Azután beszélek a rendőrséggel, és meglátjuk, mi lesz a dokuval.

– Rendben – egyezett bele Ramsey egy gyors bólintással, és felemelte az egyik ujját. – De akkor…

– Mi a címe? – Rachel a küszöb felé lépett, a szemét még jobban összehúzta a napfény ellen. – A dokumentumfilmnek.

Ramsey nagyot nyelt, felnézett rá.

– *Rachel Price eltűnése* – felelte. – Csak persze azt hiszem, most majd meg kell változtatnunk a címet.

– Mire?

TIZENHÁROM

A világ még hétfő dél előtt megtudta.

Rachel Price, aki visszatért, most egy asztali mikrofon előtt ült, Bel egyik hosszú, fekete, kötött ruhájában, Bel és Charlie között. A széles asztal egyik végén Dave Winter rendőrfőnök foglalt helyet, a másikon egy szövetségi nyomozó.

A hírekben megint ugyanazt adták. Ez a csatorna harmadszorra adta le. Bel önmagát nézte, a saját arca árulását – a kamera egészen olyannak mutatta, mint Rachelt mellette.

– A gyanúsított továbbra is szabadlábon van – mondta ismét Dave. A képernyőn megjelent a Rachel elnagyolt leírása alapján készült fantomkép. Akárki lehetett volna. – Ha bármi információval rendelkeznek, ami a nyomozást segítheti, kérjük, hívják a következő számot.

Charlie és Bel egyszer sem szólalt meg, bár ők is kaptak egy-egy mikrofont. Csak kellékek voltak, az újraegyesült, boldog család képéhez. Dave azt mondta, hogy nézzenek ki boldognak, de azért ne túlságosan. Az igazi boldog befejezés majd akkor jön, ha az elkövetőt is elkapták.

A végén még visszaadták a képet Rachelnek, hogy valamit hozzátehessen az eddigiekhez.

– Nagyon hálás vagyok, amiért ismét otthon lehetek a lányommal és a férjemmel – kezdte. – Nagyra értékelném, ha mindenki tiszteletben tartaná a magánszféránkat, amíg visszatérünk az élet rendes kerékvágásába.

A *rendes* szó furcsa választás volt a részéről, mielőtt visszatért volna, nagyon is rendes volt az életük. Ő rúgta fel az egészet.

Kérdéseket nem lehetett feltenni, köszönjük, viszlát. Az újságírók éhes mormolásától kísérve vonultak ki a helyiségből, közben vakuk villogtak a szemükbe.

– Tessék. – Rachel meglepte, fölé hajolt, és egy szendvicses tálat nyújtott át neki. Bel óvatosan vette át, ügyelt rá, hogy ne érintse meg a kezét. – Sajt, sonka és savanyú uborka, háromszögre vágva. – Rachel letelepedett mellé a kanapéra. Azt a régi farmert és pólót viselte, amelyet apu talált neki, bár minkettő túl nagy volt. – Azt mondtad, ez a kedvenced, igaz, Anna?

Tegnap valóban ezt mondta, de nem sejtette, hogy majd így felhasználják ellene. Rachel talán azt hitte, hogy így majd újra Bel anyukája lesz belőle? Ilyen hamar újra hétköznapinak tűnni… nem érződött helyénvalónak. Kifejezetten helytelennek érződött.

– Köszönöm – felelte. Lenézett a szendvicsre. Nem igazán volt éhes. Úgy érezte, ha beleharap, beismeri a vereséget, de muszáj volt, mert Rachel ott ült mellette, és figyelte.

Leharapta a szendvics egyik sarkát, megrágta.

– Jó lett, köszönöm – mondta, mire Rachel arcán győztes mosoly tűnt fel.

Charlie ekkor lépett be a nappaliba, és a tekintete megakadt Bel tányérján. Rachel neki nem csinált szendvicset. A munkában viselt kabátja volt rajta, az egyik ujján a furgonja kulcsa lógott. Jaj, ne.

– Elmész? – kérdezte Bel. Mindig ugyanezt kérdezte, amikor Charlie felvette a kulcsát, ez afféle rituálé volt közöttük. Rutin. Most azonban még fontosabbá vált.

– Vissza kell mennem dolgozni, kicsim. Megígértem Gabe-nek.

Nem vehette volna ki a nap hátralévő részét? Bel sem ment iskolába, semmi értelme sem lett volna. Tudta, hogy rémes lesz: most, hogy bemondták a hírekben, mi történt, mindenki őt nézi majd.

– Muszáj? – Pánik rántotta össze a gyomrát. Esélyt adott Charlie-nak, hogy meggondolja magát, hogy vele maradjon.

– Vacsorára hazajövök.

Bel a telefonjára pillantott. Délután kettő volt, addig még legalább öt órának keli eltelnie. Tényleg itt hagyja kettesben Rachellel?

– Apu?

Talán akkor ő is erősködhetne, hogy elsétál az iskolába az utolsó órára. Mi rosszabb, a bámulás, vagy ha itt marad?

Odakint becsapódott egy kocsiajtó, elég közel, hogy Bel felfigyeljen rá. Charlie is felkapta a fejét, az utcára néző ablakhoz lépett, és a csipkefüggönyt félrehúzva kilesett.

– Nagyszerű – morogta, visszaejtette a függönyt, és komoran megállt előtte.

– Mi az? – tudakolta Rachel, mielőtt Bel megtehette volna.

– Egy Fox News-furgon érkezett – felelte Charlie. – A CNN már itt áll. Hát kezdődik. – A ruhaujjába törölte az orrát. – Ne húzzátok el a függönyt. Nehogy meglássanak valamit.

Bel bólintott. Rachel nem.

– Ne vigyek nekik valamit? – kérdezte. – Kávét? Egész nap ott kell álldogálniuk.

– Jobb, ha nem állunk velük szóba – rázta a fejét Charlie, de nem nézett a szemébe. – Már átbeszéltük ezt korábban, Rachel.

– Nem mondtam, hogy nem – ellenkezett Rachel.

Bel nagyot nyelt. Ez itt egy újabb akna előttük. Apu nem fogja itt hagyni, vagy igen?

– Jaj, Charlie! – szólt utána Rachel. A hangja már nem volt olyan rekedt és érdes, mint korábban, és valamiképpen ez még rosszabb volt,

mert ezt is mintha Beitől lopta volna. – Itt tudnád hagyni a hitelkártyádat?

Charlie zsebre vágott kézzel meredt rá.

– Már két napja itthon vagyok – magyarázta Rachel, felállva a kanapéról. Nagy lépést tett előre az ingatag talajon. – Szükségem van bizonyos dolgokra. Egy telefonra. Ruhákra, hogy ne Annabel holmijában járjak. Addig, amíg hozzá nem férek a saját pénzemhez. Mármint ha megvan még.

– Persze. – Charlie nagyot nyelt. – Igen, hogyne. – A farmerja zsebéből előhúzta a tárcáját. – Tessék. – Odalépett a kis asztalhoz, és letette a hitelkártyát. A műanyag csattant a falapon. Charlie visszavonult az aknamezőről, kettejükre nézett, és felhúzta a dzsekije cipzárját.

– Jól megleszünk, nem igaz? – Rachel Beire mosolygott, de túl édesen, túl erőltetetten. – Jó lesz egy kis időt együtt tölteni, csak mi ketten. Vacsorát csinálhatnánk. Társasozhatnánk. Amit csak akarsz, Annabel. Te döntesz.

Bel mindössze egyvalamit akart: elérni, hogy az apja itt maradjon, ne menjen el. Vagy bezárkózni a szobájába, távol Racheltől. Végül emellett döntött.

– Apu! – Kisietett Charlie után az előszobába, nézte, ahogy az ajtóhoz lép, és a zár felé nyúl. – Apu, várj!

Sírni szeretett volna. Sosem sírt, de most megtette volna, ha ezzel megakadályozhatja, hogy Charlie elmenjen.

– Még megvan a Monopoly? – hallotta a háta mögött Rachel kérdését.

Charlie kinyitotta az ajtót. – Később találkozunk – mondta, és vissza sem nézett, bár éreznie kellett Bel égő tekintetét a tarkóján, amivel vissza akarja tartani.

– Vagy sakk? – folytatta Rachel, mert fogalma sem volt, micsoda vihar dúl Belben.

A bejárati ajtó kattanva csukódott be, apu elment, és a ház ismét bezárult mögötte. Bel ott maradt, kettesben Rachellel.

Odakint felzúdultak a hangok, bár az ajtó üvegén csak fojtottan hatoltak át.

– Charlie! Milyen érzés, hogy újra itthon van a felesége?

– Hogy van Rachel? Hogyan birkózik meg a család a hirtelen visszatérésével?

– Milyen érzés, hogy már nem vetül magára a felesége meggyilkolásának gyanúja? Remek, igaz?

– Mondana valamit arról, hogy…

Csattanás, aztán a furgon motorjának zúgása fojtotta el a hangokat.

– Charlie! Charlie Price! – Még akkor is kergették, miközben kitolatott, és elhajtott.

A távozása után különös csend lett, szinte pezsgett a széle. Bel visszatért a nappaliba. Nem nézett Rachel szemébe, a tévét figyelte. A sajtókonferencia újabb ismétlését konferálták fel: *Rendkívüli hír,* írták ki. *Rachel Price, akit 16 évig halottnak hittek, visszatért!*

Bel nagyot nyelt. Ő is azok között volt, akik *hittek.*

Rachel nem kérdezett többet, csak lekapcsolta a tévét, aztán felvette apu hitelkártyáját az asztalról, és felemelte.

– Figyelj! – mosolygott Beire. – Ha nem akarsz társasozni, mit szólnál egy bevásárlókörúthoz?

– Tessék? – meredt rá Bel.

– Te meg én. Együtt. A plázában. – Rachel meglengette a kártyát a levegőben. – Az anyukák és a lányaik ezt csinálják, nem? Vásárolnak. Divatbemutatót tartanak a nappaliban, miután hazaérnek. Azt hiszem, ez egy fontos dolog, amiről lemaradtunk. Ha kipróbálhatnánk, én nagyon élvezném. Persze neked is vehetünk néhány holmit. Nincs szükséged egy új dzsekire? – Azzal zsebre tette a kártyát, úgy várt Bel válaszára.

Bel tétovázott. A kanapé karfájának szorította a hátát, úgy igyekezett kifogásokat keresni.

– Szabad neked ilyet? – kérdezte végül. – A hírek még csak most jöttek ki. A rendőrség is nyomoz, és az a pasas is szabadlábon van. Szabad kimenned?

Rachel szemén látszott, hogy nem tetszik neki a kérdés. Talán mégsem volt *annyira* kiismerhetetlen.

– Tizenöt évig voltam bezárva, Anna – válaszolta kedvesen, mégis nagyon szomorúan. – Soha többé nem kell bezárva lennem. Gyerünk, jól fogunk szórakozni. Megígérem.

Mintha megnyílt volna a föld Bel alatt, de eltelt egy másodperc, mire túl tudott lépni a helytelen néven, hogy megértse, mi volt még téves.

– Tizenhat évig – mondta ki, hogy mindkettejük számára egyértelmű legyen.

Rachel értetlenül nézett rá.

– Nem azt mondtam?

– Tizenötöt mondtál.

Rachel összehúzta a szemét, aztán megrázta a fejét. Az arcáról ismét nem lehetett leolvasni semmit.

– Tényleg? Bocsánat. Tizenhatot akartam mondani. Természetesen.

Természetesen tizenhatot akart mondani, de nem azt mondta. Egy újabb jelentéktelen tévedés, mint a kocsi motorja. De két ilyen tévedés nem tükrözi egymást valahogy? Nyelvbotlás, vagy botlás az igazságban? Bizonyára van magyarázat. Rachel akár el is veszthette az évek fonalát a pincében, ahogy mondta. Mert az egyetlen másik magyarázat az lett volna, hogy valamiért hazudik, hogy sehol sem volt bezárva egyetlen évre sem, márpedig erről nem lehet szó, ugye? Csak egy kis hiba. Két nap alatt a második, amit Bel észrevett. Miért nem volt velük soha senki más is, aki hallotta volna?

– Nos, mit szólsz? – Rachel ugyanolyan figyelemmel nézte Beit, mint amaz őt.

– Nem tudom – felelte Bel óvatosan. – Ez apu pénze. A dolgok mostanában nem mennek annyira jól, úgyhogy nem kellene elverni.

Rachel elmosolyodott, de érzelemmentesen, és a tekintete is üres maradt.

– Annabel, drágám, emiatt nem kell aggódnod. Csak a legszükségesebbeket vennénk meg – kacsintott. – Ráadásul ezért a dokumentumfilmért is biztosan kap majd pénzt, amire leszerződött.

Ebben Rachel nem is tévedett, de az a pénz nagypapának kellett.

Kezdett kifogyni a mentségekből, Rachel mindet félresöpörte.

– Nincs kocsink sem – próbálkozott újra.

– Semmi gond. Busszal is bemehetünk Berlinbe. Vagy taxival.

Ez volt Bel utolsó érve. Sakk-matt. Rachel nyert. Akkor most ők ketten elmennek vásárolni, hacsak Bel a következő néhány percben el nem töri a lábát. A sajátját vagy Rachelét. Hiába, hogy nyilvánosság előtt lesznek, emberek előtt, valójában mégis kettesben marad vele.

Hacsak… Erről támadt egy ötlete.

– Tudom már! – Kitört a sarokból, ahová beszorult, és máris ütött. – Meg kellene kérnünk a filmes stábot, hogy jöjjenek velünk!

Rachel hátrált egy lépést.

– Té… tényleg? Ezt akarod?

– Persze! – Bel lesöprögette a térdét. – Imádnák, ha felvehetnének téged a White Mountainsban, ahol először eltűntél… vagyis eltűntünk. Az ilyesmi mindig izgalomba hozza őket. Művészies, tudod. – Most ő kacsintott, éppen olyan erőltetetten, mint Rachel. – Talán jó is lesz, ha felvétel készül az első közös bevásárlókörutunkról. Elvégre nem akármilyen alkalom. Az ilyeneket nem bízhatjuk kizárólag az emlékezetünkre. – Elmosolyodott, még a foga is kivillant.

– Hát pe… persze – dadogta Rachel. – Tényleg ezt akarod? Csak úgy gondoltam, esetleg kettesben…

– Remek, akkor hívom is Ramsey-t! – Bel előkapta a telefonját. – Annyira örülni fog, talán még sikongat is.

Tárcsázott, és kiment a szobából, át a konyhába. Ramsey a harmadik csengetésre felvette.

– Bel?

– Üdv, Ramsey! – köszöntötte Bel vidáman.

– Mi a helyzet?

– Semmi, csak beszélgetni akartam.

– Bel? – A gyanakvó kérdés elárulta, hogy Ramsey átlát rajta.

– Van egy ötletem! – folytatta Bel erős hangon. – Rachellel elmegyünk a White Mountains plázába, hogy megvegyünk néhány szükséges dolgot. Volna kedvük velünk jönni, és csinálni néhány felvételt? Olyan művészies szarságokat?

Ramsey lélegzetvétele zörgött a telefonban.

– Komolyan?

– Aha.

– Kedves ötlet, Bel, és nagyra is értékelem, de nem akarnál inkább kettesben tölteni némi időt az anyukáddal? Még csak negyvennyolc órája van idehaza.

– Nem, semmi baj – vágta rá Bel még vidámabban.

Ramsey elhallgatott, a lélegzete mellett most már szél is fújt a telefonjába.

– Biztos vagy benne? – kérdezte, bár ő maga sem tűnt meg–győzöttnek.

– Biztos. Mondja meg Ashnek, hogy valami hétköznapit vegyen fel, jó lenne kerülni a feltűnést.

Ramsey a gúnyos megjegyzés hallatán halkan nevetett.

– Igazából pont az utcában vagyunk, a külső felvételeken dolgozunk.

– Az jó – bólintott Bel. – Akkor harminc másodpercen belül itt tudnak lenni.

Azzal bontotta a vonalat, esélyt sem adva Ramsey-nek a válaszra, majd visszasietett a nappaliba, és felmutatta Rachelnek a hüvelykujját.

– Mindjárt itt is lesznek – mondta.

– Remek! – Rachel mosolyogni próbált, összecsapta a kezét. – Nagyon jó lesz. Köszönöm, Annabel.

– Nincs mit.

– Meg kellene enned a szendvicsedet, mielőtt indulunk – mutatott Rachel a tányérra.

– Semmi gond, nem vagyok nagyon éhes. De azért köszi.

Ezek nem csak szavak voltak. Lépések és ellenlépések, néma csata, szendvicsek és bevásárlás.

Egy tévedés még megbocsátható. Érthető. De kettő? A kettő már egészen másnak érződött.

Bel Rachelre mosolygott, aki viszonozta. Őszintének tűnt, de mi van, ha nem az? Bel nem lehetett biztos benne, csakis a gyomrában érzett csomónak hihetett. Az pedig azt mondta, amit hallani akart.

Rachel Price talán csak hazudik.

TIZENNÉGY

A White Mountains bevásárlóközpont éles mennyezeti fényei bántották a szemet, a mindenütt szóló zenének pedig jókedvre kellett volna derítenie az embereket, azonban ez egyáltalán nem működött. Legalábbis Belnél nem. Rachel esetében nem tudta volna megmondani.

A kamera James vállán nyugodott, Saba pedig a térmikrofont lógatta be föléjük. Nehéz dolga volt, ha egyenesen akarta tartani, és közben haladni is a többiekkel. Ramsey a kamera mellett ment, hogy ne kerüljön képbe, Ash pedig valahol lemaradt mögöttük a rikító citromsárga, pöttyös ingében, amit narancssszín nadrágjába tűrt.

A baj az volt, hogy Rachel szinte rohant, mintha menekülne valami elől, mintha a kamera üldözné. Bel tartotta vele a lépést, de nem túl közel, néha még meg is előzte, mintha versenyeznének valami láthatatlan célvonal felé.

– Nos, Rachel – szólalt meg Ramsey óvatosan –, milyen érzés újból itt lenni? Ugyanebben a plázában, ahonnan több mint tizenhat éve eltűnt?

– Vannak bizonyos dolgok, amelyekről nem beszélhetek – válaszolta Rachel –, hiszen még folyik a nyomozás. – Nem is fordult vissza, nem mutatta meg a kamerának az arcát.

– Természetesen ezt megértem – vágta rá Ramsey. Ezt már átbeszélték, amikor Ramsey az idevezető úton társalogni próbált. Bel elöl ült, a rendező mellett, Rachel egyedül hátul. Figyelte a hátrafelé suhanó világot, és mosolygott, amikor kutyákat vagy gyerekeket látott.

Ramsey újra próbálkozott.

– De nem furcsa érzés itt lenni, most, hogy már tudja, milyen nagy szerepet játszott ez a hely az eltűnésében?

Rachel erre már visszafordult, és szélesen elmosolyodott.

– Boldogan beszélgetek erről önökkel egy másik alkalommal, nyugodtabb körülmények között – közölte barátságosan. – Talán holnap, amikor Anna iskolában van.

Ramsey összezavarodott a nevet hallva, és nem ő volt az egyetlen. Miért ilyen nehéz? Csak a végét kellene kimondania a nevének, nem az elejét.

– Most azonban – folytatta Rachel, még szélesebb mosollyal, a fogait is kimutatva –, valójában csak szeretném elvinni a lányomat vásárolni. Nagyon régóta várok erre az alkalomra.

– Hogyne, persze – lépett vissza Ramsey. – Mostantól csak látni fog minket, hallani nem. Megígérem. Tegyen úgy, mintha itt se lennénk.

– Úgy lesz – felelte Rachel. Nem volt udvariatlan, mégsem lehetett félreérteni. Mintha maga Bel mondta volna. Ramsey ajkán halvány mosoly játszott, talán ő is észrevette. Nem, elég ebből, hiszen nem is hasonlítanak egymásra.

A plázában alig lézengtek néhányan, hiszen hétfő délután volt. Csak néhány babakocsis anyuka és apuka kószált az üzletekben, de azonnal minden szem rájuk szegeződött – ezt Bel nagyobb összegben lefogadta volna. A hátuk mögött egyre erősödött a zsongás, amikor az emberek felismerték, hogy ez *az a* Rachel Price, akit a reggeli hírekben láttak, és most egy kamerával a háta mögött ruhát vásárol a H&M-ben.

– Na jó – szólalt meg Rachel, amikor beértek, a karja Bel karjához ért. – Tényleg csak néhány alapvető darabra van szükségem. Egy-két pár cipőre. Egy dzsekire. Felsőkre, nadrágokra. Talán egy szoknyára. Nem is tudom. – Félénken, bizonytalanul pislantott. – Segítesz választani? Megmondod, mi állna jól? Ezeknek a dereka most feljebb van, mint amire emlékszem.

– Persze – felelte Bel, ismét csapdába esvén. – Milyen színeket szeretsz?

– Igazából mindegy. – Rachel hangja mézédes volt, nem illett a tekintetéhez. – De a pirosat inkább hagyjuk.

Mindketten ugyanarra gondoltak: a piros felsőre, amiben eltűnt a pláza szemcsés videófelvételei tanúsága szerint, ugyanaz a piros felső, immár mocskosán, amelyet az elmúlt tizenhat év során viselnie kellett. Mármint ha igazat mond, legalábbis. Már két ellenérv is szerepelt Bel listáján.

– Hagyjuk a pirosat – egyezett bele, azzal elindult, hogy intézze a feladatot. Legalább elvonta a figyelmét a gyomrát szorító görcsről. Rachel és a stáb kiskacsákként követték a sorok között.

Bel egy része szeretett volna eltűnni, elrejtőzni Rachel elől a ruhák között, ahogy gyerekkorában nem tehette. Ha az anyukák pánikba estek ilyenkor, azzal bizonyították, hogy tényleg szeretnek, legalábbis ő mindig úgy gondolta, ezért csinálják a gyerekek. Most már túl öreg volt hozzá, és a teszt különben sem működne, mert Rachel nála jobban ért az eltűnéshez. Ráadásul nem is ismerik egymást, a szeretetről nem is beszélve.

Kiválasztott néhány csinos blúzt és vékony pulóvert nappalra, meg egy fekete bokacsizmát és minta nélküli, fehér sportcipőt.

– Variálható – közölte, amikor Rachel kezébe nyomta őket.

Talált egy kockás nadrágot, amit még Ash is megirigyelt volna, és egy kőszürke, rövid dzsekit is.

– Ez mindenhez megy – adta át a vállfát. – Alá is öltözhetsz. Nyárra nem akarsz túl vastagot.

Rachel fura torokhangot hallatott, a szeme csillogott, mintha mindjárt elsírná magát. *Ennyire* nem volt menő az a dzseki.

Egy végig gombos, khaki midi szoknya. Egy fekete egybe– ruha…

– Ez lehet elegáns is, hétköznapi is, ahogy akarod – tette a Rachel karján gyűlő halomra.

Melegítőt is választott.

– Hogy otthon is fel tudj venni valamit.

Rachel ezúttal nem mondott semmit. Bel hátranézett, hogy lássa, ott van-e még. Ott volt, és valóban sírt, tele kézzel igyekezett megtörölni a szemét.

– Nem tetszenek? – kérdezte Bel zavartan, azt sem tudta, merre lépjen.

– Dehogynem, imádom őket! – Rachel végre letörölte a könnyeket. Bel valami új forróságot érzett a bensőjében, ez is sajgott, de nem olyan feszítőn, mint a csomó. Ellágyult az arca, félmosolyt küldött Rachel irányába. Rachel a magáéval egészítette ki. – Köszönöm, hogy segítesz, Anna.

Anna. Már megint. És a görcs ismét átvette az uralmat, és még jobban szorongatta. Rachel is biztosan észrevette.

– Magadnak nem szeretnél valamit? – kérdezte tágra nyitott szemmel. – Láttam, hogy megnézted azt a zöld felsőt. Vagy valami mást? És az az overall? – Szabad keze nem lévén, a fejével intett. – Carternek jól állna, nem gondolod?

– Nekem nem kell semmi. – Bel elfordult.

A stáb a próbafülkékhez nem ment velük. Ennyi ruhát nem vihettek volna be egyszerre – mindketten több vállfányit cipeltek –, de az eladó velük kivételt tett. Talán ő is felismerte azt a *bizonyos* Rachel Price-t. Bel sejtette, hogy ehhez hozzá kell szoknia.

– Tessék. – Bel felakasztotta a maga vállfáit a legtávolabbi fülkében, aztán intett Rachelnek, hogy lépjen be. Rachel lassan mozdult, bepillantott, mielőtt bement volna. Bel már nyúlt az ajtóért, hogy becsukja, azonban Rachel elkapta.

– Talán nem kell teljesen bezárni – mondta remegő hangon. Szinte félve. – Elég szűk itt a hely.

Szűk. Mint egy pince tizenhat éven át.

Bel gyomra ismét rándult egyet. Lehet, hogy most gonosz Rachellel szemben. Két tévedéstől még nem lesz valaki hazug, igaz? Minden furcsa volt, maga Rachel is, de hiszen ez elkerülhetetlen, nem? Ha mindvégig egyedül volt ott a sötétben…

– Persze, nyitva hagyhatjuk – válaszolta, és néhány centire visszaengedte az ajtólapot, aztán letelepedett odakint. A résen át ruhaanyag és meztelen bőr villanásait látta.

– Régen nem voltak ilyen bonyolultak a melltartók – morogta Rachel.

Bel nem akart elmosolyodni, mégis kénytelen volt.

– Minden rendben?

– Majdnem.

Pár perccel később kilépett a lábszáráig érő khaki szoknyában, felette egy fodros, fekete felsővel, a lábán a fehér cipővel. Nyitott tenyérrel, felemelt kézzel pózolt, valahogy mégis szomorúan.

– Tetszik – jegyezte meg Bel, bár nehezére esett. – Várj csak…

Közelebb lépett, letérdelt.

– Mi az? – nézett le rá Rachel. – Nem áll jól?

– De, nagyon is jól áll. Csak a zoknid. – Bel előrenyúlt, aztán tétovázott, engedélykérőn nézett rá. Rachel biccentett. – Már nem így hordják. Told le.

Legörgette a zoknit Rachel bal bokáján, a kötés felett, ahol meg volt láncolva. Ilyen közelről meglátott valami mást is a ragtapaszok felett. A bokája belső részén egy nagy heg éktelenkedett, félkör alakban, éles vonalként emelkedett ki a bőréből. Már régen meggyógyult, akármi is volt. De mi volt ez, és mikor? Apu sosem beszélt róla, és a sajtóhírekben

sem szerepelt, mert ott csak az anyajegyét írták, mint különleges ismertetőjegyét. Úgyhogy az eltűnése alatt kellett hogy szerezze.

– Így jobb lesz? – kérdezte Rachel.

– Jobb lesz – erősítette meg Bel, kiegyenesedett, és hátralépett.

Erről miért nem beszélt? Azt állította, hogy az elrablója egy ujjal sem ért hozzá, de akkor honnan van a heg? Talán olyan sebesülésből, amelyet egy pincébe zárva nem lehet szerezni?

– A következő? – Rachel visszalépett a fülkébe, de az ajtót nem csukta be teljesen.

Nem, hagyd. Bel igenis próbálkozott. Esélyt adott Rachelnek. Biztosan ott dörzsölte ki korábban a bilincs, mint a mostani sebnél, csak korábban. Igyekezett oldani a görcsöt, de hiába.

Rachel ezúttal a kockás nadrágban és egy fehér blúzban jött ki, a fekete bokacsizmával és a dzsekivel. Bel megköszörülte a torkát.

– Nagyon jól néz ki – mondta.

Rachel az egész alakos tükörbe pillantott, és megtorpant, nem nézett a saját szemébe.

– Nem tetszik? – figyelt fel Bel.

– Dehogynem. Csak nagyon fura látni magamat. – Bel nem tudott olvasni a pillantásából, mert Rachel mindenhova nézett, csak a tükörbe nem. Félig elfordult balra, majd jobbra

is. – Igazából… jól nézek ki – tette hozzá rekedten. Sírás vagy nevetés. Bel eldöntötte helyette: némán nevetett.

– Igen, tényleg. Ha lenne pár ékszered, még jobb lehetne.

– Mint a te arany karkötőd – nyújtotta ki a kezét maga elé Rachel, meztelen csuklóját nézve.

Bel álla leesett. Miféle arany karkötő?

– Az a koponyás – magyarázta Rachel, mintha olvasna a gondolataiban. Ez nagyon nem tetszett Beinek, de volt más, ami még kevésbé. A mosolya az arcára fagyott, keserűvé vált.

– Az már nincs meg.

Az egész csak egy pillanat volt. Rachel szeme elkerekedett, Beire meredt a tükörben, hiába próbált a foncsor mögé rejtőzni. Aztán a pillanat elillant, Rachel leeresztette a karját, és újra mosolygott.

– Az juthatott az eszembe, amit Sherry viselt régebben.

Bel gyomrában megrándult a csomó.

– Aha – bökte ki. – Persze.

– Azt hiszem, ez lesz minden. – Rachel ragyogó mosolya a tükörből szikrázott Beire, amikor visszalépett a fülkébe.

Az ajtó becsukódott. Bel arcáról eltűnt a mosoly. Már nem figyelték, így neki sem kellett figyelnie rá.

Az a karkötő.

Sam Blake-től kapta a tizennegyedik születésnapjára. És alig egy héttel később a folyóba dobta, amikor Sam azt mondta apura, amit. Rachel nem láthatta csak úgy véletlenül az ékszert a házban, mióta hazaért: már régen nem volt sehol. Hát akkor honnan a francból tud róla?

Újabb kérdés. Újabb tévedés?

Bel nem akart belegondolni, de a feszítő görcs erre kényszerítette.

Előszedte a telefonját, megnyitotta az Instagramot. A profilját évek óta nem frissítette. Az utolsó kép, amit feltett magáról, egy szelfi volt, Sammel. Bel a kamerába mosolygott, Sam az arcának szorította az orrát. Jól látszott Bel csuklója az asztalon, és rajta a csillogó arany karkötő, a csatnál lógó két apró koponyával. Alighanem az egyetlen kép a karkötőről, az egyetlen bizonyíték a létezésére, mielőtt Bel eltüntette.

Belesett az ajtórésen, hogy ellenőrizze, Rachel még mindig öltözik-e. Csak úgy tudhat a karkötőről, ha látta a fényképet, miután visszatért. De ez sem lehetséges. Még nincs telefonja, és nem fért hozzá semmilyen internetre kötött eszközhöz. Ideje sem volt: Bel együtt volt vele, mióta visszatért, a rendőrségen és az ágyban töltött időt leszámítva. Szóval

semmiképpen nem láthatta ezt az online képet szombat óta. Tehát akkor honnan a francból tudott a karkötőről, ha csak két napja jött fel a pincéből?

A válasz ezúttal egyértelmű. Nem tudhatott volna róla.

Rachel tudott valamit, amit nem tudhatna, ha a története igaz. Tehát a történet nem igaz. Részben vagy egészben. Ez nem egyszerű tévedés. Ez hazugság, vagyis a másik kettő sem tévedés volt.

Három hazugság.

Most megfogta.

És ha azok hazugságok voltak, ugyan miről hazudik még? Néhány dologról? Sok mindenről? Mindenről? Az egész csak egy mese, hogy kitöltse a részleteket, amelyeket ki kell töltenie, hogy táplálja a rejtélyt? Nem is volt értelme. Az a férfi miért engedte szabadon Rachelt ennyi év után? Mi van, ha nem is volt semmiféle férfi?

Rachel Price eltűnt, majd visszatért. És Bel most már biztos volt benne, hogy a dolgok egy részéről hazudik, de talán az egészről is.

Az ajtó kinyílt. Rachel a régi ruhájában lépett ki. A vonásain nem látszott érzelem, de a karján cipelt új holmik egyébként is majdnem elfedték az arcát.

– Minden rendben? – kérdezte Beit, és a tekintete a lánya arcát kutatta. Bel inkább a földre pillantott, hogy kizárhassa. A játéktábla ismét fordult egyet, mások lettek az oldalak. Bel és ez a különös idegen végre megtalálta a maga helyét: egymással pont szemben. A hazug, és aki kiismerte.

– Persze – vetette oda. Rachel azonban nem hagyta békén.

– Nem kérsz egy kis vizet? Mintha meleged lenne.

– A vásárlás – vont vállat Bel, mintha ezzel meg is magyarázta volna.

Beálltak a pénztárhoz, a sor végére, a stáb a kijáratnál várta őket. Bel gyomrában egy vascsavar húzta egyre szorosabbra a csomót. Ezt már nem bírta figyelmen kívül hagyni.

Rachel épp mással foglalkozott, a zoknikat nézegette. Esély! Bel keze kinyúlt a legközelebbi polc felé, és megmarkolt egy kis, tégelyes ajakbalzsamot. Felcsúsztatta a ruhaujjába, onnan a farmerdzsekije zsebébe. Ott már biztonságban volt. A zsákmány egy kicsit lazított a csomón. Megkönnyebbülés, oldódás, hűsítő. Vonzás és taszítás, egy másik titkos harc, ahol nem kell térfelet választania, mert ő maga a csatatér.

Félrepillantott, véletlenül épp Ash szemébe nézett, aki a kiegészítők között állt, éppen egy élénk rózsaszín fejpántot tapogatott. Nem látta, igaz?

A megkönnyebbülés nem tartott sokáig, hiszen még mindig Rachel mellett állt, és együtt topogtak a sorban. A csomó ismét megszorult, sőt, kétszeresre dagadt, amikor Rachel elővette apu hitelkártyáját. A forró szégyen nem késett.

Ash egy szót sem szólt, akár látta, akár nem.

Amikor kiléptek a butikból, a pláza jóval zsúfoltabbnak tűnt. Ez minden hétfő délután így van, vagy elterjedt a pletyka, és az emberek eljöttek, hogy a saját szemükkel lássák Rachelt? Nem mindenki ismerte fel azonnal őt, de azt tudták, hogy most bámulni kell. *Nem ö az a színésznő, abból a rózsaszín jogászos filmből?* Nem, nem ő az, de ettől még ugyanúgy színészkedik, még most is, amikor a kezében lévő papírtáskát lóbálva sétál. A másik táska Bel kezében lógott.

Az emberek már nem csak bámultak és mutogattak: előkerültek a telefonok, hogy felvegyék Rachelt, Beit és a stábot, ahogy elhaladtak. Háttérnek használták őket a szelfijeikhez, az arcukkal gyűjtöttek lájkokat és kommenteket. Bel a középső ujjúval dörgölte meg az orrát, hogy belerondítson a felvételekbe.

Rachel olyan hirtelen állt meg, hogy a cipője talpa meg– csikordult a kövön.

– Ó. Starbucks lett belőle. – Maga elé nézett, az ajkát beharapta, aztán Ramsey-hez fordult, hogy elmagyarázza. Biztosan nem gondolt bele, hogy mindenki minden lehetséges dolgot tud már róla. – Itt egy másik kávézó volt, a Moose Mouse. Az egyetem után itt dolgoztam. Ők csinálták a legjobb fahéjas csigát. Álmodtam is róla, hogy olyat eszem. Annabel, gondolom, te nem emlékszel. Folyton csupa porcukor lett tőle az arcod.

Bel a fejét rázta. Nem, a fahéjas csiga eltűnt, ahogy az emlékek is eltűntek, miután maga Rachel is eltűnt. És a tények is. Mert amit Rachel mond, az nem azonos azzal, ami valóban történt.

– Szerettem volna megenni veled egyet. – Rachel hangja elkeseredett, a szeme elködösült. James széles ívben meglendítette a kamerát, hogy felvegye kettejüket a Starbucks előtt. Bár a kávézó már nem ugyanaz volt, a hely még igen, annak idején itt készült az utolsó felvétel, amelyen Rachel Price látható, mielőtt a kislányával együtt semmivé lett volna.

– Valószínűleg van fahéjas csiga a Starbucksban is – vetette fel Bel.

– Az nem ugyanaz – sóhajtott Rachel, és továbbindult. Bel kénytelen-kelletlen követte.

Az egyik saroknál Rachel a füléhez hajolt, és odasúgta: *nézd, ott,* de olyan halkan, hogy a stáb ne hallja. Egy *Személyzetfeliratú* ajtóra mutatott.

– A kukák. Ahol elrejtőztünk.

Túl közelről nézték egymást: Rachel tekintete perzselt. *Közös* titok, amire csak az egyikük emlékszik. Bel pislantott, és elhúzódott. Ezt a részt muszáj lesz elhinnie? Különben hogy máshogy tűnhettek volna el a kamerák elől?

Az utolsó üzlet a T-Mobile volt, ahol telefont választottak Rachelnek. Ash megkérte az eladót, hogy írja alá a beleegyező nyilatkozatot, és a fickó nagyon is készségesen megtette. Boldogan pózolt a kamerának,

miközben elmagyarázta Rachelnek, milyen szerződéssel milyen készüléket válasszon, néha belepillantott a kirakat tükrébe, hogy ellenőrizze a frizuráját.

A legújabb iPhone-ra esett a választás, havi díjas szerződéssel, korlátlan beszéddel és adatforgalommal. Bel együttérzőn gondolt apu hitelkártyájára, miközben Rachel fizetett.

– Lehet, hogy a beállítás egy kissé furcsa lesz majd – magyarázta az eladó, mert még nem akart kikerülni a rivaldafényből. – Ma már minden telefon érintőképernyős. Biztosra veszem, hogy a lánya segít majd.

– Segítesz, Anna? Bocsánat, B… Bel.

– Hát hogyne segítene! – vágta rá helyette az eladó.

Bel mosolygott, mert még forgott a kamera.

– Hát hogyne – ismételte.

Azzal otthagyta Rachelt, és a kamera mögé lépett, a bolt hátsó részébe, ahol levethette a maszkot. Ash éppen ott volt. Csupán véletlen, Bel *nem* az ő társaságát kereste.

– Nos? – kérdezte Ash halkan, csípőre tett kézzel. – Valami újság szombat óta?

Bel gunyorosan elmosolyodott.

– Semmi érdekes. Most kötni tanulok.

– Tényleg? – Ash félrebillentette a fejét. – A magam részéről nem adnék tűket a kezedbe.

– Miért nem?

– Sokat szurkálódsz. – Összeakadt a pillantásuk, Ash lassan pislantott.

– köszi. – Bel közelebb hajolt hozzá, és biccentett. – Úgy nézel ki, mint egy elkeseredett mandarin.

– Ó, hát én köszönöm. – Ash viszonozta a biccentést.

Bosszantó volt, hogy Ash *élvezte* a szurkálódást, sőt, viszonozta, és még mosolygott is hozzá. A legtöbb embert lekoptatta ez a modor, sőt,

valójában mindenkit, úgyhogy Ash valószínűleg tényleg nem normális. Beinek fogalma sem volt, mit kezdjen ezzel.

– Hihetetlen, hát nem? – szólalt meg ismét Ash, ezúttal komolyan. Rachelt nézte. – Ez az egész. Hihetetlen.

Bel titokban felmérte magának: egyenes orr, szép formájú száj, pillanatnyilag elgondolkodón összeszorítva. Tudta, hogyan értette. *Hihetetlen,* úgyis mint: rendkívüli, döbbenetes, lenyűgöző. De lehetséges, hogy esetleg ott bujkált a másik jelentés is? Hogy ő sem igazán hitte Rachel történetét, vagyis amit megtudott belőle? Hogy benne is ott volt a kétely tüskéje?

Ha Bel mindent elmondana neki, elhinné? Az ő oldalán állna, beszélhetne vele őszintén?

Nem, ez nevetséges. Bel félrepillantott. Asht nem is érdekli ez az egész. Csak azért jöttek, hogy leforgassák a filmjüket, aztán húznak is haza Angliába örökre. Még csak ki sem kell utálni innen, elmegy magától.

– Aha – felelte. – Hihetetlen.

Csakhogy ő máshogy értette.

TIZENÖT

– Milyen érzés, hogy végre hazatért az anyukád, Annabel?

– Nem vagyok Annabel – közölte Carter a közelről csaholó riporterrel, aki kinyújtott mikrofonnal követte őket a járdán, a nyomában a kifulladt operatőrrel.

– Ó! – A riporter Beire nézett, és Carter előtt átnyúlva felé tartotta a mikrofont. – Milyen érzés, hogy végre hazatért az anyukád, Annabel?

Bel félreütötte a mikrofont, aztán egy másikat is. Úgy rajzottak körülötte, mint a molylepkék a villanykörte körül, és ugyanúgy nem érték el, amit akartak.

– Most már elég, hátrébb! Azt mondtam, hátrébb! – kiáltott a rendőr. Széles karlendítésével mintha láthatatlan hálóba fogta volna a bégető riportereket, és félretolta őket. – Hagyják békén a lányokat, csak iskolába akarnak menni! Azt mondtam, vissza!

Dave Winter reggelre átküldött hozzájuk néhány járőrt, hogy átkísérjék Beit a médiacirkuszon, amely a házuk körül kialakult.

– Nem félsz, hogy az anyukád elrablója még szabadlábon van? És visszajöhet érte? – kiáltott egy másik, kiszabadulva a hálóból.

Nem, Bel ettől nem félt. Jöjjön bátran, tekintve, hogy valószínűleg nem is létezik.

– Nem fognak válaszolni a kérdéseikre – közölte a másik járőr, egy nő, emelt hangon. – Térjenek ki az útból, kérem!

– VISSZA!

A riporterek csak a temető sarkánál adták fel, onnan visszaszivárogtak a 33-as szám előtti alaptáborba. A járőrök

mindenesetre nem hagyták magukra a lányokat, kissé lemaradtak mögöttük, de valahányszor Bel hátranézett, kötelességtudón bólogattak. Nincs valami bűncselekmény, amit ki kellene vizsgálniuk?

– De tényleg, milyen volt? – kérdezte Carter, amikor lényegében egyedül maradtak. – Láttam egy videót tegnap, a plázában készült rólatok, és valaki kitette. Biztos jó volt együtt vásárolni, nem?

– Jó – vont vállat Bel. Nem igazán volt jó, de most már legalább biztos volt a dolgában, és abbahagyhatta a kétkedést. Rachel Price hazudik. Bel már csak azt nem tudta, mit kezdjen ezzel a ténnyel, ki hinne neki. – Mit láttál még a neten? – kérdezte inkább.

Valaki más is biztosan gyanakszik Rachel meséjére, gondolta. Kizárt, hogy ő legyen az egyetlen. A Redditet és a Twittert lényegében erre találták ki.

– Valaki az autója kamerájának felvételét tette ki, amin látszik, hogy Rachel a főút mellett gyalogol – folytatta Carter. – A TikTokon jött fel. Nem is akartam megnézni, úgy tűnt, nagy fájdalmai vannak. Szerintem a rendőrség levetette azóta.

– Igazi volt? – sandított rá Bel.

– Úgy tűnt.

– És hol?

– Mondom, a TikTokon.

– Nem, úgy értem, a főút melyik részén? – kérdezte Bel, mintha nem is számítana igazán a válasz.

– Santa's Viliágé határában.

Santa's Viliágé Jefferson megyében volt nagyjából félúton Lancaster és az otthonuk között. Basszus. Szóval akkor videófelvétel is megerősíti, hogy Rachel tényleg hazagyalogolt a 2-es út mentén. Talán tényleg nyolc órát gyalogolt Lancaster-ből. Nos, a lábát valahogy fel kellett törnie, de mindegy is: ez még nem teszi igazzá az eltűnése és feltűnése

többi részletét. Bel maga is tudta, hogy a hazugságok elrejtésének legjobb módja, ha néhány igazság közé keverjük őket.

– Jól vagy? – nézett rá Carter gyanakodva. Bel már túl régóta hallgatott, Carter pedig túl jól ismerte.

– Csak fura ez az egész. – Vajon rábízhatja Carterre a kételyeit? A legtöbb helyzetben megbízott benne, alig volt, amiről nem beszéltek, ez azonban valahogy nagyobbnak tűnt, olyasminek, amit nehezebb lesz visszavonni, ha egyszer kimondja. Mindenesetre megpróbálta. – Rachel… Úgy értem, mondott pár dolgot, ami nem áll össze. Következetlenségeket.

Carter sóhajtott, meglökte Bel könyökét.

– Bel, már megint azt játszod, amit általában – jegyezte meg kedvesen, de óvatosan, mintha ő is aknamezőn tipegne. – Mindenben a rosszat keresed. Okokat, hogy eltaszíthasd magadtól az embereket. Mindig meg is találod az indokokat. Ez most remek dolog. Biztosan erre vágytál egész életedben. Csoda, hogy visszatért, Bel. A legtöbben nem ennyire szerencsések. És nagyon kedvesnek is tűnik. Rachel tényleg kedves. Esélyt kellene adnod neki, végül is az anyukád.

Most Bel sóhajtott. Ez fájt. Főleg azért, mert Carter a lelke mélyére látott, és mégis félreértette. Ő nem taszította el az embereket, csak felgyorsította a folyamatot, ami egyébként elkerülhetetlen volt. Erről Carter nem is mondhatott volna semmit, tekintve, hogy ő fog lelépni innen. Nem értette, mert Cartert soha senki sem hagyta el, mágnes volt, hosszú hajú, hosszú lábú lány.

– Hagyd abba! – Carter a homlokát ráncolta.

– Mit hagyjak abba?

– A dühöngést.

– Nem dühöngök.

– De próbálsz.

– Nem.

– Hazudsz – mosolygott Carter, de zártabban, mint a szokása volt. – Csak mondom. Ne keresd a kifogásokat. Egyszerűen ismerkedj meg vele. Szerintem kedvelni fogod.

Igaza volt, amikor kételkedett, hogy elmondja-e Carter– nek. Most Carter játssza az okosabbat, a realistábbat, aki lehűti az unokatestvére tüzes kedélyét. Csakhogy nem Bel volt a gond, hanem Rachel.

– Ha attól jobban érzed magad, meg is üthetsz.

– Jó! – Bel az ökle bütykeivel ütötte meg Carter puha karját.

– Au! – kiáltott fel Carter, és megdörgölte az ütés helyét. – Jesszuskám, nem gondoltam, hogy tényleg megteszed.

– Azt hitted, olyan jól ismersz? – vágta rá Bel.

– Aha, na figyelj!

Carter összeszorította a fogát, és egy ujjal oldalba bökte Beit, hogy lefegyverezze, és amikor Bel összegörnyedt, a könyökhajlatába fogta a nyakát. Bel erre megpróbálta kirúgni Carter alól a lábát, de nem érte el. Ez a lábhossz már csalás.

– Eleresztelek, ha abbahagyod a duzzogást – nevetett Carter. A hátizsákjaik összeütődtek.

– Sosem duzzogok – duzzogott Bel. – Add vissza a fejemet!

– Mondd, hogy *légy szíves.* És azt is, *hogy szeretlek, Carter Price.*

– Légy szíves, és szeretlek, Carter Price.

– Helyes.

Carter eleresztette, és Bel felegyenesedett. A haja összevissza állt, mindkettejük arca ugyanúgy kipirult.

– Úgyis kinyiffantalak álmodban – Ígérte, megigazította a hátizsákját, és továbbindult.

– A rendőrök itt vannak mögöttünk – szisszent rá Carter.

– Úgyse jönnek rá.

A járőrök végigkísérték őket a főutcán, egészen az iskoláig. Be sem léptek még, de máris bámulták őket, és ezen nem segített, hogy rendőri

kísérettel érkeztek. A bámészkodók sutyorogtak is izgatottságukban, a *Rachel* név messzire hallatszott.

– Azért igazából ne ölj meg ma senkit – kérte Carter, és kinyitotta Bel előtt az ajtót.

– Ezt nem tudom megígérni.

Az órára váró csoportok szétváltak előttük, Bel olyan hangosnak érezte a mormolásukat, mint a láncfűrész zaját.

– Hé, Bel! – kiáltott oda valaki, de Bel szándékosan a másik irányba nézett.

– Bel, milyen Rachel?

Ezt is figyelmen kívül hagyta.

A folyosó elágazott, ketten kétfelé fordultak. Bel sokkal kiszolgáltatottabbnak érezte magát Carter nélkül egyszemélyes hadseregként. Karba tette a kezét, hogy védje a mellkasát.

Végig a folyosón, el Rachel szentélye előtt. Nem kellene lebontani? Aki nem halt meg, annak nem jár szentély.

Amint belépett az osztályterme ajtaján, megszólalt a csengő. Odabent is hangos beszéd fogadta. Leült az ablak mellé, a táskáját a másik székre tette, hogy lefoglalja.

– Jó reggelt, Bel – szólalt meg egy mély hang a feje felett. Mr. Tripp volt az, a zakója hajtókájával babrált. Sötétvörös haját hátrafésülte. – Hiányoltunk tegnap.

Az arcán idegesen rángott egy ideg, hiába próbálta félmosollyal palástolni.

– Vásárolni voltam.

– Semmi probléma. Azt gondoltam, tovább maradsz otthon. Tudod, hogy hozzászokj a körülményekhez. – Mr. Tripp feltolta az orrán a szemüvegét. Úgy tűnt, inkább neki kell hozzászoknia a körülményekhez.

– Túlságosan szeretek iskolába járni – vágta rá Bel. Mr. Tripp erre előrehajolt, rákönyökölt az asztalra.

– Hogy van az anyukád? – kérdezte. A hangját lehalkította, de a többi diák persze elhallgatott, mindenki rájuk figyelt.

– Minden rendben – felelte Bel, aztán a tanára aggódó tekintetét látva hozzátette: – A körülményekhez képest, persze.

Mr. Tripp felegyenesedett, a könyöke kattant, amikor kinyújtotta.

– Ha szeretnél valakivel beszélgetni, Bel, ugye tudod, hogy engem mindig megtalálsz?

– Persze, mindig.

Az osztályfőnöke is elkapta a Rachel-lázat. Az egész iskola így járt. Ez a nap pokoli lesz, de a következő hét órában legalább egymaga lehet, Rachel nélkül.

Rachel megjelent.

Nem lett volna szabad megjelennie. Bel azért jött iskolába, hogy megszabaduljon tőle. És mégis itt volt. Bel és Carter a nap végén látta meg, a kinti pázsiton állva, az egyszerre beszélő tanárok gyűrűjében. Wheeler igazgató hangját lehetett a legmesszebbről hallani. Mr. Tripp is ott volt, a hátsó sorból nézte Rachelt. Nem is pislogott, talán attól tartott, hogy Rachel eltűnik az alatt a fél másodperc alatt, amíg csukva van a szeme. A múltkor is csak pillanatok kellettek hozzá.

– Szóval, Rachel – mondta éppen az igazgató –, kell bármiféle indok, hogy felvegyünk egy újabb angoltanárt? Az asztalod még mindig rád vár.

Rachel mosolygott, de leintette.

– Ezzel egyelőre még nem tudok foglalkozni.

– Hát persze hogy nem – helyeselt Mrs. Torres. – Drágám, életedben már egyetlen napot sem kellene dolgoznod.

– Nem is tudom. A benzin jóval drágább, mint amire emlékeztem.

A hallgatóság nevetett, de közben komor udvariassággal topogtak körülötte.

– Nahát, Julián! – Rachel ekkor vette észre Mr. Trippet, és oda is lépett, hogy megölelje. Mr. Tripp egy kicsit sokáig tartotta átkarolva, mintha így szeretné bebizonyítani, hogy igazán valódi. – Nagyon régen találkoztunk.

– Túl régen – szipogott Mr. Tripp. – Azt hittem, meghaltál.

– De élek! – Rachel kissé esetlenül körbefordult. – Gondolom, mindenki számára fura ez a tény, de én mindig is tudtam magamról, hogy élek. Mindig reméltem, hogy egyszer visszajöhetek. Szerettem volna köszönetét mondani neked, Jules. Hogy megtaláltad Annabelt annak idején.

– Csak véletlenül arra jártam. – Mr. Tripp megtörölte az orrát. – Bárcsak hamarabb értem volna oda!

– A *bárcsak* semmit nem változtat meg – mosolygott rá Rachel, aztán mindenki másra is. – Jó lenne leülni, és hosszabban beszélgetni veletek. Lett egy új telefonom is. A lányom majd segít beállítani. – Bel nem csinálta meg a mobilt az előző nap, inkább úgy tett, mint aki elfeledkezett valami házi feladatról, és elrejtőzött a szobájában. – Leírnátok a számotokat nekem?

– Hát persze, drágám! – Mrs. Lawrence megszorította Rachel vállát. - Van is tollam meg egy jegyzettömböm. – Elővette őket a táskájából, és felírta a saját számát, aztán továbbadta a papírt Rachel korábbi munkatársainak. Mr. Tripp került sorra utoljára, letépte a lapot, és átadta Rachelnek.

– Köszönöm! – Rachel a szívére szorította. – Annyira jó, hogy találkoztunk, de most megyek, és megkeresem alányomat… ó, Annabel! Szia, Anna! Carter!

Integetve lépett ki a tanárok gyűrűjéből. Bel látta, hogy az új dzsekijét viseli, a kockás nadrággal és a vakítóan fehér, túlságosan új

cipővel.

– Szia! – Carter felelt elsőként, amikor Rachel odaért hozzájuk.

– Sziasztok, lányok! – Rachel mosolyogva dugta a dzsekije zsebébe a papírt. Valami megzördült, mint egy kulcscsomó. – Milyen napotok volt?

– Jó – vágta rá Carter.

– Okés – bólintott Bel is.

Rachel kerek szemmel várt valami hosszabb választ, de Carter inkább kérdezett.

– És neked, Rachel néni?

_ Nagyon zsúfolt. – Rachel megindult a főutca felé, és a szemével intett, hogy Carter és Bel kövesse. Kénytelenek voltak engedelmeskedni. – Mint kiderült, rengeteg papírmunkával jár, ha valaki visszatér halottaiból – folytatta egy rövid, gunyoros nevetéssel. – A rendőrség tovább kérdezgetett. A pszichiáterükkel is beszélnem kellett. Kiváltottam az ideiglenes jogosítványt is, újranyitottam a bankszámlámat, kulcsot másoltattam. Aztán az anyám is meglátogatott, hogy kávézzunk együtt.

A lóbaszó tehát visszatért. Vajon kimondja valaha, hogy nem volt igaza apuval kapcsolatban, most, hogy Rachel nyilvánvalóan élve tért vissza?

– Már vasárnap beszéltünk – folytatta Rachel –, de ma repült ide. Néhány hétig marad is. Aztán a tévés stábbal is beszéltem.

– Ez tényleg zsúfolt – ismerte el Carter, és teljes figyelmével Rachel felé fordult. Bel inkább a túl fehér cipőket nézte, amelyeknek még csak a talpa volt egy kissé poros.

– Még annál is zsúfoltabb! – Rachel gyorsított, Carter tartotta vele a lépést, Bel viszont lemaradt. Azért jött, hogy hazakísérje őket? A média imádni fogja. – Sherry délután elvitt a városszéli autókereskedőhöz. Vettem egy használt kocsit. – A zsebéből elővette a kulcsot, amelyen

még mindig rajta volt a kereskedő emblémája, és a középső ujjára akasztotta. – Nem valami extra, de gondoltam, próbaútnak éppen megteszi, hogy hazavigyelek benneteket az iskolából. Itt is van.

Megnyomta a gombot a kulcson, és az egyik autó csipogással válaszolt a Royalty Inn parkolójából, a vékony fűsáv másik oldaláról. Egy ezüst Ford Escape volt, gonosz tekintetű lámpákkal és vicsorgó fogakra emlékeztető hűtőráccsal.

– Na gyertek! – Rachel fürge léptekkel vágott át a füvön. Carter követte.

Bel megállt a járdán.

– Általában gyalog megyünk – mondta. – Nincs olyan messze.

– Ó, tudom! – Rachel kinyitotta a vezetőoldali ajtót. – De akkor is el akartam jönni. Még soha nem vittelek haza az iskolából, és ha nem sietek, el is mulasztom az esélyemet. Ne aggódj, még emlékszem, hogyan kell vezetni.

Bel is átvágott a füvön, és megállt a kocsi előtt. Carter a másik oldalon várakozott tétován.

– Előre vagy hátra? – kérdezte, Bel döntését várva.

Rachel is várt.

– Ugorjatok be! – ismételte. A mosolya illett az új kocsijához.

Bel nagyot nyelt. Az állkapcsa görcsbe állt, a könyöke a testéhez szorult. Rachel egyértelműen azt akarta, hogy előreüljön, mellé. De nem fog ettől úgy tűnni, mintha Bel szerint bármi is rendben volna ebben a helyzetben? Egyszerű, *ugorjatok be,* csakhogy Rachel körül semmi sem volt egyszerű. Minden rétegekből állt, amelyek vonzották és taszították egymást. Mit nyer Rachel, ha Bel igent mond?

– Bel? – nézett rá Carter, és intett, hogy válasszon már.

Ülhet hátra is, ahol távolabb kerül Racheltől. Egyfajta tagadás, viszont akkor is hátsó ülés.

Két lehetősége volt, elöl vagy hátul, de egyiket sem akarta választani.

– Most jut eszembe – szólalt meg, elkerülve mindkettő pillantását, és az égre nézett, hogy ki tudja találni az ideillő hazugságot. – Megígértem valakinek, hogy iskola után találkozunk.

– Kinek? – Carter összehúzta a szemét. Tudta. Tudta, hogy Beinek nincs senkije, akivel találkozhat. Ezeket a nem létező barátokat akarta Ramsey meginterjúvolni a múlt héten.

– Van az a biológiafakultáció. Annyi minden járt a fejemben, hogy elfelejtettem, hogy kedd délután lesz.

– Ó! – Rachel tekintete elkomorodott, a mosolya lehervadt.

– Mennem is kellene – bökött hátrafelé Bel a hüvelykujjával, és hátrálni kezdett. – Nem akarom megvárakoztatni őket.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Carter, de az arckifejezése elárulta, hogy másra gondol. Rachel nem látta, de Carter értette, vagy azt hitte, hogy érti, hogy Bel azt csinálja, amit mindig. Carter azonban nem volt ennyire közel a helyzet magjához. Nem értette.

– Aha. – Bel ügyelt rá, hogy az arca kifejezéstelen maradjon. – Mennem kell.

– Vissza… visszajöjjek érted később? – vetette fel Rachel. Az ujjai belenyomódtak az állába, fehér nyomokat rajzolva a bőrére.

– Nem tudom pontosan, mikor lesz vége. Ne aggódj, majd hazasétálok. köszi. Később találkozunk!

Felemelte a kezét, kitárt ujjakkal intett, és a járdára fellépve megfordult. A háta mögött becsukódott, majd kinyílt egy kocsiajtó. Visszalesett: Carter akkor ült be az anyósülésre Rachel mellé, és már járt is a szája, hogy elfedje a zavart, amit Bel hagyott maga mögött. Carternek az ilyesmi jól ment: mindig elég fényesen ragyogott, hogy kompenzáljon.

Bel gyomra összeszorult. Nem szívesen hagyta Cartert kettesben Rachellel, de mi más választása volt? Carter nem hallgatott rá. Semmi

baj, csak pár perc lesz az egész, mire elérnek a 19-es házhoz. A csomó azonban nem hallgatott az észérvekre, inkább a rossz érzéseken hízott, az egészen aprókon is.

Hallotta, ahogy felzúg a motor, és az autó besorol a főutca forgalmába. Rachel elvitte Cartert. Csak egy szempillantás, és mindketten eltűntek a többi kocsi áradatában.

És most mi legyen?

Apu dolgozik. Carter Rachellel van. Nagypapa nem is emlékszik rá, kicsoda ő.

Bel sosem járt sehova, a világa befért a Milton út 33. szám alá. Az otthonát azonban megszállták, lassan, jelentőségteljes mosollyal. Rachelnek már saját kulcsa is van.

Távol szeretett volna maradni, ám nem akadt egyetlen hely sem, ahová mehetett volna. Senkit sem látogathatott meg, senkivel sem beszélhetett.

Kivéve talán…

TIZENHAT

Ash éppen kifelé tartott a szállodából, amikor Bel az ajtóhoz ért. Majdnem bele is szaladt a kézikamerát cipelő fiúba, mert az üvegajtóban csak a saját tükörképét látta.

– Hé, vigyázz! – Ash átölelte a kamerát. – Ramsey megöl, ha összetöröm.

– Az érdekes színt vinne a filmbe – vágta rá Bel, de hátralépett, és kiengedte. – Olyan unalmas, ha senki sem hal meg.

– Jó hangulatban vagy – állapította meg Ash, és végigmérte, mire Bel ugyanúgy tett. Hátrafelé fordított baseballsapka, borvörös kertésznadrág, csíkos felső. – Mit csinálsz?

– Semmit – válaszolta Bel. – Most lett vége az iskolának. Itt, a szomszédban. Csak erre jöttem. És te mit csinálsz? – folytatta inkább támadással.

– Ramsey egész nap tárgyal, úgyhogy megkért, hogy vegyem fel a városban, hogyan reagálnak az emberek. Milyen érzéssel fogadják a helyiek Rachel visszatérését, meg ilyesmi. Most megyek vissza.

– És hogy reagálnak a helyiek? – kérdezte Bel. Rachel trükkjét alkalmazta, és nekiindult, így Ash kénytelen volt követni.

– A leginkább döbbenten. – Ash a vállára igazította a kamerát, hogy lépést tudjon tartani vele. – De örülnek, hogy a történetnek jó vége lett.

– Jó vége – morogta Bel az orra alatt. A rendőrfőnök azt mondta, nincs még igazán jó vége, amíg el nem kapták a férfit, aki fogva tartotta Rachelt. Ha tehát valójában nem is létezik, semmi esélyük.

– Szerinted… talán nem? – vetette fel Ash.

– Komolyan? – nevetett fel Bel. – Most az *anyakomplexusomban* akarsz vájkálni?

– Úgy tűnik, eléggé nyomaszt. – Ash megköszörülte a torkát. – Mármint csak úgy észrevettem, hogy tegnap mintha nem érezted volna magad olyan jól a plázában. Ha mindenki úgy gondolja, hogy boldognak kellene lenned, de mégsem vagy az, akkor esetleg jól jön valaki, akivel beszélhetsz, ha akarsz. Mármint egy kívülálló.

Ash valóban kívülálló volt itt, egy másik világból érkezett. Három nővér és egy anya, akit annyira szeret, hogy a karjára is tetováltatott.

Tegyen egy próbát? Úgyis visszataszítónak találja majd, de az is Bel javára szolgál, mert így eltolhatja, még mielőtt túl közel kerülne, és Bel elkezdené komolyan venni.

Egyik választás sem hozhat vesztenivalót.

Ráadásul itt nincsenek kerülgetni való családi taposóaknák sem, és senki, aki úgy gondolja, jobban ismeri Beit, mint ő saját magát.

– Szerintem Rachel hazudik – jelentette ki egyenesen, és figyelte Ash arcát, hogyan reagál.

– Aha. – A fiú az ajkába harapott, Bel azonban nem értette pontosan, mit jelent ez. – Mármint mivel kapcsolatban?

– Az eltűnésével. És a visszatérésével kapcsolatban is. Meg hogy valójában hol töltötte az elmúlt tizenhat évet.

Ash szeme megrebbent, aztán össze is szorította, hogy elkerülje egy elszáguldó teherautó menetszelét.

– Ezt miből gondolod?

Most esélyt ad neki? Bel megragadta, gyorsan beszélni is kezdett, mielőtt Ash visszavonhatta volna.

– Elrontotta már párszor a történetét, máshogy mesélte a részleteket. Először, hogy a férfi, amikor eleresztette, járva hagyta a kocsija motorját, aztán apunak már úgy mondta, hogy leállította. Véletlenül azt mondta, hogy tizenöt évig volt bezárva, nem tizenhatig. Erre azért

emlékezne az ember, ha igaz lenne, nem? És tegnap a plázában kiderült, hogy tud egy régebbi karkötőmről. Évekkel ezelőtt a folyóba dobtam, miután a barátnőm… de különben arról a karkötőről egyetlen fotó készült, ami a régi Insta-profilomon van. Rachel a visszatérése óta nem volt még az interneten, kizárt, hogy ebben a negyvennyolc órában megnézte volna a profilomat. Még azt sem kellene tudnia, *mi az* az Instagram. Biztosan máskor látta a képet. Ami azt jelenti, hogy nem lehetett szombat reggelig bezárva egy pincébe. És a másik, hogy az a fickó végig fogva tartotta, aztán meg csak úgy elengedi, mindenféle magyarázat nélkül, Rachel meg nem tud részletes leírást adni róla? És… – Elhallgatott, Ash szemét nézte. – Azt hiszem, egyszerűen érzem. Valami nincs rendben. Nem mond igazat.

Ash megfogta a saját állát, és lehúzta a fejét, hogy bólintson.

– Oké – felelte.

– Oké? – tudakolta Bel, és leeresztette karba tett kezét. – Nem is közlöd velem, hogy tévedek, túlreagálom, vagy hogy most az a normális, ha minden furcsa, vagy hogy én tartom őt távol, mert későn jelentkezik az elhagyatottsági traumám?

Ash összeszorította az ajkát, majdnem el is mosolyodott. – Miért tennék ilyet? Őszintén rémisztő vagy.

– Köszönöm – biccentett Bel. – Akkor… hiszel nekem?

A csomó megszorult. Bel várt.

– Aha – felelte Ash.

Ilyen egyszerű. Egy egyszerű igenféleség. De, istenem, mekkora szüksége volt rá, hogy hallja! Könnyű lebegés töltötte el, lábujjhegyre emelkedett tőle. Ash hisz neki, vagy legalábbis azt mondja, hogy hisz neki, és ez most elég volt. Valaki mellette áll, akármilyen különc és nevetséges alak is.

Egy négytagú család haladt el mellettük a járdán. Mindannyian szájtátva bámulták meg őket, meg se próbálták elrejteni az

érdeklődésüket. A kirívó, bohócruhás srác és Rachel Price lánya. Kívülállók, de legalább ők ketten ugyanazon az oldalon állnak *kívül.*

– Ha hazudik – vetette fel Ash, amikor végre eltávolodtak –, akkor kell hogy legyen rá valami oka, nem? Eleve arra is, hogy miért tűnt el, és aztán miért jött vissza tizenhat évvel később. Mármint ha mindkettő megvolt szervezve.

– Nem is tudom – felelte Bel. Most először volt alkalma hangosan végiggondolni, Asht afféle siratófalnak használva. – Ha sikerül olyan ügyesen eltűnnöd, hogy mindenki halottnak hisz, akkor mi vehet rá, hogy visszatérj, és megkockáztasd a lebukást?

– Azt hiszem, a legtöbb tett indoka a pénz. – Ash a könyökhajlatába vette a kamerát.

– De miféle pénz? – intett Bel, üres tenyerét mutatva.

– Azt nem tudom. – Ash a mondat végén felvitte a hangsúlyt, mintha továbbvinné a gondolatot, nem zárta le, mint Bel általában. – Rachel ma Ramsey-vel is találkozott, és megállapodtak, hogy ő is szerepel a dokumentumfilmben. Nem járult hozzá az élete jogainak eladásához, amíg Ramsey meg nem ígért neki egy mutatós összeget. Mindenféle egyéb kikötéseket is tetetett a szerződésbe. Okos húzás volt.

Bel ezen elgondolkodott.

– Mennyi pénz?

– Nem tudom a pontos összeget, de jóval több, mint az apád szerződésében. Gondolom, azért, mert róla szól az egész, és Ramsey biztos lehet benne, hogy a visszatérése után a filmjét meg fogja venni valamelyik csatorna. Ami azt illeti, máris videóhívásokat szervez a nagyobbakkal.

Bel fejében összegubancolódtak a gondolatok. Új és új lehetőségek és elképzelések jelentek meg előtte.

– Milyen kellemes egybeesés, hogy egy stáb pont itt volt, és pont róla forgatott, amikor visszatért halottaiból. Micsoda fantasztikus időzítés

mindkét fél számára! Hol van Ramsey? – fordult Ashhez.

– A konferenciateremben. Értekezik. Miért?

– Kölcsönkérhetem? – mutatott Bel a kamerára.

– Aha, persze. – Ash a kezébe tette a kamerát, nehezebb volt, mint Bel várta. Ash meg se rezzent, amikor az ujjaik összeértek.

Bel visszafordult a hotel felé. Ash értetlenül követte.

– Tulajdonképpen várj csak! – szólt utána ijedten. – Miért adtam oda neked? Add vissza! Haver, ez egy vagyonba került!

– Ne félj, nem fogom leejteni, sem földhöz vágni dühömben. – Bel a bejárathoz ért.

– Ezt most miért mondod? Pont ezt nézném ki belőled. – Ash belépett utána, idegességében a körmét rágta.

– Hogy indítom el a felvételt? – Bel a konferenciaterem felé fordult.

– Add vissza! Hova mész?

– Ne legyél ünneprontó, *haver.* Gondolom, ezzel a nagy piros gombbal. Vagy ez az önmegsemmisítő?

Megnyomta a gombot. Az oldalsó nézőkében megjelent a kép, felvétel módban. Bel robbanást imitáló hanggal úgy tett, mintha el akarná ejteni a kamerát, csak hogy élvezhesse Ash nyers ijedelmét.

– Ez nem kihívás – közölte. Azt várta, hogy Ashben ellenfelére talál.

Fél karral belökte az ajtót.

– Mi a… – Ramsey felnézett a MacBookjából. – Ash, mondtam, hogy megbeszéléseim lesznek. Szerencséd, hogy épp most ért véget az egyik.

– Ő volt – mutatott Ash két kézzel Beire.

– Üdv, Ramsey! – köszönt Bel vidáman, a képkeresőben nézte a férfi arcát, ahogy a meglepetést értetlenség váltja fel rajta.

– Rémlik, hogy azt kértem, hogy vigyázz a kamerára, Ash? – tudakolta Ramsey.

– Aha. – Ash megvakarta a fejét a sapka alatt, kissé meg is emelte, így meghosszabbítva a koponyája formáját. – Véletlenül odaadtam Beinek.

– Miért?

– Mert elkérte.

– Egyfolytában az én arcomban vannak a kamerák – közölte Bel. – Most rajtam a sor. Milyen volt a napja? – Mosolygott, de inkább eltúlzott grimasznak tűnt. Ramsey szeme elkerekedett.

– Ami azt illeti, jó. Izgalmas beszélgetéseket folytattam a tévécsatornákkal. Mindenki nagyon szeretné megszerezni a jogokat, most, hogy Rachel visszatért. A címet is megváltoztattuk. – Az ujjaival rajzolta ki az idézőjeleket. – *„Rachel Price visszatérése”*.

– Fantáziadús – dicsérte meg Bel.

– Szerintem is, meg a nagykutyák szerint is. Épp most fejeztem be a megbeszélést a nagy piros N betűsökkel, ha érted, mire gondolok.

Bel értette, de ügyelt rá, hogy ez ne jelenjen meg az arcán.

– N-nel kezdődik. – Ramsey felállt. – És *etflix* a vége.

– Bocs, sose hallottam róla. – Bel a homlokát ráncolta, hogy lefegyverezze Ramsey-t, mielőtt a tárgyra tér. A trükk bevált. Ramsey megrázta a fejét, és csak mosolygott. Istenem, bosszantó, de szeretetre méltó is, hát nem? Egy ilyen lány biztosan nem túl okos, igaz?

– Mit akarsz, Bel? – Ramsey talán megérzett valamit, mert egyenesen a kamerába nézett.

– Csak úgy gondoltam, most maga is felelhetne néhány kérdésre. Egy fordított interjú.

– Jó, megcsinálom. – Ramsey a csípőjével az asztalhoz dőlt, keresztbe tette a lábát. A nagy piros N kedvéért ropogós kék inget viselt. – Mit szeretnél kérdezni?

– Inkább mondani szeretnék, mint kérdezni – válaszolta Bel. – Arra gondoltam, micsoda hihetetlen egybeesés, hogy éppen most készít

dokumentumfilmet Rachel eltűnéséről… és a forgatás közepén Rachel csodálatos módon feltámad a halottaiból. Nagyszerű filmanyag. Minden csatorna meg akarja szerezni. Vagyonokat ajánlhatnak magának. Ez csodálatos, hiszen így maga is, és Rachel is jól jár. Micsoda kellemes egybeesés! Bár aki cinikusabb, azt mondaná, gyanús.

Ramsey összeszorította a száját. Már tudta, hogy Bel ennél cinikusabb.

– Folytasd – intett, mintha élvezné.

– Összedolgozott Rachellel, hogy megszervezze a visszatérését, hogy mindketten meggazdagodjanak a nézettségi csúcsokból? Bizonyára kétségbeejtő volt a helyzete, miután a legutóbbi dokumentumfilmjét nem vették meg, és senki se fogja látni.

Ramsey megrezzent. Az utolsó mondat elevenébe talált.

– Nem, Bel. Nem dolgoztunk össze – mondta halkan. Az arckifejezése egyszerre volt rosszalló és elismerő, a valóságban és a képkereső kis kockájában is. – Semmit sem szerveztem meg. Először akkor találkoztam Rachel Price-szal, amikor vasárnap reggel bekopogtam hozzátok. Előtte semmiféle kapcsolatban nem álltunk. Eszembe sem jutott, hogy lehetséges volna. Őszintén, Bel, ahogy te is, én is halottnak hittem. Száz százalékig, kétségtelenül azt hittem, hogy Rachel Price halott. A visszatérése ugyanannyira megdöbbentett, mint az egész világot. Az ember az életben csak egyszer lehet tanúja ilyesminek. Rachel pedig három nappal ezelőttig egy pincébe volt zárva. Aligha vehette fel a kapcsolatot bárkivel, hogy szervezkedjen.

– Persze – bólintott Bel. – Vagyis csak egybeesés.

– Előfordul azért – vont vállat Ramsey. Érdeklődve nézte Beit, egészen máshogy, mint a *helyiek* szokták bámulni. Nem csak nézte, látta is, tekintete a veséjébe látott. – Miért, szerinted talán *nem* egy pincében bezárva töltötte az elmúlt tizenhat évet?

– Most én kérdezek. Nálam van a kamera. – Csakhogy remegett a keze és vele együtt a kamera is.

– Érdekes. – Ramsey megdörgölte az állát. – Mit gondolsz, miért az az első reakciód, hogy az anyukád hazudik, Bel?

– Nem az – jelentette ki Bel.

– Kevésbé fájdalmas azt gondolnod, hogy ő uralta az életét, hogy szándékosan ment el, és valami okkal tért vissza?

– Ne kérdezősködjön, most *én kérdezek!* – ellenkezett Bel. – Akkor miért Rachelt választotta a következő filmje tárgyának?

– Őszintén? – Ramsey megcserélte a lábait, és Ashre pillantott. – Azelőtt nem is hallottam valami sokat a Rachel Price-ügyről. Tudom, hogy ideát nagy visszhangja volt, viszont Amerikában sok a gyilkosság és az eltűnés. Csak tavaly kezdtem foglalkozni vele, amikor Maine-ben jártam. Pocsék kedvem volt, kiírtam a Twitterre, hogy félbe kellett hagynom a legutóbbi dokum forgatását. Valaki azt válaszolta, hogy Rachel Price érdekes téma lehetne, ha valami ötletet keresek. Rákerestem, már csak dacból is, aztán a többi már jött. Úgyhogy mindennek az ismeretlen kommentelő az oka. Semmiféle összeesküvés nincs mögötte, rendben? Megegyeztünk? De azért azt elmondhatnád, miért szeretted volna, ha van.

– Nem, inkább nem – vágta rá Bel élesen. Meg akarta táncoltatni Ramsey-t. – A kutatásai közben nem talált semmi olyasmit, ami ellentmondana Rachel beszámolójának arról, mi történt vele?

Ramsey újra őt nézte. Bel azt kívánta, bárcsak abbahagyná. Analizálhatja, de akkor Bel is ezt teszi vele. Ideje támadásba lendülni, és beszólni még egyet a kudarcba fulladt filmről.

– Az a helyzet – kezdte Ramsey –, hogy holnap és csütörtökön fogok beszélni vele, úgyhogy még nem ismerem a teljes történetet, csak annyit, amennyit a rendőrség megenged. De amennyire eddig látom, nincs ilyen. Nincs ellentmondás, és semmi okom, hogy kételkedjek egy

szavában is. Mármint hacsak nem számítod azt a rengeteg téves bejelentést az évek során, Brazíliából meg Párizsból. – Ramsey gúnyosan nevetett.

– Várjunk csak! – Bel az emlékeiben kutatott. – Nem azt mondta, hogy volt még egy nemrég, New Hampshire-ben? Az hol volt? És kit láttak?

– Most komolyan?

– Most komolyan.

– Hát jó. – Ramsey a combjára csapott. Bel odalépett hozzá, hogy lekövesse, ahogy visszaül a laptop mellé, és gépelni kezd.

– North Conwayben volt – felelte végül. – Hadd keressem ki a jegyzeteimből. Itt van. Aha, tényleg North Conway. Egy Alice Moore nevű nő írta ki januárban a Facebookra, hogy járt a boltjában egy nő, és megesküdött volna, hogy Rachel Price az.

– Hol találom meg? – csapott le rá Bel. – Mi a bolt neve?

– Egy kis ruhaüzlet. – Ramsey a jegyzeteit lapozgatta. – *Baa-Baa-Boutique* a neve. Viszont…

– Remek! – Bel letette a még mindig forgó kamerát az asztalra, csapdába ejtve benne Ramsey-t. – Írja meg a címet Ashnek.

– Tessék? – neszeit fel Ash a nevét hallva.

– Bel – tiltakozott Ramsey. – Nem vagyok benne biztos, hogy e…

– Gyerünk, Ash! – vágta hátba Bel a fiút. – Indulás. Te vezetsz.

– Hogy én? Mi? Dehát nincs is…

– Tessék! – Ramsey szeme újra felcsillant, a farzsebébe nyúlt, és átdobta a kulcscsomóját a szobán. Ash ügyetlenül kapta el, és azt sem tudta, melyikükre nézzen. – Jobb oldalon vezess, emlékszel?

– De én…

– Ash! – kiáltottak rá mindketten egyszerre. Bel már az ajtóban volt, és türelmetlenül tapsolt.

– Vidd a kamerát is! – szisszent utána Ramsey, felkapta, és Ash mellkasának nyomta, közben kacsintott, titokban, de Bel mégis látta. – Tartsd egyenesen, ügyelj a háttérre – suttogta.

– O… oké – dadogta Ash.

– Várjatok! – Ramsey visszalépett az asztalhoz. – Hozzájáruló nyilatkozatok! Az embereknek alá kell ezeket írni! – Néhány lapot Ash kezébe nyomott. – Tollad van?

– Basszus, van nálam toll! – türelmetlenkedett Bel. – Na induljunk, mielőtt meggondolom magam! Kibaszottul köszi!

TIZENHÉT

Ash dudaszó és kiáltozások kíséretében kanyarodott le a főútról, a North Conway-i könyvtár parkolójába.

– Az amerikai utak a pokol útjai – közölte, bocsánatkérőn kiintett az ablakon, és leállította a motort.

– Az igazat megvallva, rémesen vezetsz – felelte Bel.

Ash rámeredt, visszaigazította a fejére a sapkáját.

– A még igazabbat megvallva, rémes utas vagy – közölte. – Korábban is szólhattál volna, mint hogy rám üvöltesz, hogy itt forduljak be.

– Az korántsem lett volna ilyen vicces. – Bel lehajolt a hátizsákjáért, és kinyitotta az ajtót.

– Ha nem volnál, ki kellene találni – morogta Ash, és maga is kiszállt, majd kivette a kamerát a hátsó ülésről. Az ujjait végigfuttatta a mikrofont védő szőrmén, ellenőrizte az akku szintjét. Végül fogta a táskáját is, egy mini bőr hátizsákot viselt, és nagyon hülyén állt neki.

– Szép tatyó.

– Anyukámé – felelte Ash. – A legjobb cuccokat tőle meg a nővéreimtől öröklöm.

Bel bólintott és mosolygott, de a tekintete hideg maradt. Ő sosem örökölt semmit, nem is adott tovább, legfeljebb oldalágon, Carternek, amikor még kicsik voltak, és Bel kinőtte a farmernadrágját.

Átvágtak az úton, Bel közben már a Baa-Baa-Boutique-ot kereste. Nagyon aranyos volt: a falát tengerpartfehér és kék deszkázat fedte, bár a tenger nagyon messze volt. Mellette egy World Magié Gifts nevű bolt

állt, a kirakata tele álomfogókkal, agancsokkal és szobrokkal, amelyek a közeledő Beit és Asht nézték.

Ash elindította a felvételt, Bel felé fordította a kamerát, de ügyelt rá, hogy a butik neve is látsszon, na meg a kis bárányos lógó is.

– Nem kell ilyenkor azt mondanod, hogy *Felvétel!* vagy ilyesmi?

– Felvétel vagy ilyesmi – ismételte Ash féloldalas mosollyal.

Bel benyitott: a feje felett megcsendült egy kis csengő. Nem tartotta meg az ajtót Ashnek, hagyta, hadd szenvedjen meg vele a fiú. Elment egy ruhaállvány mellett: az elején egy kurta, sárga póló hirdette, hogy *Pugs Nőt Drugs,* alatta egy szomorú, duci mopsz képével. Ashnek való. Amikor visszafordult, látta is, hogy a fiú már nyúl is a pólóért.

– Összpontosíts! – szisszent rá, és elütötte a kezét. – Nem vásárolni jöttünk!

– Csak olyan szomorúan néz a kishaver – mentegetőzött Ash dacosan. – Szerető otthonra van szüksége.

Bel belegrimaszolt a kamerába, a kutya mellett, Ash orra előtt, aztán a pénztárhoz vezette a fiút. Ott egy negyvenes éveiben járó nő éppen árucímkéket írogatott, a felsője kékfehér csíkos volt, mint az épület eleje.

– Üdv a Baa-Baa-Boutique-ban – darálta gépiesen, üveges tekintettel, de aztán meglátta Asht. Kiegyenesedett, még a nyakát is kihúzta, sötét haját féloldalra vetette. – Miben segíthetek?

– A tulajdonossal, Alice Moore-ral szeretnénk beszélni – közölte Bel. Hiába próbálta a nő figyelmét ismét magára vonni.

– Az én vagyok – felelte a nő. Végre a kamerát is észrevette, az ajka körül kirajzolódtak a ráncok. – Mi az…

– Egy dokumentumfilmet forgatunk – vágott a szavába Bel. – *Rachel Price eltűnése* címmel.

– A cím valójában *Rachel Price visszatérése* – köszörülte meg a torkát Ash.

– Ó, igen, a hírekben… tényleg csodálatos. -Alice elhallgatott, végre Beit is észrevette és végigmérte. – De maga annyira hasonlít rá, biztosan a… a…

Bel hagyta, hadd dadogjon, hadd lógjon a levegőben a mondataival együtt.

– Igen, ő Bel – lépett közbe Ash. – Rachel lánya.

– Ó, drágám! – Alice most már a teljes figyelmét Beire fordította. – Olyan boldog lehetsz, hogy az anyukád végre hazatért, és veletek van.

– Aha, lehetek is – morogta Bel.

A zavart csendet ismét Ash törte meg.

– Lenne szíves aláírni ezt itt? – szedett elő egy nyilatkozatot komikusán kicsi hátizsákjából. – Arról szól, hogy beleegyezik, hogy az arcképe és a hangja belekerüljön a dokumentumfilmbe.

– Hát persze. – Alice átvette a papírt, és aláírta, el sem olvasta, éppen csak ránézett, és vissza is adta. – Bár azt nem egészen értem, miért készítenek felvételt rólam. Én még csak Rachel ismerőseit sem ismerem.

– Valójában… – Bel ismét magához ragadta a kezdeményezést. – Egy januári Facebook-posztja miatt jöttünk. Akkor azt gondolta, hogy Rachel Price-t látta itt, a boltban.

– Ó, igen! – Alice felnevetett, bennfentes mosollyal nézett rájuk. – Természetesen tévedtem, nem lehetett ő, hiszen most már tudjuk, hol volt valójában szegény Rachel.

– De azért tudna mesélni valamit a nőről, akit látott? Bár most már tudjuk, hogy nem lehetett Rachel… – erőltette Bel.

– Nem értem, miért – nézett rá Alice gyanakodva.

– Tudja… – Bel hátrahúzódott, a tenyere mögül súgta oda a választ, mintha régi barátok lennének. Így csinálják a régi barátok, ugye? – Háttéranyag a dokumentumfilmhez, amivel ki lehet tölteni. Megmutatja, milyen széles körben tudtak Rachelről, már azelőtt is, hogy visszatért

volna. – Nem hagyott több időt az értetlenkedésre, tovább erőltette a dolgot. Lehet, hogy ez a nő birtokolja Rachel hazugságainak kulcsát, akkor pedig ő megszerzi tőle. – Szóval, mit tud elmondani erről a nőről, akit látott?

Alice megköszörülte a torkát.

– Hát, nem sokat láttam belőle. Talán ezért is győztem meg magam, hogy Rachel volt az. Maszkot viselt, mármint szájmaszkot, covid ellen, igazából csak a szemét láttam. És sapkát viselt, mert odakint nagyon hideg volt. Hosszú volt a haja, majdnem a derekáig ért, sötétszőke, mint Rachelé az eltűnése idején. Nem sokat beszéltünk, csak amikor fizetett. Igazából jelentéktelen találkozás volt. De a szemét látva támadt ez a gondolatom, hogy *Jézusom, éppen úgy néz ki, mint Rachel Price.* Semmit sem mondtam neki, és később szentségeltem is, amikor meggyőztem magam, hogy ő volt az. Valakinek el kellett mondanom mindenképpen, nem maradhatott az én titkom. Úgyhogy kiírtam a Facebookra. Bár most már szidnám magam, ha bármit is mondtam volna neki, hiszen egyértelműen nem lehetett a maga édesanyja.

– Hát persze – bólintott Bel, de nem gondolta komolyan. Volt rá esély, hogy az a nő tényleg az igazi Rachel Price volt, és akkor ki szidjon kit? Ha viszont Rachel volt, akkor bizonyítékra van szüksége. Kézzelfoghatóra. – Vannak az üzletben kamerák?

– Persze – bólintott Alice. – Másnap meg is néztem a felvételt, hogy ellenőrizzem, megbolondultam-e.

– Megnézhetjük?

– Nincs már meg. Hetente felülíródik.

Bel láthatóan leeresztett.

– Csak egy képernyőképet csináltam, a legélesebb képről, amikor éppen ott állt, mint most maga. Nem a legjobb minőség, de szerintem még megvan a telefonomon. Várjon csak…

Bel és Ash várt, közben össze-összenézett, mialatt Alice a telefonját tapogatta.

– Bocsánat, rengeteg képem van a kiskutyámról – jegyezte meg. – Á, itt van.

Előrenyújtotta a telefont, hogy megmutassa nekik a képet. Ash ráközelített, aztán Bel arcára, hogy elkapja, hogyan reagál. Bel közelebb hajolt, hunyorított. Egy nőt látott, fekete pufi dzsekiben, maszkban, a haja hasonlított Racheléhez, de elég hosszú volt, hogy a könyökhajlatába akadjon, amikor felnyúlt, hogy megigazítsa a maszkját. Az arcából nem sok látszott, a sapka takarta a homlokát, ahol az anyajegynek kellett volna lennie. Lehetett akár Rachel is, semmi sem szólt ellene, a maszk és a sapka álcája alatt, mindenki szeme előtt, mégis rejtve. Vagy lehetett egy másik világos hajú nő is. Errefelé sok ilyen akad.

– Átküldené nekem ezt a képet AirDropon? – kérte Bel.

– Legyen kedves – tette hozzá Ash helyette is.

– Nem értem, mire gondol – bámult rá Alice.

– Megmutatom. – Bel türelmetlenül kivette a kezéből a mobilt, megnyomta a kék spirál ikont, várt, hogy a készülék felfedezze az ő telefonját, aztán a sajátján a fogadásra kattintott. Oda se nézve adta vissza Alice telefonját.

– Köszönöm – mondta Ash ismét helyette, Bel azonban csak félig figyelt oda. Kinagyította a pixelesedő arcot, amelynek alig a harmada látszott. Lehetetlenség ennyiből megmondani, az ösztöne sem tudott dönteni. Szerette volna az egyik irányba erőltetni… ha viszont Rachel volt az, mit keresett itt?

– Fizetett? – kérdezte Bel, bár valójában nem erre volt kíváncsi. – Vásárolt valamit?

Alice bólintott, mintha ez elégséges lenne.

– És? – faggatta tovább Bel türelmetlenül. – Mit vett ez a nő?

– Ha jól emlékszem, csak két dolgot. – Alice megdörgölte az arcát, mintha Bel tekintete megégette volna. Bárcsak képes lenne rá! – Készpénzzel fizetett, bár ki van írva, hogy a kártyát előnyben részesítjük. – Elhallgatott, és a táblára mutatott. – Azt hiszem, egy farmert vett, és egy felsőt, semmi mást.

Bel felélénkült, a gyomrában a csomó szintén.

– Milyen felsőt?

– Sima, hosszú ujjú pólót. Azt hiszem, pirosat. Unalmas színeket nem tartok.

Bel szívverése felgyorsult.

– Piros, hosszú ujjú felső – ismételte, hogy biztos legyen benne: jól hallotta.

– Igen.

– A farmer fekete volt?

– Azt hiszem. Sokoldalúbb, mint a kék, nem? Estére is felvehető.

Bel megállt, hogy végiggondolja. Alice nem is tudta, mit árult el most éppen. Talán csak a fénykép alapján ismerte fel Rachel Price-t, ami az eltűnéséről szóló posztereken volt, és a hírekbe is bekerült. Rachel azon fehér blúzt viselt. Nem érthette, mi a jelentősége egy piros, hosszú ujjú felsőnek és egy fekete farmernak. A ruháknak, amelyeket Rachel az eltűnése idején viselt. És amelyekben újra megjelent, de foltosán, szakadtán, rongyosan.

– Bel? – Ash nem értette, miért hallgatott el. Vagy esetleg értette, csak arra volt kíváncsi, hogy Bel jól van-e. Bel nem törődött vele.

– A ruháiban van címke?

– Persze! – derült fel Alice. – *Baa-Baa-Boutique,* túl jó név ahhoz, hogy ne tegyem be mindenbe. Nézhetek neked is valamit, drágám? Az anyukádnak?

Bel megint csak hallgatott, úgyhogy Ash szólalt meg, esetlenül, egyik lábáról a másikra állva:

– Nekem tetszik az a mopszos…

– Tulajdonképpen mennünk kell – szakította félbe Bel, és megmarkolta a fiú nadrágpántjait, hogy megfordítsa, bár a kamera így egy pillanatra a tokáját vette. – Viszlát, köszönjük, viszlát! – szólt még vissza, aztán kirontott. A csengő éles, metsző hangon csörömpölt utána.

Hallgattak, amíg el nem érték a kocsit. Bel csak ekkor jött rá, hogy végig maga után rángatta Asht. Eleresztette, és beszálltak, Ash még mindig vette, ami történik, az ölébe fektetett kamera Beire szegeződött.

– Mi van? – kérdezte bosszankodva. – Szerinted ő volt az? Azt hittem, az a fotó túl életlen, ráadásul el van takarva az arca.

– Nem, igen, nem… – Bel maga sem tudta, milyen sorrendben feleljen. – Igen, a fotó életlen, lehet ő is, vagy más is. A haját nyilvánvalóan le kellett vágnia. De amiket vett?

– Piros felső, fekete farmer? – értetlenkedett Ash.

– Ash, ne sértődj meg… vagy felőlem meg is sértődhetsz, de odafigyelsz te egyáltalán a dokumentumfilmre, amin dolgozol? – fortyant fel Bel. Csak a kamera választotta el őket. – Rachel ezeket a ruhákat viselte az eltűnése napján. Ugyanazokat, amelyekben találkoztam vele szombaton, miközben hazafelé gyalogolt. Piszkos volt, szakadt, csupa lyuk, mintha az elmúlt tizenhat évben végig ezeket viselte volna. De mi van, ha mégsem? Mi van, ha csak úgy akart kinézni?

Ash tekintete kiélesedett.

– Azt mondod…

– Azt mondom, hogy ha már nem voltak meg az eredeti ruhái, amikben eltűnt, akkor vennie kellett hasonló újakat a tervezett nagy visszatérésre. Ha ez igaz, akkor *igenis* lehetséges, hogy ő járt itt januárban. Egészségügyi maszkban. Ez megmagyarázza, hogyan járkálhatott az emberek között, legalábbis az elmúlt négy évben, titkolva

a személyazonosságát. Lehetséges ennyire elnyűni egy felsőt és egy farmert, szinte elrongyolni néhány hónap alatt?

– Valószínűleg – vélte Ash. – Ha eléggé akarod. De azért tudod, hogy az még nem tárgyi bizonyíték, hogy egy eladónő visszaemlékszik, mit vett egy ismeretlen nő?

Bel pontosan tudta, és azt is, hogy ennél több kell, valami közvetlenebb bizonyíték, ha le akarja leplezni Rachel hazugságát. És meggyőzni aput meg a rendőrséget. Abban viszont biztos volt, hogy ez több egyszerű egybeesésnél. Egyetlen véletlen még hihető: a dokumentumfilm forgatásának és Rachel visszatérésének egybeesése. Még egy már nem volna az. A ruháknak jelentése volt. Perzselte a tudat, mint a gyufa lángja, a gyomra is égett tőle. A megérzése végig igazat súgott.

– Mi jár a fejedben? – nézett rá Ash.

– Az, hogy úgy beszélsz, mint Ramsey – vágta rá Bel. Az újra feltámadó energia felszaladt a gerincén, megrázta a fejét, még a nyaka is belereccsent. – Az eltűnéséről egyelőre nem tudok semmit, de egyre inkább úgy látom, hogy Rachel megszervezte a visszatérését. Nem csak néhány napja került elő. Vagyis a pince hazugság. A férfi is hazugság. De valami okból azt akarja, hogy a világ elhiggye. – Tétovázott. – Ez őrültségnek hangzik?

– Nem – rázta a fejét Ash. – Mármint te száz százalékig őrült vagy, de nem emiatt.

Bel rámosolygott, őszintén, gondolkodás nélkül.

– Haver, szerintem egész jó munkát végeztünk odabent – vakarta meg az orrát Ash. – A jó öreg „jó zsaru, rossz zsaru” módszer.

– De melyikünk a rossz zsaru? – Bel mosolya most már kiszámított volt.

Ash ellátottá a száját.

– Ne már, komolyan?

TIZENNYOLC

Amikor Ash kitette otthon, Bel már nem mosolygott.

Rachel beparkolt apu helyére, a kocsija a garázs előtt állt, ahol Charlie furgonja lakott. A furgon még nem volt sehol. Vagyis apu még dolgozik. Kurva jó. Az apja helyett a CNN, az NBC, az ABC és a FOX várta.

– Gondolom, akkor majd találkozunk – búcsúzott tőle Ash, amikor kimászott a kocsiból.

– Gondolom – válaszolta Bel. – Ahogy a szerződésem is megköveteli.

– Nekem mindig öröm, Bel! – Ash szalutált neki, amikor Bel rávágta a kocsiajtót. Neki próbál beszólni? Majd megmutatja legközelebb, hogyan csinálják azt a profik.

Felrobogott a bejáratig, nem törődve a négy riporterrel, akik egyszerre kiabálták felé a kérdéseiket. A birtokhatár megvédte, azt a láthatatlan vonalat nem léphették át. Bel úgy tett, mintha a hangjuk sem jutna át.

Rachel kocsiját méregette. Három napja van itt, és máris kezdi átvenni az uralmat, kitaszigálja őket, területet követel magának. Ő ugyan haladt valamit ma – szövetségest szerzett, és nyomra is bukkant –, ám ez közel sem elég. Ennél több bizonyíték kell, ha vissza akarja nyerni az otthonát Rachel Price-tól. Mert hát ez lesz a vége, nem? Csak egy maradhat.

Bedugta a kulcsát a zárba. A szobája még legalább az övé: az utolsó biztonságos hely, ahová Rachel nem teheti be a lábát. Mindjárt oda is ér,

és bezárkózik, amíg apu haza nem ér. Majd úgy tesz, mint aki leckét ír.

Lélegzet-visszafojtva nyitott be, felkészült rá, hogy szembe kell néznie Rachellel, bár valójában erre nem állt készen.

A folyosón nem látott senkit.

Felszegett állal vágott át a nappalin. Rachelt sem ott, sem a konyhában nem találta, bár a sütő zúgott, be volt kapcsolva. Rachel nincs itthon? Elment sétálni?

Valami megmoccant a gyomrában, olyan érzés volt, mint amikor az ember bekiált egy üres házba, hogy megtörje a sivárságát. Elnyomta magában. Miért kiáltana Rachelért? Nem akarja megtalálni. Szerencse, hogy így alakultak a dolgok. Most mentegetőzés nélkül felmehetett a szobájába.

A lépcsőn felfelé kihagyta a nyikorgó fokot. Odafent megállt. A vendégszoba ajtaja (fontos, hogy így gondoljon rá, ne pedig Rachel szobájaként) nyitva állt, de a helyiség üres volt. A fürdőajtó viszont csukva. A víz nem folyt, de mi van, ha Rachel a kádban ázik?

Bel összeszorította a száját, és a biztonság kedvéért lábujjhegyre állt. Nem akarta felhívni Rachel figyelmét arra, hogy hazaért, nem akarta, hogy *feltűnjön.*

Odaért a szobájához, belökte az ajtót.

Valaki levegőért kapott. Majdnem Bel is így tett, de elnyomta, köhögésbe fojtotta.

Rachel az ő szobájában állt, a könyvespolcnál.

– Ó, Anna! – nevetett fel szégyenlősen. Egy könyv volt a kezében, amelyet most pajzsként a szívére szorított. – Nem hallottam, hogy bejöttél.

Mert nem is kellett volna hallania. És főleg nem kellett volna itt lennie, Bel szobájában, a saját birodalmában.

Bel egy nehéz puffanással leejtette a hátizsákját.

– Te mit… – Félbehagyta a kérdést. A *te mit csinálsz itt* jóval messzebbre ment volna.

– Bocsánat. – Rachel esetlenül odébb csúsztatta a lábát a szőnyegen. – Egy könyvet kerestem. Carter szerint te nagyon szeretsz olvasni. Gondoltam, hátha kölcsönvehetek egyet. Ha nem bánod.

Bel nagyon is bánta, ráadásul ebben a pillanatban azt sem tudta, hogyan játssza el az ellenkezőjét. Rachel meglepte. Ott tűnt fel, ahol nem lenne szabad. Bel szíve úgy verdesett, mintha harcolni vagy menekülni kényszerülne.

Rachel felemelte a könyvet, ahogy megfordította, a védőborító szárnyaszegett madárként remegett.

– Ez nagyon jó – mondta. Bel felismerte a zöld borítót. *Az emléktolvaj*. Világéletében az egyik kedvence volt. – Az egyik kedvencem – jegyezte meg Rachel, és rögtön el is tulajdonította az érzést.

– Egész jó – vont vállat Bel. – A közepe unalmas.

Rachel lepillantott a könyvre, végigfuttatta az ujjait a lapok éles szélén.

– Valakitől kaptad, vagy…? – Nem fejezte be, társalogni próbált. Talán Bel is meglepte őt.

– Nem, néhány éve vettem. Nagypapa olvasta fel nekem régen, kicsi koromban. Szerettem volna újraolvasni, hogy már nem vagyok olyan kicsi.

– Ez nagyon aranyos. – Rachel visszatette a könyvet a foghíjba, és a sor ismét teljes lett. – Hogy a nagypapád olvasott neked.

– Akkoriban kezdte, amikor apu börtönbe került, amiért meggyilkolt téged. – Bel magára talált, előrelépett, Rachel azonban csak bólintott, és némán forgatta magában titkos gondolatait. Az arca semmit sem árult el.

– Meg kellene látogatnom. Mármint Charlie apját.

– Aligha emlékszik majd rád – sietett közölni Bel. Ott fog ütni, ahol tud. – Még azt is elfelejtette, kicsoda Carter meg én, pedig mi mindig is itt voltunk.

Rachel az ajkába harapott, aztán pislogott, és felderült az arca.

– Éppen csak elkerültétek egymást. Carter itt volt. Nagyon kedves, igaz? Vacsorára nem tudott maradni, de segített beállítani a telefonomat. Minden megvan, már csak be kell gyakorolnom. – Hátratette a kezét, mintha rejtegetni akarná, a válla kattant egyet. – Tudom, hogy tegnap rengeteg dolgod volt. De most már megvan, és még a te számodat is beleírta.

Koszi, Carter.

– Írok neked üzenetet, hogy neked is meglegyen az enyém – folytatta Rachel. – Bármikor hívhatsz, ugye tudod? Bármikor.

– Persze – vágta rá Bel. Bármikor, az elmúlt tizenhat évet leszámítva, amikor az embereknek a leginkább szükségük van az anyjukra.

Előrelépett, hogy szabaddá tegye az ajtónyílást. Szerette volna, ha Rachel kimegy, bár nem volt benne biztos, hogy ezután is biztonságosnak fogja érezni a szobáját. Rachel mindenen nyomot hagyott, amit megérintett, amit megnézett. Mióta volt itt bent? Leült az ágyra is? Kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, kinyitotta a szekrényt? Megtalálta Bel lopottholmi– gyűjteményét?

– Holnap meg holnapután lesznek az interjúim – folytatta Rachel. Újabb téma, újabb ok a maradásra.

– Az jó.

– Már fel is hívtam Ramsey-t, hogy kipróbáljam a telefont – mondta Rachel, és megdörgölte a szemét. – Az az ötlete, hogy rendezzünk egy nagy családi vacsorát péntek este. Az egész családnak. Jeff, Sherry, Carter, az én anyukám, a te nagypapád és a gondozója is. Mi is a neve?

– Yordan.

– Yordan. Ramsey megszervezi, rendel ételt, nem kell főzni. Ha gondolod, segíthetsz összeállítani a menüt. A vacsorán is forgatnak majd, a dokumentumfilmhez. Jó buli lesz, hát nem? Mind együtt leszünk újra.

Bel nem *bulinak* nevezte volna ezt az alkalmat, de legalább sokan lesznek, mindenki egyszerre beszél majd, és nem kell kettesben feszengenie Rachellel.

– Jó lesz, ha mindenki eljön.

Rachel rámosolygott.

– Bármit kérhetünk. Steak? Paella?

– Apu nem szereti a rákot. Egyszer ételmérgezést kapott tőle.

Rachel mosolya féloldalasra csúszott.

– Milyen volt a fakultációd?

– Egész jó.

– Ramsey említette, hogy látott iskola után.

Basszus! Lehet, hogy Bel rajtakapta Rachelt néhány hazugságon, de most mindjárt őt kapják el. Hacsak ki nem talál valamit gyorsan.

– Ó, igen, elmentem a hotelbe – kezdte a rögtönzést. – Volt öt percem a találkozó előtt, emlékeztem, hogy ott hagytam a hajgumimat az interjú alatt. Hátha leadták.

Meggyőző. Nincs benne hiba, hacsak Rachel nem ás túl mélyre.

– És leadták?

– Nem. Nem volt szerencsém.

Ramsey biztosan nem mondta el Rachelnek, miről beszéltek, ugye? Hogy Bel Rachel nyomában jár, és igyekszik szétszedni a hazugságokat? Nem, a szeme csillogása mást mondott. Lehetőséget és alkalmat látott Bel gyanakvásában. Márpedig ha Bel kihasználja azt az alkalmat, akkor Ramsey nem tudja kihasználni *öt.* Ramsey eszközeivel dokumentál majd mindent, amit talál, és maradandó felvételeket készít. Ash az eszköz, aki mindkettejük javát szolgálja.

– Az apád hazaér vacsorára? – váltott témát Rachel. Bel bizonyára meggyőzte, elaltatta a gyanakvását.

– Általában ilyenkor már itthon van – felelte.

– Lasagna lesz vacsorára. Bolti. Nem volt időm megcsinálni – tette hozzá Rachel szinte bűntudatosan. – Szeretitek a lasagnát?

Ha Bel még egyszer válaszolni kényszerül arra, szeret-e valamit, vagy sem, lehet, hogy sikoltani fog.

Becsapódott a bejárati ajtó.

– Hahó! – kiáltott be Charlie. – Kicsim?

Hála az égnek.

Apu hazaért, ami remek, mert nélküle nincs is itt otthon.

TIZENKILENC

Másnap délután, amikor Bel hazaért az iskolából, már csak a FOX, a CNN és az ABC várta. Csatornánként szivárogtak el. Ha ez is úgy történik, mint a versikében, szombatra nyomuk sem lesz. Semmi hírérték. Hacsak ki nem derül valami újdonság, például, hogy az egészet Rachel találta ki, mert akkor mind visszajönnek egyszerre. *Tíz kicsi tévésautó a járdaszegélyen.*

– Szórakozz jól a parketten! – kiáltott oda Carternek, aki még továbbment a Milton úton, és a fejére húzta a kapucniját, hogy ne is lássa a riportereket. A zsebében kotorászva kereste a kulcsait, úgyhogy nem jött rá, amíg fel nem nézett. Apu furgonja nem állt a helyén, de Rachel kocsija sem.

Rachel elment valahova? Talán most is a Royalty Innben van, és Ramsey-nek ad interjút. Be kellett volna néznie a parkolóba, ott jöttek el előtte.

Kinyitotta az ajtót, és belépett a házba. A szívverése udvariasan felgyorsult, hátha harcolnia kell.

– Hahó? – szólt be ellenőrzésképpen.

Semmi válasz.

A nappaliban újra próbálkozott.

– Hahó? Apu? Rachel? Itt vagytok? – A korlátra tette a kezét, felnézett az emelet felé. – Rachel? Anyu? – tette hozzá, csak kísérletképpen. – Anyucika, drága?

Semmi. Egy hang se. Egyedül volt idehaza.

Sóhajtott, és a szívére szorította a kezét, hogy lelassítsa a pulzusát. Lerúgta a cipőjét, ledobta a hátizsákját is – ahogy esik, úgy puffan. Rachel állandóan elpakolt mindent, bár azt sem tudta, minek hol a helye: a lapostányérokat a mélytányérok helyére, a bögréket a poharakéra, Bel cipőit az előszobaszekrénybe. Bel tehát élvezettel hagyta szanaszét a holmiját, amíg Rachel nincs otthon, amíg az övé a ház.

Övé a ház.

Micsoda hülye volt, hogy nem jött rá azonnal, mit jelent ez! Nemcsak a cipőit hagyhatja most szanaszét, hanem válaszokat is kereshet anélkül, hogy Rachel kutató tekintete követné. Rachel kezdte, ő ment be Bel szobájába tegnap, úgyhogy most rajta a sor. Tisztességes és fair válaszcsapás. Rachel talán hagyott valamit a szobájában, valami kézzelfoghatót, amit Bel felhasználhat a hazugságok felgöngyölítéséhez.

Máris túl sokáig várt. Rachel bármelyik pillanatban megjöhet.

Feldübörgött a lépcsőn, még a nyikorgó fokra is rálépett, és a vendégszobához sietett. Belökte az ajtót, belépett. Ha volt is itt bármiféle láthatatlan akadály, nem volt elég erős, hogy őt kint tartsa.

Az ágyat bevetették, szinte túlságosan is takarosán, mintha csak díszlet lenne, és valójában nem aludt volna benne senki. A széthúzott sötétítő függönyök között beömlött a délutáni napfény, sárgás ragyogásba foglalva a helyiséget, és Beit is, amikor beljebb lépett, és benézett az ágy alá. Semmi, csak por.

A fiókos szekrény. A tetején néhány új tárgy állt. Dezodor, két tégely hidratálókrém és egy illatgyertya. Bel kinyitotta a felső fiókot. Bugyik, melltartók, zoknik, még a H&M-ből. Körbetapogatott, hátha Rachel valamit elrejtett köztük vagy alattuk, de csak a textilt érezte.

A második fiókban összehajtogatott felsők voltak. Az újak és a régi pólók is, amelyeket apu ásott elő.

Alatta a szoknya, a nadrágok, a farmerek. Rachel biztosan az ingruhában ment az interjúra.

A legalsó fiók üres volt.

Bel oldalra fordult, a szeme sarkából valami mozgást látott. Sötét fantomalak tornyosult a sarokban. Pislogott, kifújta a levegőt – csak egy szénszürke törülköző volt, amelyet az ajtó hátuljára akasztottak, és még mindig ide-oda ingott, miután ő belépett. Most kinézett a folyosóra, és fülelt is, hall-e bármilyen hangot. Ariporterek odakint úgy viselkednek majd, mint a riasztó, ugye? Figyelmeztetik majd, amikor Rachel visszaér, és rátámadnak kétségbeesetten odakiabált kérdéseikkel.

Ez ugyan igaz volt, mégsem nyugtatta meg. Minden pillanatban összerezzent, még a saját teste hangjaira is, a gyomrában szorosra húzódott a csomó.

Az éjjeliszekrényhez lépett.

A lámpa aljára tekerve egy bedugott iPhone-töltőkábel várakozott. Egy pohár, benne kétkortnyi maradék, állott víz. Könyvet nem látott, de hevert ott egy félbehajtott papírdarab, amelyen nehezékként Rachel egy tollat tett keresztbe.

Bel félretette a tollat, felemelte a papírt, és elolvasta, mit jegyzett le Rachel macskakaparás-szerű írásával.

Tennivalók

❒ *pénteki menü kiválasztása*

❒ *szemorvosidőpont*

❒ *fogorvosidőpont*

❒ *biztosító.?*

❒ *Annabel*

Bel tekintete többször is végigfutott a saját nevén, a papír alján. Még az ujját is átfuttatta rajta. Hát ez meg mi a nyavalya? A neve, mint

valami feladat, a biztosítás és a fogorvos után? Rachel eddig még egy sort sem húzott ki a listáról. De mire is gondolt pontosan? Mit tervez vele tenni?

Kísérteties, hideg borzongás futott végig a gerincén, bár a szobában meleg volt. Visszatette a tollat oda, ahol találta, és az éjjeliszekrény fiókját kezdte méregetni. Ez a titkok helye, ő legalábbis itt tartotta a sajátjait. És máshol nem is lehetnek már.

Kinyúlt, az ujjai összezárultak a négyszögű gombon. Amikor kihúzta a fiókot, a fakeret hangosan súrlódott a léceken.

A fiókban az üres telefonosdoboz feküdt, rajta a számla. Egy ajakbalzsam. Egy kis csomag papír zsebkendő. Ennyi. Nem, ez nem lehet. Bel mindenhol máshol megnézte már. Muszáj valamire ráakadnia. Szüksége van valamire.

Hiába próbálta jobban kihúzni a fiókot, az nyikorogva ellenállt. Félretolta az iPhone dobozát, hogy benézzen a hátul rejlő sötétbe.

Várjunk, ott van valami. Valami kicsi, rózsaszín, egészen hátul.

Benyúlt érte, az ujjai rázárultak. Apró volt, és puha.

Kiemelte, és a fénybe tartotta.

Világos rózsaszín, fodros.

Babazokni volt, súlytalanul hevert a tenyerében.

Bel az ujjai közé csippentette, meglóbálta, úgy tanulmányozta. El se akarta hinni, hogy az ő lába valaha is ilyen pici volt. Mert hiszen ez az ő zoknija, nem? Más nem lehet, még Rachel eltűnése előttről. De mit keres itt?

Ez a fiók üres volt az első éjjel, amikor Rachel megjelent, amikor apu berendezte neki a szobát. Bel látta, amikor Charlie ellenőrzi az éjjeliszekrényt, és lefújja a tetejéről a port. Ez a zokni akkor még nem volt itt. Szóval hogy került ide?

Csak egy magyarázat lehetséges: Rachel hozta magával. Ő tette a fiókba, bedugta hátra, mélyre, mintha el akarná rejteni.

De hogyan létezik ez egyáltalán? Ha Rachelnél volt a zokni, amikor visszatért, a zsebében, mondjuk, akkor a rendőrség bizonyítékként begyűjtötte volna, a többi ruhájával együtt. Csakhogy az a zokni nagyon is itt volt. Rachel talán elrejtette valahol, mielőtt elment volna a rendőrökkel? A házban vagy a városban? Azóta volt elég ideje, hogy magához vegye, és ide rejtse. Más megoldás nincs, hacsak apu meg nem őrzött néhányat Bel gyerekkori holmijai közül, talán a padláson, Rachel pedig kikutatta, amikor egyedül maradt.

Ha viszont *Rachel* hozta magával, miért is őrizgeti Bel egyik gyerekkori zokniját? És mióta? Még az eltűnése idejéről?

Bel megsimította a kis ruhadarabot. Réginek tűnt, vékonyra kopottnak, elhordottnak, mintha nem most simogatták volna végig először, hogy kinyerjenek belőle valamit.

Nem tudott másra gondolni, honnan kerülhetett a babazokni a kezébe. Ha pedig ez igaz, ha Rachel megőrizte Bel egyik holmiját az eltűnése napján, akkor ez bizonyíték, hát nem? Előre tudta, hogy el fog tűnni, előre megtervezte, ő döntött így. Senki nem teszi el a kislánya holmiját emlékbe, hacsak nem akar örökre eltűnni, a kislányt meg hátrahagyni a kocsi hátsó ülésén.

A North Conway-i találkozás, a fekete farmer és a piros felső elárulta, hogy Rachel megtervezte a visszatérését. Ez a kis babazokni pedig elárulta, mi a történet másik fele: Rachel az eltűnését is megtervezte, elhatározta, hogy elmegy. Ahogy Bel a lelke mélyén mindig is tudta.

Most, hogy szembenézett az igazsággal, már nem fájt, inkább győzelemnek, megerősítésnek érződött. Rachel eléggé szerette, hogy megtartsa a zokniját, de ahhoz már nem, hogy vele maradjon. A zokni bizonyíték. Másnak nem lett volna elégséges, de az ő számára igen. Így már folytathatja. Kitalálhatja, miért döntött Rachel az eltűnés, majd a

visszatérés mellett, és mit csinált a kettő közti tizenhat évben, mármint amikor nem Bel zoknijába kapaszkodott.

A gyomrában megint görcsölni kezdett a csomó.

Bel az öklébe szorította a zoknit, rázárta a hüvelykujját.

Nos, miért is ne? Eleve az övé volt, nem Rachelé.

Kiment, magával vitte a zoknit, de egyébként úgy hagyta a szobát, ahogy találta.

A saját hálószobája már nem volt teljesen biztonságos.

A zoknit a saját éjjeliszekrénye fiókjába rejtette, az összes többi apró titok alá.

HÚSZ

Elengedni valamit, amit szeretsz, nagyon nehéz. Talán nem is csinálok több dokumentumfilmet.

Hatszázhuszonkilenc lájk, negyvenegy retweet, tizenegy komment.

Bel szeme felcsillant. Végre megtalálta a tweetet, amelyet @DirectorRamseyLee írt tavaly októberben. Ez lesz az.

Csütörtök este volt, az ágyán ült, a laptopot a térdén egyensúlyozta, miközben a gyomra hangosan korgott, mert nem evett eleget ebédre.

A kommentekre kattintott, és görgetni kezdett.

Ne add fel!

Imádtam a Hókutyát, megríkatott!

És lejjebb:

Hallottál már a Rachel Price-ügyről? Ha készen állsz a következő történetedre, ebből remek dokut lehetne csinálni. El se hiszem, hogy még senkinek se jutott eszébe.

A felhasználó neve Lucas Ayer volt, fényképet nem állított be. A profiljára kattintva Bel látta, hogy senki nem követi, és ő sem követ senkit. 2023 októberében regisztrált a Twitterre, és ez a komment volt az első és utolsó bejegyzése. Mintha csakis ezért készített volna egy fiókot. Bel gyanakodva nézte az üres, szürke arc ikont, de sehova se jutott.

A laptop megrázkódott a kezében, mert hirtelen valami rémes hang töltötte be a házat. Éles, visító – aztán egyszerre mégis szűnt.

Valaki falat fúrt. Az emeleten. És nem apu, mert odalent szólt a tévé is.

Újra felpörgött a fúró.

Bel az ágyra csúsztatta a laptopot, és felkelt, hogy megkeresse a zaj forrását.

Kilépett a szobájából, és megállt a folyosón.

Rachel a vendégszoba előtt térdelt, és a zár magasságába emelte a fúrót. A földön egy nyitott dobozból egy új, ezüst kilincs kandikált ki. *Két oldalról zárható,* hirdette a címke.

Rachel eleresztette a fúró gombját, és kifújta a lyukból a fűrészport.

– Te mit csinálsz? – tudakolta Bel. Rachel összerezzent, rámarkolt a gombra, mire a fúró felmordult a kezében.

– Megijesztettél, Anna… Bel. Bocsánat. Bel.

Rachel már többször ijesztette meg őt.

– Zárat szerelsz az ajtódra? – Bel a lábujjával meglökte a dobozt.

– Aha. – Rachel elővette és felmutatta a zárat. A belső oldalon elfordítható gomb volt, a külsőn kulcslyuk. – Nem alszom valami jól mostanában – tette hozzá, és megdörgölte a szemét. – Gondolom, azért, mert tudom, hogy az a pasas még mindig szabadon van, és bárhol lehet. Aki fogva tartott. Azt gondoltam, segít, ha tudom, hogy bezárkózhatok. Egy próbát megér.

Bel bólintott, mintha annak, amit hallott, volna értelme, de nem nézett Rachel szemébe.

– Kívülről is bezárható – jegyezte meg, és a dobozra mutatott. – Kulccsal.

– Valóban. – Rachel úgy felelt, mintha ezt eddig észre se vette volna. Ő sem nézett Bel szemébe, inkább a fúróval foglalta el magát. Átállította a fordulatszámot, és ismét elindította, kicsavarta a korábban felszerelt zár csavarjait. Még a ház is belerázkódott.

De azért *észrevette,* hogy kétoldalas a zár, nem? Ezért vette meg. Nem az alvásról volt szó. Hanem arról, hogy bezárhassa a szobáját, amikor nincs bent, hogy *kizárhassa* a betolakodókat. Biztosan rájött, hogy Bel bement tegnap, és visszavette a rózsaszín babazoknit.

Arra is rájött, hogy Bel tudja: hazudik? Vagy legalább gyanakszik? Bel nem akarta megvárni, hogy kiderüljön. Lesietett a lépcsőn.

Charlie a foteljében ült, a kezében sörrel. Egy baseball– meccs ismétlését nézte az üvöltő tévén. Bel megállt mögötte. Közel akart lenni hozzá, de észrevétlenül, hogy úgy tehessen, mintha megint csak ketten lennének, a Rachel által teremtett változások és szakadékok nélkül.

– Későn értél haza – szólalt meg végül. – Kihagytad a vacsorát.

Charlie kortyolt a söréből, a szemét nem vette le a tévéről.

– Sok volt a munka.

– És tegnap? – Bel odahajolt, és átölelte meleg nyakát, az arcát a tarkójához szorította. Mindjárt el kell engednie, mielőtt Charlie megkérdezi, mi a baj, de mégsem akarta. Apu kerülte a saját otthonát, mindennap egyre többet és többet dolgozott. Lehet, hogy nemsokára egyáltalán nem jön majd haza. Bel tudta, miért. Mind tudták, miért, de eltökélte, hogy nem fogja hagyni.

– *Tényleg* sok a munka – ismételte Charlie. – Nem tehetek róla.

Nem, valóban – de Bel talán tehetne valamit helyette. Talán most nem Charlie-nak kéne aggódnia minden miatt. Most majd Bel fog aggódni, tervezni, intézkedni. Rachel még csak öt napja volt otthon, de már eltaszította magától Charlie-t. Bel is érezte. Apu mondhatta, hogy elhiszi Rachel történetének minden szavát, az mégis kétségtelen volt, hogy a felesége visszatérése valamit megváltoztatott benne.

Bel egy része ezt már abban a pillanatban felismerte, amikor meglátta Charlie arcát, amikor Charlie rájött, hogy Rachel visszatért. Már akkor megértette, hogy választania kell. Most már azt is értette, hogy a szülei nem maradhatnak meg ketten egy házban. Bel számára a döntés nem volt kérdéses. Ezért kell küzdenie: bizonyítékot kell találnia, hogy Rachel Price hazudik, meg kell tőle szabadulnia, mielőtt ő szabadul meg Charlie-tól.

– Na jó, kicsim. – Charlie megveregette Bel karját, hogy engedje el. – Mit csinál?

Természetesen Rachelre gondolt.

– Zárat szerel a vendégszoba ajtajára.

– Rendben – bólintott Charlie.

Ennyi az egész? Ilyen nyugodtan, mintha azt sem tudná, hogy háborúban állnak?

Bel letelepedett a kanapéra, az apuhoz közelebbi részre.

– Valaki nyitva hagyta idelent az ablakot – jegyezte meg Charlie. – Nem tudom, hogy te voltál-e, vagy ő.

Bel sem tudta, de azért rávágta, hogy sajnálja.

– Figyelj, apu! – szólalt meg.

– Mondd csak – intett Charlie a sörével.

– Te eltettél valamit kisbaba koromból? Játékokat, ruhákat? Nincsenek fenn a padláson?

– Nem. – Charlie tekintete a meccset követte. – Semmi ilyesmit. Elajándékoztam mindent, vagy továbbadtam Jeff– nek és Sherrynek Carter születése után. Miért?

– Semmi, csak a stáb kérdezte, hogy van-e valami ilyesmink. – A hazugság könnyen jött, bár most apuval beszélt, és neki nem szokott hazudni.

Charlie csak mordult egyet, és kortyolt a söréből.

A fúró újra felüvöltött, remegő, fájdalmas hangja végül sikolyba fordult.

Apu felkapta a távirányítót, és felhangosította a meccset.

A *hangverseny* csak fokozódott, Bel két fülét kétféle zaj töltötte ki, a kommentátorok beszéde és a fúró sivítása.

Hangosabban, hangosabban, a végsőkig feszítve az idegeit.

HUSZONEGY

Rá sem lehetett ismerni a házra. Az egész nappalit megszállták, átrendezték körülöttük. A kanapét és apu foteljét is kivitték, hogy elég hely legyen az ebédlőasztalnak, ahol kilencen le tudtak ülni. Négy széket így is kölcsön kellett kérniük Jefftől és Sherrytől. Nagypapának nem kellett szék, ő hozott magával.

A két kamerát a hosszúkás asztal két végén állították fel. Ash állt az egyik mögött – az volt a kisebb, azt rá merték bízni –, és az állvány lábaival babrált. Trapézfarmert viselt, neonzöld pólóját vigyorgó almák díszítették. James vele szemben állt. A két kamerát gondosan úgy helyezték el, hogy egymást ne lássák. Bel végignézte a beállítást, élvezettel figyelte, ahogy Asht ugráltatják. Nézte a válla tartását, azt, ahogy behunyja fél szemét, úgy néz a képkeresőbe. Még egy szót sem tudtak váltani, ami nem is volt baj, mert egy szóval nehéz rendesen beszólni valakinek.

Ramsey a lámpákat rendezgette, milliméterekkel tologatta odébb őket, olyasmit is látott, amit más nem. Saba a háttérbe húzódott a fejhallgatójával és felszerelésével: már mindenki viselte a saját mikrofonját.

A két felszolgáló a konyhában nyüzsgött, a sütőben melegítették fel az előre elkészített ételeket. Rachel a káoszt figyelte, Bel pedig Rachelt. Mindenki mozgásban volt, mindenki beszélt. Tizenöt ember egy házban, amely normál esetben csak kettőé.

Nagypapát már betolták az asztalfőre, kicsit oldalvást. Yordan mellette szorongott, hogy segíthessen etetni. Nagypapa éppen olyan

elveszettnek tűnt, mint ahogy Bel érezte magát.

Az új karkötőjét babrálta. A lánc hideg és idegen volt a bőrén, szinte a csontját súrolta. Racheltől kapta, meglepetésként, mielőtt mindenki más megérkezett volna. Azt mondta, rengeteg születésnapot és karácsonyt kell még bepótolnia.

– Szia! – Carter rátalált Beire a kavarodáson át.

– Szia.

– Jól vagy? – bökte meg Carter, a könyökük összeért. – Kezd már rendeződni a dolog?

Kibaszottul nem rendeződött semmi, sőt, egyre rosszabb. Bel meggyőződése, hogy Rachel hazudik, csak egyre erősebbé vált. Ezt viszont nem mondhatta ki, mert ő is be volt mikrofonozva, egyenesen Saba fülébe.

– Persze. – Aligha volt meggyőző, mert Carter fel is húzta az orrát. – Köszönöm, hogy segítettél kiválasztani a karkötőt – tette hozzá, és felemelte a kezét. A halvány bőrére simuló aranyláncon nem voltak koponyák, mégis valamiféle üzenetet rejtett, azután, hogy a plázában Rachel elszólta magát a régi karkötőről.

– Szeretett volna valami olyasmit adni neked, ami tetszik is – bólintott Carter. – És én ismerlek a legjobban. Tudod, tényleg igyekszik ám.

– Ó, tudom én – vágta rá Bel. Akármit gondolt Rachelről, azt el kellett ismernie, hogy igyekszik. Muszáj igyekezni, ha valaki meg akar úszni egy akkora hazugságot, mint hogy hogyan tűnt el tizenhat évre, és miért jött vissza mégis. Nemcsak karkötő volt ez, hanem ellenlépés, miután Bel körülszimatolt a szobájában, és visszalopta azt a zoknit. Egy zár, hogy kívül tartsa, egy karkötő, hogy befogja a száját.

– Készen vannak az előételek – szólalt meg a konyhából visszatérő Ramsey. – Kérem, mindenki foglaljon helyet. Ash, James, indítsátok a kamerákat. Rachel, megtenné, hogy erre az oldalra ül, középre?

– Persze. – Rachel mosolyogva telepedett le, a kezében egy pohár vörösbor. Bel már sejtette, mi következik most, ezért gyorsan felugrott, hogy megelőzze Ramsey-t, és letelepedett Rachellel szemben. Ramsey elkapta a pillantását, aztán odalépett mellé, és a fülébe súgta:

– Arra gondoltam, hogy esetleg az anyukád mellé ülhetnél – kezdte óvatosan.

– Már ülök – mosolygott rá Bel szélesen.

Egyébként is késő volt. Rachel anyja elfoglalta mellette a bal oldali széket, Carter a jobb felőlit. A család többi tagja tétován kereste a helyét.

Ramsey az ajkába harapott.

– Ami azt illeti, szemben még jobb is – jegyezte meg halkan, titokzatosan, hogy elvegye Beitől a győzelem érzését, aztán félreállt Charlie elől. Charlie már a harmadik sörét itta, az üvegekről a kamerák kedvéért leszedték a címkét.

A vendégek elcsendesedtek, mindenki várta, hogy megmondják, mit csináljon. Jeff ült le az asztal egyik végére, aztán jött Carter, Rachel, Susan nagyi (a lóbaszó), Yordan és nagypapa a másik végén, majd apu, Bel és Sherry.

– Örülök, hogy újra látlak, Pat – törte meg Rachel a kínos csendet. Kortyolt a borából, közben nagypapát nézte.

Nagypapa tekintete elsötétedett. Yordan a füléhez hajolt.

– Ra…chel – ismételte nagypapa, kettévágva a szót, mintha nem is név lenne.

Ekkor jelentek meg a felszolgálók, két-két tányérral. Középről kezdték kiosztani őket, először Rachel és Bel kapott. Kecskesajtos, hagymás tésztahajócskák. Ezt Bel javasolta, mert nem gondolta, hogy Rachel elfogadja. Most felpillantott. Rachel mosolygott rá. Bel válaszul felemelte kését– villáját.

– Mindenkinek jó étvágyat – szólalt meg Rachel, mintha ez az ő háza lenne, és ő látná vendégül a többieket.

Carter azonnal bele is kóstolt.

– Nagyon finom!

– Anna választotta – vágta rá Rachel. – Bocsánat, Bel. Még mindig szoknom kell.

– Ó, igen! – Sherry Beihez fordult. – El is felejtettem, hogy régen Annának hívtunk. Nagyon régen volt. – Rachelre nézett. – Hatéves lehetett, amikor ragaszkodni kezdett hozzá, hogy szólítsuk inkább Beinek. Makacs lány. Most már olyan, mintha mindig is Bel lett volna, de tényleg.

– Nos, hozzám nem jutott el a hír – válaszolta Rachel.

– Nem, persze – mosolygott Sherry. – Rengeteg újdonsághoz kell most hozzászoknod. A világ is nagyon megváltozott. Manapság már szinte semmit sem mondhatsz ki, mert valaki mindig felháborodik. – A villája megállt a levegőben, félúton a szája felé. – Elegáns a ruhád, Rachel – tette hozzá afféle békeajánlatként.

Rachel végignézett magán.

– Köszönöm. Anna… basszus! Bel választotta nekem. – Az egyik keze ökölbe szorult, a bütykei apró hegyekként meredtek fel.

Nagyi összerezzent a *basszus* szóra. Jaj, ugyan már, a lányát elvben tizenhat évig egy pincében tartották fogva, és akkor kiakad ezen az egy szón?

– De komolyan, csodásán nézel ki, Rachel – erőltette Sherry. – Olyan karcsú vagy. Gondolom, tizenhat fogságban töltött év a legjobb diétás módszer!

Valaki leejtette a villáját.

Carter álla is leesett.

– Anyu! – sziszegte oda, Rachel helyett is megsértve. – Ilyesmit ne is mondj!

Sherry egy pillanatra a kamerába bámult, aztán kierőltetett magából egy kacajt.

– Ugyan már, ne butáskodj – legyintett. – Rachel tudja, hogy csak viccelek, hát nem?

Rachel visszamosolygott, de a mosolyának éle volt. Úgy tűnt, a Price családban akad még tizenhat évvel korábbi taposóakna is, robbanásra készen. Az előétellel sem végeztek, és az egyik máris felrobbant. Mi lett a néhány nappal ezelőtti boldog könnyekkel és ölelésekkel?

– Valaki kér még bort? – Rachel nyakon ragadta a palackot. – Jeff? Yordan? Jut is eszembe, örülök, hogy találkoztunk. Bulgáriából érkezett?

– Én is kérhetek? – dobta be Bel a maga bombáját.

– Hát… – kezdte Rachel, de apu gyorsabb volt.

– Nem.

– Talán majd máskor – tette hozzá Rachel.

– Azt mondtam, nem – közölte Charlie, és a villáját az utolsó darab tésztába szúrta. Nem nézett Rachel szemébe.

Beinek eszébe jutott, amit az apja Ramsey-nek mondott annak idején: hogy Rachel jelenlététől világosabb lett a számára a helyiségekben. Nos, ez már nem így volt, mi több, Charlie általában kiment, ha Rachel belépett valahova. Ezúttal azonban csapdába estek a család és a kamerák gyűrűjében, az asztal két oldalán. Bel is kiválasztotta, melyik oldalon ül.

– Szóval, Susan – szólalt meg ismét Charlie. A közelebbi lámpa fényétől különösen csillogott a szeme. – Azon gondolkodtam, nem szeretnél-e mondani valamit nekem és a családom többi tagjának, most, hogy Rachel visszatért, és nincs meggyilkolva.

Nagyi elegánsan letette a villáját.

– Igen, nagyon boldog és hálás vagyok, hogy a lányom él, és jól van. Csak azt bánom, hogy Edward nem élhette meg, hogy lássa a hazaérkezését. – Párás szemmel veregette meg Rachel vállát.

– Ennyi? – nézett rá Charlie hitetlenkedve. – Semmi bocsánatkérés?

– Hagyd, apu, nem érdemes – szólt rá Bel halkan.

– Mi az? – Rachel letette a poharát, a tekintete a családja egyik oldaláról a másikra ugrott.

– Elmondhatod neki, Susan – bólintott Charlie.

– Semmiség, drágám. – Nagyi megragadta Rachel karját.

– Ez most egy boldog alkalom, ünneplésre való.

– Nem bírod kimondani, igaz? – Charlie felnevetett. – A büszkeséged nem engedi, hogy bocsánatot kérj, még most sem? Nem öltem meg Rachelt, vagy igen? Ott ül melletted.

– Anyu? – sandított rá Rachel. Nagyi a csipkekendőjét babrálta.

– Annyira biztos voltam benne, hogy meggyilkolt. Nem volt más lehetőség. Csakis ő lehetett. – Megtörölgette a szemét, bár Bel nem látott benne könnyet.

– Semmi baj – nyugtatgatta Rachel gyengéden.

– De igen, baj – vetette ellene Bel, kevésbé gyengéden.

Nagypapa szeme követte a társalgást. A teli villa a szája előtt várakozott a levegőben, mert Yordan is másra figyelt.

– Sajnálom, Charlie, most jó? – Nagyi a kendőjével törölgette az arcát. – Te is megértenéd, ha Annabell-lel történne valami, ha ő tűnne el nyom nélkül.

– Bár úgy lenne – morogta Bel. Ebben a pillanatban valóban nagyon szerette volna. Azt gondolta, az asztal mellett tűzszünetet kötnek, mindenki jól viselkedik majd, de hát természetesen már az első fogás alatt eljutottak idáig. Ramsey a konyhaajtóban állva figyelt: bizonyára boldog volt.

– Minden rendben, anyu. Charlie soha nem emelne rám kezet – mondta Rachel. Kinyilatkoztatás volt ez, mintha a férje nem ülne ugyanannál az asztalnál. Apu megfeszült, Bel érezte a levegőben. Ez különös volt. Rachel aput védi? Ez mindig Bel feladata volt. Mindig.

– Most mindenki azt hiszi, hogy szörnyeteg vagyok! – Nagyi a szalvétába fújta az orrát.

– Nem így van! – Rachel az anyja hátát simogatta. – Biztosan nagyon nehéz volt neked is ennyi éven át Charlie közelében lenni, ha így gondoltad. Megértem.

– Nos, ez nem jelentett problémát – jegyezte meg Charlie, végre magára vonva Rachel tekintetét.

– Hogy érted?

– Alig találkoztunk a szüléiddel.

Rachel arcán árnyék suhant át, valami, Bel számára érthetetlen fájdalom.

– Anyu? – kérdezte ismét, reszelősebben, mint az imént. – Nem is látogattad meg őket? A születésnapjukon sem? Évente egyszer sem?

Nagyi megérezte a változást, a veszélyt, és elhúzódott.

– Túl nehéz lett volna a szemébe néznem, hiszen azt gondoltam…

– És Annabel? – csattant fel Rachel. Nagyi összerezzent, de Rachel még nem fejezte be. – El sem tudom hinni! Annabel olyan kicsi volt még, szüksége lett volna rád! Támogatnod kellett volna őket, amíg én nem tudtam!

– Azt gondoltuk, gyilkos! – tiltakozott nagyi.

– Hát nem az! – Rachel szinte rákiáltott. – De akkor te ezek szerint úgy döntöttél, hogy a lányomat annál az embernél hagyod, aki szerinted megölt engem? Vagy mi?

– Sajnálom… gondoltam rá, hogy bíróságra megyek a gyerekfelügyelet miatt, de… – Nagyi lehajtotta a fejét, nem nézett a lánya szemébe. A köztük lévő szakadék most nagyobb volt, mint tizenhat év távlata.

Rachel részéről viszont elég érdekes amiatt felháborodni, hogy mások is magára hagyták Beit.

– Mindenki befejezte? – Jeff esetlenül a könyökét dörgölte. – Mármint az ételt.

A felszolgálók is megjelentek, hogy leszedjék a tányérokat. Az asztal mellett halk, tétova párbeszédek alakultak ki. Apu ellenőrizte, hogy nagypapának nem kell-e még hazamennie. Bármilyen mentség jó lett volna, hogy elmenjen, eltűnjön. Sherry Jeffhez beszélt, úgyhogy Bel nem tudott kihez fordulni. Lehúzta a mikrofont a gallérjáról, a szájához emelte, és belesuttogott.

– Azt hiszem, a vacsora remekül halad. Boldog családok meg minden.

Látta a sarokban álló Saba reakcióját, Ash is a fejhallgatójához kapta a kezét a kisebb kamera mögött. Köhintésbe fojtotta a nevetését, jól tette, mert Bel az ő kedvéért mondta.

Carter is magára maradt, mert Rachel és Susan nagyi továbbra is fojtott hangon veszekedtek. Carter zaklatott volt. Nem szerette a veszekedéseket, akkor sem, ha ő nem is vett részt bennük. Bel az asztal alatt bokán rúgta, közben imádkozott, hogy tényleg őt találja el, és ne Rachelt. Carter összerándult, ránézett. Az arca kisimult, halványan el is mosolyodott, de a tekintete nem derült fel.

Két hatalmas ezüst tál érkezett, teli paellával, szedőkanalakkal. Charlie megfogta az egyiket, kivett egy adagot a tányérjára, aztán csak nézte.

– Én szóltam neki – súgta oda Bel.

– Semmi baj, kicsim. Majd kiszedem a rákokat. – Szomorúan elmosolyodott. – Amúgy sincs valami nagy étvágyam.

A szemközti oldalon Rachel először Carternek adta a tálat, aki udvariasan mosolyogva kivett kétkanálnyit. Két kis halom a tányérján, borsóból és rizsből.

– Ne egyél túl sokat, drágám – figyelmeztette Sherry. – A hétvégén vizsgaelőadásod van. Ne adj indokot arra, hogy Mrs. Dunn hátrébb

tegyen az első sorból.

Carter nem felelt, de visszaadta a tálat Rachelnek, aki viszonozta a mosolyát, azonban az ő mosolya kényszeredettre, túl feszesre sikerült.

– A tánc ez, a tánc az… – jegyezte meg Jeff, miközben várta, hogy az egyik tál elérjen hozzá.

– Carternek fontos, Jeff – torkolta le Sherry. – Figyelhetnél rá egy kicsit jobban.

– Nagyon is jól figyelek – morgott Jeff. – Alig pár napja vett a hitelkártyámra valami tánchoz valót kétszáz dollárért. Mi volt az, Cár? Új dressz, vagy mi?

Carter fel sem emelte a fejét a tányérjából, úgy biccentett.

– Jeff, miért állítod középpontba? Zavarba hozod! – Sherry kikapta a tálat Bel kezéből. – Befektetés a jövőjébe.

– Egy rossz szót se szóltam! – Jeff zavartan nevetgélt. – Csak hogy ha tudtam volna, milyen drága lesz ez a sok táncolós cucc, inkább mesterbűnöző leszek a dark weben, és nem a Sport Centerbe megyek dolgozni. A vermonti barátom, Bob… ja, várjunk, vesz a kamera. Akkor mindegy.

Sherry hangosan sóhajtott, ami úgy hangzott, mintha egy ideges kígyó sziszegett volna. Félrefordult, a vállával emelt gátat maga és Jeff bácsi közé. Láthatóan az asztal minden része robbanásveszélyes volt. Az aknák mindenhol felszínre kerültek, mióta Rachel visszatért. Az ő hibája, bár Bel még nem egészen értette, miként. Feszültség vibrált a levegőben. Miért is kellett megrendezni ezt a vacsorát?

Rachelre nézett, de ő lehajtotta a fejét, hogy ne lássák a szemét. A villája hátával rajzolt utakat a paellájába. Helyes, legalább ő sem érzi jól magát.

Mindenki csak mímelte az evést, nagypapát kivéve, aki lassan, villáról villára fogyasztotta a paellát, elveszve a saját világában. Észre sem vette a körülötte zajló robbanásokat. Carter is az utolsó falatoknál

tartott, de csak azért, hogy ne kelljen beszélnie, és ne vonhassák bele semmibe.

Rachel követte Bel pillantását, aztán szó nélkül megfogta a szedőkanalat, és egy újabb adagot tett Carter tányérjára.

Sherry összerezzent, felemelte az ujját, bár a szája még tele volt – aztán letette a kezét, és nem szólt, csak sóhajtott, még élesebben, mint az imént. Mint *két* kígyó.

– Köszönöm – mondta Carter halkan, megrándult a szája széle, amikor a villát a rizsbe mélyesztette.

– Szívesen, Carter. – Rachel hangja visszhangzott a szájához emelt borospohár öblében.

Sherry is kortyolt egy hatalmasat.

– Másnak nincs melege? – Jeff a gallérját igazgatta. – Ne nyissak ki egy ablakot?

Ramsey elkerekedett szemmel, szinte transzban figyelte őket. Biztosan nagyon élvezte. Nem kellett semmit megrendeznie, sem irányítania: a vacsora önmagától vált egyre pokolibbá.

– Szóval, Charlie… – Rachel a villájára szúrt egy darab chorizót. – Carter szerint két évig volt egy barátnőd. Nekem még nem is meséltél róla. Néhány hónapig nálunk is lakott?

A mondat vége kérdésként a magasba szökött, hogy még mélyebbre bökjön. Miért mesél el Carter ilyeneket Rachelnek? Kinek az oldalán áll?

Charlie nagyot húzott a söréből.

– Még nem volt rá megfelelő alkalom, hogy elmondjam. *Kettesben* – hangsúlyozta. – Nagyon régen történt. Bel tízéves volt.

– Tizenegy – szólt közbe Bel. Rachelt nézte, közben az oldalához szorította a könyökét, hogy védje saját magát és aput is. Betárazott maró beszólásokból.

– Úgy hallom, ez a nő volt az esküdtszék vezetője a gyilkossági tárgyalásodon. – Rachel ezt igen mulatságosnak találta, a villáján egy rák egyensúlyozott.

– Csak egybeesés – tette le Charlie a sörösüveget. – Ellen meg én évekkel később találkoztunk. Ő ismert fel engem.

Ellen aranyos volt. Bel is kedvelte. És ez volt vele a baj, mert tudta, hogy ő is elmegy majd, mint idővel mindenki. Úgyhogy Bel lökte el, közölte vele, hogy nem kell új anyuka, nincs rá szüksége. A gyerekek kegyetlenek tudnak lenni, Bel pedig különösen az volt. Ellen másnap már csomagolt is.

– Azért elég furán nézhetett ki – folytatta Rachel, és ráharapott a rákra. – Azzal a nővel jársz, aki ártatlannak talált a feleséged meggyilkolásában.

– Ő legalább várt, amíg te kikerültél a képből – mormolta Sherry, és a ruhaujjába törölte a száját. Senki más nem hallotta, mindenki Charlie válaszát leste, Bel azonban, aki mellette ült, igen. A nagynénjét figyelte. Mit értett Sherry ez alatt? Hogy Rachelnek viszonya volt valakivel, mielőtt eltűnt? A média soha nem említett semmiféle kapcsolatot. Ez óriási szenzáció lett volna, nem? Egy újabb lehetséges gyanúsított. Mire gondolt Sherry?

Bel félretette a kérdést, begyűrte a csomó mellé a csaknem üres gyomrába, emészteni.

– Magányos voltam – felelte Charlie nyugodt hangon. – Évekig gyászoltalak. Mindenki azt mondogatta, hogy tovább kell lépnem. Nehéz is volt, nem is vált be, úgyhogy azt sem értem, miért kell itt és most felhánytorgatnod.

– Csak beszélgetni akarok. – A Rachel ujjai között lógó villa megkarcolta a tányért. – Vacsoránál azt szokás. Alig vagy itthon, mióta visszajöttem, úgyhogy nem igazán volt alkalmunk *kettesben* beszélgetni. – Ugyanúgy megnyomta a szót, mint korábban Charlie.

Apu az ölébe ejtette ökölbe szorított kezét, az állán ugrálni kezdett egy izom.

Bel nem tudta, mit mondjon, hogyan védje meg, mert Rachelnek igaza volt. Apu kerülte az otthonát, de mit gondolt Rachel, ez kinek a hibája?

– Talán ideje lenne befejezni – jegyezte meg Charlie, és nagypapára nézett.

– Még csak most jön a desszert. – Ramsey most először szólalt meg, a felszolgálókat is meglepve, és megakadályozta, hogy apu felugorjon.

Charlie összeszorította az állkapcsát, mintha így képes lenne végigülni a desszertet. Vagyis Bel is képes lesz rá, akármilyen kellemetlenül is érzi magát. A csomó a gyomrában egyre hízott a ki nem mondott dolgokon és célzásokon. Mire gondolt Sherry?

Elvitték a tányérját, és egy másikat tettek a helyébe. Almás pite volt, sűrű, tejszínes szósszal. Ezt is ő javasolta. Milyen játékot játszik Rachel?

– Nos, Pat! – Rachel nagypapához fordult. – Néhány hét múlva betöltőd a nyolcvanötöt. El sem hiszem. Hová repültek el az évek?

Pontosan ez a kérdés – hová repültek el az évek, Rachel?

Nagypapa csak nézett maga elé, üres tekintettel, mintha nem is hallotta volna.

– Légy szíves, ne kérdezgesd – szólalt meg Charlie. – Nem képes emlékezni. Csak felzaklatod.

– Csak a születésnapjáról kérdeztem.

– Valaki a műhelyt akarja, igaz? – nyögte ki rekedten nagypapa. – Az ügynök…

– Carter! – sziszegett a lányára Sherry.

Carter tétovázott, aztán letette a kanalát.

– Nagyon finom a szósz – mosolygott rá Rachel.

– Sherry? – értetlenkedett Jeff.

Bel gyomra egyre jobban görcsölt. Ez nem robbanás, inkább összeomlás, ami őt is maga alá temeti.

– Hol van Maria? – kérdezte nagypapa. A tekintete kiélesedett, haraggal telt meg.

– Apu… – Charlie a karjára tette a kezét. – Anyu már nem…

– Carter! – sziszegett ismét a Sherryben lakó kígyó.

– Csak eszik egy kis desszertet, Sherry – mosolygott Rachel.

– Rachel, szerintem… – Susan nagyi elakadt.

– Maria?

– Minden rendben, apu.

Bel nem bírta tovább.

– Hé! – kiáltotta túl a többieket. Minden szem rászegeződött. – Mit szólnátok egy pohárköszöntőhöz? – Felállt, a széke lába karcolta a padlót. Felvette félig üres limonádés poharát.

– Remek ötlet, csodálatos, *Bel* – lelkendezett Sherry, mintha a lánya becenevével akarna szúrni egyet Rachelen. Rachel azonban nem is figyelt rá. Ő is felvette a borospoharát, és Beire mosolygott.

Bel megvárta, hogy mindenki kézbe vegye a poharát, nagypapát kivéve, aki még mindig Mariát kereste. Körülnézett, a kamerák mögött állókra is. Magasra emelte a poharát, megszorította.

Megköszörülte a torkát.

– Amerika legelbaszottabb családjára! Egészségünkre!

HUSZONKETTŐ

Egy kortyra lenyelte a limonádéját, aztán az üres poharat a fejéhez koccantotta.

– Annabel! – Susan nagyi levegő után kapott.

– Éljen! – Yordan mosolygott, bizonyára nem értette a tószt elejét.

– Ez nem vicces. Bel, ülj le! – rótta meg apu.

– Ne beszélj vele így! – csattant fel Rachel lángoló szemmel, és fél kézzel az asztalra csapott. A borospohara felborult, vértócsát rajzolt a fehér abroszra. A vörös folyam kétfelé vált, Bel felé nyújtózott.

Nagypapa nevetésben tört ki. Sherry könnyekben.

– A vacsorának vége! – Charlie felállt, intett, hogy állítsák le a kamerákat.

– Apu? – szólt utána Bel, de Charlie már a folyosón volt. Két másodperc múlva becsapódott mögötte a bejárati ajtó is. Bel kicsit megriadt, hogy talán pont ő volt az, aki kiszekálta. Nem, Rachel volt. Erről az egészről Rachel tehet. Bel rámeredt.

– Gyere, Carter, menjünk – szipogta Sherry, megmarkolta Carter karját, és felrántotta az asztal mellől.

– Úgy volt, hogy ez egy szép este lesz… – mondta Rachel szinte csak magának. Mintha nem is lenne rajta mikrofon.

Saba Sherry és Carter után sietett, a folyosón érte utol őket. Yordan is felállt, és nagypapa tolószékének fogóiért nyúlt.

– Ne aggódjon, Yordan – sietett oda Jeff. – Majd én beültetem aput a kocsiba. Maga csak maradjon, fejezze be a desszertet. Nem kell sietni.

Azzal elgurította nagypapát a rámpával ellátott ajtó felé.

– Mehetünk, apu? – kérdezte hangosan, miközben kifelé kormányozta a széket.

Következőnek Susan nagyi távozott, de még rosszallón megcsóválta a fejét Bel felé.

– Szívesen, máskor is! – intett vissza Bel.

Rachel a konyhába ment, halkan beszélt valamit Ramsey– vel és a felszolgálókkal.

– Nagyon jó a pite – jegyezte meg Yordan zavartan. Már csak ők ketten maradtak az asztal mellett.

– A legjobb. – Bel is kiment, egyedül hagyva Yordant, holott nem is volt családtag. Ashre nézett, és intett neki, hogy jöjjön a folyosóra. Ash letette a kamerát, és három lépés távolságból követte.

Sherry és Carter már sehol sem volt, még az ajtót is nyitva hagyták maguk után.

– Hé! – Ash alig kapott levegőt. – Ez aztán…

– Ki tudsz kapcsolni? – Bel megfordult, és a saját fenekére mutatott.

– Tessék? Ó! – Ash babrált valamit a rádiós mikrofonnal, amely hátul Bel farmerjához volt erősítve, aztán feltekerte a kábelt, és leszedte a kis mikrofonfejet Bel blúzáról. Az ujja a kulcscsontjához ért. Bel megborzongott. Biztosan a huzat teszi.

– Ez aztán… – próbálkozott Ash ismét.

– Tudom. – Bel az ajkát rágta. – Csak flörtölj velem még egy kicsit, és a végén be is kell házasodnod a családba.

– Álmomban sem merném. – Ash nagyot nyelt.

– Kell egy kis friss levegő. – Bel a külvilágot jelentő sötét téglalap felé indult.

– Nekem is. Én is oxigént lélegzem. – Ash követte.

Két közvetítőkocsi még mindig a ház előtt állt, de riportereket sehol sem láttak. Odébb Jeff bácsi már beültette nagypapát a sárga kocsiba, amelyet most Yordan használt, hiszen nagypapa már nem tudott vezetni.

Jeff éppen a széket csukta össze, és az apja füléhez hajolva mondott neki valamit. Az utca túloldalán Bel látta Ms. Nelson körvonalát a nyitott ajtó sárga derengésében. Szégyenkezés nélkül kiállt nézni a műsort, és élvezte is, mint mindig.

– Erre. – Bel levezette Asht a lépcsőn, el a garázs mellett, a hátsó udvarba.

– Ez aztán… – kezdte Ash ismét.

– Tudom, tudom, most már abbahagyhatod – intette le Bel. – Figyelj, pár napja találtam még valamit.

– Mit?

– Egy régi babazoknimat. Rachel éjjeliszekrényének fiókjában. Ez két dolgot jelent. Egyrészt, hogy eldugta valahová, amikor visszatért, és így a rendőrség nem foglalta le mint bizonyítékot, másrészt, hogy emlékbe tette el a lányától, tizenhat évvel korábban, vagyis úgy látszik, mintha eleve eltervezte volna az eltűnését, hát nem?

– Mintha… – ismételte Ash. – Vagy a zokni csak nála volt, amikor elvitték. A zsebében, vagy mit tudom én. És aztán megőrizte.

Bel rámeredt.

– Csak az ördög ügyvédjét játszom – mentegetőzött Ash. – Ha bizonyítékot keresel, ez még nem elég. Olyasmi kell, amit nem lehet kimagyarázni.

Bel a fénylő konyhaablakra nézett. Rachel és Ramsey odabent beszélgetett.

– Hogy mentek a héten az interjúk? – kérdezte.

Ash megköszörülte a torkát.

– Ellentmondásoktól mentesen – válaszolta, mert tudta, mi volt a valódi kérdés. – Akkor sem változtatott a részleteken, amikor Ramsey megismételte a kérdéseket. A megfelelő helyeken törtek rá az érzések. Azt is megmondta, ha valamire nem válaszolhatott, mert a rendőrség

szerint akadályozná a nyomozást. Rólad is nagyon sokat beszélt, ami azt illeti. – Ash elhallgatott, megvakargatta a fejét, mintha sajnálná.

– Rólam?

– Hogy csak amiatt bírta ki, mert rád gondolt, és arra, hogy vissza kell jutnia hozzád. Ez volt a hajtóerő, ami életben tartotta, segítette a harcban. Hogy nagyon sokat kihagyott az életedből, de elszánta magát, hogy minden napért kárpótol.

– Baromság – sziszegte Bel, és hátat fordított az ablakban álló Rachel alakjának. – Te is érzed, hogy valami nincs rendjén, amióta visszatért, nem?

Ash odalépett mellé.

– A családban mindenki feszült egy kissé, igen – ismerte el. – De azért, gondolom, ez a helyzettel jár.

– El kell távolítanom a házból. – Ráadásul sürgősen, mert már érezte, hogy Charlie távolodik. Bel az apját választotta, mindig is őt fogja választani, úgyhogy Rachelnek mennie kell. – Ennek az az egyetlen módja, ha bebizonyítom, hogy hazudik. Ha lebuktatom. Ha egyelőre nem tudom bebizonyítani, hogy megtervezte a visszatérését, akkor másra kell összpontosítanom. Az eltűnésére.

– Nem hántásból mondom – kezdte Ash, ami elég nagy kár volt, mert Bel szeretett bántó mondatokkal csatázni, főleg vele –, de azt nem próbálta már meg több száz rendőr, szövetségi nyomozó és újságíró is? Semmit sem találtak. Ezért volt mindig is akkora rejtély az eltűnése.

Bel nem is hallgatott rá. A szeme villogott, szinte világított a sötétben.

– Mire van szükséged, ha valóban el akarsz tűnni egy időre? Pénzre – adta meg a választ saját magának, az ujján számolva.

– Méghozzá sokra, legalábbis kezdetben – értett egyet Ash. – Csakhogy Rachelnél nem volt pénz, amikor eltűnt. A tárcája veled

együtt ott maradt a kocsiban, a bankkártyái otthon voltak, és előtte hetek óta nem vett ki pénzt a számlájáról.

– Talán már régebb óta, apránként gyűjtögette – találgatott Bel –, hogy ne hívja fel magára a figyelmet. Vagy máshonnan szerezte. Valaki mástól. A következő pont: új személyazonosság?

– Új személyazonosság, új névvel – bólintott Ash. – Ha tizenhat évig szabadon akar élni, és pénzt keresni. A kinézetét is meg kellett változtatnia. Jogosítvány. Talán útlevél is, ha nem Amerikában volt. Ez mind pénzbe kerül.

– Vagyis megint csak a pénznél kötöttünk ki – bólintott Bel. – De mi más? Valaki, aki segített neki?

– Egy ok – mondta Ash sötéten.

– Tessék?

– Bel, kellett hogy legyen valami oka, amiért végigcsinálta ezt az egészet. Az emberek nem döntenek egyszerűen csak úgy, hogy eltűnnek. Motiváció kell. Egy ok. – A szó koppant, mint a jégeső. – Valamit tett, vagy ő, vagy más. Esetleg tenni készült. Valamit, ami miatt menekülnie kellett.

Bel Susan nagyira gondolt, aztán a gorhami rendőrségre és arra, hogy ez a gondolkodás hova juttatta őket. Emiatt vádolták meg aput, tévesen.

– Talán nem valami *elöl* menekült, hanem valami *felé* igyekezett.

– Hogy érted? – Ash megdörgölte tetovált alkarját, mert hűvös volt az este.

– Nem hallottad, amit Sherry mondott, amikor Rachel Ellen miatt szekálta aput? – Amikor Ash csak a fejét rázta, hozzátette: – Ő *legalább várt, amíg te kikerültél a képből.*

Ash álla leesett.

– Ezt egyáltalán nem hallottam.

– Remélem, a mikrofonok sem. Mert ez úgy hangzik, mintha…

– Mintha Sherry szerint Rachelnek viszonya lett volna valakivel, mielőtt eltűnt – fejezte be helyette Ash.

– Pontosan – bólintott Bel. – Ez már ok. – A szó most nála koppant. Ezt is átvette Ashtől. – Meg kell tudnom, kiről beszélt Sherry. Tud valamit, amit végig titokban tartott. A rendőrségnek sem mondta el, de lefogadom, hogy én ki tudom szedni belőle. Pontosan tudom, hogyan kell irányítani.

Bel az egész életét azzal töltötte, hogy megtanulja, hogyan irányítsa az embereket. Rachel és Sherry között volt valami, amit tizenhat rárakódó év temetett el. Csak meg kell találnia.

Összefűzte és megreccsentette az ujjait, közben az anyja sziluettjét nézte. Egy újabb néma ígéret a sötétben.

HUSZONHÁROM

Apu már elment, mire Bel felébredt. *Munkába mentem,* üzente, csakhogy szombat volt, úgyhogy akár azt is írhatta volna, hogy *akárhol máshol vagyok.* Bel értette.

– Elmegyek – jelentette ki, és kivette a cipőjét a nem-a-helyéről.

– Hova? – Rachel úgy ugrott fel a kanapéról, mintha ő is menni akarna.

– A barátaimmal találkozom – zárta rövidre a helyzetet Bel. – Jó lesz valami normális időtöltés – tette hozzá, hogy még egyet üssön rajta. Az előző estéről egyáltalán nem beszéltek.

– Ó! – Rachel visszaült, a lelki sebeit karba tett kézzel fedte el. Ő is tudta, hogy a „normális"-ba ő nem tartozik bele. – Akkor az egész nap az enyém. Hívj fel, ha szükséged van valamire, Anna. A fenébe! Bel. Próbálom megjegyezni, becsszó. Még csak egy hét telt el, amióta megtudtam.

Bel a mosolygósra csak nyomokban hasonlító arcot vágott.

– Szia, Rachel.

Keményebben vágta be maga mögött a bejárati ajtót, mint szükséges lett volna.

Odakint már csak egy közvetítőkocsi állt, riporter sehol. Látott azonban valami mást: Ms. Nelson háza előtt egy rendőrautó parkolt. Az ajtóban Dave Winter rendőrfőnök beszélgetett az asszonnyal, miközben egy kis füzetkébe jegyzetelt.

Bel éppen beszélni is akart Dave Winterrel. Rá akarta venni a rendőrséget, hogy dolgozzanak a visszatérési ügyön, miközben ö az

eltűnést vizsgálja meg. Ejtsék Rachelt csapdába középen. Átvágott az úton.

Ms. Nelson gyanakodva mérte végig. De miért? Ilyen közelről nem tetszik neki, vagy azt nem szereti, ha őt is nézik?

– Jó napot! – emelte fel a kezét üdvözlésképpen. – Minden rendben?

Dave a válla felett hátranézett.

– Annabel! Be akartam nézni hozzátok, miután itt végeztem. Hogy mennek a dolgok? Minden szépen alakul?

– Ó, persze. – Bel zsebre tette a kezét. – Rachel igazi otthonra talált nálunk.

– Az jó. – Dave a tolla végét rágta. – Ms. Nelson éppen azt ecsetelte, hogy látott valakit az utcán, aki a házatokat figyelte. Tegnap késő este.

– Ott állt! – mutatott előre Ms. Nelson, elszabaduló szürke hajszálai felborzolódtak a szélben. – Az alatt a fa alatt. Hajnali négykor láttam, amikor kiengedtem a macskát. A héten már nem először fordult elő. Baseballsapkát viselt, hogy elrejtse az arcát.

– Köszönöm, Ms. Nelson – találta meg Dave a legudvariasabb módját, hogy belefojtsa a szót. – Annabel, te nem láttál egy hasonló alakot a házatok körül?

– Dehogynem, rengeteget. Riporternek hívják őket. Ott van a kocsijuk – intett a járdaszegély felé. – Ma először nem látom őket sehol.

– Nem, nem közéjük tartozott – rázta a fejét Ms. Nelson. – Órákig állt ott, és a házat nézte.

– Rendben, Ms. Nelson. – Dave becsukta a jegyzetfüzetet. – Mi lenne, ha bemenne, és készítene egy kávét? Azonnal megyek én is, és felveszem a bejelentést, rendben?

– Csak koffeinmentes kávém van – jegyezte meg az asszony, de bement, és az ajtót is becsukta.

– Koffeinmentes – morogta Dave, odébb lépve a járdán. – De komolyan, nem láttál gyanús alakokat a ház körül?

Ó, csak azt az egy nőt, aki most bent lakik.

– Senkit – vágta rá Bel.

– Mert az a férfi még mindig szabadlábon van. És amíg el nem kapjuk, veszélyt jelent Rachelre és a családodra.

Dave nem tudta, hogy a veszély már bejutott a házba. Az a férfi nem is létezik. Egy másik azonban igen, és Bel már nekilátott, hogy kitalálja, ki ő.

– Sajnálom, semmit sem láttam – ismételte. – Jut eszembe, megvannak már a DNS-teszt eredményei? Egészen biztosan ő Rachel Price?

Dave felnevetett, de a hang a torkán akadt, amikor meglátta Bel arcát.

– Bocs, azt hittem, viccelsz. Igen, igen, megvan az eredmény. Száz százalékig biztos. De ezt már úgyis tudtad, nem?

– Persze, hogyne, csak vicc volt. – Bel a rendőr pisztolyát nézte, és felemelte a kezét. – A zacskó meglett azóta? A lancasteri úton, ahol a férfi hagyta?

– Aha. – Dave megvakarta a fejét. – Ott volt, éppen, ahol Rachel mondta.

Bassza meg.

– Valami nyom?

Dave elgondolkodott.

– Rachel DNS-e rajta volt, de ezen kívül más nyomot nem találtunk. Semmi nem vezet a férfihoz, aki elrabolta.

Persze, hiszen a nem létező embereknek DNS-e sincs. Dave félreértette Bel csalódottságát, azt hitte, fél.

– Ne aggódj – nyugtatgatta. – Minden követ megmozgatunk, hogy megtaláljuk ezt a férfit. Kerestetjük a rendszámtáblákat is. Valami nyomot mindenképpen találunk.

– És mi van Rachel ruháival? – kérdezte Bel. A rendőrség semmi hasznára sem lesz, ha végig egy olyan férfit keresnek, akit nem találhatnak meg.

– Azokon is csak Rachel DNS-ét találtuk meg. És persze a tiédet. Amikor találkoztatok.

– De nem volt a ruhákban címke? Nem lehet kideríteni, honnan származnak?

Dave értetlenül ráncolta a homlokát.

– Attól tartok, azok már régen nincsenek ott. Nagyon régiek, viseltesek azok a holmik. A legtöbbször ezeket hordta, miután eltűnt. Már nem emlékezett, hol vette őket.

Ismét csak bassza meg. A címkék természetesen hiányoznak, igaz? Nyilván azért, mert Rachel a cuccokat a Baa-Baa-Boutique-ban vette, alig pár hónapja. Határozottan alapos tervvel készült a visszatérésére, minden apró részletre gondot fordított. Ha valahol hibát követett el, az az eltűnése körül lesz. Annak a megtervezésére kevesebb ideje lehetett.

Értelmetlen társalgás volt. Rachel a kisujja köré csavarta a rendőrfőnököt. Semmi gond, erre Bel is képes.

– Most rohannom kell – mondta, és rohant is, hogy minél messzebb kerüljön tőle. Elfutott a 30-as és 28-as ház előtt, akkor vágott át újra a páratlan oldalra. Még negyven másodpercébe telt, hogy elérje a 19-est, Jeff és Sherry házát, amely alul türkizkék volt, a felső szint fehér, de még a zsalukat is befestették. Becsengetett, ahogy mindig is szokott: a „Baby Shark” ritmusára, bár senkit sem idegesített fel vele.

– Bel, ez idegesítő – nyitott neki ajtót Sherry. Fésületlen volt, fáradt arcán nem viselt sminket az előző este kamerakész festékrétegei után. – Egy óra múlva viszem Cartert balettra.

– Akkor bőven van idő, hogy a kedvenc unokahúgod meglátogasson. – Bel elnyomakodott mellette, és a konyha felé fordult.

– Két pillanat! – kiáltott le Carter fentről.

– Csak nyugodtan! – kiabált vissza Bel, és komolyan is gondolta. Nem volt benne biztos, hogy Sherry ugyanúgy megnyílna Carter társaságában, mint kettesben, de nehéz volt olyan időpontot találni, amikor Sherry otthon van, Carter azonban nem. Sherry általában mindenhova követte a lányát, bár neki nem kellett tizenhat évet bepótolnia.

Bel a hűtőhöz lépett. Egy spongyabobos mágnes alá szorítva egy balerinaruhás kislány régi képe díszelgett rajta. Sherry volt az, nem Carter: össze sem lehetett téveszteni őket. Kivett egy diétás kólát.

– Szóval… sokat beszélgettél az anyukáddal tegnap este óta? – Sherry az ajtófélfának dőlt.

– Nem igazán. – Bel felszürcsölte a dobozból kitörő habot.

– Hallgatag volt a reggelinél. Apu megint korán elment.

Sherry biccentett, Beinek azonban ennél több kellett.

– A tegnap este mindenesetre *érdekes* volt – mosolygott, még a szemöldökét is felvonta, hogy Sherry megértse: egy oldalon állnak.

– Az – bólintott Sherry, ismét sziszegve ejtette a szót. – Aligha ez volt a legjobb ötlet. Túl korai. Az érzelmek mindig magasba csapnak, hát nem? Az isten tudja, hogy érezheted magad abban a házban, és mégsem bírsz lépni semerre.

Nos, isten nem tudta, Carter és Ash azonban igen.

– Aha – helyeselt. – Nagyon *érdekes* volt – ismételte.

– Mivolt érdekes? – Carter jelent meg az ajtóban, becsusszant az anyja mellett, és kinyújtotta a kezét a kóláért. Bel átadta neki.

– Az egész. – Bel bosszankodott, elpocsékolta a Carter– mentes időt. – Mióta csak visszajött.

– Nagyon igyekszik – válaszolta Carter halkan, de az ujjai alatt megroppant a doboz. – Szerintem a többiek is próbálkozhatnának.

– Úgy is van, drágám – húzta ki magát Sherry. – De nem ilyen egyszerű semmi, ha valaki tizenhat évre eltűnik. Rachel eltűnése nem

csak róla szólt. Mindenki mást is megrázott körülötte. Nem csoda, ha…

– Feszült a helyzet? – sietett a segítségére Bel.

– Igen. Össze kell hangolódni.

Már megint ugyanez?

– Hát akkor is… – Cartert az ajtócsengő szakította félbe: valaki hosszan, egyenletesen nyomta. Carter Bel kezébe nyomta a kólásdobozt. – Megjött a csomagom! – Azzal még az anyja előtt kiviharzott a konyhából. – Táncolós holmik! – kiáltotta vissza, és feltépte az ajtót.

Halk mormolás.

– Igen, köszönöm, én vagyok – válaszolta Carter tisztán érthetően, aztán ismét becsukódott az ajtó. – Csak elpakolom ezeket! – szólt be a konyhába, és felszaladt a lépcsőn.

Tökéletes. Bel végre irányíthatja a beszélgetést, és nyomást gyakorolhat a leggyengébb pontokra.

– Carter mindig a legjobbat keresi az emberekben – mondta, mert azt akarta, hogy Sherry értse: Rachelben szerinte semmi jó nincs. Tudta, hogy a nagynénje zaklatott volt tegnap este, mert Rachel Cartert használta fel, hogy odaszúrjon neki néhányat. Habár valójában kit is akart Rachel felzaklatni? Sherryt vagy Beit?

– Úgy van – sóhajtott Sherry. A tekintete, és vele együtt a gondolatai is, a mennyezet felé rebbentek.

– Tudod, nem hiszem, hogy apu boldog – nyomult egy kicsit jobban Bel.

– Nem? – Sherry szeme visszavillant rá.

– Nem igazán. Szerintem kicsit bonyolultabb annál a dolog, mint hogy ott folytassák, ahol tizenhat évvel ezelőtt abbahagyták.

– Hát… – Sherry kerülgetett valamit, ezt Bel látta a szája rándulásából. Majdnem ki is mondta. Gyerünk, Sherry néni. Még egy kis noszogatás.

A tárgyra tért, hiszen nem tudhatta, meddig lesznek kettesben.

– Sherry, azt hiszem, egy oldalon állunk. Apuén. Mindketten azt szeretnénk, ha boldog lenne, nem igaz?

– De, igaz – visszhangozta Sherry, de gyanakodva pislogott Beire.

– Hallottam, mit mondtál tegnap este a védelmében.

– Remélem, nem került rá a felvételre! – kapta a szája elé a kezét Sherry. – Nem kellett volna kimondanom.

– Dehogynem. – Bel közelebb lépett, lehalkította a hangját. – Úgy hangzott, mintha szerinted Rachel találkozgatott volna valakivel, mielőtt eltűnt.

Ez nem noszogatás volt, hanem taszítás. Sherry elnézett mögé.

– Kérlek, Sherry! – Bel ismét előrelépett. – Már nem vagyok kétéves. A családomról van szó. Támogatni akarom aput, mert szüksége van rám. Hogyan ismerhetném ki Rachelt, ha az emberek titkolóznak előttem? Meg akarom érteni.

Sherry sóhajtott, de ez már nem volt sziszegésre emlékeztető.

– Nem tudok semmit biztosan. Csak láttam valamit. Volt egy olyan érzésem. Még akkor.

– Mit láttál? – Bel hátralépett, most, hogy feltörte Sherryt, inkább teret adott neki, hadd beszéljen.

A nagynénje arca azonnal megváltozott, suttogóra fogta a hangját is. Sherry imádott pletykálni, még a szeme sem volt képes titkot tartani: valahányszor pislogott, el is árulta őket.

– Volt az a pasas. Barátok voltak, vagyis hát Rachel azt mondta, hogy csak barátok. A pasi egyértelműen többet akart, komolyan, olyan volt, mint valami szerelmes kiskutya. Láttam is őket együtt, talán néhány nappal Rachel eltűnése előtt. A havon át sétáltak az iskolától a pasas kocsijáig. Ha engem kérdezel, elég bensőséges jelenet volt, mintha már átléptek volna egy vonalon. Mást nem láttam.

– Ki volt az?

– Hát éppen erről van szó! – szisszent Sherry. Egyre jobban élvezte a helyzetet. – Ezért nem tudtam soha szabadulni a gondolattól, hogy nem ő ölte-e meg. Nemcsak barátok voltak, nemcsak a munkában találkoztak mindennap, de ráadásul ő volt az, aki először odaért az eltűnése után. Ő talált meg téged.

– Mr. Tripp? – Bel lélegzete elakadt, a torka meg hirtelen kiszáradt. Ez megint csak árulásnak érződött. Megjelent előtte a tanár, ritkuló vörös hajával és teknőckeretes szemüvegével, és megkérdezte: *Hogy van az anyukád?* Micsoda egy rohadt vicc, hiszen nyilván többet tudott Rachelről, mint maga Bel.

– De miért nem mondtál soha semmit? Nem szóltál a rendőrségnek sem róla? Biztosan rákérdeztek az ilyenekre is, nem?

Sherry kissé felháborodva nekidőlt a hűtőnek.

– A rendőrség már kihallgatta őt is. Persze hogy megtették, hiszen az ujjlenyomatai mindenhol ott voltak a helyszínen, miután megtalált. Tisztázta magát.

– De mégis! – erősködött Bel. Nem kellett volna nekik is elmondanod?

– Bel, drágám, néha a hallgatás arany. Gondold csak át.

Bel megpróbálta, de nem jutott semmire.

Sherry sóhajtott.

– Ha elmondom a rendőrségnek, mit gondolok Julián Trippről, azzal csak a családnak okozok fájdalmat. És az apádnak. További okot szolgáltatok a rendőrségnek, hogy Charlie-ra gyanakodjanak. Már így is gyanakodtak, és nem akartam lehetséges indokot adni a kezükbe, amiért megölhette Rachelt. A család az első. Mindig.

– A család az első – ismételte Bel. Hálát érzett, amiért Sherry első gondolata Charlie védelme volt. Ő is ezzel próbálkozott éppen.

– Ráadásul már nincs is jelentősége, nem számít – folytatta Sherry. – Egyértelmű, hogy Julián Tripp nem ölte meg. Nem ölték meg.

Ebben viszont Sherry néni tévedett: igenis számított. Mr. Tripp talán nem ölte meg Rachelt, de akkor is részese lehetett a helyzetnek valami más módon. Talán Rachel miatta játszotta el az eltűnését, esetleg éppen ő segített benne, és végig titkolta. Akárhogy is, Bel biztosra vette, hogy Mr. Tripp a kulcs Rachel hazugságainak felgöngyölítésében.

Ha szeretnél valakivel beszélgetni, Bel, ugye tudod, hogy engem mindig megtalálsz?, mondta Mr. Tripp korábban.

Nos, úgy néz ki, nagyon is szeretne beszélgetni. És Mr. Tripp pechjére, tudta is, hol lakik.

HUSZONNÉGY

– Ezt elismételnéd?

– Most komolyan? Magamban beszéltem? – Bel magasra vonta a szemöldökét, úgy nézett Ashre, aki skót kockás trapéznadrágjában és fordított baseballsapkában lépdelt mellette az utcán. – Nálad szarabb segítője még egyetlen hősnek sem volt.

Ash féloldalas mosollyal rázta a fejét.

– Én vettem, de a kamera nem. Ramsey azt mondta, hogy ha ez lesz a program, hogy így elmászkálunk, Rachelről beszélgetünk, nyomozgatunk, akkor fel is vehetném. Mármint ha ez nem kizsákmányolás. – Furán jött a szájára a szó, csettintett utána a nyelvével, és felemelte a kézikamerát.

– Az egész dokumentumfilm kizsákmányolás – vont vállat Bel, és letért egy mellékútra. – De nem zsákmányolhatsz ki, ha közben én is kizsákmányollak téged.

– Hát jó. – Ash kissé bizonytalanul pislogott rá. – Csak jó munkát akarok végezni. Ramsey most rám van utalva, minthogy te meg bennem bízol.

– Nem bízom benned – csattant fel Bel.

– Azt hiszem, egy kicsit mégis.

– Nem.

– Egy hangyányit?

– Nem.

– Egy morzsányit?

– Annyit sem.

– Hát, akkor is te jöttél ma értem – felelte Ash, de belepirult. A sapkája pántja alól kikandikált egy göndör tincs.

– Csak azért, mert kell a kamera. Esetleges bizonyítéknak. – Bel is mosolygott, de édesebben, mérgezően. – Nem bízom benned, nem kedvellek, és egészen biztosan nincsen rád szükségem. – Ash összerezzent, Bel célba talált. – De a segítséged jól jön, és te meg Ramsey nagyszerű filmet akartok csinálni, vagy nem?

– Dehogynem…

– Jó, akkor ez túl is van tárgyalva – közölte Bel fensőbbségesen. – Elindíthatod a felvételt.

Ash szája megint arra a különös félmosolyra húzódott. Ez komoly? Még mindig mosolyog, ezek után? Beteg?

A fiú Beire szegezte a kamerát, kihajtotta a képkeresőt, és megnyomta a felvétel gombot. A kamera sípolt egyet.

– Mit akarsz, mit mondjak? – Bel gyorsabban kezdett lépkedni.

– Foglald össze nekünk, mi történt, mit érzel. Mik a céljaid – kérte Ash. Csak szerény utánzata volt Ramsey-nek.

– Rachel eltűnését vizsgáljuk. Nem az igazat mondja arról, ami történt vele. Azt hiszem, mindkettőt kitervelte, az eltűnését és a visszatérését is. A tegnap esti családi vacsorán, ami egyébként remekül sikerült, kicsit sem volt kínos, Sherry nagynéném célzott rá, hogy Rachelnek valamiféle kapcsolata lehetett, mielőtt eltűnt.

A házakkal szegélyezett utcán borzongtak a fák levelei, titkokat suttogtak egymásnak és a szélnek.

– Erről senki sem sejtett semmit – folytatta Bel. Szinte kifulladt így, hogy menet közben beszélt. – Ma reggel meglátogattam Sherryt, és elárulta, hogy Julián Trippre gondolt. Tanár az iskolámban, és ő az, aki megtalált az autóban tizenhat évvel korábban. Ő meg Rachel kollégák voltak, barátok, de talán ennél több is volt köztük. Sherry úgy látta, meglehetősen bensőséges párost alkottak, és Rachel beszállt Mr. Tripp

kocsijába pár nappal az eltűnése előtt. Úgyhogy most úton vagyunk hozzá, hogy kikérdezzük az esetről.

Ash bólintott, jelezve, hogy csak folytassa.

– És hogy mi a célom? – kérdezte Bel. – Az a célom, hogy kiderítsem, mi a kibaszott igazság, és kikergessem a csalót a házamból. Elég ennyi?

Ash nagyot nyelt, a képkeresőben látható Belről az igazira nézett.

– Igen, ez határozottan elég.

Bel felemelte a kezét, és eljátszotta, hogy a magasba emeli a győzelmi trófeát.

– Viszont Mr. Tripp nyilvánvalóan nem tűnt el – jegyezte meg Ash. – Vagyis nem arról van szó, hogy együtt szöktek meg, vagy ilyesmi.

– Azta, köszi, Sherlock! – Bel megfeledkezett a trófeáról, és tapsolni kezdett. – De attól még lehet ő az ok, amiért Rachel elment, vagy segíthetett neki. Biztosan tud valamit. Muszáj neki. Az a háza, a sor végén – intett a szemével.

Ash odafordította a kamerát, majd vissza Beire.

– Egyébként honnan tudod, hol lakik a tanárod?

– Néhány éve garázsvásárt tartott. Sammel mentem el, a barátnőmmel. – Onnan is ellopott valamit, de már arra sem emlékezett, mit. Ahogy arra sem emlékezett, milyen volt, amikor Sam megnevettette.

A ház előtti udvar gazos volt, elhanyagolt, a postaláda berozsdált. Szomorú látványt nyújtott. Ash leeresztette a kamerát, úgy követte Beit az ajtóhoz.

– Mit csinálsz? – Bel pattintott az ujjával. – Vedd folyamatosan.

– Nem lehet. – Ash láthatóan Bel és a kamera között dilemmázott. – Először bele kell egyeznie. Aláírni a papírt.

– Már adott egy interjút. Biztosra veszem, hogy boldogan megismétli. Csak forgass.

– Csak forgass – ismételte gunyorosan Ash, és ismét felemelte a kamerát. – Szeretném rögzíteni Ramsey számára – suttogta bele a mikrofonba –, hogy az akaratom ellenére, kényszerből cselekszem. Arra az esetre, ha valami félremegy, és beperelnek minket. De a te ötleted volt, úgyhogy…

Bel rávillantotta a szemét, aztán bekopogott. Hat éles, sürgető koppanás. Ash a hetedik előtt elkapta a kezét.

– Elég! – förmedt rá. – Miért nem tudsz semmit kedvesen csinálni?

Bentről fojtott köhögés, lánc zörrenése hallatszott, aztán résnyire kitárult az ajtó, és megjelent Mr. Tripp szürke arca. A szemét lesütötte, a szemüvegén visszatükröződött a nap fénye.

– Még nincs meg… – kezdte, de félbeszakította magát, látva, ki áll a küszöbén. – Nahát! – Óvatos mosoly ült ki az arcára, és kinyitotta az ajtót. A feje után a nyaka és a válla is megjelent. Kopott, sárga pólót viselt, szürke melegítővel, a kezét zsebre dugta. – Miért jöttél, Bel? – kérdezte, az ádámcsutkája fel-le járt. – Gond van? Rachel jól van?

– Ó, kiválóan – mosolygott rá Bel, kivillantva a fogait. A tekintete a benti folyosóra vándorolt. A szőnyegen, Mr. Tripp meztelen lába alatt, sötét folt éktelenkedett, odébb embermagas toronyba halmozott kartondobozok álltak, mind üres, horpadt sörösdobozokkal tele.

Mr. Tripp észrevette, hogy Bel mit néz, és megmarkolta az ajtót, hogy elzárja a belátást.

– Azon gondolkodtunk, hogy leforgathatnánk-e magával egy másik beszélgetést is, a dokumentumfilmbe – kezdte Bel. – Most, hogy Rachel visszatért, mindenkit újra megkérdezünk, nem igaz, Ash?

– Per… persze – bökte ki Ash, és a könyökével megbökte Bel karját.

– Most nem igazán van időm – felelte Mr. Tripp. Állott pia-szag terjengett körülötte. Hirtelen értelmet nyert örökké karikás szeme, szürke bőre. Bel eddig nem figyelt rá annyira, hogy észrevegye a jeleket.

– Dehogynem. Csak pár perc.

Mr. Tripp egy ujjal megtörölte a szemüvege lencséit.

– Éppen indulni készültem.

– Nem úgy néz ki – hajtotta oldalra a fejét Bel. – Ráadásul az emberek furcsállni fogják, hogy amíg mindenki halottnak hitte Rachelt, szívesen nyilatkozott, de amint kiderült, hogy él, nem annyira. Mintha boldog lett volna, hogy halott, vagy valami – nevetett.

Mr. Tripp pislogott, a szemüvege felnagyította a szemét.

– Nem erről van…

– Szóval akkor: mit érzett, amikor megtudta, hogy Rachel Price visszatért a halálból? – Bel összetámasztotta az ujjait, ahogy néha Ramsey-től látta.

Mr. Tripp a kamerát nézte, aztán ismét pislogott, végül lesimította a haját.

– Nos, én is megdöbbentem, mint az egész világ. Azt gondoltam, hogy biztosan tévedés történt, ez nem lehet ugyanaz a nő. Aztán amikor néhány nappal később találkoztam Rachellel az iskolában… boldog voltam. Boldoggá tett, hogy életben van. Nem hittem, hogy lehetséges. Dehát ez mutatja, hogy néha a tragédiák után szerencsés fordulatot is vehet a jó emberek sorsa.

A jó emberek nem szervezik meg a saját eltűnésüket, és nem teszik pokollá a családjuk életét.

– Milyen közeli kapcsolatban állt Rachellel, mielőtt eltűnt volna? – Bel nagyon is tudatában volt Ash jelenlétének a háta mögött. – A munkán kívül is találkoztak?

Mr. Tripp szemüvege lecsúszott az orrán.

– Nem igazán. Kollégám volt, és szerettem barátomként gondolni rá, de az iskolán kívül nem találkoztunk.

– Tényleg? *Közvetlenül* az iskolán kívül sem?

– Hogy érted?

– Nem fordult elő, hogy hazavitte Rachelt munka után? A kocsiban nem beszélgettek?

Mr. Tripp a fogát szívta.

– Nem – felelte végül. – Sosem ült a kocsimban.

Hazug.

– Ez különös. – Bel lassan fújta ki a levegőt. – Sherry nagynéném látta Rachelt beszállni a maga kocsijába, néhány nappal azelőtt, hogy eltűnt.

– Biztosan téved.

– Vagy maga hazudik – mosolygott rá Bel. – Hát nem gyanús? Maga az első, aki odaér, ahonnan Rachel eltűnt, aki megtalál. Az ujjlenyomatai mindenhol ott voltak. Azért, mert előtte segített Rachelnek eltűnni? Azt is tudja, hol volt ez alatt az idő alatt? Még mindig szerelmes belé?

Ash megfeszült. Mr. Tripp arckifejezése megváltozott. Az állkapcsát előretolta, a szemöldökét összehúzta, a tekintete elsötétült.

Bel harcra készen várt. Mr. Tripp tudhatná, hogy az egész életét harcban töltötte.

– Hétfőn reggel találkozunk, Annabel – préselte ki a tanár a fogai közül. Fenyegetésnek hangzott. Azzal hátralépett, még egy pillantást vetett a kamerára, és bevágta előttük az ajtót, ami akkorát szólt, mint egy mennydörgés a vihar előtti csöndben.

HUSZONÖT

– Egész nap elmászkáltál – jegyezte meg apu. A foteljében ült, a sörösüvegét a vállán egyensúlyozta.

– Te is – közölte Bel.

– Bolondokháza van a műhelyben. – Charlie nem vette le a szemét a tévéről.

Nos, itthon is.

– Történt ma valami?

Bel megakadt. Hogy érti ezt apu? Sok minden történt, de semmi olyan, amiről neki tudni kellene.

– Nem igazán… – kezdte.

– Eltört a bögre. – Charlie végre ránézett. – A kedvencem.

– A mikulásos?

– Ki kellett dobnom. Ti törtétek el?

Beinek nem tetszett, hogy csak így egy kalap alá veszi Rachellel. Csakhogy tényleg ő ivott reggel a bögréből: Rachel kávét csinált neki, és még mindig nem tanulta meg, hogy a mikulásos bögre apué. Bel törte el? Nem emlékezett, csak felhörpintette a kávét, igyekezett mihamarabb otthagyni Rachelt. Már csinált ilyeneket korábban, amikor figyelmetlen vagy feledékeny volt. De mi van, ha Rachel *tudta,* hogy az Charlie kedvenc bögréje, és szándékosan törte el, hogy ezzel Is egy kicsit eltávolítsa?

– Nem tudom, apu, sajnálom – ült le. – Szerzek neked egy másikat.

– Nem számít.

De számított.

– Beszélnem kell veled valamiről. – Charlie a távirányítóért nyúlt, és leállította a lejátszást. – Most hívott az igazgatód. Azt mondta, elmentél ma az egyik tanárodhoz, Mr. Tripphez. Állítólag zaklattad.

Bel szeme elsötétült, a gyomra összeszorult.

– Kibaszott besúgó – köpte. A lelki szemei előtt már látta saját magát Mr. Tripp szemüvegén taposni.

– Állítólag furcsa kérdéseket tettél fel Rachelről. Mi folyik itt, kicsim? – kérdezte Charlie az ölébe ejtett kézzel.

Lebukott.

De nem baj. A bizonyítékai nem elég erősek a rendőrségnek, de apunak azok lesznek. Apu mindig az ő oldalán állt. Bel a lépcső felé pillantott.

– Hol van Rachel?

– Fürdik.

Bel szorosan összefonta az ujjait, és halkan belekezdett.

– Azt hiszem, Rachel hazudik, apu. Az egészről. – Charlie kihúzta magát, megreccsent alatta a szék. – Az eltűnéséről, a feltűnéséről. Megtervezte mindkettőt. Nem hiszem, hogy valaha is elrabolták volna. A története már eleve nem állt össze. Olyanokról tud, amikről nem tudhatna, ha az elmúlt tizenhat évet egy pincében töltötte bezárva. Néhány hónapja North Conwayben járt, teljesen szabadon. Ruhákat vett, olyanokat, mint amilyenekben eltűnt. Az egész előre ki volt tervelve. Szerintem Mr. Tripp tud valamit. Rachel hazudik, apu, és nem tudom, mit akar, de meg kell tudnunk, mi történt valójában, hogy…

– Ennyi elég, Bel. – Apu gyengéden, de határozottan félbeszakította. – Ezt már megbeszéltük. Rachel nem hazudik.

– De…

– Nem akarok erről hallani. – Charlie az üveg címkéjének szélét babrálta. – Az igazat mondja arról, ami történt vele. Természetesen igazat mond. Különben hogyan maradhatott volna olyan sokáig távol? –

Szigorú tekintettel rántott egyet a címkén, mire annak a fele leszakadt. – Bízz bennem, jobban ismerem nálad. Hiszek neki, érted, kicsim? Ez neked is legyen elég. Azt akarom, hogy ne foglalkozz ezzel többet. Kérlek.

Bel úgy érezte, mintha ököllel gyomron vágták volna. Apunak az ő oldalán kellene állnia. Hogy lehet, hogy nem látja?

– Te is tudod, hogy valami nincs rendjén – próbálta újra, kétségbeesve. – Te sem vagy a régi, mióta visszajött, kerülöd a házat, állandóan dolgozni jársz. Alig látlak!

Apu sóhajtott.

– Csak bonyolult ez a helyzet. A való élet sokszor az, kicsim. Még csak egy hét telt el, ennél több kell, hogy hozzászokj egy ilyen sorsfordító dologhoz. Nekem is, és neked is. Kérlek, Bel, hagyd ezt abba. Csak rontasz a helyzeten. Megígéred?

Bel már tett egy ígéretet: hogy megszabadul Racheltől, és visszahozza az életüket, mielőtt újra feltűnt volna. Amikor még mindketten boldogok voltak. Az apját választotta. Ő volt az állandóság az életében, aki sosem fogja elhagyni. Mindig őt választotta volna. Charlie azonban nem választásra kérte, hanem arra, hogy hagyja abba, törődjön bele, fogadja el Rachelt, tegyen egy új ígéretet.

Talán képesek lesznek majd együtt létezni a házban.

Muszáj lesz megpróbálnia, mert apu kérte. Apu hitt Rachelnek, és ez neki is elég kell hogy legyen.

Elégnek kell lennie.

Kifutott belőle az erő.

– Rendben – felelte halkan. – Megígérem.

Apu rámosolygott, szomorú köszöntésre emelte a sörét.

– Wheeler igazgató szerint valaki más is volt veled a stábból.

– Aha. Ash. A segédoperatőr.

Apu köhintett.

– Óvatos lennék vele. A legérdekesebb történetet keresik, mindenből szenzációt akarnak kreálni, és minket használnak fel erre. Feszült helyzeteket teremtenek, hogy a kamera előtt reagáljunk rájuk. Manipulálni akarnak, kicsim, erről szól ez az egész Rachel-ügy. Azt hiszem, a legjobb lesz, ha nem találkozol vele többet kettesben.

– Azt hiszem, igazad van – sóhajtott Bel. Apunak mindig igaza van. Ash különben is kezdett túl közel kerülni hozzá. Bizonyára megvolt az oka, hogy csak ő hitt neki Rachel dolgában, nem?

– Csak meg akarlak védeni – tette hozzá apu, és a távirányítóért nyúlt. Az ujja már a gomb fölött volt, amikor Bel sietve megszólalt.

– Csinálhatnánk holnap valamit? – hadarta, mielőtt Charlie megnyomhatta volna. – Te meg én. Meg gondolom, Rachel is. Mi hárman. Talán kirándulni, vagy valami? Hiányzol.

Apu nem tudhatja, de ezt volt a legnehezebb kimondania. Lemeztelenítette a lelkét, kitárta a bordáit, felkínálta védtelen szívét. Próbálkozott.

– Hát persze, kicsim – válaszolta apu ellágyulva. – Amit csak szeretnél.

Odafent kinyílt a fürdő ajtaja, aztán Rachel halk léptei surrantak a szőnyegen. Ők idelent, ő odafent. Hallott vajon bármit abból, amit Bel mondott róla? Hallgatózott is talán? Lehet, hogy…

Nem, elég. Engedd el.

Bel őszintén megpróbálta elengedni, elnyomni a gyomrából felkígyózó rossz érzést.

Visszafojtotta a lélegzetét, várt, fülelt. És hallotta is, ahogy a vendégszoba ajtaján két halk kattanással elfordul a zár. Rachel bezárkózott.

HUSZONHAT

Bel felriadt. Valami keményet érzett a szájában. A kora reggeli fényben egy arc lebegett fölötte.

Pislogott. A másik alak is.

Bel prüszkölve igyekezett kidörzsölni az álmot a szeméből.

– Helló, álomszuszék! – Carter ült az ágyon, Bel teste a matrac bemélyedése felé gurult.

– Azt hittem, hogy Rachel vagy, baszd meg! – Bel a mellkasára szorította a kezét, hogy a helyére rakja az imént kiugrott szívét. – Belenyúltál a számba? – folytatta, és kiszáradt nyelvével a fogait tapogatta.

– Te is állandóan bökdösöl – felelte Carter, és hátat fordított neki.

– De nem kotorászok a szádban, amíg alszol, te rémség! – rúgott bele Bel a paplanon keresztül, nem túl keményen. – Szerintem rossz hatással vagyok rád.

– Kétszer is a neveden szólítottalak, és nem ébredtél fel, úgyhogy drasztikusabb eszközökhöz kellett folyamodnom.

– Majd adok én neked drasztikus eszközöket! – Bel addig rugdosta, immár két lábbal, hogy Carter végül lecsúszott az ágyról. Amikor felállt, sárga hátizsákja pántját fogta, bár a táska a földön maradt.

– Milyen volt a tegnapi balett? – kérdezte Bel, és lófarokba fogta szanaszét szálló haját.

– Oké – jelentette ki Carter élesen, elvágva a témát. – Gondoltam, lóghatnánk ma együtt. Az anyám megőrjít. – Carternek fogalma sem volt róla, mit jelent valójában, amit mondott. – Süthetnénk sütit

Rachellel, vagy valami – folytatta Carter. – Vagy moziba is mehetünk. Csak szórakoztass, kérlek.

Bel kilendítette a lábát az ágyból.

– Apuval kirándulni akartunk. Ha akarsz, velünk jöhetsz. – Felszedte az ágy mellett heverő gyűrött kapucnis pulóvert, és felvette. – Amúgy lent van?

– Nem láttam. – Carter felállt, kifelé indult. – Rachel viszont lent van. Azt mondta, lehet, hogy megpróbál palacsintát sütni.

– Ez vészjóslóan hangzik.

– Bel! – Carter oldalba könyökölte.

Együtt mentek le a lépcsőn: Bel maga előtt tolta Cartert, mint egy pajzsot, amikor beléptek a konyhába. A tűzhely felől sistergés hallatszott.

– Jó reggelt, An… hah, Bel! Már majdnem megvolt! – Rachel óvatosan a vastag palacsinta széle alá nyúlt, aztán felnézett, és rájuk mosolygott. Fáradtnak tűnt, a szeme alatt fekete karikák ültek, mintha a zár az ajtaján nem használna, és még mindig nem tudna aludni.

– Jó reggelt. – Bel megreccsentette a nyakát. Ő aztán nagyon mélyen aludt.

– A kávé kész van, tölts magadnak – felelte Rachel. – Carter, te is kérsz palacsintát?

– Igen, Rachel, köszönöm – mosolygott Carter, és leült az asztalhoz. A mosolya azonban gyorsan le is hervadt. – Mármint ha nem gond.

– Dehogy gond! A tiéd lehet a legelső – vágta rá Rachel, és a palacsintákat egy tányérra csúsztatta.

– Apu hol van? – kérdezte Bel, miközben kávét töltött a kedvenc bögréjébe. Fehér alapon egy sárga B betű. *B,* mint *Bel,* nem pedig A, mint *Anna.*

– Még nem láttam. – Rachel visszafordult a serpenyőhöz, és újabb adag tésztát öntött bele.

– Itthon van?

– Nem hiszem.

Bel meg Rachelnek nem hitt.

– Apu? – kiáltotta, kilépve a konyhából a lépcsőhöz. – Apu? – ismételte meg felfelé is.

Semmi.

– Nincs itt. – Bel visszament a konyhába. Rachel átadott neki egy tányért, rajta három csokidarabos palacsintával.

Talán elment szendvicsekért, a kiránduláshoz. Bel leült, és előhúzta a telefonját a pulóvere zsebéből. Charlie nem üzent. Ash viszont igen. *Szólj, ha akarsz ma csinálni valamit.* Nem kellett volna megadnia neki a számát, ez hiba volt. Apu jól mondta: a stábban nem lehet megbízni.

Beleharapott a palacsintába, de a szája olyan száraz volt, hogy alig bírta megrágni. Valahogy lenyelte, és ismét felállt. A székláb csikorgott a kövön.

– Hova… – kezdte Rachel, aki maga is akkor ült le.

Bel nem válaszolt: a bejárati ajtó felé indult. A gyomrában a csomó felébredt, nyújtózkodott. Kinyitotta az ajtót, kiállt a küszöbre, elnézett mindkét irányba, mintha ezzel meg tudná idézni Charlie-t a kék égből. Most már bármelyik percben visszaérhet a boltból, mármint ha oda ment. Az úton senki sem járt, annyira üres volt. Mintha valami fontos hiányozna. A ház előtt már nem álltak közvetítőkocsik. Egyetlenegy sem. Rachel Price most már hivatalosan is lejárt lemezzé vált. Alig nyolc nap alatt. Ez a vég kezdete?

Bel szeme megakadt valami máson is, valamin, aminek hiányoznia kellett volna, mégis ott volt. Apu furgonja. Ott állt a szokott helyén a garázs előtt, Rachel autója pedig szorosan mellette. Vagyis nem a boltba ment.

– Apu?! – kiáltotta a háznak ismét, és becsukta az ajtót.

– Annabel, kihűl a reggelid! – felelt rá Rachel.

Bel megállt a konyha küszöbén, sem kint, sem bent.

– Ennek nincs értelme – mormolta, inkább csak magának. – Itt a kocsija, de ő nincs.

– Edd meg a palacsintádat, vagy megeszem én! – Carter ültében felé rúgott.

– Láttad már ma reggel? – meredt Bel Rachelre.

– Nem. – Rachel lenyelte a falatot. – Biztosan azelőtt ment el, hogy én felkeltem volna. Semmit sem hallottam.

– De itt a kocsija.

Rachel erre kettévágott egy palacsintát.

– Talán valami programot csinált.

– Csinált is – vágta rá Bel. – Velem. Úgy volt, hogy ma kirándulni megyünk. Megígérte.

Tegnap este mindketten megígértek valamit, és Bel tartotta is magát a saját ígéretéhez. Akkor viszont hol van Charlie?

Feltárcsázta a számát, túl erősen szorította a füléhez a készüléket. Ki sem csengett.

– *Üdv, ez Charlie Price száma* – hallotta az előre felvett szöveget. – Most nem tudom fogadni a hívását. Kérem, a sípszó után hagyjon üzenetet.

– Ez fura. Rögtön a hangpostája jön be. – Behívta az üzeneteket, és beírta: *Apu, hol vagy? Hívj vissza.*

Nem kapott küldési visszaigazolást, a kék üzenetbuborék a semmiben várakozott, valahol Bel és Charlie telefonja között.

– An… B… Bel, a palacsintád!

– Nem vagyok éhes! – Elfordult. Semmi hely nem maradt a gyomrában, a csomó mindent betöltött, megdagadt, benne lüktetett minden rossz gondolat és a fő kérdés: Hol van apu?

Leült Charlie székébe, és várt, felhívott egy másik számot is.

– Üdv, ez a Bryson Autó, Gabe beszél. Miben segíthetek?

Bel megköszörülte a torkát.

– Üdv, Gabe. Bel Price vagyok. Charlie lánya.

– Szia, Bel! Hogy vagy? – kérdezte Gabe, mintha a fogát szívná.

– Csak az jutott eszembe, nincs ott az apám? Nem dolgozik ma? Azt mondta, itthon lesz, de nincs sehol.

Két szottyos lélegzetvétel a vonalban.

– Az apád nincs ma itt. Hétvégén általában nem dolgozik.

– Persze. – Bel a hüvelykujja bőrét rágta. – De most sok a munka. Tegnap is sokáig maradt, meg egész héten mindennap, úgyhogy ezért gondoltam…

– Dehogy. Inkább éppen korán ment el mindennap. Azt mondta, családi ügyek – felelte Gabe. A háttérben zörgött valami szerszám. – Tegnap sem volt bent. De ha látom, szólok neki, hogy hívjon fel, rendben?

– A… aha, köszi. – Bel rábámult a telefonra, mielőtt letette volna. Aztán utána is csak bámulta.

Apu nem ment munkába tegnap, egész héten nem túlórázott, ahogy állította, pedig egyszer sem ért haza vacsorára. Beinek azt mondta, dolgozik, a munkahelyén azt állította, otthon van. Szóval akkor hol is volt valójában, és hol van most?

– Még mindig nem éred el? – Rachel a háta mögött szólalt meg, ő pedig összerezzenve rázta meg a fejét, mire Rachel megjegyezte: – Hát, mi attól még elmehetünk kirándulni, te, én és Carter. Ha ezt terveztétek mára. Végigmehetnénk a Mascot-bánya ösvényén.

– Az le van zárva. – Carter Bel másik oldalára állt, aki így csapdába esett. – Valakik a suliból feltörték a bányajárat kapuját. – Védekezőn felemelte a kezét. – Én nem voltam ott!

– Ti csak menjetek előre – lépett ki közülük Bel. – Én még várok apura. Azt mondta, ma itthon lesz. Visszajön.

Semmi oka nem volt ezt feltételezni, csakis az, hogy nem lehet másképp, hiszen apu mindig visszajött. És Bel itt fogja várni, hogy ezt be is bizonyítsa.

Carter és Rachel belekezdett egy parti Monopolyba. Elvben Bel is játszott: még dobott is a kockával, de nem vett egy telket sem, és három körön át a börtönben kuksolt.

Félóránként hívta apu számát. Hangposta. Hangposta. Hangposta. Az üzenete sem érkezett még meg. Miért van kikapcsolva a telefonja? Sosem szokta kikapcsolni.

Carter végül hazament, és csak Rachel maradt, aki nem hagyta magára.

– Biztos, hogy később megjön. – Kinyújtotta a kezét, mintha Bel vállára akarná tenni, de Bel felugrott, mielőtt elérhette volna.

– Megyek, megkeresem – közölte, és feldobogott a lépcsőn, hogy átöltözzön.

Elment a Royalty Inn és az iskolája mellett. Vasárnap lévén mindkettő néma volt. Elgyalogolt egészen a Bryson Autóig, hátha Gabe mégis tévedett. Valaki dolgozott is ott, egy vörös autó alatt: csak egy lábszár meg egy pár bakancs látszott belőle.

– Apu?

A férfi kigurult az autó alól. Nem Charlie volt.

– Bocsánat.

Odakint megállt, és felhívta Jeffet.

– Hallottál valamit apu felől tegnap este óta? – kérdezte, amikor a nagybátyja felvette.

– Neked is szia. Nem, nem hallottam. Nincs otthon?

– Sem munkában. A mobilját sem veszi fel.

– Biztos minden rendben van vele. Ne aggódj – válaszolta Jeff, ami tőle eléggé éleslátó válasz volt, mert Bel most már tényleg aggódott. A

szíve a torkában dobogott. Egyenes úton haladt a pánik felé.

Hol van? Hol van?

Miután minden bárba és kávézóba benézett, végigjárta őket másodszorra is. Ezúttal is kiküldték mint kiskorút.

Írt egy újabb üzenetet. Aztán ismét felhívta: a füle elárulta, mert már a konzervhang is megnyugtatta. *Charlie Price.* Baszd meg, te hülye, ez nem az igazi. És a szíve ismét zakatolni kezdett.

Még nagypapa vezetékes számát is felhívta, hogy megkérdezze Yordant, látta-e, de ő is csak sajnálkozott. Péntek este óta nem látta.

Most mihez kezdjen?

Hazafelé indult, hátha csak elkerülték egymást. A hotel előtt Ramsey-be futott, aki akkor húzta fel a kabátján a cipzárt.

– Nahát, micsoda egybeesés! – Ramsey arcára ismerős, túl barátságos mosoly ült ki. – Van egy perced?

Nem, nincs.

– Bocs, nem tudok beszélni. – Elsietett Ramsey mellett. – Aput keresem.

– Miért? – szállt utána a férfi hangja. – Eltűnt?

Viccnek szánta, de Bel meggörnyedt tőle, mert ez volt a legrosszabb rémálma.

– Nem! – kiáltotta hátra. – Már otthon lesz!

Nem volt otthon.

Bel egy újabb órát várt. Aztán még egyet. Egyszavas válaszokat adott Rachel kérdéseire, és csak a bejárati ajtót nézte, várta, hogy kinyíljon.

– Biztos, hogy vacsorára hazajön – nyugtatgatta Rachel. A tekintetét nem vette le Bel kezéről, az ölében tartotta, a gyomrára tapasztva. – Szereted a lazacot?

Este hétkor Bel bement Charlie szobájába, hogy körülnézzen.

Az ágy bevetetlenül maradt. Ez nem volt szokatlan: apu gyakran hagyta csak úgy félredobva a takarót, miután kimászott. Bel végighúzta

az ujját a párnáján, mintha a huzat valamit megsúghatna neki. Hova ment, miután innen kikelt, mi járt a fejében?

A szekrénye. Végignézte a vállfákat: néhány üresen lengedezett, ahogy végigzongorázott rajtuk, de azok az ingek és pulóverek alighanem mosásban vannak épp. Valami más is hiányzott: a khaki vászon hátizsák, amelybe apu mindig bepakolt, ha együtt mentek el egy hétvégére. Nem hevert a szokott helyén a szekrény alján. Sem sehol máshol. Eltűnt.

– Bassza meg! – A csomó felfalni készült az egész testét.

Hol a táska? Charlie nem pakolhatta tele, mert az olyan lenne, mintha el akart volna menni. És ő olyat nem csinál, ö nem megy el.

– Találtál valamit? – kérdezte Rachel a lépcső mellett állva.

– Nem. – Bel vállat vont, nem nézett rá. Odalépett a folyosó falára szerelt polchoz, ahol apu a kulcsait és a tárcáját tartotta. A tárca nem volt ott, de a kulcsok, a házé és a furgoné igen. Bel még kézbe is vette őket, hogy megbizonyosodjon. A kulcskarikát egy vigyorgó fénykép díszítette, kettejükről: Bel tizenkettedik születésnapján készült, a Story Landben. Apu nem vitte el a kocsit, de a ház kulcsaira szüksége lenne, hogy haza tudjon jönni, ha elintézte a dolgát, nem?

Kinyitotta a polc fiókját. Papírok, számlák. Benyúlt a hátsó sarokba, ahol az útleveleiket tartották.

Csak egyet talált ott. Végigtapogatta az egész fiókot, aztán kivette az okmányt, és kinyitotta. *Annabel Price,* állt benne, és a saját komor képe bámult vissza rá.

Hol van apu útlevele? Itt kellene lennie, az övé mellett.

Nem, nem, nem. A szíve pániküzemmódba kapcsolt, egyre erősebben vert.

Valami baj van. Valami komoly, komoly baj van.

– Nem akarsz vacsorázni?

Nem akar, mert aput várja. Nem vitt kulcsot, úgyhogy valakinek majd be kell engednie. Bel a bejárati ajtónál fogja várni, hogy ő engedhesse be.

Az ablakból nézte a sötétedő utcát, az arcát a reluxa réseinek szorította, a szeme minden mozdulatra megrebbent. Egy nő egy zöld, világítós nyakörves kutyát sétáltatott, egy kisgyerek rolleren száguldott el, egy idősebb futva kergette, egy férfi sietett végig a járdán, a baseballsapkáját igazgatva.

Ránézett a telefonja órájára. Kilencre, vacsorára hazaér, könnyedén mosolyog majd, és könnyedén magyarázatot is ad rá, hol volt, és miért kapcsolta ki a telefonját. Kilenc óra a határidő. Addigra muszáj hazaérnie.

Csakhogy elmúlt a kilenc óra is.

– Ne melegítsem fel neked, Anna, bocs, Bel? Gyere, ülj le.

Bel 9:59-ig várt.

Akkor feloldotta a telefonját, és egy másik számot tárcsázott.

Dave Winter rendőrfőnökét.

A csengés üres mellkasában visszhangzott. Dave egy kattanással vette fel.

– Jó estét. Bel vagyok. Annabel Price. Eltűnt az apám.

HUSZONHÉT

– Az útlevele is hiányzik?

Dave Winter Beit nézte az asztal felett. A tollával kopogtatta a jegyzettömböt, át meg átvágva vele a beeső reggeli napfény pászmáját.

– Igen, mindenhol kerestem – válaszolta Bel. A magyarázkodástól már kezdett kifulladni. – De éppen ezt próbálom megértetni. Az apám nem ment volna el. Higgyen nekem. Valami történt vele. Valami rossz.

– És úgy néz ki, hogy be is csomagolt egy táskába? Hiányoznak a ruhái? A tárcája is?

– Igen. – Bel erősen megnyomta a szót. A két kezét olyan szorosan egymáshoz szorította, hogy a körmei a bőrébe nyomódtak. – De ismétlem, nem hagyna el engem. Ez egyáltalán nem jellemző rá. Ez a kérdés, nem? Minden Rachelről szóló jelentésben ez van. Valami baj történt, és én be akarom jelenteni az eltűnését. Kerestetni kell. Sürgős. Már így is túl sok időt vesztettünk. Tegnap este kellett volna kezdeni.

Dave Winter sóhajtott, és kikapcsolta a tollát.

– Annabel, megértem, hogy nagyon sürgősnek érzed a helyzetet. De az apád felnőtt, és jogában áll elmenni anélkül, hogy a családjának bejelentené, ha így dönt. Meg kell mondanom, minden jel arra mutat, hogy szabad akaratából távozott, nem történt bűncselekmény. Összecsomagolt, elvitte a tárcáját és az útlevelét is.

Bel a fejét rázta.

– Valaki azt akarja, hogy erre a következtetésre jussunk. Miért nem a furgonjával ment, ha le akart lépni?

Dave ismét sóhajtott, felvette a tollát, és visszalapozott a dossziéban.

– Mikor láttad utoljára?

– Szombat este tízkor, amikor aludni mentem. – Bel előrehajolt, szétnyitotta a kezét. – Nem tudom, mikor tűnt el, de valamikor reggel előtt. Ez viszont azt jelenti, hogy közel harminchat órája nem látta senki. Senki sem hallott róla, és a telefonja is végig ki volt kapcsolva. El kell kezdeniük keresni. Most azonnal.

A lába nekiütődött az asztal aljának. Alig kilenc napja, hogy utoljára itt járt, de akkor egy visszatérésről volt szó, nem eltűnésről. Fordulnak a kockák, változnak az oldalak. Dave Winter pedig még mindig nem figyel.

– Nem tudom, tehetek-e bármit.

– Hogy érti ezt? – Bel kihúzta magát, és összeharapta a fogait. – Pontosan azt tudja tenni, mint amikor legutoljára eltűnt az egyik szülőm. Keresse. Nyomozza le a telefonját. Hozzon kutyákat. Mindent.

– Nem tudok egy ekkora szabású nyomozást megindokolni. – Dave megpróbálta eljátszani a megértőt, de sikertelenül. – Az anyukád eltűnése más volt. A körülmények gyanúsak voltak, és egyértelműen látszott, hogy veszélyben van. Az apád viszont… egy felnőtt férfinak jogában áll kivenni egy vagy két nap szabadságot, ha akar. Érthető is, hiszen Rachel visszatérését nem lehetett könnyű feldolgozni. Ms. Nelson elmondta, hogy úgy hallotta, mintha péntek este veszekedést hallott volna tőletek, és látta, ahogy az apád kimegy, majd végigsiet az utcán. A stressz miatt lehet. Kiereszti a gőzt. Biztosra veszem, hogy néhány nap múlva visszatér.

– Téved! – Bel ököllel csapott az asztalra, Dave jegyzetfüzete ijedtében visszapördült pár oldalt. – Már először is tévedett, amikor azt mondta, hogy az éjjel biztosan hazaér. Nem ért haza. Valami rossz történt vele. A körülmények *igenis* gyanúsak, ő pedig veszélyben van!

– Ki veszélyezteti?

– Rachel! – A csomó a gyomrában felrobbant. Bel is felrobbant vele. A Charlie-nak tett új ígéret elfelejtődött, semmivé lett. – Rachelhez van köze! Még csak egy hete van itt, és akkor most eltűnik az apám? Biztos, hogy van kapcsolat. Rachelnek valami köze van hozzá.

Nem is csak *valami:* minden Rachel miatt van. Rachel hazudott, megszervezte a saját eltűnését, és most aput is eltüntette. Beinek keményebben és gyorsabban kellett volna dolgoznia, hogy megtalálja a bizonyítékokat, és eltávolítsa Rachelt az életükből. Most már talán túl késő. Apu eltűnt, megtörtént a legrosszabb. Utoljára azt kérte tőle, hogy bízzon Rachelben, és most Rachel elvette tőle.

– Biztosra veszem, hogy van kapcsolat – bólintott Dave. – Rachel visszatérése, miután ennyi évig halottnak hitték, példátlan eset. És nagyon nyomasztó a tudat, hogy az elrablója még mindig szabadlábon van. Ha mindez velem történik, azt hiszem, én is szeretnék pár nap szabadságot.

– Az apám nem ment el! – kiáltotta Bel, és két ököllel verte az asztalt.

– Annabel, megkell…

– Ne mondja nekem, hogy meg kell nyugodnom! – Célba vette a rendőrfőnököt a tekintetével, mintha fel tudná gyújtani. – Tegye a dolgát! Iktassa a bejelentést, és kerestesse!

Dave némán tátogott, aztán újra sóhajtott. A harag nem vált be. De valami más még beválhat.

– Tartozik neki – folytatta Bel halkabban. – Tartozik neki, és tudja is. A korábbi tévedése miatt. Amikor meg volt róla győződve, hogy ő ölte meg Rachelt. Bezárta, bíróság elé rángatta. Tévedett, és megjáratta vele a poklot. Itt az esély, hogy helyrehozza. Tartozik neki. Kérem. Segítsen megkeresni.

Dave szája ezúttal nyitva maradt, de a tekintete és a tartása megváltozott.

– Rendben – felelte jóval kedvesebben. Az ujjai úgy doboltak az asztalon, mint a táncoló pókok. – A bejelentés mellé kell majd az írásos vallomásod is. Minden részletre szükség lesz. A telefonszámára, a szolgáltatójára. Néhány napba beletelik majd, mire jutunk ezen a vonalon valamire. Ha megvannak a banki adatai, azok is kellenek. Esetleg a kivonatok.

– Igen – bólintott Bel. Újra kifulladt, de most egy másik érzés is feltámadt benne: a remény, még ha kicsi és törékeny is. – Nem gond. Máris.

– Egy rendőrnek ki kell mennie, hogy átkutassa a házatokat. És Rachel beszámolója is kell majd.

– Köszönöm – mondta Bel. A torka egészen kiszáradt, ahogy a szeme is, hiszen alig aludt, fel-felriadt. Egész éjjel ébren akart maradni, figyelte az ajtót, hátha Rachel őt is megtámadja valamiképpen.

Dave felállt az asztaltól, és rákoppintott.

– Ne köszönd – nézett rá nehéz, szomorú szemmel, a jegyzetfüzetét a mellkasához szorítva. – Ahogy mondtad. Tartozom neki.

Bel bólintott.

Mind tartoztak neki.

* * *

Nem ment haza sötétedésig. Amikor az ajtózár áruló hanggal bekattant mögötte, összerezzent. Otthon, csak éppen már egyáltalán nem az. Még a levegő is megváltozott, bedugult tőle az ember füle. A ház minden természetes nyikordulása, reccsenése felerősödött. A természetellenes hangok is. A halk, lopózó léptek is a nappaliból.

Rachel feje bukkant ki a fal mögül, aztán kilépett, csapdába ejtve Beit a folyosón.

– An… B-Bel. Hol voltál?

– Jefféknél. – Bel kibújt a kabátjából. – Hát te? – lőtte vissza a kérdést.

Rachel szája megrándult, az álla megfeszült.

– Miután a rendőrök végeztek a ház átkutatásával, bementem a rendőrségre, hogy vallomást tegyek. Elmondtam, mikor láttam utoljára Charlie-t, vagyis hogy aznap este, mielőtt fürödni mentem volna. Nem hallottam elmenni, de biztosan az éjjel tette.

Bel előrelépett, Rachel kénytelen volt hátrálni, és kiereszteni a sarokból.

– Azt hittem, nem alszol valami jól – vetette oda a konyhába tartva. – Különös, hogy nem hallottál semmit.

Egy hazugság, hogy felfedhessen egy másikat. A hűtőből kivett egy doboz almaiét. Rachel vette, azt mondta, hiányzott neki a pincében.

– Biztosan csendes volt. – Rachel megállt a küszöbön.

– Biztosan. – Bel beleivott a dobozba, de Rachel nem reagált.

– Minden rendben lesz – mondta helyette. – Megígérem.

Bel hátrahajtott fejjel kiitta a doboz tartalmát, aztán a ruhaujjába törölte a száját.

– És a nap hátralévő részében merre voltál? A vallomástétel nem tart hat óráig.

– Körbeautóztam a helyeket, ahol esetleg járhatott. Kerestem.

Bel megszorította, összeroppantotta az üres dobozt, aztán a szemetesbe dobta. A vödörben legfelül egy piros kávés papírpohár hevert, a lógón egy rajzolt tehén csücsörítve fújkálta a gőzölgő bögréjét. Rachel biztosan beugrott egy kávéra, miközben aput *kereste.*

– Eszerint nem találtad meg? – fordult meg.

Amíg háttal állt neki, Rachel belépett a helyiségbe. Némán lépkedett. Egymást kerülgették, közelebb, távolabb. Készültek.

– Nem, nem találtam meg.

– Én meg fogom – nézett Bel a szemébe. – Megtalálom és hazahozom. – Ígéretként fogalmazta meg, de fenyegetésnek szánta. Rachel pislantott.

– Rizottó van vacsorára. Szereted a rizottót?

– Már ettem.

HUSZONNYOLC

Megszólalt az ajtócsengő, a sikolya belehasított a levegőbe, a házfal repedéseibe vágott, hátha továbbfutnak.

– Megyek! – Bel ledübörgött a lépcsőn. A magáénak akarta a bejáratot. Rachel talán csendesebben közlekedik, ő viszont gyorsabb.

Ajtót nyitott: Dave Winter állt a küszöbön, sötét egyenruhájában.

– Annabel! – kiáltott be a háta mögül egy riporter. – Mit gondolsz, miért tűnt el az apád?

Ugyanaz az alak volt, akit Bel korábban elküldött a picsába, méghozzá egyenesen a mikrofonjába kiabálta. A fehér furgonok visszatértek, amikor elterjedt a híre, hogy Charlie Price eltűnt, alig egy héttel azután, hogy a felesége visszatért halottaiból. Egy szülő be, egy szülő ki, mint valami családi forgóajtó. Elég érdekes hír lehetett, abból kiindulva, hogy hét közvetítőkocsi állt a járdán, köztük a BBC is. Egy, a *családhoz közel álló forrás* szivárogtatta ki a híreket. Alighanem Susan nagyi, korábban is megtette már, ráadásul egy kibaszott lóbaszó is volt.

– Kifelé a magánterületről, uram! – kiáltotta Dave, és úgy kalimpált, mintha karmester volna, a csaholó újságírók pedig zenekar. – Ne akarja, hogy odamenjek!

– Jó napot – köszönt Bel a rendőr kivörösödött tarkójának. Dave visszafordult.

– Annabel – kezdte komoran. – Jó, hogy itt vagy. Anyukád is itthon van? Híreket hoztam.

Bel szíve megugrott, a torkát súrolta. A hírek jót jelentenek? Vagy a lehető legrosszabbat?

– Jöjjön be – intett. Miért nem mozog gyorsabban?

– Üdv, Rachel! – Dave szinte elmosolyodott.

Mosolyogna, ha azt kellene közölnie, hogy holtan találták aput? Ugye nem örülne egy ilyen hírnek? Basszus.

Dave arcát vizslatta, jeleket keresett, ahogy Rachelén is. Ő már tudja, mit akar Dave elmondani? Ha Rachel ölte meg, akkor Bel megöli Rachelt – ezt is megfogadta már.

– Kér egy kávét, vagy… – kezdte Rachel.

– Miről van szó? – Bel nem bírta tovább türelemmel. Apu idestova négy napja nem került elő, a hívásai hangpostára futottak. *Ez Charlie Price.* Pedig nem ő volt.

– Van néhány dolog. – Dave zsebre vágta a kezét. – Kikértük az apád mobiltelefonjának cellainformációit. Még nem kaptuk meg, ez nem megy valami gyorsan. – Az egyik kezét a combja mellé ejtette. – De a bankszámlájához hozzáférést kaptunk.

– Igen? – Bel közelebb lépett, szinte sarokba szorította, hogy Dave neki mondja a híreit, ne Rachelnek.

– Az elmúlt négy nap során hozzányúlt a számlához. Pénzt is vett fel, és néhány dolgot is vásárolt. Vermontban.

– Vermontban? – Rachel hangja felszaladt a szó végére.

– Együttműködünk az állami rendőrséggel, a találatok alapján igyekszünk megtalálni. De ez jó hír. – Beire nézett, az arckifejezése már nem volt annyira komor. – Azt jelenti, hogy az apád jól van. Vermontba ment, hogy kieressze a gőzt, hogy egy kicsit egyedül legyen. Ahogy gondoltuk. Valószínűleg haza is jön, ha készen áll rá.

Bel elakadt, az agya üresjáratban pörgött. Apu Vermontban van? Ez jó hír, nem? Ahogy Dave mondta. Semmiképpen nem a lehető legrosszabb. De akkor miért szédül bele, miért zabálja fel a csomó a gyomrában az újjáéledő reményt?

Mert Bel ismerte Charlie-t a legjobban. Nem hagyta volna el őt, nem ment volna el Vermontba úgy, hogy neki nem szól, nem kapcsolja ki a telefonját, nem hagyná, hogy ennyire aggódjon. Egyszerűen nem. És talán az egész nem is olyan egyszerű, mint *kiereszteni a gőzt,* vagy *egyedül lenni.* Nyom nélkül eltűnt… de most már vannak nyomok. Vermontban.

– Ez jó hír – felelte Rachel halkan.

– De azért tovább keresik? – kérdezte Bel, egyáltalán nem halkan.

– Ahogy mondtam, kapcsolatban állunk a vermonti állami rendőrséggel, hogy ha legközelebb a bankkártyáját használja, megtudjuk, hol van. És a telefonja adataira is várunk még. Egy emberről nagyon sokat elmond a telefonja.

Bel gondolata, aztán a szeme is, megakadt a kis asztalon heverő fekete készüléken.

Nem apu telefonja. Rachelé.

Dave még mindig beszélt hozzá.

– Továbbra is kerestetni fogom az apádat, de most már nem kell aggódnod. Több posztert sem kell már kitenned a városban, bár nagyra értékelem a segítséget. Azt hiszem, vissza kellene menned az iskolába. Térj vissza a hétköznapi életedbe.

– Már ma is voltam – válaszolta Bel. Igaz, ennek egyetlen oka volt, és nem a hétköznapi élet. El akarta kapni, sarokba akarta szorítani Mr. Trippet, aki viszont nem volt bent. Beteget jelentett, az egész hetet kivette. Meddig próbálkozhat, hogy elkerülje Beit?

– Ha megtudunk még valami mást, majd jelentkezem. – Dave biccentett Rachel felé, szinte meghajolt. – Ha azok a riporterek zaklatják magukat, csak szóljon.

– Köszönjük, Dave – válaszolta Rachel üres mosollyal. – Kikísérem.

A hangjuk elhalt a folyosón. Bel nem ment utánuk. Az ösztönét és a gondolatait hallgatta, mert néha nem értettek egyet egymással. Ha

lehetséges, hogy apu szándékosan ment el, egyenesen Vermontba, akkor Rachel miatt tette, hogy tőle megszabaduljon. És talán nem is jön vissza addig, amíg Rachel hazugságait le nem leplezik, és ki nem dobják őt a házból. Talán attól félt, ami legutóbb is történt, hogy mindenki őt vádolta, és inkább elment, mint hogy ezt újból át kelljen élnie. Szóval, akármelyik nézőpontból szemlélte is, a fejével vagy az ösztöneivel, az előtte álló feladat ugyanaz volt. Bebizonyítani, hogy Rachel hazudik, kitalálni, hogyan és miért tűnt el valójában, aztán bukkant fel ismét tizenhat évvel később. Az apuhoz vezető út Rachelen át vezetett.

És ha Mr. Tripptől nem szerezheti meg a válaszokat, akkor magától Racheltől kell.

Talán hiba volt elkerülni őt, elhagyni a házat, vagy bezárkózni a szobájába. Talán itt az ideje taktikát váltani. Tanulmányozni fogja Rachelt. Érdeklődést fog mutatni, időt tölt vele. Megvárja, hogy felfedje vagy elárulja magát. Az a mondás az ellenségekről és a barátokról nagyon is igaz.

Kinyílt a bejárati ajtó, beömlött rajta a riporterek kiáltozása. Dave is emelt hangon köszönt el. Bel ismét Rachel őrizetlenül hagyott telefonjára nézett. *Egy emberről nagyon sokat elmond a telefonja.*

Viszketett a tenyere, kinyújtotta, kifeszítette az ujjait. Rachelnek megvan Mr. Tripp száma. Biztosan beszéltek. Lehet, hogy a válaszok éppen itt rejtőznek, a kijelző mögött.

Előrelépett, és már nyúlt volna a telefonért, de megállt, mert megérezte a változást. Rachel jelent meg a szobában, és némán figyelte.

– Ez jó hír, nem? – jegyezte meg. – A bankszámla. Tudom, hogy aggódtál. Hallgatag lettél. Távoli.

Bel bólintott. Majd most éppen az ellentéte lesz. Nem menekül többé, inkább tapadni fog.

El kell távolítania Rachelt a mobiljától, amíg átnézi. Ehhez pedig fel kell oldania. Szerencsére mindkét kérdésben ugyanaz fog tudni segíteni

neki.

– Figyelj, Rachel – kezdte, és felkapcsolta a mosolyát. – Arra gondoltam, hogy áthívnám estére Cartert egy kicsit. Hogy elvonja a figyelmünket. – *A tiédet,* kellett volna mondania. – Süthetnénk sütit, vagy valami. Töltsünk egy kis időt együtt, hárman.

Rachel szeme csillogott, a szája széles mosolyra húzódott.

– Ez remek ötlet, A… B-Bel. Nagyon jó lenne.

– Micsoda? – sziszegte Carter, amikor Bel bevonszolta.

– Azt mondtam, hogy *azonnal* gyere, nem tíz perc múlva! – Bel eleresztette az unokatestvérét, és belépett a nappaliba. A szíve hangosan vert, a fülében lüktetett. Carter is hallja?

– Zuhanyoztam! – Carter félreértette az idegességét. – Nem mondtad, hogy vészhelyzet van! Híreket kaptatok Charlie bácsiról?

– Nem. Vagyis igen. Később elmondom. – Nem kellett csendben lenniük, de a sietség fontos volt. – Rachel a boltba ment, de bármelyik percben visszajöhet.

Ragaszkodott hozzá, hogy mogyoróvajas sütit csináljanak, mert tudta, hogy elfogyott a mogyoróvaj, és azt is tudta, hogy Rachel felajánlja majd, hogy elmegy a boltba. Hiszen Bel meglóbálta előtte az olajágat.

– Ugye te segítettél beállítani Rachelnek a telefonját?

– Igen. – Carter összehúzta a szemét. – Mivel te éppen kerülted.

– Tudod, mi a kódja?

Carter még jobban hunyorított, már csak két kék csík látszott az arcában.

– Miért? – tudakolta, de abból ítélve, ahogy a száját összeszorította, már tudta is.

– Muszáj lenne megmondanod.

Carter sóhajtott, a mennyezetre nézett, még a nyakát is kinyújtotta.

– Bel, miért?

– Át kell néznem a telefonját.

– Miért *kellene* átnézned a telefonját? – Carter már-már bosszankodott.

– Azért… – Bel lehalkította a hangját, bár Rachel még a ház közelében sem volt, mégis úgy érezte, ezt nem mondhatja ki, csak suttogva. – Még mindig azt gondolom, hogy hazudik az eltűnéséről, és majdnem biztosra veszem, hogy ő az ok, amiért apu is eltűnt.

– Bel, ez az egész…

– Carter, néha az ösztöneidre kell hallgatnod. Tudom, hogy ez történt. Csak be kell bizonyítanom, és ami ehhez kell, az ott lehet a mobilján. A segítségedre van szükségem. Apu kedvéért.

Carter tétovázott, a tekintete Bel arcát kutatta.

– Sokkal régebb óta ismered aput, mint Rachelt – folytatta Bel. Igyekezett kedves maradni, egy kis nyomást gyakorolni Carterre, de nem annyit, hogy elkergesse. – Kérlek. Az én kedvemért?

– Bel, meg kell mondanom…

Bel leintette, mert valami más hang ütötte meg a fülét. Autókerekek csikorogtak a murván, a riporterek felébredtek, mozgásba lendültek. Ez volt a figyelmeztető szirénája.

– Rachel hazaért! – sziszegte. – Gyorsan, Carter! – Karon ragadta az unokatestvérét. – Mondd meg a kódot!

Becsapódott egy kocsiajtó. Felcsaptak a hangok, mint a levegőben köröző keselyűk kiáltásai.

Carter sóhajtva megtört, de a hangjában ott vibrált a figyelmeztetés.

– *Öt, hat, hét, nyolc.* Mint amikor a balettben beszámolsz.

– Öt, hat, hét, nyolc – ismételte Bel, hogy megjegyezze. – Köszönöm. Szeretlek.

Carter válaszul csak morgott valamit.

– Még valami! – hadarta Bel, mert Rachel cipője már az ajtó előtt kopogott. – Sütit fogunk sütni. Légy szíves, vond el a figyelmét, amíg én átnézem a telefonját.

– Bel! – csattant fel Carter.

– Csak foglald le, neked az nagyon megy!

Carter már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de későn. Nyílt a bejárati ajtó, zizegtek a szatyrok.

– Megjöttem! – szólt be Rachel.

– Remek! – kiáltotta vissza Bel. – Carter is itt van, és ő akar lenni a főcukrász! – Rákacsintott Carterre, éppen, amikor Rachel feltűnt a folyosón. Egészen kipirult, és ezúttal a szeme is mosolygott.

– Szia, Carter! Csak nyugodtan, nekem simán parancsolgathatsz.

– Nincs parancsolgatás, csak csapatmunka! – vágta rá Carter, aztán mosoly helyett rávicsorgott Beire. Ez a beszéd!

Carter megfordult, és ment, hogy segítsen Rachelnek kipakolni.

– Találtam egy receptet a neten – szólt utánuk Bel, elővette a mobilját, és az arcfelismerővel feloldotta. – Itt van a telefonomon.

A kijelzőn egy üzenet ugrott fel, Ashtől: *Itt vagyok.* Bel ugyanakkor üzent neki, mint Carternek. Azt írta: *Gyere a házunkhoz, kamerával. A garázsban várj. Az oldalajtó nyitva. Vigyázz, meg ne lássanak a riporterek.*

Ash azonnal válaszolt. *Meg akarsz gyilkolni? Már indulok is.*

– Mondod? – kérdezte Rachel. Bel felpillantott.

– Aha… liszt, vaj, mogyoróvaj, tojás…

Elhadarta a hozzávalók listáját, és közben követte Rachelt meg Cartert a konyhába. Fél szemmel Rachelt figyelte, ahogy az egyik szatyrot a pultra teszi, és melléejti a kulcsát. De hol a mobilja?

– Hoztam lisztet is – mondta. – Nem tudom, mióta tárolta az apád a régit. – Megveregette a dzsekije zsebeit, majd az egyikből előhúzta a telefonját. Bel megdermedt: csak a szeme mozdult. Rachel rápillantott a

képernyőre, aztán előlappal lefelé az asztalra tette a mobilt. – Jövök, csak felakasztom a dzsekimet – folytatta. – A… B-Bel, előszednéd a keverőtálat? Nem tudom, hova tette az apád.

– Persze. – Bel a szekrényhez lépett. Ez is csak ürügy volt, hogy alaposan megnézhesse, hol a telefon, és milyen helyzetben. Középen volt Bel és apu helye között, féloldalasán, pár centire az asztal szélétől.

Bel pislogott, mintha a szemével akarná lefotózni, hogy emlékezzen a pontos helyre.

Carter őt nézte, mialatt Rachel odakint matatott. Bel a szájára nyomta az ujját, hogy csendre intse.

– Alexa! – kiáltott vissza Rachel. Bel összerezzent. Rachel még csak most jött rá, hogy a név után szünetet kell tartania. Vagy csak úgy tett. – Játssz vidám, nyugodt zenét!

– *A vidám, nyugodt zene lejátszása elindítva.*

Bel átadta Rachelnek a keverőtálat.

– Köszönöm, drágám. Kedves ötlet volt.

Bel bólintott. Meglepte, hogy Rachel hitt a *kedvességnek.*

– Mennyi vaj kell? – Carter a hűtőhöz ment.

– Egy csésze. Itt a recept. – Bel a pultra tette a telefonját. Látjátok, ő ott meri hagyni Rachel közelében. Ez is ajánlat volt. A tekintete a másik készülékre villant. Nem nyúlhatott hozzá, hiszen Rachel ott állt, és őt figyelte.

– Ha marad, vigyek majd át nagypapának is, lányok? – Rachel Carter kezébe nyomott egy csomag cukrot.

– Nagyon örülne neki. – Carter átvette a tasakot, és nem is rezzent meg, amikor az ujjai Racheléhez értek.

– Az jutott eszembe, Annabel – kezdte Rachel –, hogy amíg az apád távol van, át kellene mennem megkérdezni, nincs-e szüksége Yordannek segítségre Pattéi. Bármire, amit meg tudok csinálni. Takarítás meg hasonlók. Yordan mindennap kiviszi sétálni, vagy ilyesmi?

– Nagypapa nem tud sétálni – vágta rá Bel, elfeledkezve a *kedvességről,* úgyhogy egy esetlen mosolyt is utánaküldött. – Ne aggódj, Yordan kézben tartja a helyzetet. Jeff bácsi többet tud segíteni.

Csakhogy ez a mellékszál egy ötletet is adott Beinek.

– De az ötlet nagyon jó, hogy vigyünk át egy kis sütit. Nagypapa valószínűleg nem érti, hova lett apu. Elő is szedem a dobozokat, nem tudod, hol a helyük.

Kinyitotta a szekrényt, kivett egy átlátszó és egy sötétkék Tupperware dobozt meg a hozzájuk való fedőt, és az asztalra tette őket, a telefon elé. Rachel így már nem látta a mobilt.

És mint több száz alkalommal korábban, jelentéktelen kacatokkal, hogy a csomót táplálja a gyomrában, a telefonért nyúlt. Megmarkolta, a tenyerébe rejtette, aztán felcsúsztatta a ruhaujjába.

Megvan.

Nem csak Rachel az eltüntető mester.

Carter sokatmondó, megrovó pillantással felelt.

– Pisilnem kell – közölte Bel, és kisurrant a folyosóra. Amikor már nem volt szem előtt, a telefont a farzsebébe rejtette. Várt, megpróbált kitalálni valamit, akármit, ami tovább távol tarthatja, mint hogy *pisilnem kell.* Ötletet keresve körülnézett. Mondja, hogy rosszul lett? Nem, az nem válna be. Rachel a közelében akarna lenni, anyáskodni akarna.

Gyerünk, gyerünk! Cipők az ajtó előtt. Riporterek odakint. A falipolcon egy levél, Charlie Price részére, mert még az is kap levelet, aki elment.

Várjunk csak, ez jó lehet.

Bel felkapta a levelet, de ügyelt rá, hogy a címzést maga felé fordítsa. A konyha felé menet gondosan olyan arcot vágott, mint akinek semmiféle terve nincs.

– Hé! – szólt be a küszöbről. – Ide dobták be Ms. Nelson levelét. Fontosnak tűnik, talán valami orvosi vagy biztosítási dolog. – Úgy tett,

mintha a címzést nézné. – Átszaladok vele, egy perc, és jövök. – És már el is fordult, mielőtt bárki tiltakozhatott volna.

– Ne melegítsük elő a sütőt? – kérdezte Carter, magára vonva Rachel figyelmét.

– Hány fokra?

Mindenki tökéletesen játszotta a szerepét. Bel visszatette a levelet oda, ahol találta, és kinyitotta a bejárati ajtót. A riporterek kitódultak a kocsijaikból, kamerákkal, mikrofonokkal, reményteli tekintettel. Annabel, *így,* Annabel, *úgy*…

Bel nem törődött velük. Lesietett a lépcsőn a garázs felé, kivette Rachel telefonját a zsebéből. A sötét képernyőn a saját arca tükröződött.

HUSZONKILENC

– Basszus, de megijesztettél! – Ash eprekkel borított mellkasához szorította a kezét, belehátrált egy gereblyébe, majd feljajdult, és korrigált az irányon.

– Mi van? Az összes riporter a nevemet kiabálta, az nem volt elég figyelmeztetés? – Bel óvatosan, a telefont dajkálva megkerülte a ponyvával fedett fűnyírót. – Szóval, az apám eltűnt.

– Láttam a hírekben. – Ash tekintete elsötétült, amikor ránézett, mintha neheztelne, amiért nem neki szólt először. – Mi történt?

– Szombat este óta nem láttam. A telefonja ki van kapcsolva. Úgy tűnik, becsomagolt egy túrazsákba, és elvitte az útlevelét is, de biztos, hogy nem a stressz miatt. Ilyesmit nem tenne. – Meg sem állt, nem hagyta, hogy Ash közbeszóljon, és az ördög ügyvédjét játssza, Rachel ügyvédjét. – Rachel áll a dolog mögött. Ez biztos, és apu veszélyben van. Meg kell tudnunk az igazat, meg kell mentenünk az apámat.

– Tényleg elment?

– Tényleg. – Bel legrosszabb rémálma egyetlen szóban. Rövid, végtelen, kegyetlen. Megremegett az ajka, maró fájdalmat érzett a szeme mögött. Visszafogta a könnyeket. Nem itt, nem Ash orra előtt, basszus! – A jelek szerint a Price családban szokás az eltünedezés – tette hozzá gúnyosan, hogy elrejtse az érzéseit. – Nemsokára én jövök.

– Sajnálom, Bel.

Ash a kezéért nyúlt, de erre nem volt sem idő, sem valódi ok. És úgysem segített volna. Bel hátralépett.

– Megy a felvétel?

– Kellene?

Bel biccentett, megvárta, hogy Ash kihajtsa a képkeresőt, és a felvétel kezdetét jelző csipogást. A fiú feltartotta szabad kezének hüvelykujját, mire Bel felemelte a saját kezét.

– Rachel telefonja – mutatta a kamerának.

– Hogyhogy? – kerekedett el Ash szeme. Öröm volt látni az arcát.

– Carter bent van vele, elvonja a figyelmét. Nincs sok időnk. Meg kell tudnunk, mi az, amit ő meg Mr. Tripp titkol. A fickó tud valamit, különben miért hazudna, és miért vágta volna a képünkbe az ajtót? Egész hétre betegszabadságra ment. Talán tudja, mit tett Rachel apuval. Lehet, hogy segített is neki.

– Hát jóó… – Ash elhúzta a szót. – Akkor most azt akarod, hogy dokumentáljam, amint *te* követsz el bűncselekményt?

– Csináltam már rosszabbat is – legyintett Bel. – És még rosszabbat is megtennék, hogy megtaláljam aput.

Megkoppintotta a telefon képernyőjét. Az kivilágosodott. A hátterén egy régi, bekeretezett kép látszott: Rachel a csípőjére ültetett Bel babával, amint egymást nézik. A fiatalabb Rachel mosolygott. Bel az ő titkait is meg akarta szerezni, az eltűnése előttről, nem csak az idősebbét odabent.

Felhúzta az ujját a képernyőn. A telefon az arcfelismeréssel próbálkozott, és vibrált egyet a kezében, amikor nem sikerült neki. A kijelzőn megjelent a számbillentyűzet. Bel megnyomta az 5, 6, 7 és 8 gombokat.

A telefon kioldott.

– Bejutottam – mondta. Ash közelebb lépett, és a kamerát a mobilra irányította. Bel az üzenet ikonra kattintott, és megjelentek Rachel üzenetei. Egy olvasatiam Sherrytől, tíz perccel ezelőttről: *Légy szíves, küldd haza Cartert vacsorára, kösz.*

Lejjebb Carter maga szerepelt a listában, Jeff, néhány csomagküldő értesítés. Alatta a saját neve állt, meglepve látta, hogy Rachel jól írta be. *Bel* volt, nem Anna.

És aztán – bingó! – Julián Tripp.

Megnyitotta az üzenetet, és egyenesre igazította a telefont, hogy a kamera is lássa, majd görgetni kezdett visszafelé.

Az első üzenetet Rachel írta, múlt kedden. *Szia, Rachel Price vagyok. Megvan az új telefonom, mindenkinek üzenek, hogy elküldjem a számomat.*

A válasz négy perccel később érkezett. *Szia, Rachel. Nagyon jó volt látni téged, bár kissé kísérteties is. Remélem, hogy visszatalálsz a hétköznapi életbe. Szólj, ha bármire szükséged van. Jó lenne összefutni, tizenhat évnyi mesélnivalónk van. Egy darabig még házas is voltam!*

– Tizenhat évnyi mesélnivaló… – olvasta Ash hangosan. – És hogy házas volt… Úgy látszik, Rachel eltűnése alatt nem álltak kapcsolatban.

– Úgy látszik – értett egyet Bel. – Viszont… – tette hozzá, erősen megnyomva a szót – Mr. Tripp egyértelműen titkol valamit Rachelről. Az eltűnéséről. *Igen, fussunk össze valamikor* – olvasta fel Rachel válaszát.

– Ez eléggé lerázós – vélte Ash. – Mintha nem is akarna vele találkozni.

A következő üzenet két nappal később jött, Mr. Tripptől. Ash olvasta fel a hosszú szöveget a szürke buborékból.

– Örülök, hogy találkoztunk a boltban. Remélem, boldogulsz a zárral. Nem akarom újra felemlegetni, de most már sürgősen vissza szeretném kapni. Tudom, hogy a dolgok nálad nem annyira egyszerűek, de mindenképpen szólj. – Ash értetlenül bámulta a telefont. – Mi van? Mit akar visszakapni?

– Nem akarom újra felemlegetni, de most már sürgősem vissza szeretném kapni – ismételte Bel, kissé másképp hangsúlyozva, mintha

ettől a mondat értelme is megváltozna.

– Adott valamit Rachelnek, mielőtt ő eltűnt? – találgatott Ash. – És most visszakéri?

Bel a következő üzenetre nézett, amit Rachel utoljára küldött.

– *Erről majd máskor beszéljünk.*

Julián péntek reggel írt vissza.

– *OK, de most már nagyon kellemetlen. Hívjál* – olvasta Ash.

– Bassza meg! – szisszent Bel. – Ennyi? Miért nem címkézik fel az emberek a rejtjeles beszélgetéseiket rendesen? Most hogy fogjuk megtudni, miről volt szó?

– Írjunk neki? – vetette fel Ash. – Most, Rachel nevében. Veled nem beszélne, de vele igen. Tudod, csali meg horog. – A kamera mellett Beire nézett, a szeme elkerekedett, szinte üvegesnek tűnt. A pillantása Bel szájára esett.

Bel megfontolta az ötletet.

– Nem jó. Esetleg későn válaszol. Nemsokára vissza kell mennem, mert Rachel gyanakodni fog. És ha Tripp későn válaszol, akkor már Rachelnél lesz a telefon, és rájön, hogy elvettem. Hogy mit csináltam. Nem tudhatja meg, hogy nyomozok utána. – Még mást is mondhatott volna, de hallgatott, nem akarta szavakba önteni, valóságossá tenni, hogy Rachel veszélyes, megrémíti őt, hogy máris túl sokat vett el tőle, és Bel nem akar neki okot adni, hogy még többet elvehessen.

Ash azonban úgy biccentett, mintha mindezt hallaná és értené. Ami persze ostobaság volt, hiszen Ash egyáltalán nem ismerte őt, és Bel nagyon szerette volna, ha nem tesz úgy, mintha mégis ismerné. Ash szeme felcsillant, ismét bólintott.

– Jó, de te felhívhatod.

– Te beszívtál?

– Nem, figyelj! Ezért valószínűleg megütsz majd, de majdnem ugyanolyan a hangod, mint Rachelnek. Szó szerint örökölted a hangját.

Felhívhatod a fickót Rachel nevében, eljátszhatod, hogy te vagy ő, és ha jól csinálod, rá sem jön.

– Én nem tudok Rachel lenni.

– Dehogynem. Meg tudod csinálni. – Ash a félhomályban Bel szemébe nézett. – Utólag kitörlöd a híváslistából, és Rachel sosem fog rájönni. Semmit sem veszítesz, ha a fickó nem veszi be. De csak pár perced van, és kellenek a válaszok.

Kellettek a válaszok. Apuért. De az akkor sem fog menni, hogy…

– Félsz? – Ash provokálta, ezzel Bel is tisztában volt, de sok provokációra nem volt szükség.

– Dehogy félek! – Feloldotta a telefont, amely közben lezárt. – Képes vagyok eljátszani Rachelt – közölte, sokkal inkább magával, és rákattintott Julián Tripp adatlapjára. Az ujja megállt a hívásindító gomb fölött. – Rachel vagyok – suttogta, hogy felbátorodjon. Végül Charlie-ra gondolt, úgy nyomta meg a gombot.

Hívás…

A búgás a fülébe metszett.

– Hangosítsd ki – sziszegte oda Ash. – A te hangodat is eltorzítja majd.

Bel rányomott a gombra, és ugyanakkor kattanással létrejött a kapcsolat. A vonalban azonban csak a csend zizegett.

– Halló, Rachel? – szólalt meg végül Mr. Tripp.

Bel megköszörülte a torkát, és miközben Rachellé vált, Asht figyelte, hogy jól csinálja-e.

– Szia, J… Julián. Sajnálom, hogy nem jelentkeztem, ezek a napok elég őrültek voltak. Nem tudom, hogy hallottál-e Charlie-ról…

– Igen, hallottam. Sajnálom. Nem sejted, hova mehetett?

Eszerint Mr. Trippet kizárhatták, mert nem volt köze apu eltűnéséhez? Ash vette a néma kérdést, és biccentett.

– Nem – felelte Bel. – Azt hiszem, a helyzet mindenki számára nagyon nyomasztó. A rendőrség szerint hamarosan hazajön majd.

– Hát, gondolom, ez is valami – válaszolta Mr. Tripp. A dolog bevált. Elhitte, hogy Rachellel beszél. – Szóval… – folytatta, de abbahagyta, várva, hogy Rachel feleljen. Beinek azonban fogalma sem volt, mit mondjon. Ashre nézett, a fiú szája elnyílt, mintha az *üzenet* szót tátogta volna.

– Szóval, ami az üzenetedet illeti… – kezdte Bel –, azt hiszem, jobb lenne, ha megbeszélnénk.

– Nem, én megértelek – szabadkozott Mr. Tripp. – És sajnálom, hogy máris megint kérnem kell. Csak tudod, nagyon sok pénzről van szó itt.

Bel szíve a bordáit verte, a szeme Ashre villant. *Pénz,* tátogta. Mr. Tripp pénzt adott Rachelnek, mielőtt eltűnt volna? Ez mindent megváltoztat.

Mennyi?, bökött Ash a telefon felé.

– Rachel, minden rendben?

– Persze – riadt meg Bel. – Megértem. Én csak… szóval nagyon sok idő telt el, és sok minden is történt. Nem emlékszem, pontosan mennyi…

Ash összeszorította a szemét. Bel az ujjait fonta keresztbe, hogy ki ne derüljön: máris elrontotta.

– Háromezer dollár volt, Rachel.

Bel szíve a torkába ugrott. Remegő kézzel nyomta meg a némító gombot.

– A kibaszott kurva életbe! – kiáltotta. Hisztérikus nevetés tört fel belőle, elakasztotta a hangját, átragadt Ashre is, aki azonnal elnyomta.

– Folytasd! – súgta oda, de közben már Mr. Tripp is megszólalt.

– Rachel? Ott vagy?

Bel feloldotta a némítást, és elnyomta a saját mosolyát.

– Bocsánat – kezdte, de Mr. Tripp nem hagyta, hogy befejezze.

– Tudom, hogy kínos, hogy most visszakérem, de mindig úgy gondoltam, hogy amint tudod, visszaadod majd. Aztán persze én is, mint mindenki más, halottnak hittelek. De most… tudod, nem volt éppen könnyű az életem. Orvosi számláim voltak. Adósságba keveredtem. Másoktól kellett kölcsönkérnem. Igazán kisegítene, ha visszaadnád.

– Nem, persze, megértem – ismételte Bel, bár nem értette. A lelke egy része Rachel pártját akarta fogni az ügyben. A fickót jobban érdekelte a pénze, mint hogy egy régi barátja éppen visszatért a halottaiból. – Most kicsit zűrös az élet, még csak másfél hete jutottam vissza. De mindent megkapsz, amivel tartozom, ígérem.

Mély lélegzetvétel a vonal túlsó végén, majdnem sírós hang.

– Istenem, ez nagy megkönnyebbülés. Köszönöm.

– Hát persze. – Bel visszanyelte, amit valójában mondani akart, amit talán Rachel is mondott volna. – De ugye senkinek sem szóltál a pénzről?

Ash ismét összeszorította szemét-száját.

– Nem, persze, még a rendőrségnek sem. Féltem, hogy azt gondolnák, hogy közöm volt az eltűnésedhez, pedig hát nem volt. Főleg, hogy én találtam meg a kocsidat, a lányodat. De különben sem oldott volna meg semmit, ha szólok, mert a pénznek semmi köze nem volt ahhoz a férfihoz, aki elrabolt, igaz?

– Igaz – vágta rá Bel. Gyorsan végiggondolta az egészet, fejben már egészen Rachellé vált. – Nagyon jó, hogy nem szóltál nekik. – Mély lélegzetet vett, és ingoványosabb talajra lépett. – Mikor is adtad oda nekem a pénzt? Nem sokkal előtte történt, igaz?

– Éppen ezért tartottam titokban. Pénteken kérted, és hétfőn, iskola után adtam oda neked, amikor hazavittelek.

Ez volt az a pillanat, amit Sherry néni látott, amikor átléptek egy vonalat. De félreértette, a bensőségesség abból eredt, hogy az egyikük egy hatalmas köteg pénzt adott át a másiknak. Közös kis titok.

– Az csak két nappal R… az eltűnésem előtt volt, igaz? – kérdezte Bel. Ash hevesen integetett, de Bel leintette. *Kuss,* tátogta felé.

– Pontosan – helyeselt Mr. Tripp. – Szóval akkor nem haragszol, amiért nem szóltam senkinek?

– Nem haragszom, Julián – válaszolta Bel fintorogva.

Csend lett, Mr. Tripp elgondolkodva hallgatott.

– Rachel? – kérdezte. A név ütésként érte Beit.

– Igen? – felelt rá.

– Tudom, hogy mindazok után, amin keresztülmentél, ez többé nem fontos. De azért mindig foglalkoztatott, mert nem tudtam az okot. Nem mondtad meg, mire kell ez az összeg. Csak annyit mondtál, hogy nem férsz hozzá a saját pénzedhez, és muszáj, mert vészhelyzet van. – Halk szipogás. – Amikor átadtam, azt mondtad, az *életedet* mentettem meg. Akkor azt hittem, ez csak amolyan szófordulat, köszönetnek szánod. De aztán eltűntél, és nekem az járt a fejemben, hogy hátha

valami más is volt mögötte. Hátha tévedtél, és a pénz mégsem mentette meg az életedet.

Bel megakadt, Ash tekintetét kereste, hogy mit felelhetne, de a fiú sem tudta, csak vállat vont a kamera mögött.

– Ezt nem mondhatom el.

– Ugyan már, Rachel! – erősködött Mr. Tripp. – Tudtam, hogy valami nincs rendjén. Hetek, sőt hónapok óta nem voltál önmagad. Ideges voltál, szinte üldözött. Lefogytál, lógott rajtad a ruha. Már a szerdánkénti borozgatásra sem jártál el, az órák után. Pénzre volt szükséged, és féltél. Kitől féltél, Rachel? Nem ismerted az elrablódat. Én mindig azt gondoltam, hogy Charlie műve, és illett a képbe az is, amikor letartóztatták a meggyilkolásodért. Annyira aggódtam hétfőn, hogy beletettem egy…

– Tévedtél! – Bel a saját ösztönéből vágott vissza, nem Racheléből. – Nem féltem Charlie-tól.

Mr. Tripp elhallgatott.

– Nos, valakitől akkor is féltél. Ki volt az? Charlie testvére?

– Jeff? – Bel összehúzta a szemét. – Miért félnék Jeffbácsi… Elharapta a szót, és a szájára csapta a kezét.

Ash csak fél szemét merte kinyitni, úgy várt, mozdulatlanul.

– Úgy értem, nem hiszem, hogy… – próbálkozott Bel.

– Annabel, te vagy az? – A hang elsötétült, a hangszóró beleremegett. Bel rábökött a piros gombra, hogy bontsa a vonalat, aztán úgy tartotta el magától a telefont, mintha fel akarna robbanni.

– Na jó. – Ash még mozdulatlanságában is kifulladt valahogy. – Elkerülhetetlen volt, hogy előbb-utóbb elbaszod.

Bel belépett a híváslista menüjébe, és kitörölte az utolsó sort, eltüntetve a tette minden nyomát. A bőre elektromosan bizsergett.

– Szerinted szólni fog Rachelnek?

– Valószínűleg nem – vélte Ash. – Most kaptuk beismerésen, hogy információt tartott vissza a rendőrség elől, nehogy gyanúba keveredjen. Feltételezem, ugyanolyan mélyen fog hallgatni az egészről, mint mi.

Bel egy kis megnyugvást érzett a *mi* szó hallatán, de azonnal fel is bosszantotta az érzés. Nincs semmiféle *mi.* Neki csak egyetlen hozzátartozója van, aki éppen eltűnt.

– Megérte – közölte, és megropogtatta a nyakát. – Háromezer dollár készpénzben, két nappal az eltűnése előtt. Ez csont nélkül elég, hogy valaki új életet kezdjen valahol máshol, nem? Hogy eltűnjön.

Ash szája megrándult.

– Éppen most bizonyítottuk be, hát nem? – Bel szeme csillogott a homályban. – Rachel Price-t nem rabolták el. Szabad döntésből távozott. Megtervezte az eltűnését.

Ash tétovázott, az ajkát rágta.

– Ez még nem elég a rendőrségnek vagy a bíróságnak. Azt hiszem, Amerikában jogellenes felvenni a telefonbeszélgetésedet valakivel, ha

nem egyezett bele. Emiatt majd Ramsey aggódhat, de… igen, azt hiszem, talán igazad van.

Bel szája mosolyra húzódott. Engedett a kísértésnek, és belekacsintott a kamerába.

– Tudtam!

– De azt még mindig nem tudod, hova ment. Miért ment el. Hogyan. És miért jött vissza.

– Megtudjuk. Muszáj, hogy megtaláljuk aput. – Bel visszadugta Rachel telefonját a ruhaujjába. – Mennem kell, már így Is túl soká maradtam.

– Rendben. – Ash mintha még akart volna valamit mondani, de meggondolta.

– Később találkozunk! – intett oda Bel, mintha csak úgy akárkivel beszélne.

– Később – ismételte Ash, de nem állította le a felvételt, amikor Bel kilépett a garázsból. Odakint már lemenőben volt a nap.

A riporterek azonnal lecsaptak rájuk. *Annabel, kérlek, Annabel, várj!*

Nem törődött velük. A szájáról képtelen volt letörölni a mosolyt, ezért a másik kezével takarta el.

– Hova lett az apád? – süvöltötte oda a CNN riportere.

Bel felment a lépcsőn, kinyitotta az ajtót, és belépett. Vanília édes illata csapta meg az orrát.

– Itt vagyok – jelentette be a konyha küszöbén. Rachel és Carter is felé fordult. A szemük csillogott, az arcuk kipirult. – Bocsánat, Ms. Nelson képtelen befogni a száját. Azt hiszem, magányos. Hogy állnak a sütik?

– Már készen – felelte Carter mogorván. – A sütőben.

Bel csalódást tettetett. Rachel rámosolygott.

– Hát, a kóstolást legalább nem hagytad ki – vigasztalta.

– Sem a mosogatást! – tette hozzá Carter.

Bel elértette a célzást. Az asztal felé kezdett araszolni.

– Mennyi idő még? – kérdezte, remélve, hogy az válaszol, akinek kell.

Rachel lehajolt, hogy ránézzen a sütő órájára. Bel nem tétovázott. Rachel telefonja a karja mozdulatára kicsúszott a ruhaujjból. Ugyanoda tette, ahol találta, a Tupperware dobozok rejtekébe, ferdén az asztalra.

Éppen idejében kapta el a kezét is.

– Négy perc – fordult vissza Rachel.

– Az illata máris csodás.

Odaállt Carter mellé a mosogatóhoz, felgyűrte a ruhaujját. Vette és viszonozta Carter jelentőségteljes pillantását. Szavak helyett így beszélgettek.

A háta mögül egy alig hallható nesz ütötte meg a fülét. Nem egészen sóhaj, csak egy meglepett lélegzetvétel.

Visszafordult.

Rachel az asztal mellett állt, és a telefonját nézte.

Bel lélegzete is elakadt.

Rachel végighúzta az ujját a falapon, a mobilon… aztán egyetlen gyors mozdulattal a másik átlós irányba fordította, és koppintott egyet mellette.

Felpillantott, elkapta Bel tekintetét.

Elmosolyodott: vaníliás volt, édes és meleg.

Bel visszamosolygott, összeszorított szájjal és fogakkal.

HARMINC

Bel megállt a harminckilences szoba, Ash hotelszobája előtt, megigazította a haját, lesimította a szemöldökét.

Az ajtó kinyílt, mielőtt bekopoghatott volna.

Ramsey lépett ki, lehajtott fejjel. Az ajtó becsukódott mögötte.

– Nahát, Bel!

– Nahát, Ramsey! – vágott vissza Bel. Zavarta, hogy a férfi rajtakapta, ahogy ott toporog. – Ash szólt, hogy jöjjek át, mert talált valamit.

Ramsey jelentőségteljes félmosollyal bólintott.

– Tudom – szúrta oda. – Találtunk valamit, amit meg akartunk mutatni neked.

Azzal elindult a folyosón.

– Maga nem jön?

Ramsey megfordult, a mosolya is átült a szája másik sarkába.

– Nem. A jó rendező tudja, mikor nem kell rendezkedni. – Csettintett, pisztolyt formált az ujjaiból, és Bel felé mutatott, aztán elsietett.

Bel ököllel dörömbölt be az ajtón. Ash éppen csak résnyire nyitotta ki, az arca egy csíkja látszott.

– Miért kell úgy jönnöd, mintha sorozatgyilkos lennél? – tudakolta.

– Meztelen vagy?

– Nem. – Ash értetlenül pislogott.

– Akkor nyisd ki az ajtót! – Bel már tolta is befelé.

A szoba lelakott volt, az ablakból az esti ég látszott. Az asztalon egy nyitott laptop állt, a képernyője kísértetiesen derengett. Egy kis kamera

volt beledugva, és kábeldzsungel vette körül. Az irodaszék mellé odahúzták a fotelt is.

– Az ágyon hagytad a gatyáidat – mutatott oda Bel, hátha zavarba hozza a fiút. Ash a zavarával küszködve bólintott.

– Igazából azoknak ott a helye. – Az asztalhoz lépett. – Kell egy üres kártya a kamerába – motyogta. Végignézett egy kisebb kupacnyi átlátszó műanyag tokot, némelyiken nagy piros X volt. – Ezért fontos megjelölni őket, Ramsey is mindig mondja. Aha! – Elővett egyet, kipattintotta az SD-kártyát, és beillesztette a kézikamerába.

– Ez mind a film anyaga?

– Minden, amit eddig felvettem – válaszolta Ash. – Ramsey már megszerkesztett egy részt a csatornáknak, de ezt, amit veled csinálunk, titokban akarja tartani, amíg nem vagyunk benne biztosak, mit is találtunk. Az én dolgom, hogy cserélgessem a kártyákat, és fejben tartsam, melyik van tele, melyik törölhető, mert az anyagot feltöltöttük már róla. – Ujjal mutogatva vezette végig Beit az asztalon heverő tárgyakon. – Minden részlet erre a nagyfiúra kerül – koppantottá meg két ujjal egy külső vincseszter fekete házát, amely most is be volt dugva a laptopba.

– Adattárolás, nagyon izgalmas! – csettintett Bel.

– Mégsem szaladgálhatok egész nap veled.

– Nem is akarnál.

– Nem. Rémes társaság vagy.

Bel telefonja rezegni kezdett a zsebében, így megmenekültek a szándékosan kínossá tett pillanatból. Előszedte, és levegőért kapott.

– A rendőrfőnök az! Apuról lesz szó.

– Vedd fel! – Ash elfordult és félrenézett, mintha jelezni akarná, hogy nem hallgatózik.

Bel a füléhez szorította a mobilt, és megszólalt, mielőtt Dave Winter megtehette volna.

– Vannak hírek? Megtalálták?

A rendőrfőnök recsegett a vonalban.

– Szia, Annabel. Nem, nem találtuk meg, de van egy hírünk. Végre megvannak a telefonja adatai.

Bel elhátrált a durva szövésű szőnyegen.

-És?

– Az apád indított egy hívást az eltűnése éjjelén. Az éjszaka közepén, három húszkor. Csak néhány másodpercig tartott, de egy vermonti, pontosabban danville-i torony fogadta. Ami azt jelenti, hogy onnan telefonált.

– És kit hívott? – kérdezte Bel. Igyekezett nem siettetni Dave-et, és megjegyezni minden részletet.

– Egy bizonyos Róbert Meyer számát, aki a vermonti Bar– ton város mellett lakik. Azt akartam megkérdezni tőled, hogy tudod-e, ki ő. Hallottad már ezt a nevet korábban? Az apád barátja?

Bel az emlékeiben keresgélt a név után.

– *Róbert Meyer.* Nem, azt hiszem, nem ismerős – mondta végül. Bosszantotta, hogy nem tud válaszolni. Charlie miatt.

– Semmi baj – mondta Dave. – Rachel sem ismerte fel.

– Rachellel is beszélt?

– Őt hívtam először. – Dave nem is volt tudatában, mekkora árulás ez, hogy felhívta Rachelt, és tudtára adta, hogy a terve tökéletesen működik. – Az államiak beszélni fognak ezzel a Meyerrel, meglátják, mit tud. Ha valami használhatót mond, tudatni fogom. Danville útba esik Barton felé, úgyhogy úgy tűnik, az apád oda indult.

De hogyan, ha a furgonja itthon maradt?

– Van még valami? – kérdezte Bel. A hangja elcsuklott, kapart a torka.

– Tessék?

– A telefonja adatai. Mást nem hívott? – Csak egy név érdekelte: a sajátja. Bár nem volt nem fogadott hívása, mégis azt akarta, hogy az apja őt keresse utoljára.

– Nem – vágta rá Dave. Megint nem értette, milyen fontos a válasza. – A jelek szerint az után az egyetlen hívás után kikapcsolta a telefont. Azóta sem kapcsolta vissza. Nem jelentkezett be a hálózatba.

Bel szíve összezsugorodott, és a gyomrába csúszott, a csomó mellé, amely mostanában már egyáltalán nem oldott ki.

– Hat napja tűnt el. – Nem kérdés volt, emlékeztetni akarta Dave-et az ígéretére, arra, mivel tartozik Charlie Price-nak az ismeretségük korábbi időszakából.

– Dolgozunk az ügyön. A bankkártyáját még néhány alkalommal használta, egyszer csütörtökön, egyszer ma. Így is nyomon tudjuk követni. Már nem tart soká, Annabel.

– Oké. – Bel tétovázott, hogy elengedje-e. Beszéljen neki Julián Trippről? A háromezer dollárról?

– Winter parancsnok…

– Szólíts Dave-nek, drágám. Már elég régen ismerjük egymást.

Ez már elég is volt, hogy Bel meggondolja magát. Nem, nem szabad elmondania. Azt akarta, hogy Dave Charlie megtalálására összpontosítson: neki megvoltak ehhez az eszközei, Beinek nem. Oktalanság lenne elvonnia a figyelmét Rachellel. Rachel elintézése az ő dolga, az ő felelőssége.

– Legközelebb ugye engem hív, ha vannak hírek, és nem Rachelt? Azt kérte, hogy én foglalkozzak az üggyel, mert még mindig túl sok neki a világ.

A vonal ismét megreccsent.

– Hát persze – felelte Dave. – Remélem, azért jól vagytok. De még mennyire.

– Most mennem kell – hadarta Bel, és már alig hallotta Dave elköszönését, bontotta is a vonalat.

– Ki az a Róbert Meyer? – fordult felé Ash ismét.

– Nem tudom. Vermontban lakik. Apu őt hívta utoljára, akkor éjjel, amikor eltűnt.

– Vagyis az apád Vermontban van?

– Vagy Rachel azt akarja, hogy ezt higgyük.

Megcsendült a telefonja, üzenete érkezett. Hogy ma milyen népszerű! Ash, Dave Winter és most Carter.

Átmehetnék éjszakára? Anyu megint rettenetes.

Bocs, nem megy!, írta vissza Bel. *Nem nagyok otthon.*

Visszacsúsztatta a telefont a dzsekije zsebébe, és várakozón nézett Ashre.

– Szóval? Nem csak azért jöttem, hogy a rettenetes pulóveredet sértegessem. Azt mondtad, találtál valamit?

– Igen, találtunk, amikor a vacsora felvételeit szerkesztettük. Várj, be kellene kapcsolnom a kamerát.

Kihajtotta a képkeresőt, megnyomta a felvétel gombot, és csettintett a lencse előtt, mintha csapót imitálna. Az asztalon lévő két könyvre tette, a felső egy Rachelről szóló régi dokumentumkötet volt, *A nő, aki kétszer tűnt el.* Maguk felé irányította, és megveregette a kamerához közelebbi, párnázott széket. Porfelhő szállt fel.

Bel leült.

Ash követte a példáját, de a székét túl közel húzta, mert át kellett nyúlnia Bel előtt, hogy elérje a laptopot. Megdermedt, ahogy áthajolt a lány előtt, Bel lélegzete a nyakát súrolta.

Egymás ajkát nézték. Eltelt egy lassú másodperc. Bel szíve összevissza vert, zakatolt. A tekintete rátalált Ash zöld szemére.

Ó, bassza meg.

Pislogott, hátradőlt, a hátát a támlának nyomta. Ash az öklébe köhögött, és megigazította a kamerát. Jól is tette, mert úgy tűnhetett, mintha át akarnának lépni valami láthatatlan vonalat. Szerencsére a kamera gondoskodott róla, hogy erre ne kerüljön sor. Az igazán kibaszott nagy ostobaság lett volna. Ráadásul értelmetlen is. Ash örökre elmegy, amikor a filmmel végeznek. Nem lehetnek egymás számára többek, mint a kamera kezelője és a felvétel tárgya.

Kissé odébb húzta a székét. Egyik oldal, másik oldal.

Ash jobban teszi, ha nem lóg át az övére.

– Az apámról van szó? – kérdezte inkább. Ash a laptoppal foglalkozott, éppen megnyitott egy *Vacsora* feliratú mappát. – Vagy Rachelről?

– Meglátod. – Ash megnyitott egy hangfájlt. – Vagyis *meghallod.*

Az egérmutató a lejátszás gomb felett lebegett, meg-megrándult, követve Ash ujját a tapipadon.

– A vacsora hanganyagát hallgattam, hátha az apád mondott valamit, amikor kiviharzott. Valamit, amiből megtudhatjuk, hol van most.

Bel egyszerre elfeledkezett az oldalakról, és előrehajolt.

– És mondott?

Ash a fejét rázta.

– Csak annyit, hogy *bassza meg,* semmi mást, aztán kikapcsolta a mikrofonját. De valaki más viszont elfelejtette. Valaki, aki elfelejtette, hogy be van kábelezve, és minden szavát veszik.

Bel kérdőn nézett rá.

– A nagybátyád – felelt Ash. – Kiment, hogy besegítse a nagyapádat a kocsiba, miután a többiek felkeltek az asztaltól.

– Igen, emlékszem – bólintott Bel.

– A mikrofonja felvette a beszélgetésüket.

Ash elindította a felvételt.

Susogás.

Zihálás.

– Bent vagy, apu? – kérdezte Jeff kifulladva. – Bekapcsolom az övét.

– Én… én… – dadogta nagypapa.

– Ne aggódj, máris kész.

Susogás, zizegés. Kattanás.

– Apu… – folytatta Jeff halkan, szinte suttogva. Bel behunyta a szemét, hogy jobban tudjon koncentrálni. – Kérdeznem kell valamit, és muszáj lenne, hogy emlékezz.

Surrogás, ruhák súrlódása egymáson. Ash megállította a lejátszást.

– Itt is beszél, de nem lehet kiszűrni az alapzajt. Próbáltam. – Azzal újra elindította.

Valaki reszelősen megköszörülte a torkát. Nagypapa szokta így, amikor keresi a szavakat.

– Nem tudom, ki az – mondta rekedten.

– De igen, apu. – Jeff hangja most egészen tiszta volt. – De igen, tudod. Hol volt? Hol találták meg?

– Nem tudom.

– Apu, muszáj megpróbálnod. Nagyon fontos.

– Nem… haza akarok menni… – kérte nagypapa reszketegen. Minden szótag erőfeszítésbe került. – Hol van Yo…

– Yordan? – Jeff sóhajtott. Köröm súrlódott borostán. – Mindjárt kihozom. Te csak maradj itt, apu.

– Ennyi. – Ash megállította a lejátszást. A hirtelen csend zúgni kezdett Bel fülében. – Amikor visszajött, Saba leszedte róla a mikrofont.

Bel kinyitotta, majd becsukta a száját. Kereste a szavakat, de nem járt nagyobb sikerrel, mint nagypapa.

– Mi ez? – bökte ki végül.

– Ugye? – Ash halkan, de izgatottan felelt. – Azonnal szóltam, amikor meghallottuk.

– *Hol volt? Hol találták meg?* – ismételte Bel. – Rachelről beszél, igaz? – nézett Ashre.

– Először mi is ezt hittük.

Bel végigfutott a gondolatmeneten. Minden *ha* és *de* egy elágazás, de minden út zsákutcába vitt.

– Várjunk csak! – szólt rá saját magára is. – Vagyis Jeff szerint nagypapa tud valamit Rachelről? Arról, hogy hol volt ez alatt a tizenhat év alatt, és a visszatéréséről? *Hol találták meg?* Mintha azért kellett volna visszajönnie, mert a nyomára akadtak. De kik?

Ash ránézett, ez már sok volt a szemkontaktusból, és mégsem elég.

– Úgy tűnik, Jeff sem kapott választ.

– De miért gondolta egyáltalán, hogy nagypapa tud valamit Rachelről? Hiszen demens, *semmit* sem tud.

Ash vállat vont.

– A nagybátyád láthatólag meg van győződve, hogy tudja a válaszokat. Hallottad, milyen kétségbeesetten kérdezgette.

Bel megrágta ezt az információt is.

– Na bassza meg. – Hátradőlt ültében, és két kézzel a hajába túrt.

– Azon gondolkodtam, hogy nincs-e ennek köze ahhoz, amit Julián Tripp mondott. Hogy Rachel szerint *életmentő* volt, és félt valakitől. Még Jeffet is említette.

Bel igyekezett mindent végiggondolni, rendszerbe szedni. Rachel Jefftől félt? Megtervezte az eltűnését, pénzt kért Mr. Tripptől, hogy senki se gyanítsa, hogy magától ment el? Nagypapa tud valamit, és ezzel Jeff is tisztában van, de ő nem tudja, akármi is az? Hogy áll mindez össze egy képpé?

– Akármit tud Jeff szerint nagypapa Rachelről, azt megtartotta magának. Most pedig apu is eltűnt. – Bel összeszorította a száját. – De nem tartogatja már sokáig. Elmondja nekem. Holnap.

Képes lesz rá. Feltöri Jeff bácsit is, mint Sherryt. Mert a Price család tagjai valami mást is rejtegetnek, valamit, amit Rachel visszatérése felkavart.

Az aknamező titkokat rejt.

HARMINCEGY

Bel már a zárba tette a kulcsot, de tétovázott. Végigfutott a hátán a hideg, a tarkóján égnek álltak az apró hajszálak. Figyelmeztetés volt, a veszélyre adott ősi, ösztönös válasz.

Hátranézett a válla felett, a sötétséget fürkészte. A tekintete megakadt a túloldali fák levelein, a táncoló árnyakon, amelyek fenyegető arcokat rajzoltak ki. A szeme azonban tévedett: a veszély nem onnan leselkedett. Az ajtó mögött várta.

Elfordította a kulcsot, belökte az ajtót, és belépett a várakozó háborús zónába.

Nevetés, meleg hangú beszélgetés fogadta, és valami édes, vajas illat. Nem erre számított.

– An… Bel, te vagy az? – Rachel hangja a folyosó sarkánál érte utol.

Bel ledobta a táskáját, lerúgta a cipőjét is, és az útban hagyta őket.

– Drágám, hazaértem – morogta csak magának, a tévé hangjait követve a nappaliba ért.

– Szia, drágám. – Rachel szeme csillogott a sötétben, a pillantása megállapodott Bélén. A tévé vibráló fényt vetett az arcára, fényes fehéret, majd zöldes derengést.

A kanapén ült, a lábait felhúzva, egy kockás takaróba burkolózva. És nem volt egyedül.

Carter ült a kanapé másik végén. A lába Rachel takarója alatt. Kettejük között egy félig üres pattogatott kukoricás tál, amibe Rachel épp belemarkolt.

– Filmnézős estét tartunk. Gyere te is, rengeteg a hely. – Azzal az ölébe vette a tálat.

Bel szeme kérdőn villant Carterre, az ő arca ugyanolyan színeket kapott, mint Rachelé.

– A *Tőrbe ejtvét* nézzük – mondta Carter, bár tudnia kellett, hogy nem a filmre vonatkozott a hangtalan kérdés.

– Megmondtam, hogy nem vagyok itthon. – Bel még mindig ugyanott állt, földbe gyökerezett lábbal.

– Tudom. – Carter a kezét is bedugta a takaró alá. – De mire válaszoltál, már itt voltam. Rachel azt mondta, maradhatok reggelig. Neki sem akadt jobb dolga, úgyhogy úgy döntöttünk, megnézünk egy filmet. Te már láttad, Bel? Szerintem tetszene neked.

Beit nem érdekelte a film, még ha jó is. Egyáltalán nem tetszett neki a helyzet. Ezek ketten együtt, nélküle. Sav marta a gyomrát. Ez valahogy meg volt tervezve, Rachel mozgatja a figurákat a táblán, így próbálja Cartert a maga oldalára állítani.

Márpedig ő nem fogja ilyen könnyen feladni Cartert.

– Miről szól? – kérdezte erőltetett vidámsággal. A kanapé felé lépett, szándékosan úgy, hogy Rachel ne lásson tőle.

– Krimi, egy elbaszott családról szól – felelte Carter.

– Máris tetszik.

Lehuppant közéjük, a saját testéből képzett barikádot, hogy visszaszerezze az unokahúgát, aki nem látja, kicsoda valójában Rachel. Bedugta a lábát a takaró alá, és addig húzkodta, amíg Rachelé ki nem lógott.

Rachel erre megkínálta kukoricával.

Bel tétovázott, aztán belemarkolt. Micsoda színjáték! Anya, lánya, unokatesó.

– Biztosan a pasas az! – mutatott Rachel a képernyőre, hogy elmagyarázza Beinek, mi történik, és bebizonyítsa, hogy ebben is ő a

jobb.

– Nincsenek már kint a tévések – jelentette ki Bel, túlkiabálva a filmbeli szereplőt.

– Nemrég elpályáztak – felelte Rachel. – Gondolom, néha ők is alszanak.

– Vagy apu eltűnése nem érdekli őket annyira, mint a te visszatérésed. – Bel szigorúan előrenézett, mert képtelen lett volna eltitkolni, hogy *őt* melyik érdekli jobban, márpedig Rachel közelében akart maradni, hogy tanulmányozhassa, és rájöjjön, hogyan teheti tönkre. Nagyon jól ment neki: olyan közel volt, hogy még Rachel enyhén reszelős légzését is hallotta.

– Vissza fog jönni, Bel! – Carter Bel talpának nyomta a sajátját. – A vermonti zsaruk megtalálják, és akkor hazajön. Hát nem? – Előredőlt: az utolsó kérdést már Rachelnek címezte, Bélen áthajolva.

Rachel keze megállt a levegőben a kukoricástál felett, a tekintete egyik lányról a másikra ugrott.

– Igen, biztosra veszem – felelte. Bel azonban most már jobban értette a reakcióit, és észrevette, hogy Carter kérdése kellemetlenül érintette. Talán Carter mégsem veszett el egészen. Ahogy apu sem.

– Jobban is teszi – jelentette ki. Fenyegetésnek hangzott, és annak is szánta.

Rachel visszafordult a televízió felé.

– Jövő pénteken lesz a nagypapád nyolcvanötödik születésnapja – mondta. Nem kérdés volt. – Carter szerint az apád minden évben családi vacsorát szervez. Hagyományosan sajtos makarónit esztek. Akkor is megcsinálhatjuk, ha addig nem ér vissza.

Bel nagyot nyelt. Mozdulatlanul igyekezett a szeme sarkából lesni Rachelt. Ezzel mit akart mondani? Elárult valamit? Tudja, hogy apu nem jön vissza a jövő héten sem? Sőt, soha, mert olyan jól elintézte?

– Aha – bökte ki. – Az jó lenne.

Rachel egy újabb marék kukoricáért nyúlt. Bel összerezzent, amikor meghallotta a csontropogásra emlékeztető hangot.

– Yordan elviszi néha sétálni a nagyapádat? – kérdezte Rachel. Bel túl közel ült hozzá: még vajillatú leheletét is érezte. – Nem jó állandóan a négy fal között ülni.

Bel már válaszolni akart, de meggondolta magát. Nem ez volt az első eset, hogy Rachel nagypapáról és Yordanről kérdezett, és arról, hogy telnek a napjaik. Most, hogy már nem akart mindenáron távol maradni tőle, feltűntek az effélék. Van vajon valami mögötte, vagy Rachel csak úgy tesz, mintha törődne vele?

– Nagypapával minden rendben – jelentette ki Bel, ezzel lezárva a témát, aztán azonnal vissza is dobta a labdát Rachelnek, méghozzá egy csavarral, hogy kizökkentse. – Szereted a sajtos makarónit?

– Igen – mosolyodott el Rachel.

A film véget ért. A tál alján csak morzsák és ki nem pattogott szemek maradtak.

– Ezt megismételhetnénk – jegyezte meg Rachel, a szeme úgy csillogott, mint kivillanó fogai. – Ha akarjátok, tarthatunk még filmnézős estét. Hármasban. Én remekül szórakoztam.

– Én is – vágta rá Bel és Carter egyszerre. Felnevettek, de Rachel tönkretette a pillanatot, mert közbeavatkozott.

– Talán hetente? Egy csomó filmről lemaradtam. – Rachel felállt, és fogta a tálat a zörgő magokkal. – Carter, hol szeretnél aludni? Megvethetem neked Charlie ágyát?

Bel megdermedt. Carter biztosan érezte, mert a lábuk még mindig összeért.

– Nem kell – mosolygott Carter Rachelre. – Majd Belnél, ahogy máskor is.

– Tökéletes – felelte Rachel. Bel talán nem figyelt eléggé, de sugárzó mosolya nem tűnt megjátszottnak.

A fogmosás után sietve ment végig a folyosón, nehogy a röntgenszemű Rachel észrevegye.

– Jó éjt, lányok! – kiáltott át Rachel a vendégszobából. Az ajtaja résnyire nyitva állt. Nemhogy nem zárta be, de még be sem csukta.

Bel megborzongott, bár a házban meleg volt.

– Jó éjt! – kiáltott vissza Carter a szobájából. Bel egy fél másodperces késéssel, sötétebben visszhangozta.

Belépett a szobájába, becsukta az ajtót, és nekitámaszkodott. Carter már az ágyban feküdt, a szokott oldalon.

– Szóval? – Bel lekapcsolta a lámpát, és bemászott a takaró alá.

– Mit szóval?

Bel erre Carter lábához nyomta hideg talpát. Carter visszarúgott.

– Szóval, *Rachel?* – ismételte Bel suttogóra fogott hangon. Nem bízott Rachelben, sem a résnyire nyitott ajtóban, akár ki is lopózhatott, hogy hallgatózzon.

– *Szóval,* mi van vele? – Carter nem vette a lapot, nem halkította le a hangját. – Azt mondta, nincs semmi terve, mi lenne, ha megnéznénk egy filmet, amíg várjuk, hogy hazaérj. Nem akartam otthon lenni. Nem nagy ügy. Jól szórakoztunk, hát nem?

Bel a maga részéről ezt nem állíthatta.

– Miért védekezel?

– Nem védekezek – vágott vissza Carter, és a karját dacosan összefonta a mellkasa előtt.

– De igen.

– Mert tudom, hogy úgyis találsz valami okot, amiért bosszankodhatsz.

– Nem fogok.

– De igen! – morogta Carter.

– Nem bosszankodok – helyesbített Bel. – Csak óvatosnak kell lennünk a közelében, rendben?

– Miért kellene óvatosnak lenni? Rachel aranyos. Mindkettőnkhöz kedves, pedig megjárta a poklot. Miért kell örökké ezt csinálnod?

– Nem csinálok semmit – ellenkezett Bel. – Rachel az, aki csinálja. Alig egy hete jött vissza valami mondvacsinált sztorival arról, hogy hol volt tizenhat évig, és aztán eltűnik az apám? Hát persze hogy be akarja adni neked, hogy *aranyos*.

– Bel! – Ez már figyelmeztetés volt.

– Carter! – Bel hasonlóképpen viszonozta. – Mondott neked valamit?

– Miről? – Carter megcserélte a kezeit, és a mennyezetet bámulta.

– Akármiről. Az apámról? A szüleidről? Arról, hogy miért döntött úgy, hogy eltűnik, aztán meg hazudik róla? Nem csúszott ki semmi a száján?

– Talán… – Carter a száját rágta. – Azt mondta, igazából egy őrült zseni, aki a világ meghódítására törekszik.

– Carter! – Bel most már éles pillantással is kísérte a figyelmeztetést.

– Nem, semmit – sóhajtott Carter. – Az iskoláról kérdezgetett, meg a ballettról, aztán a filmről beszéltünk. Semmi gyanús nem volt, Bel. Bocs – közölte, mintha egyáltalán nem is bánná. Az egyik karját magasra emelte, majd a takaróra ejtette, mint egy demarkációs vonalat maga és Bel között, egy saját barikádot.

Bel lekapcsolta a kislámpát. Sötétség borult rájuk. Most rajta volt a sor, hogy a mennyezetet nézze. Kit győzhetne meg, ha még Cartert sem tudja? Rachel máris nyert?

Nem, Beinek volt még egy terve, egy dobása. Jeff tud valamit Rachelről, vagy legalábbis meggyőződése, hogy nagypapa tud. Jeff bácsi a kulcs, hogy megszerezze, amit akar: hogy apu hazajöjjön, Rachel pedig eltűnjön, ahogy mindig is lennie kellett.

Rachel hazatérése óta nem foglalkozott a nagybátyjával, pedig talán jobban tette volna.

– Az apád sem mondott semmit? – kérdezte könnyedén. Ilyesmire csak sötétben volt képes.

– Rachelről? – Carter fészkelődött, odébb húzta a takarót. – Nem. Mármint persze beszélt róla, a visszatéréséről, meg hogy milyen stresszes az egész helyzet, és hogy szerinte Charlie bácsi is ezért ment el, hogy legyen egy kis távolsága. De azért apu örül, hogy Rachel hazajött.

Bel utánagondolt a hallottaknak. Lejátszhatná Carternek a hangfelvételt, amin rajta van, mit mondott Jeff nagypapának. De mi lesz, ha továbbadja Rachelnek, és eljátssza az előnyüket?

– Nem viselkedett furán egyáltalán, mióta Rachel visszatért?

Csend, aztán Carter haja súrlódott a párnán.

– Nem. Miért?

– Semmi, csak elgondolkodtam.

Carter szeme fehérje halványan derengett a homályban, aztán egy pislantás, és eltűnt.

– Hát, talán, egy kicsit – ismerte be Carter. – De mindenki furán viselkedik, mióta Rachel visszajött. – Újabb pislantás. – Különösen te. – Azzal hátat fordított Beinek. – Alszom – közölte.

HARMINCKETTŐ

Megcsendült a harangocska az ajtó felett, Bel idegei táncra perdültek tőle.

Átsietett a bolton, el a kempingfelszerelések és a hokicuccok mellett, a pihenőszoba felé. Nem törődve a „Kizárólag dolgozók részére” felirattal, egyenesen benyitott.

Jeff bácsi odabent épp kávét készített. A kávégép köpködött.

– Bel! Mit csinálsz itt? Nem szabad bejönnöd ide.

– Azért jöttem, hogy veled beszéljek – közölte Bel felszegett állal.

– Ajjaj, bajban vagyok? – Jeff bácsi tejet öntött a kávéjába.

– Azt majd te megmondod.

– Carterről van szó? – Jeff kortyolt egyet. – Az elmúlt éjjelt nálatok töltötte, igaz? Ő meg Sherry… szóval, tudod, milyenek a tinilányok.

– Én is az vagyok – vágta rá Bel. – De nem Carterről van szó.

– Az apádról? – találgatott tovább Jeff. A szeme körül ráncba gyűrődtek a szarkalábak. – Biztosra veszem, hogy holnap betoppan. Ez így kerek. Egy hét, hogy kiszellőztesse a fejét. A rendőrök nem aggódnak.

– Nem is apuról – rázta a fejét Bel. – Hanem Rachelről.

Jeff megint kortyolt, mintha szándékosan időt akarna adni magának.

– Mi van vele? – kérdezte végül.

Bel maga sem tudta, mi lenne a legjobb megközelítés: teljes lendülettel, vagy csak féllel, későbbre is hagyva valamit.

– Azt hiszem, tudsz róla valamit, amit nem mondasz el.

Jeff kinyitotta, majd becsukta a száját.

– Éppen annyit tudok, mint te – közölte, de köhögni kezdett, s így a hazugság a szája elé emelt markában végezte. Mert Bel tudta, hogy a nagybátyja hazudik neki, és be is tudta bizonyítani.

– Hadd mutassak valamit – intett az asztal felé, ahol Jeff telefonja hevert. Leült mellé, elővette a saját mobilját, és megvárta, hogy Jeff leüljön. – A múlt héten, a családi vacsora alkalmával, te segítetted be nagypapát az autóba.

– Igen. – Jeff Beit nézte, a kávéról is elfeledkezett. – És mi a…

– Még rajtad volt a mikrofonod. Mindent felvett, amit mondtál.

Nézte, amint a nagybátyja nagyot nyel, az egyik kezét ökölbe szorítja, a bőrén átsejlő csontbütykök elárulták.

– Szeretnéd meghallgatni? – Válaszra sem várva kikereste a hangfájlt, és elindította, a legmagasabbra állítva a hangerőt.

– *Bent vagy, apu?* – hallatszott Jeff hangja egy héttel korábbról, vékonyan és fémesen a telefon hangszóróin át. Bel nézte a jelenbeli nagybátyját, miközben a múltkorit hallgatták. Jeff fészkelődött, a nyakát dörzsölgette. – *Bekapcsolom az övét.*

– *Én… én…* – dadogta nagypapa.

– *Ne aggódj, máris kész.*

Susogás, zizegés. Kattanás.

– *Apu…* – Szünet. – *Kérdeznem kell valamit, és muszáj lenne, hogy emlékezz.*

Jeff az asztalra könyökölt, és a tenyerébe temette az arcát.

Ruhák súrlódása a mikrofonon.

– *Nem tudom, ki az* – mondta rekedten nagypapa.

– *De igen, apu* – erősködött az akkori Jeff, a jelenbeli nem nézett fel. – *De igen, tudod. Hol volt? Hol találták meg?*

– *Nem tudom.*

– *Apu, muszáj megpróbálnod. Nagyon fontos.*

Bel leállította a felvételt. A szobában túl mély lett a csend. Ezt is kihasználta Jeff ellen, addig nézte, amíg végül fel nem emelte a fejét.

– Bel, megtudom magyarázni… – kezdte, a szeme egészen elkerekedett Bel komor tekintete alatt.

– Tényleg? – Bel megköszörülte a torkát. – Miért gondolod, hogy nagypapa tudja, hol volt Rachel? Vagy hogy ki és mikor találta meg?

Jeff tétovázott, pislogott, a szája körül megrándultak az izmok.

– Izé… – bökte ki. – Igen, Rachelről kérdeztem. Semmit sem tudok, esküszöm. De apu említett vele kapcsolatban valami furcsaságot, emiatt erőltettem a részleteket. Most már inkább azt hiszem, hogy csak össze volt zavarodva.

Bel összehúzta a szemét.

– Nagypapa nem mondott semmit Rachelről, mielőtt szóba nem hoztad. Minden fel van véve.

– Nem. – Jeff a fejét rázta, de túl gyorsan, a szemét is eltakarva. – Nem akkor. Néhány nappal korábban, amikor nála jártam.

– És mit mondott? – erőltette Bel.

– Nem emlékszem pontosan. – Jeff ismét köhintett. – Rachelről valamit. A… a megtalálásáról. Talán egy régebbi emléke merült fel újra, és csak én gondoltam, hogy a visszatéréséről beszélt. Össze van zavarodva. Nem bízhatunk az emlékeiben. De amikor kettesben voltunk, azért szerettem volna ellenőrizni, hogy Rachel látványa nem idézett-e fel benne mégis valamit. Természetesen semmire sem emlékezett. Nem kellett volna ezt csinálnom. Nem volt korrekt.

A szavai még mindig hazugnak érződtek. Ismét köhintett, hogy elfedje. A saját arcképét nézte a mobil képernyőjén, nem Beit.

– Akkor most tud valamit Rachelről, vagy sem? – kérdezte Bel kemény hangon, és megpróbálta elkapni a pillantását.

– Fogalmam sincs. Nem hinném.

Bel az egyik kezét az asztalra ejtette. A puffanás végre felkeltette Jeff figyelmét.

– És te sem tudsz mást az eltűnéséről vagy a visszatéréséről?

– Nem tudok, semmit sem tudok – vágta rá Jeff. Talán hazudott, talán nem. A veszekedéseket nem bírta, Bel pedig élt-halt értük, aligha lehettek volna különbözőbbek. Beinek mégsem tetszett, ahogy Jeff megismételte a *tudok* szót. Mintha gyanított vagy hitt volna valamit, de Bel rossz kérdést tett volna fel.

– Biztos vagy benne? – Bel adott neki még egy esélyt.

– Biztos.

– Volt Rachelnek valaha valami oka rá, hogy féljen tőled?

Jeff arckifejezése elfelhősödött.

– Tőlem? Nem – felelte hunyorogva. – Hogy jut ez eszedbe? Mindig is kedveltem Rachelt. Azt hiszem, ő is kedvelt engem.

– És most?

– Természetesen családtag – vont vállat Jeff.

– A család az első – visszhangozta Bel Sherry szavait. Rachel azonban kevésbé volt családtag másoknál, apunál például sokkal kevésbé. És ha Jeff tud valamit, ami segíthet hazahozni aput…

– Tudod, hol van apu? Említette, hogy el akar menni, miután Rachel visszajött?

Jeff a fejét rázta.

– Nem tudom, hol van, de azt tudom, hogy vissza fog jönni. Ő a család szíve. Egy szót se mondott, de azért látni lehetett, mennyire lehengerelte…

Elhallgatott, mert a telefonja rezegni kezdett az asztalon, és el is fordult, mint egy hátán fekvő, mérges bogár.

Mindketten a kijelzőre néztek.

Beérkező hívás. *Bob.*

Jeff barátja, akit mindig emlegetett, ha kellett, ha nem.

Bob, Vermontból.

Bel szíve a torkába ugrott.

Várjunk csak egy percet.

Jeff már nyúlt volna, hogy kinyomja a hívást, de Bel félrecsapta a kezét.

– Bob, Vermontból – mondta sürgetőn, rekedten. – A teljes neve véletlenül nem Róbert Meyer?

Jeff megint csak hunyorgott tétován.

Bel tapsolt egyet, hogy felriassza.

– Igen!

– Bassza meg! – Bel felkapta a telefont, mielőtt a nagybátyja megtehette volna.

– Hé, add vissz… – Bel addigra azonban már fogadta a hívást, és a füléhez emelte a telefont. Amikor Jeff felugrott, elhátrált előle.

– Halló? – kérdezte egy komor hang. Bob, Vermontból. Nemcsak egy név, hanem most már egy hang is. – Jeff, mondanom kell valamit.

– Helló, Bob. – Bel elhátrált Jeff elől, és kinyújtott kezével igyekezett távol tartani.

– Te nem Jeff vagy.

A vermonti Bob jó megfigyelő, meg kell hagyni.

– Nem, tényleg. Bel vagyok, az unokahúga.

– Charlie lánya?

– Charlie lánya – ismételte. – Most, hogy szóba hoztad, én is kérdeznék valamit.

– Már tudom is, mit. – A sóhaj surrogott a mikrofonban.

– Az apám magát hívta utoljára, mielőtt eltűnt – folytatta Bel megakadás nélkül. – Múlt szombaton, hajnali háromkor, amikor eltűnt. Mit mondott, Bob? Tényleg tudnom kellene. – A hangja elvékonyodott, kétségbeesettségében szinte cincogott.

Újabb sóhaj. A vermonti Bob nemcsak jó megfigyelő, de a tüdeje is tiszta. Mindenesetre talán egyedül ő tudja, hol van apu.

– Már végigmentem ezen az egészen az állami rendőrséggel. Amúgy éppen most hallgattak ki megint, és gondoltam, nem árt, ha Jeff tudja.

Beit nem ez érdekelte.

– Mit mondott az apám a telefonban? Fontos!

Jeff feladta, hogy visszaszerezze a mobilját, inkább visszahúzódott, onnan figyelt.

– Semmit sem mondott – morogta Bob. – Csak pár másodperc volt az egész. Felvettem, megkérdeztem, hogy *Halló, ki beszél?,* és senki sem válaszolt. Csak a szelet hallottam, mintha lenne valaki a vonalban, de nem szólalt meg. Ennyi. Mást nem tudok, ahogy már a rendőrségnek is elmondtam.

Bel lélegzete elakadt, elgondolkodott. Ha apu nem szólt bele, talán nem is ő volt a vonalban. Akár Rachel is használhatta a telefonját. Vagy még mindig ott a harmadik lehetőség: hogy a vermonti Bob hazudik.

– Mit mond? – kérdezte Jeff hangos suttogással. Bel nem törődött vele.

– Az apám a vermonti Danville mellől telefonált. Biztosan úton volt maga felé. – Állítás volt, Bel mégis kérdésként kanyarította felfelé a mondat végét.

– Hát ide már nem jutott el, és nem is hallottam felőle. És azt sem tudom, miért kevertetek bele a családotok ügyeibe. Most a rendőrök is állandóan minden szart kérdezgetnek tőlem.

– Miféle szart? – Bel Jeffre nézett, próbált visszaemlékezni a rengeteg apróságra, amit az évek alatt hallott tőle Bobról. Nem volt valami a dark webről is?

– Csak mert úgy döntöttem, hogy lekapcsolódom a közművekről…

– Na és az *online* tevékenységek? – kérdezte Bel, olyan finoman, ahogy csak tudta.

– Na most már te is kezdesz olyan lenni, mint a zsaruk – fújt Bob. – Nem, mielőtt még te is megkérdeznéd, nem adtam el hamis személyazonosságot az apádnak. Sosem láttam. Erre a szavamat adom.

Bel megakadt. Bob a szavát adhatta, de adott valami mást is, valami sokkal komolyabbat.

– Hamis személyazonosságokat árul? – kapott a szál után.

Csend a vonalban.

– Nem. Egyáltalán nem.

– Rendben, de akkor is tudja, mennyibe kerülne, ha valaki venni akarna magának egy teljes új identitást. Útlevelet, jogosítványt.

– Mondom, hogy fogalmam sincs *semmi ilyesmiről!* – válaszolta Bob. Túl határozottan tagadott.

– Ha valakinek, mondjuk, háromezer dollárja van rá? – kockáztatta meg Bel. – Az elég lenne?

Bob mélyet lélegzett, recsegett a vonal.

– Azt hiszem, az több is lenne, mint elég – válaszolta óvatosan.

Bel gyomra felfordult, aztán megszorult a csomó körül.

Az apja nem ment a vermonti Bobhoz, Bob erre a szavát adta. Valaki más azonban talán igen.

Újra kockáztatott, hiszen vesztenivalója nem volt, bár Jeff bácsi mellette állt.

– Tizenhat éve nem járt magánál Rachel Price, hogy új személyazonosságot vásároljon? Készpénzzel fizetett.

Jeff arca elborult, úgy várta, hogy meglássa Bel szemében a kapott választ.

Bob köhintett. Bel fején átfutott, hogy hazudni fog, ha egy kicsit is hasonlít Jeffhez.

Várt.

– Nem, nem jött – jelentette ki Bob lassan, tisztán. – Sosem találkoztam Rachel Price-szal. Nem gondolod, hogy elmondtam volna

Jeffnek, ha mégis? Megspórolhattam volna a családodnak ezt a sok év szenvedést. Nem jött el hozzám, erre is a szavamat adom. Egyik szülőd sem járt nálam. Úgyhogy azt sem tudom, hogy az apád miért hívott, és minek rángatott bele ebbe az egészbe. De most már ki akarok belőle maradni, érted?

Bel elkeseredett. Lehetséges, hogy az egyik dologban hazudik, a másikban nem? Vagy elhiszi, amit mond, vagy nem.

– Tökéletesen, vermonti Bob – válaszolta.

A vonal egy sípolás után elnémult.

– Kedves ember. – Bel visszahajította a telefont a nagybátyjának, aki alig bírta elkapni, végül a mellkasához szorította.

– Mit mondott?

– Sokféle semmit – vont vállat Bel. – Apu felhívta akkor éjjel, de nem is szólt bele. Bob nem találkozott vele.

– Tökéletesen megbízom benne – bólintott Jeff. – Nem hazudik.

– Hát persze. A dark weben dolgozó bűnözők általában mind talpig becsületesek, Jeff bácsi.

Jeff tétovázott egy pillanatig.

– Miből gondolod, hogy az anyukád hazudik az eltűnéséről?

– Nem gondolom. – Bel megjátszott meglepetéssel nézett vissza rá. – Te igen?

– Nem… – Jeff nem fejezte be a mondatot.

– Jó, akkor örülök, hogy ebben egyetértünk.

Jeff ismét beleköhögött zárt öklébe. Bel felkapta a maga telefonját.

– Ne szólj erről a beszélgetésről Rachelnek. Vagy közlöm vele, hogy úgy gondolod, tudod, hová tűnt el valójában.

Jeff feszengve egyik lábáról a másikra állt, a vállát felhúzta.

– Megegyeztünk – bökte ki a padlót nézve.

– Helyes. – Bel a sarkával nyitotta ki az ajtót, kiszabadítva Jeffet, majd felmutatta a hüvelykujját. – A család az első.

Mindegyikük kiad egy apró részletet Rachelről. Apránként. És magukról még többet.

A család az első. Nagypapa a következő.

HARMINCHÁROM

– Szia, Yordan!

Bel a fogait kivillantva mosolygott, Yordan ijedt arcából ítélve túlságosan fenyegetőn.

– Szervusz, Annabel – felelte, és kitárta az ajtót. – Nem vártunk vendégeket. Éppen most készítem a nagypapád ebédjét.

– Nagyszerű, segítek! – Bel nem hagyott neki választási lehetőséget, már be is lépett, és kilökte a kilincset Yordan kezéből. Száraz meleghullám csapta meg, szinte marta a szemét.

Yordan, látva, hogy megrándult, bólintott.

– A nagypapád megérzi a hideget.

Bel követte a folyosón, el a jobb felé kanyarodó lépcső mellett. Nagypapa már nem tudott felmenni rajta, így a ház az ő számára felére csökkent. A korábbi dolgozószoba lett a hálója, Yordan pedig az emeleten aludt, abban a szobában, ahol apu gyerekkorában. A háznak hosszú történelme volt, innen származtak a Price család építőkockái. A nagyanyja, akivel Bel sosem találkozott, szintén itt halt meg, miután leesett a lépcsőn, és beverte a fejét. Bel és Carter régebben megpróbálta néhányszor megidézni a szellemét, mielőtt egyáltalán félni kezdtek volna a szellemektől. *Szia, Price nagyi, nézd, így állok kézen! Price nagyi, az ördög igazi?*

Nagypapa a nappaliban ült a karosszékében, ahol régen együtt olvastak.

– Pat, látogatód jött! – mondta Yordan gondosan artikulálva. – Az unokád, Annabel. Hát nem kedves?

Bel nagypapa elé lépett, és lehuppant vele szemben a kanapéra.

– Szia, papa, jó, hogy látlak. – Ő is hangosan, érthetően beszélt.

– A konyhában leszek – jegyezte meg Yordan. – Kérsz valamit? Kávét?

– Nem, köszönöm.

Yordan kisietett, némán lépkedett a vastag szőnyegen, és kettesben hagyta őket.

Bel nagypapa tavaly nyári első sztrókja óta nem volt vele kettesben. Apu mindig mindent elintézett, ő rendezte el, ha nagypapa összezavarodott, ő volt az ismerős arc az emléktöredékek között.

– Meleg van itt, nem? – Bel már izzadt. Nagypapa csak valami torokhanggal válaszolt.

– Ízlett a családi vacsora múlt héten, nagypapa? A paella?

Nagypapa végre felemelte az egyik reszkető ujját, és ránézett.

– Charlie?

– Apu nincs itt. – Fájt kimondani a szavakat. – Elment egy időre, emlékszel? Hamar visszajön, megígérem.

Nagypapa felszegte a fejét, ráncos nyakán megfeszült a bőr.

– Várod már a születésnapi vacsorádat jövő héten?

Nagypapa csak üres tekintettel nézett rá. Talán túl gyorsan beszélt. Vagy úgy volt, ahogy apu mondta: nem emlékszik Beire, mert az eltűnt időbe tartozott. Talán Rachel is. Bel mindenkinél jobban megértette, milyen érzés ez. Az emlékezet gonosz, igaz? Ami eltűnt, eltűnt, akárhányszor kérdeztek rá. Bel most mégis kérdezni akart, mert kénytelen volt.

– Ki maga? – kérdezte nagypapa, szinte végszóra.

– Bel vagyok. Annabel. Charlie lánya.

– Rachel? – kérdezett vissza nagypapa. Bel tarkóján égnek álltak a hajszálak.

– Nem. Rachel lánya vagyok. – Különös volt ezt így kijelenteni, miközben valójában egyáltalán nem érezte magát annak.

Nagypapa tekintete az arcát kutatta.

– Rachel?

– Rachel az anyukám. – Bel máshogy próbálkozott, de így is éppannyira helytelennek, tiltottnak érezte a szót. – Emlékszel Rachelre?

Nagypapa feje megmozdult, nem egészen egy bólintás volt, de majdnem. Bel bármit hajlandó volt jó jelnek venni. Ostobaság a reményét egy demens öregbe vetni, de mégis itt ült. Ugyanilyen reményekkel faggatták őt is annak idején, amikor még beszélni is alig tudott.

– Rachel eltűnt, tudod? – kérdezte Bel még lassabban, és a kezeit a térde közé szorította.

Nagypapa szemében megrezzent valami. Ő is az ölébe ejtette a kezét.

– Charlie?

– Igen. Charlie felesége. Rachel.

Nagypapa a válla felett a folyosó felé nézett. Yordant kereste?

– Papa?

– …baleset? – mormolta nagypapa. – Nem akarták megölni.

– Senki nem ölte meg, nagypapa. – Bel érezte, hogy feltámad benne a türelmetlenség, de tudta, hogy Pat nem tehet róla. – Rachel visszatért, emlékszel? Láttad is.

Nagypapa szája megrándult.

– Tudod, hol volt, mielőtt visszajött volna, papa? Megtalálta valaki? Emlékszel?

Muszáj volt, hogy emlékezzen.

Nagypapa összeszorította a szemét.

– Éhes vagyok.

– Papa, kérlek! – Bel a kanapé szélére csúszott ültében. – Mondd el, mit tudsz Rachelről! Nem tudok segíteni apunak, ha te nem segítesz

nekem!

Nagypapa üres tekintettel bámult rá: a szája mozgott, de hang nem jött ki rajta.

– Rachel? – próbálkozott Bel újra. Semmi reakció.

Semmi értelme nem volt, és ezt ő is tudta, tudta a gyomrában ülő csomó is, amely ismét feszesre húzta a szálait. Nagypapa semmit sem tud, és ha valaha mégis tudott bármit is, az mára elveszett az emlékei szilánkjai között, a két elfelejtett unokával együtt. Jeff biztosan túl sok mindent olvasott ki a zavart motyogásból. A francba vele, amiért tévútra vezette.

– Semmi baj, papa. – Feladta, a kézfejével megtörölte összeráncolt homlokát. – Sajnálom.

Yordan nézett be az ajtón.

– Még pár perc, és kész az ebéd, Pat. – Beire nézett, a szemében különös tekintet ült, a száját elhúzta.

– Mi az? – csattant fel Bel.

– Bo… bocsánat! – Yordan riadtan hátralépett, de megbotlott, és majdnem előreesett. – Nem akartam, de hallottam.

– Nem akartad? – Bel csalódottsága haragba fordult. Yordan felemelte a kezét.

– Kicsi a ház, te pedig hangosan beszéltél. Nem akartam. – Beljebb lépett. – Sajnálom, hogy a nagypapád nem tud válaszolni a kérdéseidre. Biztos, hogy igyekezett. Nem igaz, Pat?

Nagypapa felmordult.

– Beszélhetünk odakint? – Yordan a válla felett az ajtó felé bökött.

Bel felállt, és követte a kis konyhába. A mikro búgott, a sárga lámpa alatt nagypapa ebédje forgott.

– Sajnálom. – Yordan felvonta vastag szemöldökét, amitől az egész homloka hullámos ráncokba szaladt. – Nem szeretek úgy beszélni előtte, mintha ott se lenne. Mondanám, hogy ne vedd a szívedre, legtöbbször

még engem sem ismer meg, de nekem nem családtagom. Biztosan nagyon nehéz.

– Semmi baj. – Nem mintha nagypapa szándékosan felejtette volna el őt. Szándékosan elmenni sokkal rosszabb. Kérdezzék meg Rachelt.

– Mindig összezavarodik, nem tudja felidézni a régi dolgokat. De Rachelről akartál kérdezni, nem? Hátha én tudok segíteni.

Bel némán oldalra biccentette a fejét, jelezve, hogy folytassa.

– Rachelre emlékszik. – Yordan ránézett a mikro órájára. – Talán a fiatalabb változatára, az eltűnése előttről. Néha emlegeti is. Általában mint Charlie barátnőjét, aki szeret olvasni, és angolt tanít. Tegnap egyébként ő is beugrott egy kávéra, és ő sem szólt előtte. – Yordan összeszorított szájjal mosolygott. Bel nagyon szerette volna, ha nem veszi őket egy kalap alá. – Pat úgy viselkedett vele, mint aki tudja, kicsoda. Ez megválaszolja az egyik kérdésedet.

Bel gyomrában megrándult a csomó.

– Rachel itt volt?

– Látni akarta, hogy van Pat most, hogy Charlie elment. Beugrott egy kávéra.

– Miről beszélgettek?

– Csak apróságokról. Hogy a ház éppen úgy néz ki, mint amikor Rachel utoljára látta. Miután megfőztem a kávét, elmentem összehajtani a ruhákat, hogy kettesben hagyjam őket.

– És nem hallottad, amit beszéltek? – tudakolta Bel. – Azt hittem, ez egy kis ház.

– Az emeleten voltam – tiltakozott Yordan. – Csak öt percre. De… – Elhallgatott, az ajkát összecsücsörítette, mintha vissza akarná tartani a szavakat.

– Yordan?

– Nem akarok rosszat mondani, de azért fura volt. Amikor lejöttem, Rachel nem volt ott, ahol korábban ült. – A kis ebédlőasztal felé intett. –

A nagypapád itt volt, a kávéscsészék is, de Rachel nem. A nevén szólítottam, és nem felelt.

– Hová ment?

Hangos, hármas sípolás töltötte be a helyiséget. Yordan a mikro felé fordult. Bel megköszörülte a torkát, hogy újra magára vonja a figyelmét.

– A nappaliban találtam meg. Megkérdeztem, mit csinál, keres-e valamit, és azt mondta, csak arra kíváncsi, mi változott. Megköszönte a kávét, bár meg sem itta, és elment.

Bel olyan erősen szorította össze az állkapcsát, hogy kattant. A semmit harapta, vagy talán végre valamit.

– A nappaliban hol?

– A kandalló mellett, de azonnal el is ment onnan, amint beléptem. – Yordan a mikróhoz lépett.

– Elvett valamit?

– Nem, dehogy! – Yordan kivette a forró tálat, és felszisszent. Párolt répa volt, és egy csirkehúsos pite.

Bel elképzelte a jelenetet. A kandalló a szoba hátsó részén volt, a kanapé és a könyvespolc mögött. Semmi sem jutott eszébe, ami ott érdekelhette volna Rachelt. Csak egy hétköznapi nappali, ahol valaha egy egész család élt, most pedig egy öregember, aki csak a család felére emlékszik.

Mit akart Rachel? Mert nem csak a tegnapi be nem jelentett látogatásról volt szó, igaz? Nem, már többször kérdezte Beit és Cartert is nagypapa napirendjéről és arról, hogy Yordan kiviszi-e a házból. Mindkét szál ugyanarra az elkerülhetetlen következtetésre vezetett: van valami a házban, amit Rachel akar, amire szüksége van, amit titokban akar tartani. És ha neki fontos, Beinek is az.

– Yordan – kedve, és kedves akart lenni, de egyáltalán nem sikerült megjátszania.

– Igen? – Yordan mégis válaszolt, mert nem ismerte Beit eléggé.

– Azt hiszem, apunak nem volt alkalma megmondani, mert annyi minden történt egyszerre – rögtönözte. – De mindig el szokta vinni papát a születésnapjára a Moose Brook parkba. Túrázni, horgászni. – Ez hazugság volt, életükben egyszer csinálták csak meg. – Úgy tervezte, idén megismétli. Tudom, hogy a sztrókja óta más, és nem tudnátok végigmenni a túraösvényen, de a kempingnél vannak utak, ahol a kerekesszékkel is lehet haladni. Holnapra szép napot mondanak. Szerintem elvihetnéd, egy órára vagy kettőre. Sétálni, enni valamit. Nagyon élvezné, azt hiszem. Remélhetőleg arról is eltereli a figyelmét, hogy apu elment. – Ezt az egyetlen részletet nem kellett megjátszania, a szeme őszintén könnybe lábadt, amikor Charlie eltűnésére gondolt.

Yordan összeszorította a száját. Bel nem értette, mert ő sem ismerte a másikat eléggé.

– Ha az apád ezt akarná? – A mondat félúton volt kérdés és állítás között.

– Igen – vágta rá Bel. – Ezt. – Apu mindent összetart, akkor is, ha nincs is jelen. – Jeff is mehetne. Legalább az egyik fia legyen vele.

– Rend… ben – egyezett bele Yordan vonakodva, szinte kettéharapva a szót. Talán rájött, hogy Bel hazudik neki, mégis beleegyezett, mert nemet mondani nehezebb. Bel pedig tett volna róla, hogy valóban nehéz legyen nemet mondani. – Mikor?

– Talán tizenegy felé? – javasolta, fejben gyorsan átszámolva. – Aha, tizenegy jó lesz. Szólok Jeffnek is, hogy ott találkozzatok.

Jeff bácsi cseszheti. Tévedett, úgyhogy most lesz holnapra némi programja.

Ahogy neki és Ashnek is.

Meg Rachelnek.

Sűrű, sűrű nap lesz a holnapi, minden érintettnek.

– Rendben, jól hangzik.

– Jól van – bólintott Bel is. A jónál is jobban.

– Rachel! – Bel becsukta maga mögött a bejárati ajtót. A zár kettős kattanása olyan volt, mint valami visszaszámlálás. – Itthon vagyok!

Várt, hallgatózott, figyelte, nem hallja-e az élet jeleit, neszeit. Rachel halkan járt, csendes, halálos léptekkel. Bel mindennap többet és többet tanult meg róla. Ahogy lépkedett, ahogy pislogott, ha elfáradt, ahogy az ujjait a hüvelykujjához támasztotta, ha nem figyelt oda.

Rachel hangtalanul megjelent a folyosó sarkán, az arcát kettészelte széles mosolya.

– Jó napod van? – kérdezte, és visszalépett, hogy Bel bemehessen a nappaliba.

Bel a kanapéra ejtette a kabátját. Remek napja volt.

– Elmegy – felelte. Rachel biccentett.

– Figyelj, Carterrel minden rendben volt ma reggel? A reggelinél hallgatagnak tűnt.

– Minden rendben. – Bel tudta, mire megy ki a játék: Rachel megpróbálja felhasználni ellene Cartert. Ő azonban nem megy bele a játékba. – Azt hiszem, csak mindenki aggódik apu miatt. Nekem is hiányzik – tette hozzá, és ez már a saját játszmája volt.

Rachel lesütötte a szemét, és a farmerját babrálta, ráncokat gyűrt bele, aztán kisimította.

– Tudom, drágám – mondta. – Sajnálom.

De mit sajnálsz?, akarta kérdezni Bel, azonban ez hiba lett volna. Rachel nem sejtheti meg, hogy kételkedik benne, csak ha már túl késő.

– Nagypapának is hiányzik – folytatta Bel Rachelt figyelve. – Meglátogattam ma, és csak a nevét hajtogatta. Nem értette.

– Nagyon nehéz lehet – válaszolta Rachel semmitmondón, és nyelt egyet.

Bel megköszörülte a torkát.

– Főleg most, hogy közeledik a születésnapja. Apu általában minden évben elviszi a parkba egy sétára, afféle ajándékként. Yordan azt mondja, idén is elviszi azért. – Rachel szeme megrebbent a vékony szemhéj alatt. – Holnapra szép időt mondanak, és az utakon a kerekesszékkel is el lehet menni. Én nem megyek, nagypapa nem emlékszik rám, és csak összezavarom, de Jeff igen. Persze nem helyettesíti aput, de azért… valami.

Most rajta volt a sor, hogy a földet nézze, nem akarta, hogy Rachel észrevegye, hogy figyeli.

Gyerünk, kapd be a csalit, lépj a csapdába.

Rachel éppen ezt akarta: nagypapa és Yordan távozik a házból néhány órára, úgyhogy ő bemehet, és megteheti, amit kell. Ha megkérdezi, hánykor, az azt jelenti, hogy bekapta a horgot. Gyerünk már.

– Nagyon kedves ötlet. – Rachel az alsó ajkához nyomta a hüvelykujját. – Lehet, hogy nekem is mennem kellene. Mikor indulnak?

Megvan.

Bel erővel fojtotta vissza a mosolyt.

– Yordan azt mondta, fél tizenkettőkor.

Rachel biccentett. Jelentéktelennek tűnő mozdulat volt, Bel azonban értette.

– Úgy emlékszem, én orvoshoz megyek délre – mondta Rachel, előre bejelentve az ürügyét. – Még megnézem a naptáramat. – Azzal hangtalanul kiment a nappaliból a lépcső felé.

Bel várt néhány másodpercet, aztán előhúzta a telefonját, és írt Ashnek.

Van egy kisebb kamerád? Amit nem vesznek észre?

Szinte azonnal átment az üzenet, és Ash el is olvasta. Bel gyomra összeszorult, amikor megjelent a válaszírást jelző három pont a képernyőn.

Basszus, mit fogunk csinálni?

– Miért mosolyogsz ilyen különösen? – kérdezte Rachel. Az ő arcán is különös mosoly ült. Bel észre sem vette, mikor jött vissza.

– Á, semmi. – Bel elrakta a telefonját. – Csak Ash az – tette hozzá, mert nem tudott jobb hazugságot kitalálni.

– A stábból? – Rachel mosolya vigyorrá szélesedett. – Ó, jóképű! – kacsintott.

Bel arca kipirult, felforrósodott.

– Nem az!

Rachel felnevetett.

– Fogd be, Rachel! – Bel nevetett, de csak mert Rachel is.

Rachel valóban elhallgatott, a nevetése sóhajba fulladt, de a szeme körül ott maradtak az apró szarkalábak.

– Tudod, B… Bel – kezdte tétován –, igaz, hogy még csak két hete jöttem vissza, és minden bizonyára nagyon különös a számodra. De azért nem kell Rachelnek szólítanod. Hívhatsz anyunak. – Összeszorította az ujjait. – De csak ha nem kellemetlen.

Zavart csend támadt köztük. Átléptek egy vonalat, és Bel nem tudta, most hogyan reagáljon. Ő is babrálni kezdte a haja végét. Nem volt éppen rossz ötlet: azt akarta, hogy Rachel megbízzon benne, muszáj, hogyne is gyanakodjon arra, mi készül. Márpedig készül: holnap elkapja.

Megköszörülte a torkát, és közelebb lépett Rachelhez, átlépve a határt.

– Főzzünk együtt vacsorát, Ra… anyu?

Rachel sugárzott örömében.

HARMINCNÉGY

Egy levél lógott Bel szemébe. Félresöpörte, közben belekönyökölt Ashbe.

– Ügyelj a kamerára! – szisszent rá a fiú, és elhajolt egy ág elől. A Madison Avenue fái között rejtőztek, nagypapa fehér házával szemben. – Mennyi az idő?

– Tizenegy óra egy perc – nézett Bel a telefonjára. – Fél tizenkettőt mondtam Rachelnek. Nem lesz sok időnk a beállításra.

– Nem is kell. – Ash elfordította a kamerát, hogy felvegye Bel ideges arckifejezését.

– Igyekezz, Yordan – suttogta Bel, közben figyelte, hogy Yordan besegíti nagypapát a sárga kocsi utasülésébe, majd összehajtja a tolószéket, és a csomagtartóba teszi, mielőtt maga is beszállna. Aztán indított. – Kellemes sétát, papa – mormolta, amikor a kocsi kifarolt a ház elől, és elhajtott előttük. – Nyomás!

Hármasban – Bel, a kamera és Ash – átsiettek a kihalt úton. A füvön egy sötét vonal rajzolódott ki: a telefonkábel árnyéka. Átlépték azt is, mint valami Rubicont. Nincs visszaút.

A bejárati ajtó lépcsője mellett egy fahordóban művirágok díszlettek, mellettük egy rusnya kerámiabéka markolt egy horgászbotot. Bel a fejénél fogva emelte fel. Alatta, a porban ott hevert egy kis ezüst kulcs.

– Mindenki tudja, hogy a varangy alatt van a tartalék kulcs. Mindig is ott volt.

Számított rá, hogy Rachel is tudja.

– Lépj odébb! – taszította meg Asht a lépcsőn, kinyitotta, majd belökte az ajtót. – Majd ne felejtsük el visszatenni a kulcsot a helyére.

– Értve.

– A varangy neve egyébként Barry – közölte Bel, és belépett a fojtó forróságba. – Carter nevezte el.

– Basszus, de meleg van – jegyezte meg Ash, becsukta maga mögött az ajtót, és a kamerával kezdett babrálni.

– Erre gyere. – Bel intett, bevezette a nappaliba, ami ha lehet, még melegebb volt. – Yordan itt kapta rajta Rachelt – közölte a kamera kedvéért. – A kandallónál. – Követte Rachel lépéseit, körülnézett. Fáskosár, tévéállvány, ablakpárkány a távolabbi falon. – Meg kell tudnunk, mit keres. Fontos. Biztos vagyok benne.

Várt, hogy Ash is odalépjen. Előre szólt neki, hogy inkognitóban jöjjön, Ash számára ez egy vékony, sárga garbót jelentett, és farmer kertésznadrágot. Úgy nézett ki, mint egy minyon az animációs filmből.

– A könyvespolcon lenne a legjobb helye – mutatott a vaskos könyvszekrényre, ahol több száz könyv állt és hevert, olyan rendben, amit csak nagypapa értett. Sokat ő is felismert, mert azokból még olvasott neki is. – Itt aligha veszi észre, igaz? Itt a minikamera?

– Hát persze. – Ash levette és fél kézzel kicipzározta a hátizsákját. – De neked még senki sem szólt, hogy nem illik leszólni egy pasi kameraméretét?

Bel felhorkant, de azonnal meg is bánta, látva Ash önelégült mosolyát.

– Igyekezz! – sürgette. – Rachel még otthon volt, amikor elindultam, de ki tudja, mikor jelenik meg itt.

– Igyekszem. – Ash egy kis, fekete kockát szedett elő, apró lencseszemmel, fekete kábelfarokkal. Az egész akkora volt, mint a keze. – Elég kicsi?

– Megteszi – vette át Bel kifejezéstelen arccal.

– Ramsey szerint *diszkrét* felvételek készítésére alkalmas. Állítsuk be. – Ash a kézikamerát a kis asztalra tette, hogy szabad legyen mindkét keze, de nem állította le a felvételt. – Kell egy konnektor.

– Van egy a polc mögött, azt hiszem.

Ash letérdelt, kivett néhány kemény táblás könyvet az alsó polcról.

– Itt van. Tökéletes, a könyvek mögött elvezethetjük a kábelt. Hova tegyük? – Visszavette a kamerát, az ujjai összeértek Belével. – Én vagyok a segédoperatőr – magyarázta a lány savanyú arcát látva.

– Én meg a művelet agya.

– Azt majd még meglátjuk.

Feltette a kamerát a második felső polcra, fejmagasságba, két fekvő könyvoszlop közé. A gerinceik sötétek voltak, többnyire feketék, a kamera beolvadt közéjük. Csak akkor lehetett észrevenni, ha valaki kereste. Rachel nem fogja keresni. Azért jön, hogy mást keressen.

– Jó lesz? – kérdezte Ash hátralépve. Bel bólintott. – Akkor a biztonság kedvéért hátul eresztem le a kábelt – tette hozzá a fiú. A nagy összpontosításban a nyelve hegyét is kidugta.

– Mint amikor másodszor találkoztunk, és végigtapogattál – jegyezte meg Bel, hogy feszengésre bírja. Vicces volt, neki pedig kellett valami, ami eltereli a figyelmét a gyomrában a csomóról.

– Nem úgy történt – vágta rá Ash. – Ahhoz túl szégyenlős vagyok.

– A fenekemet is megfogdostad.

– Bel, szeretnék koncentrálni – rótta meg Ash, miközben a kábelt eregette lefelé. – Kelleni fog a wifijelszó, hogy beállíthassam, azt találd meg.

Elküldte, mert magát nem küldhette.

– Megvan – közölte Bel azonnal, mert tudta, hol találja. A tévéállványon hevert a papír, rajta apu a szokásosnál kétszer nagyobb betűi.

Wifijelszó: PatPricel23

Bel végighúzta az ujját a szavakon. Ezt Charlie érintette meg.

Ash visszarakta a könyveket a konnektor elé, és hátralépett, hogy megcsodálja a beállítást.

– Egész jó kémek vagyunk. A nevem Maddox. Ash Maddox.

– Inkább *igyekezz, basszus, és kapcsold be!*

– Jól van már, örökmorgó! – Ash hangja magasabbra szökött. – A kémférjeddel nem illik így beszélni.

– Te hozod ezt ki belőlem, drágaság – válaszolta Bel undok mosollyal. Még mindig igyekezett távol tartani magától a fiút, bár egy apró része már nem is akarta annyira.

– Igen, mert te olyan *kemény* vagy – vágott vissza Ash jelentőségteljes pillantással, és előszedett egy iPadet. – Kemény csaj, érzelmeket reggelizik.

– És ebédel is – tódította Bel.

– Vacsorára gyerekeket eszik – fejezte be Ash, ezúttal mély, vészjósló hangon.

Bel elmosolyodott, de nem tetszett neki, hogy Ash úgy gondolja, megismerte. Eléggé, hogy mindezt elmondja róla.

– Mi a jelszó?

– *PatPricel23.*

Ash begépelte a tableten.

– Nézzük… – Megnyomott egy gombot a kamerán. A készülék egyet sípolt, de nem villant fel rajta lámpa, ami elárulta volna.

– Kapcsolatban vagyunk. – Ash még mindig a tabletet nézte, de most odamutatta Beinek is. Ott álltak, a válluk összeért, és nézték a két alakot, akik összeérő vállal néztek egy iPadet. Az egyikük úgy nézett ki, mint egy minyon, a másik titokzatosan mosolygott.

Bel integetett. A mini verziója egy másodperces késéssel utánozta.

– Mi vagyunk. – A nappali nagy része látszott, a másik oldalon lévő kandallótól nagypapa karosszékéig és a tévéig. A képminőség jobb volt,

mint remélte.

A képernyőn látható Aszról a centikre lévőre nézett, a tekintetét kutatta.

– Elkapjuk, ugye? Videós bizonyíték lesz. Tönkreteszi a dokumentumfilmjét is.

– Nos… – Ash megdörgölte az orrát. – Az nem az ő dokumentumfilmje.

– *Rachel Price visszatérése?* – kérdezte Bel éles hangon. Nem bírta az ostobákat, márpedig Ash egyértelműen annak látszott most.

– Jaj, köszönöm, de tudom, mi a címe. – Ash elmosolyodott. – Nem Rachelről szól. Hanem rólad.

Bel erre csak pislogni tudott.

– Ramsey azt mondta, hogy az első beszélgetésetek után rájött, hogy van benned valami. Annyira, hogy még Rachel visszatérése után is, ami mindent megváltoztatott, te maradtál a tárgya.

– Ezt hogy érted? – Bel gyomra összeszorult, de most nem a csomó miatt.

– Te vagy a szíve-lelke. Ramsey mondta, és ő ért hozzá. – Ash az ajkába harapott, és Bel ajkára esett a tekintete. – Lehet, hogy nem a te neved szerepel a címben, de a főszereplő mindig az, akit egy történet a leginkább megváltoztat. Ramsey szerint az te vagy.

Bel szíve a torkában zakatolt, a bőre elektromosan bizsergett, szikrázott, ahol Ash hozzáért.

– Ne már – fanyalgott, hátha sikerül elrontania a pillanatot. Nem sikerült. A pillantása az iPadre esett, és ott meglátta, hogyan néz rá Ash: az ajka elnyílt, a szemében tűz csillog. Nevetséges, hát nem?

A képernyőn Ash egyik keze feléje lebegett. Bel látta magát, amint a kertésznadrág kantárjánál fogva magához húzza a fiút.

Felnézett.

Összeakadt a pillantásuk.

Aztán az ajkuk is.

Ash meleg keze a tarkójára csúszott. Beleborzongott, de ez a borzongás lefelé gyűrűzött. A szájuk úgy nyílt meg egymás előtt, mintha ez lenne a világ legkönnyebb dolga. Egyáltalán nem tűnt értelmetlennek, sőt, mintha minden lépés idevezetett volna. A feltámadó ragyogásban Bel még a csomó létezéséről is elfeledkezett. Ash orra az övének ütközött, a tablet éles sarkai a hasukba nyomódtak.

Bel húzódott el először. A szemhéja elnehezült, az ajka bizsergett.

– Hűha – suttogta Ash. A hangtól a lány ismét magára talált a túl forró szobában, és eszébe jutott, mennyire védtelen, mennyire ostoba. A csomóra gondolt, és az rögtön vissza is tért, elnyelve minden érzést.

– Igazad van. – Hátralépett, nem nézett Ashre. Miért is nézzen? Hamarosan elmegy, és elhagyja őt. Az érzelmeknél ostobább dolgot nem is engedhetne meg magának. Nem is érzett semmit. Egyáltalán. – Ezt nem kellett volna.

– Nem erre gondoltam. – Ash tekintete is ködös volt.

Bel a ruhaujjába törölte a száját.

– Csak szórakoztam veled – jelentette ki. – Tudod, mi a helyzet kettőnk között. Kölcsönös ellenszenv.

– Nekem kicsit sem volt ellenszenves. – Bel rámeredt, mire Ash halványan, féloldalasán elmosolyodott: – Jól van, Bel. Igazad van. Mindenestől ellenszenvesnek talállak, de el kell, hogy viseljelek, mert ez a munkám, a sógoromat segítem ki.

– Helyes. – Ez már sokkal jobban hangzott. – Menjünk innen. Rachel bármelyik percben itt lehet.

Ash a hóna alá vette az iPadet, a vállára emelte a hátizsák-

ját, és felvette a kamerát. Bel felajánlhatta volna, hogy visz valamit, de ellenszenves akart lenni, hogy tönkretegye az iménti élmény emlékét. Ráadásul Ash tényleg a segédoperatőr. Bel pedig a történet szíve-lelke. Most, hogy tiszta fejjel gondolta végig, ezt is ostobaságnak találta.

Ramsey téved. Nem ő lesz, aki a leginkább megváltozik. Valójában, ha a dolgok úgy alakulnak, ahogy akarja, minden ismét úgy lesz, mint mielőtt megjelentek volna a kamerák. Rachel eltűnik, és csak Bel és apu marad, ahogy annak lennie kell. Ramsey

is meglátja.

Becsukta az ajtót, lement Ash után a lépcsőn, aztán visszafordult, hogy a varangy alá tegye a kulcsot. Minden készen állt Rachel megjelenésére.

Átvágtak az úton, bemásztak a bokrok közé. A főútról idehallatszott az állandó forgalom zaja.

Amikor úgy ítélte meg, hogy elég messze vannak, Ash ledobta a hátizsákját.

– Megfognád? – nyújtotta át a tabletet, és nem nézett Bel szemébe. – Így felvehetem, ahogy nézed.

– Persze, én vagyok a szív meg a lélek. – Ő sem kereste Ash pillantását.

A képernyőn az üres, várakozó nappali tűnt fel. Ők ketten is ott voltak, rejtve, az ablak előtti pixeles zöld részben.

– Mennyi az idő?

Bel a képernyő felső csíkjára nézett.

– Huszonkilenc. Szerencse, hogy nem vesztegettük tovább az időt – bökött oda még egyet. Ash hátratántorodott.

Bel felváltva nézte az órát és a kamera képét, számolta a perceket.

– Jönni fog. Tudom.

Tizenegy harminc.

A gyomrában forgott a csomó. Tévedett? Nem tévedhet. Gyerünk, Rachel.

Tizenegy harmincegy. Kerekek surrogása hallatszott: valaki lekanyarodott a főútról. Ash levegőért kapott, Bel sóhajtott.

Ugye nem nagypapa és Yordan?, fohászkodott. Remélte, hogy a levelek között nem élénksárgát lát felvillanni.

Ezüstöt látott. Ezüst Ford Escape, a fényszórói, mint egy gonosz szempár.

Rachel elmosódott alakja a kormány mögött.

Igen.

Összenéztek: Ash nem viszonozta Bel undok mosolyát.

– A jelek szerint jól kiismerted – közölte Ash, és Bel nem tudta eldönteni, hogy most ellenszenves akar-e lenni.

Rachel két kerékkel a nagypapa háza előtti füvön állt meg. Ash a kézikamerával ráközelített, amikor kiszállt, és becsapta a kocsiajtót. Bel addig erőltette a szemét, hogy lüktetni kezdett.

Rachel hátra sem nézve ment a házhoz, mint aki idetartozik. A lépcsőkorlátnál lehajolt, az autó eltakarta, de amikor felegyenesedett, a kezében tartott valamit.

– Ott a kulcs – suttogta Ash. – Jól van, Barry.

Rachel kettesével vette a lépcsőket, kinyitotta az ajtót, besurrant, és visszacsukta. Az út túloldalán nem hallották a kattanást.

– Bent van. – Bel a tahiét képenyőjére nézett, és úgy fordította, hogy Ash rálásson a kézikamerával.

Az üres nappalira.

Tíz másodperc telt el, mielőtt Rachel megjelent a képben. Ellépett nagypapa bőr karosszéke előtt, ott megállt, lófarokba fogta a haját, és kigombolta a blúza felső gombját, majd a kanapé mögé lépett.

– Mit akarsz itt, Rachel? – kérdezte Bel a képernyőtől. Gyökeret vert benne az érzés, hogy akármi is az, Rachel végének a kezdetét jelenti. Mindannyiukét.

Rachel arca egyre nagyobbodott: a kamera felé haladt.

Egyenesen a kamera felé.

A tekintete rátalált.

– Basszameg, csaknem… – kezdte Ash.

Rachel fél kezét felemelve megállt. Még egyet közelebb lépett, oldalra hajtott fejjel nézett rájuk a rejtett lencsén át. A szemükbe.

– Bassza meg, de igen – sziszegte Bel. Egymást nézték, Rachel meg ő. Nem, nem, nem. Hogy vehette észre ilyen hamar? Nagyon jól el volt rejtve.

Rachel homloka ráncba szaladt, de aztán az arca eltűnt a keze mögött, amely egyre növekedett, a kis kameráért nyúlt. Rózsaszín tenyér fedte el a lencsét, a képernyőt.

A kép feketére váltott: a polc alját mutatta.

Megtalálta. Vége volt.

HARMINCÖT

– Nem, nem, nem! – Bel az üres, elfeketült képernyőt nézte.

– Még meghallja! – pisszegte le Ash.

– Ez nem fair! Ez lett volna a nagy fogás!

– Sajnálom – válaszolta Ash, de ez nem volt elég, közel sem.

– Nem! – Bel a kezébe nyomta az immár használhatatlan tabletet. – Nem fog nyerni!

– Hova mész? – Ash elkapta a kezét.

– Tudnom kell, miért jött ide.

– Bel! – Ash döbbent kiáltása már csak a hátának szólt, mert Bel addigra nekilódult. Átfutott az úton, átugrott az árnyékvonalon, lekuporodott az utcára néző ablakok alatt. Óvatosan kerülte meg a ház sarkát, a fazsalukba kapaszkodott, hogy megtartsa az egyensúlyát. A szíve visszarángatta volna, de nem hallgatott rá. Az esze győzött, és a gondolat, hogy itt az esély legyőzni Rachelt.

Három gyors lépés után ismét letérdelt, most már a nappali ablaka alatt, amely a kandalló mellett nyílt. Ha Rachel most nem figyel, ha azzal foglalkozik, amiért jött, nem fogja meglátni. Lassan, lassan talpra állt, kiegyenesedett, de csak annyira, hogy a párkány felett, az üveg sarkánál benézhessen.

Csak a saját tükörképét látta.

Közelebb hajolt, az orrát az üvegnek nyomta, a kezét a szeme köré igazította.

Meglátta a szobát.

És Rachelt, aki mozdulatlanul állt, és őt nézte.

Bel szíve egy utolsó *én megmondtam* után kiugrott a helyéről.

Rachel oldalra hajtotta a fejét.

– Annabel? – A hangját lefojtotta az üveg.

Bassza meg.

Bel felegyenesedett, de a kezét nem vette el az üvegről.

– Szia! – köszönt, a félelmet kizárva a hangjából. – Azt gondoltam, valaki van odabent.

Rachel mosolygott, de a szeme nem csillant fel.

– Gyere be! – intett a bejárat felé, az ujjaival gyaloglást imitálva.

Kétszeresen is bassza meg.

– Rendben! – Bel is elmosolyodott, elhátrált, amíg már ismét csak a tükörképét látta. A mosolya saját magát sem győzte meg.

Miközben megkerülte a házat, már a mentségeket kereste, kiszórta a nem megfelelőeket, amelyeken Rachel úgyis átlátna.

Ash biztosan meglátta. Meglendítette felé a karját, hogy jelezze: húzzon el innen, majd kétszer elhúzta a nyaka előtt a kezét. *Halott vagyok.* Kétszeresen is. Rachel ugyan bekapta a csalit, de a terv dugába dőlt.

Feldobogott a lépcsőn. A bejárati ajtó kinyílt. Rachel állt ott a hőségben, az arcán megfejthetetlen kifejezés.

– Szia. – Hátrébb lépett, hogy beeressze Beit.

– Szia! – vágta rá Bel vidáman, hogy összezavarja. – Ez vicces – tette hozzá, bár még mindig nem tudta biztosan, mit akar mondani, és az miért lesz vicces.

– Mit keresel itt? – tudakolta Rachel.

A sarokba szorított Bel hazugsággal támadott vissza.

– Nem találtam a kulacsomat. Gondoltam, lehet, hogy tegnap itt felejtettem. Nem láttad valahol? – Belépett a nappaliba. – Várj csak! – Megjátszott gyanakvással összehúzta a szemét. – Te mit keresel itt? Nem azt mondtad, hogy orvoshoz mész?

Lehet, hogy Rachel rajtakapta őt, de ő is rajtakapta Rachelt. Sakkmatt, mindkettejük számára. Bel úgy érezte, ő kivágta magát. Lássuk, mit lép Rachel.

– Összekevertem a napokat. – Rachel két kézzel támaszkodott nagypapa székére.

– Igazán?

– Aha. Úgyhogy idejöttem, hogy nagypapával sétáljak. Gondolom, pont elkerültük egymást.

Bel biccentett, mintha logikus lenne, amit hallott, aztán megállt, és felszegte a fejét, mintha egy új gondolata támadt volna.

– Hogyan jöttél be?

Rachel odébb lépett, izzadt tenyere nyomot hagyott a karosszék bőrén.

– Amikor rájöttem, hogy nincsenek itt, a tartalék kulccsal bejöttem. – Elhallgatott. – A jövő héten lesz Pat születésnapja. Nem tudtam, mivel lephetném meg. Gondoltam, gyorsan körülnézek, hátha rájövök, mit kedvel.

Bel visszabólintott, bár ez a hazugság nem volt olyan jó, mint az övé.

Rachel a könyvespolc felé mutatott.

– Szerintem lebuktam. Észrevettem, hogy ott egy kamera.

Bel tekintete követte Rachel ujját, kissé tétován, mintha nem tudná, pontosan hova kell nézni.

– Ja, az? – legyintett. – Apu rakta fel még hónapokkal ezelőtt, hogy napközben is rá tudjon nézni nagypapára. Még a második sztrókja előtt. Szerintem nincs is bekötve. Nem kapcsoltuk be, mióta Yordan itt van.

Rachel álla megfeszült.

– Logikus.

Valóban az volt. Bel büszke lehetett magára.

– De miért voltál az ablaknál?

– Hallottam, hogy valaki motoszkál odabent – vágta rá Bel. – A tartalék kulcs nem volt a béka alatt. – Rachel nem fog fölé kerekedni.

– Hát nem láttad, hogy a ház előtt parkolok? – Most Rachelen volt a gyanakvás sora.

– Láttam a kocsit, de nem esett le, hogy a tiéd. Még nem tudom a rendszámodat fejből. Még jó, hogy csak téged találtalak itt – nevetett, mintha Rachel nem volna veszélyes, sőt, mintha nem ő lenne a legveszélyesebb az életében.

– Igen, szerencse. – Rachel elnézett Bel mellett, a lépcső felé. A tekintete lassan felkúszott rajta, miközben a csend elnyúlt, kiélesedett köztük.

Bel az arcát nézte, figyelte a jeleket, amelyeket igyekezett megjegyezni. Az apró rándulásokat, a ráncokat. Rájött? Most valójában ki kapott el kit?

– Haza kellene indulnunk, nem? – Rachel törte meg a patthelyzetet, kiutat ajánlott. – Elvigyelek?

Bel nem mondhatott nemet.

HARMINCHAT

– Köszönöm, hogy bejöttél, Annabel.

Dave Winter ült vele szemben, a helyiségben uralkodó gyenge fény megcsillant a jelvényén.

– Mi történt? Rossz hírek?

Rossz hírek jöttek, Bel biztos volt benne. A csomó forgott üres gyomrában, nem tudott semmibe beleakadni.

Apu már tíz napja eltűnt. Csak ideiglenes ez az egész, egy vizsga, egy probléma, amit Bel meg fog oldani. Ezt a hitet nem vehetik el tőle, enélkül nem tud élni.

– Annabel, amit mondani fogok, rosszul fog érinteni.

Még annál is rosszabbul, ha nem igyekszik vele.

Bel összeszorította a fogait, és megacélozta magát.

Ha apu halott, akkor Rachel is az.

– Lenyomoztuk Charlie hitelkártyáját – kezdett bele Dave, a vállait szinte a füléig húzta. – Egy automatánál használták utoljára, és a vermonti rendőrök ki is értek. Nem apád használta a kártyát, hanem egy Matthew Abbey nevű huszonkét éves főiskolás. Kikérdezték, miféle kapcsolatban áll Charlie Price-szal. Semmilyenben. – Nyelt egyet. – Azt mondta, a kártyát múlt hétfőn találta egy vendéglőben, az asztal alatt.

– Milyen vendéglőben? – Bel egymásba akasztotta az ujjait, önmagába kapaszkodott.

Dave lenézett a jegyzeteire, lapozott.

– Vermontban. A neve How Cow Café, Barton mellett.

– Ott lakik Robert Meyer. – Ismerős volt a város neve. Dave is bólintott.

– Róbert az állítása szerint nem látta aznap éjjel az apádat, és az utolsó telefonhívás során sem hangzott el semmi. A hitelkártya megtalálása mégis arra mutat, hogy az apád arrafelé tartózkodik.

Ami persze újra felvetette a kérdést is, hogy a vermonti Bob hazudott-e Beinek, vagy sem.

– Matthew Abbey-t hitelkártyacsalással vádolják, de ettől még nem kerültünk közelebb hozzá, hogy megtudjuk, hol az apád, csak azt tudjuk, hogy múlt hétfőn abban a vendéglőben járt. Mielőtt megkérdeznéd, nincsenek kameráik.

– Értem – bólintott Bel. Ez volt az egyik hír, és nem is volt olyan rossz. Sőt, jó volt: elárulta, hogy apu nem Vermontban utazgat, hamburgerezik és söröznik, mintha szándékosan ment volna el. – Mi van még?

Dave sóhajtott, végighúzta a szája előtt az ujjait. Egyértelmű, hogy a legrosszabb még hátra volt. A rossz és a nagyon rossz hír.

– Mi az? – csattant fel Bel. A torka elszorult, érezte, valami fojtogatja, könnyek, esetleg hányinger.

– Nem csak a hitelkártyát találtuk meg – kezdte Dave óvatosan.

Bel gondolatai előreszáguldottak, összekeveredtek. Bassza meg! Nem, mit találtak még? Nem a testét. Nem, nem, nem.

– A telefonját és az útlevelét is. A telefonja ki volt kapcsolva, de ezt tudtuk is. Egy takarító talált rájuk a szemetesben, egy vermonti privát reptéren. – Dave elhallgatott. – A kanadai határ mellett.

Itt abbahagyta, mintha ez már egy teljes történet lenne, bevezetés, tárgyalás, befejezés.

– Mit akar ezzel mondani? – Bel előrehajolt, a haja árnyéka az asztalra vetült. A gyomra gombostűvé zsugorodott, szúrta belülről.

– Annabel – mondta Dave még a korábbinál is halkabban. – Szerintem az apád már nincs az országban. Úgy néz ki, szándékosan, szabad akaratból ment el. A hitelkártya-használat egy időre félrevezetett, de most már valószínűsítjük, hogy még a múlt hét során átlépte a határt. – Dave megköszörülte a torkát. – Felszállt egy magángépre, és nem tudtunk róla, mert most úgy gondoljuk, hogy új személyazonosságot szerzett, ezért is dobta el a régi útlevelét.

Bel a fejét rázta.

Dave folytatta.

– Azt is feltételezzük, hogy ezért látogatta meg Róbert Meyert. Neki vannak kötődései az online alvilághoz, és lehetséges, hogy ilyesmivel is foglalkozik.

– Nem.

– Sajnálom, Annabel – mondta Dave, és úgy is nézett ki: a szeme beesett, a tekintete nehéz volt, az állát gondterhelten előretolta. – Őszintén szerettem volna segíteni megtalálni az apádat, mindazok után… de minden jel arra mutat, hogy Charlie szabad akaratából ment el, elhagyta az országot, esetleg egy másik név alatt. Akármennyire is fájdalmas, nem bűn, ha valaki hátra akarja hagyni a régi életét.

– Nem. – Bel hangja elakadt, suttogásként préselődött ki.

– Már nem a mi hatáskörünkbe tartozik. Messzire kikerült belőle. Nagyon sajnálom, de nem tudjuk tovább keresni. – Dave tekintete még jobban elsötétült. – Őszintén akarok beszélni veled, Annabel, mert az egészet együtt csináltuk végig. Az anyukád eltűnését is, és te voltál az oka, amiért olyan sokáig foglalkoztatott az ügy, a kicsi lány a hátsó ülésen. És aztán Phillip Alves meg minden, amióta Rachel visszatért. Azt szeretném, hogy bízz bennem, és hidd el, amit mondok. Nem kereshetjük tovább Charlie-t, és ha őszinte akarok lenni, úgy tűnik, nem is akarja, hogy megtalálják.

Bel bevágta a bejárati ajtót. A hang robbanásként visszhangzott végig a folyosón, a 33-as számú ház lövészárkain. Bevágta a szobája ajtaját is, aztán hasra vágta magát az ágyon, és a párnák közé temette az arcát.

A kettős dörrenésre nem jött semmiféle reakció: sem neszező lábak, sem halk kopogás az ajtaján. Rachel biztosan elment valahova. Még jó: Bel most nem is akarta látni. Ha most összefutnak, a hidegháborújuk lángra kap. Ő gyújtja fel.

Apu *nem* döntött úgy, hogy Kanadába távozik, hátrahagyva a régi életét, benne Beit. Dave Winter tévedett. Hihetetlen, hogy arra kérte, bízzon benne. Bel nem bízott benne. Senkiben sem bízott.

Ököllel a párnára csapott, aztán újra. Rachel volt, Rachel volt, mindenről Rachel tehet, és egyedül ő jött erre rá. A másik lehetőség elhinni, amit Dave mondott, hogy apu szándékosan ment el, úgy döntött, hogy elhagyja őt. Ezt sosem fogja elhinni. Sokkal, de sokkal jobban fájt volna.

Hanyatt fordult, a mennyezetet bámulta.

A vendéglőben hagyott hitelkártya. Hadd találja meg valaki, hadd tévessze meg a rendőrséget. Ezt is Rachel csinálta, nem? Ő rendezte meg a telefonhívást is a vermonti Bobnak. Elhelyezte a telefont és az útlevelet, hogy úgy tűnjön, mintha apu átlépte volna az államhatárt. Elvégre Rachel az eltűnés mestere. Csak a sajátját kellett lejátszania újra. De hogyan tudná ezt bebizonyítani most, hogy a rendőrség is feladta, és teljesen magára maradt?

Nem tudni, mikor dobták el a telefont és az útlevelet, de a hitelkártyát múlt hétfőn kellett otthagyni, vagy előtte, vasárnap, hogy a diák hétfő délután megtalálhassa.

Hol is volt Rachel az apu eltűnése utáni két napban? Vasárnap itthon. De hétfőn…

Visszaemlékezett valamire. Aznap este, a konyhában… kidobta az almaié dobozát, amit csak azért ivott meg, hogy felbosszantsa Rachelt.

A kukában látott egy elviteles kávéspoharat, nem? Az erejét megfeszítve igyekezett felidézni a lógót. És mi is volt a vendéglő neve, ahol apu kártyáját megtalálták?

How Cow Café, hallotta a fejében Dave Winter hangját. Felpattant a szeme, felült, és a laptopjáért kapott. Az akaratával sürgette, hogy gyorsabban kapcsoljon be. Rákeresett a *How Cow Café, Vermont* szavakra, ahogy a billentyűket nyomkodta, a laptop hintázott az ölében.

Bejöttek a találatok. Ott volt a vendéglő honlapja és a lógó is. Piros háttér, fehér, rajzolt tehén, amint csücsörítve fújkálja a gőzölgő bögrét. Ez volt az, vagy mégsem? Ugyanezt látta a szemetesben a múlt héten. Az emlék nem teljesen tiszta, hiszen nem jegyezte meg, nem tudhatta, hogy fontos lesz. De elég jól emlékezett, hogy a véletlen egybeesést kizárhassa.

A múlt hétfőn Rachel ott hagyta a hitelkártyát a vermonti Bartonban, a vendéglőben, aztán továbbment, és északabbra, a reptéren kidobta a telefont és az útlevelet is. Közben ivott egy kávét, hogy lendületben maradjon. A pohár haláig a kocsiban maradt. Behozta, hogy a szemetesbe dobja. Mindent eltervezett, csak azt nem, hogy Bel meglátja.

Ez bizonyíték. Igazi bizonyíték arra, hogy Rachel igyekszik a helyzetet úgy beállítani, mintha apu eltűnt volna. Ha Bel megtalálja, akkor Dave Winter lesz kénytelen bízni őbenne, igaz?

Egy pillanatot sem vesztegetett.

Kirohant a szobából, ledübörgött a lépcsőn. A konyhában feltépte a szekrényajtót: a beépített dupla szemetes kigördült, rándulva állt meg a sín végén.

Mindkettő csaknem teljesen üres volt, csak az aljukon hevert pár apróság, a szemeteszsák ráncai között. Bel beletúrt, kiemelte őket a fényre, hadd lássa.

Tojáshéj, banánhéj. Műanyag csomagolás maradványa. Kávézacc – csupa barna lett tőle a keze. A pohár nem volt benne.

A másik kuka reménytelibb volt: ebben voltak a kartongurigák és papírdarabok. Bel azonban hiába ásott le a mélyére.

Rachel biztosan kivitte a zsákokat. A kinti kukában lesznek.

Már rohant is kifelé. Kilökte és nyitva is hagyta a bejárati ajtót, leszaladt a lépcsőn, a kukákig. A járda mellett álltak, hiszen apu feladata volt, hogy behozza őket.

Először a fémhengert nyitotta fel, levette a fedeléről a gumiszalagot. Medveszezon van, tudod? A fedő zörögve esett a járdára, és úgy forgott, mintha egy játékban akarna feszültséget kelteni. A kukában egyetlen fekete zsák volt, legalul. Lenyúlt érte: a fém pereme a hónaljába vágott. Kirántotta a zsákot, ügyetlenül kibogozta. Amikor kinyílt, a szaga is kiáradt: savanyú lett tőle a tavaszi levegő.

Bel szélesre húzta a zsák száját, és beletúrt, bár valahányszor valami nedveshez ért, összerándult. Azonban a zsák túl sötét volt, és a szemében egyébként is jobban bízott, mint a tapintásában, ami különben is hazudott, pókokat és csigákat igyekezett elhitetni vele.

Felállt, felfordította a zsákot, és kirázta. A tartalma széthullott, egy nejlontasak a cipőjére tapadt. Bel lehajolt, belekotort. Almacsutkák, brokkoliszárak – az előző esti vacsora –, nyálkás nejlondarabok, összegyűrt papírtörlők, rajtuk

narancsszín, zsíros foltokkal. Hagymahéjak, egy darab penészes sajt. Mindent átnézett. A pohár nem volt ott.

Mégsem adta fel. Rachel talán a szelektív kukába tette. Biztosan abba tette.

Lerántotta a szelektív kuka fedelét is. Összehajtott papírok, kartonok, dobozok voltak benne. Bel zakatoló szívvel megfogta az egész kukát, és fejre állította, a fűre szórva a tartalmát. Még meg is rázta, hogy semmi se maradjon benne.

Térdre esett, még az összenyomott dobozokba is belenézett. A szeme a kezénél is gyorsabban járt, már tudta. A pohár nem volt ott.

Mégis átnézett mindent még egyszer. A farmerja térde átázott, a körme alá mocsok ágyazódott. Remélte, hogy ha elég erősen reménykedik, meg tudja változtatni a választ. Muszáj, hogy itt legyen a pohár. Kérlek, kérlek.

Végül az összetúrt szemét között lezökkent a földre. A keze koszos volt – és üres.

A pohár nem volt ott. Rachel ismét nyert.

Belerúgott a szemétkupacba, dühében felmordult.

– Mit művelsz? – kérdezte egy vékony hang a háta mögött. Törékeny, ismerős hang.

Bel megfordult.

Ms. Kotnyeles volt az, a 32-es számból, a nevéhez méltóan kíváncsiskodott. A járdán állt hátratett kézzel, úgy nézte Beit a szemétdombján, az arcán rosszalló grimasz.

– Kihoztam a szemetet! – Bel széttárta a karját, hogy mindent megmutasson. A hisztéria kerülgette.

– Nem most kell – rázta a fejét Ms. Nelson. – Ma kedd van.

A kukát hétfő reggel viszik el.

A forró düh mellé fagyos hideg árasztotta el Beit. Ez az. A pohár itt volt. Csak ő késett el. Másfél napot. És a bizonyíték végleg eltűnt.

– Bassza meg! – rúgott újra a szemétbe.

– Semmi baj, drágám! – Ms. Nelson láthatóan nem értette. – Jövő héten újra jönnek!

Bel nem fakadhatott sírva, ezért inkább felnevetett, úgy nézett piszkos kezére. Ms. Nelson idegesen vele nevetett, a sarkán billegve.

– Össze kellene szedned, és lezárnod a kukákat. Nehogy idecsald a medvéket. Medve…

– Tudom, hogy medveszezon van! – csattant fel Bel, és a nadrágjába törölte a kezét.

– Jól van. – Ms. Nelson a saját, tiszta kezét vizsgálgatta. – Amúgy is szerettem volna megkérdezni, ugye ezen a héten van a nagypapád születésnapja?

– Pénteken – morogta Bel fel sem nézve. Számára ez volt a határidő. A kis hangocska azt ismételgette, hogy ha apu addig nem jön haza, már sosem fog.

– Tudod, régebben ő volt a legjobb vevőm – folytatta Ms. Nelson, mintha ez valamiképpen Bel hibája lenne. – Minden második héten bejárt a könyvesboltba. Már nem látom arrafelé.

– Nem – értett egyet Bel. Nem akart erről beszélgetni, egyáltalán semmiről sem akart beszélgetni a bűzlő szemétkupac közepén, úgy, hogy semmiképpen nem tudja Charlie-t hazahozni.

– Az jutott eszembe, mi lenne, ha néhány könyvet adnék neki a születésnapjára. Jó ötlet, nem?

– Nagyon kedves ötlet, Ms. Nelson, csak már nem tud olvasni. Arra sem emlékszik, hogy ki vagyok én.

A felejtés is elhagyás. Végül mindenki elhagyja majd. Remélhetőleg Ms. Nelson is, mert nehéz úgy összeomlani, ha valaki föléd hajol, és néz.

– Ó! – Ms. Nelson élesen levegőért kapott, de nem ment sehova. Sőt, még közelebb lépett. – Megpróbáltam ma felhívni Winter rendőrfőnököt – árulta el. – Csináltak valamit azzal a férfival?

– Milyen férfival? – Bel úgy összeszorította az állkapcsát, hogy fájt.

– Aki a házatokat figyelte.

– Nincsen semmiféle férfi! – robbant ki Belből. A dühe égette a szemét is. – Nincsen semmiféle kibaszott férfi! Rachel találta ki az egészet, érthető? Miatta tűnt el az apám is, és az egész az én hibám, mert nem lett volna szabad szem elől vesztenem!

Ms. Nelson hátralépett, pislogott.

Bel lassan fújta ki a levegőt, próbált kissé megnyugodni.

– Csak egy riporter volt, Ms. Nelson. Tudja, a közvetítőkocsik? Sokan lesték a házat azokban a napokban. Már mind elment. – Feltérdelt, a szemeteszsákért nyúlt, kirázta, hogy a szél nyissa ki a száját. – Jó volt beszélgetni, Ms. Nelson – tette hozzá, remélve, hogy ebből már veszi a lapot, és békén hagyja, aztán mégis odaszúrt még egyet, mert a haragja ezt követelte. – És talán ideje lenne, hogy maga se lesse a házunkat tovább. Mindenki tudja, hogy ezt csinálja. A szomszédok Ms. Kotnyelesnek nevezik egymás közt.

Ms. Nelson elképedt, összeszorította a száját. Bel cseppet sem érezte magát jobban, de az asszony végre sarkon fordult, és köszönés nélkül elsietett. Bel szedte tovább a szemetet. Fel kell takarítania, mielőtt Rachel hazaér. Ha nem jön rá, hogy gond van, neki még maradhat esélye. Apu nem Kanadában van, ebben Bel biztos volt, de *valahol* lennie kell, ahogy Rachel is volt *valahol* ez alatt a tizenhat év alatt.

Amit Ms. Nelsonnak mondott, igaz. Nem lett volna szabad szem elől tévesztenie Rachelt. Hibát követett el, amikor az elején kerülni kezdte, kitért az útjából, elment otthonról. Ezzel csak időt adott neki, hogy tervezzen, és meg is valósítsa. És most apu eltűnt.

Ezután nem így lesz.

Már közelebb engedte magához Rachelt, együtt töltötték az idejüket, úgy tettek, mintha kötődnének, anya és lánya. Bel így közelebb került az igazsághoz, de még kellett egy lépés.

Minden pillanatban figyelnie kell, rá kell tapadnia, az árnyékává kell válnia.

Mert Rachel elvezeti majd apuhoz.

– Nem tűnsz el a szemem elől.

HARMINCHÉT

Ébren volt, még mielőtt a szeme kinyílt volna, talán a saját rémült zihálása riasztotta fel.

Felült az ágyban, a telefonjáért nyúlt. Hajnali két óra négy perc. Valami felébresztette, de belső vagy külső esemény? Egy rémálom, vagy…

Valami neszezett a földszinten.

Zizegés, halk léptek.

Rachel mászkál.

Biztosan készül valahova, mert úgy gondolja, Bel átalussza az éjszakát.

Nos, nem aludta át. Az előző nap, ahogy előtte két napig, teleitta magát kávéval, nehogy mély álomba merüljön, inkább csak szundítson. Hogy biztos lehessen benne: Rachel nem indul el sehova az éjszaka közepén.

Most viszont elindult.

Bel kiemelte a lábát az ágyból. Olyan halkan mozgott, ahogy csak bírt.

Sejtette, hogy Rachel majd megpróbálkozik valami hasonlóval. Nem hagyott neki más választást: az elmúlt két napban állandóan mellette volt. Megfázást színlelt, hogy iskolába se kelljen mennie, de Rachelt sem engedte egyedül sehova.

Be kell ugranom a bankba.

Veled megyek.

Ha Rachel rá is jött, mi történik, akkor sem mutatta, nem is tétovázott.

Az jó lesz, B-Bel. Nem is szeretek egyedül lenni.

Odalentről újra hallotta a cipők surranását és egy tompa puffanást: valamit felvettek vagy letettek. Felkapta a pulóverét és a telefonját, gyorsan kikereste Ash üzeneteit. Kedd óta nem írtak egymásnak.

Remélem, erre felébredsz, írta. *Rachel éppen kioson valahova. Követni fogom. Gyere a kamerával. Azt hiszem, megvan.*

A mobilt a pulóvere kenguruzsebébe tette, és lábujjhegyen, Racheléhez hasonlóan könnyű léptekkel az ajtóhoz ment. Rachel most már nem volt annyira csendes: Bel jól hallotta a mászkálását, mintha a lépései adnának formát a sötétnek. Biztosan nem érezte szükségét az óvatosságnak, hiszen Bel alszik, Charlie pedig eltűnt.

Bel lassan kinyitotta az ajtaját – magában káromkodott, amikor az alja hozzásúrlódott a szőnyeghez –, és kilépett a folyosóra. Rachel mindjárt a kijáratot veszi célba, aztán az autóját. Ez máris probléma, de a régi biciklijén követheti. Ott áll a garázsban. Majd gyors lesz, mert ha nem eléggé az, akkor mindent elveszíthet. Vagy ha Ash azonnal indul, talán idejében érkezik a maga kocsijával, felveszi őt, és együtt követik Rachel nyomát.

Ha kell, ő is tud tervezni.

Árnyékként simult az árnyak közé, sötét alakként a sötétségbe, ahogy megállt a lépcső tetején. Lábujjhegyen osont le, alig ütött némi neszt. Átlépte a nyikorgó fokot, a harmadikon megállt, és a nappali felé nézett.

Rachel még ott volt. A cipője súrolta a szőnyeget, a ruhája susogott. Bel szívverése a saját fülében visszhangzott.

Ha most a konyha felé indul, ott megkerülheti, és a szobákra néző ajtó nyílásán át kilesheti, mire készül. Ő is felkészülhet, hogy kövesse, amint elindul.

Lesurrant az utolsó fokokon, át a folyosón, be a konyhába. A zokniján keresztül is érezte a kő hidegét. Teljes volt a sötét, egyetlen lámpa sem égett, csak a hold gyenge derengése szűrődött be. Ha Rachel úgy gondolta, hogy Bel alszik, miért nem kapcsolt villanyt?

Végigsiklott a pult mellett, ahol a fal elrejtette Rachel elől, el az ebédlőasztal mellett, a székek lábait gondosan elkerülve. A falhoz simult, három ujjal kapaszkodott az ajtónyílás szélébe, aztán lassan, némán közelebb húzta magát. Éppen csak annyira, hogy kilásson a fal mellett, tágra nyílt szemmel.

Rachel háttal állt neki a tévé mellett. Két kézzel tartott valamit, lefelé nézett rá. Bel felismerte a csavardíszes arany képkeretet, és azt is tudta, mi van a képen. Ő és apu egy családi ebéd alkalmával. A Rosa's Pizza egyik asztalánál ültek, Charlie a vállára tette a karját. A háttérben elmosódott Carter mozgó alakja.

Miért érdekli Rachelt annyira ez a kép éppen most? Hetek óta nézegetheti már, ha akarja.

Most lehajolt, és egy halk koppanással a helyére tette a keretet, majd felegyenesedett, kihúzta magát. Magas volt, túl magas, vagy tizenöt centivel magasabb a kelleténél. A vállát is kihúzta, szélesre, sokkal szélesebbre.

Bel szíve szinte kiszakadt a helyéről: forróság öntötte el. Pislogott, hogy a sötét ellenére is jól lásson, lássa, amit valójában félt látni. Egy kicsit odébb is lépett, hogy biztos lehessen a dolgában.

Nem Rachel volt az, hanem egy férfi.

Bel levegőért kapott, önkéntelen hangot adott, zoknis lába megcsúszott alatta.

A férfi megpördült, felé kapta a fejét, de az arcát továbbra is elrejtette a sötét. A két árnyalak egymást nézte dermedten, mozdulatlanul.

Bel végül ösztönösen mozdult meg. A szemét nem vette le az alakról, csak a kezét csúsztatta végig a falon, amíg az ujjai rá nem találtak a

villanykapcsoló hideg műanyagára.

A fény felvillanása előtt még megcsillant a reménye is, hogy az árnyék az apja lesz, végre itthon.

Felkattintotta a lámpát, a szeme belekáprázott az erős sárga fénybe. Pislogott.

Nem Charlie volt az.

Azonban nem is egy idegen: ismerte ezt az arcot, ezt a pillantást.

A férfi az ötvenes éveiben járt, tíz évvel volt idősebb, mint amikor utoljára látta. Rövidre nyírt sötét haja körben őszült elálló fülei körül, a fején baseballsapkát viselt. Távol ülő szeme kikerekedett, látszott a fehérje, örök döbbenetét festve az arcára.

– Nem szabadna itt lennie – mondta Bel, és hiába igyekezett, hogy ne hallatsszon a hangján a félelem. – Távoltartási végzés van maga ellen, Phillip.

Phillip Alves elmosolyodott, életre kelt a fényben. Meg– lóbálta a karját maga mellett.

– Hoppácska! – nevette el magát, olyan volt, mint egy kutya fájdalmas nyüszítése, lihegő, idegtépő. – Ami azt illeti, neked sem lenne szabad itt lenned. Azt gondoltam, üres a ház.

Üres? A szó visszhangzott Bel fejében. A ház nem üres, Bel nem volt egyedül, mert ha nem Rachel mászkált a nappaliban, akkor még odafent fekszik, az ágyában.

– Rachel! – kiáltott a konyhán át a folyosó felé. – Rachel! – És hangosabban: – Anyu?!

– Nincs itt – közölte Phillip. Amíg Bel nem őt figyelte, közelebb lépett.

– Anyu?!

– Mondom, hogy nincs itt! – kiáltott rá Phillip. – Mi lenne, ha figyelnél? Húsz perce láttam, hogy elhajt.

Bel elakadt, visszanyelte a következő kiáltást, bár alig bírta legyűrni. Rachel nincs itt. Rachel kilopózott, Bel pedig nem vette észre, elmulasztotta az esélyét. Rachel elment, és Bel most valami egészen más okból szerette volna, ha mégis itt van.

– Megint a házat figyelte, Phillip? – kérdezte halkabban, szinte barátságosan, hátha jóváteheti a kiáltozást. Még a levegő is vibrált a férfi jelenlététől, ami fizikailag taszította. Fogalma sem volt, mire lehet képes, és azt sem sejtette, hogyan reagál a szemtelenségre.

– Mióta Rachel visszatért – bólintott Phillip.

Bel is bólintott. Elátkozta Ms. Nelsont, amiért igaza volt, és magát is, amiért nem hitt neki.

– Nos, rendben, mivel Rachel nincs itt, talán egy másik alkalommal visszajöhetne.

Phillip újra nyüszítve felnevetett. A szeme még mindig tágra nyílt, mint egy rémálomban.

– És hogy van az anyukád? – kérdezte, beletörölve a száját a ruhaujjába. – Mióta itthon van?

– Hát… – Bel nem tudta, mit feleljen, hogyan küldje el. Talán beszéltetnie kellene, barátkozni vele. Az üzenet után Ash talán már úton is van. Vagy alszik, mert lenémította a telefonját. Vagy talán a jó öreg Ms. Nelson látta, amint Phillip bejut a házba, és hívta is a rendőröket. Bassza meg, hiszen Bel épp a minap közölte vele, hogy ne üsse az orrát a dolgaikba. Nem gondolta, hogy hamarosan mégis jól jönne, a kirohanásával csak magának ártott.

– Hahó? – intett Phillip.

– Bocsánat. – Bel nagyot nyelt. Nem várakoztathatja. Amíg kitalálja, mi legyen, addig is Rachelről beszél neki. A megszállottságán ez a tizenhat év egyértelműen nem változtatott, hiszen újra itt volt, ahol az egész kezdődött.

– Jól van – bökte ki.

– Jól? – A válasz egyértelműen nem tetszett Phillipnek.

– Mindenkinek hozzá kellett szokni a dolgokhoz – folytatta Bel, mások szavait szajkózva. – De most már rendben van.

– Rendben? – recsegte Phillip. Ez sem tetszett neki.

– Hát… – próbálkozott Bel –, nem volt minden ideális. Furcsa, ha valaki ilyen hosszú idő múlva tér vissza. Voltak nézeteltérések, régi dolgok bukkantak újra felszínre, tudja, hogy van ez.

Phillip csak egy torokhanggal felelt.

– Mondott valamit? – tudakolta. – Arról, hogy hol volt?

– Egy pincében. – Bel ismét nagyot nyelt. – Nem ismerte a férfit, aki elrabolta.

– Jó, jó! – Phillip ismét felnevetett, az ujjai megrándultak. – És arról, hogy hol volt *valójában?*

Bel megdörgölte a tarkóját, hogy időt nyerjen. Mit akar vajon hallani? Mivel lehetne elküldeni?

– Egy pincében.

– Hát jó – válaszolta gúnyosan, túljátszva Phillip, közben ide-oda forgatta a fejét. – Akkor miért szaladt világgá az apukád? – lépett egyet Bel felé. – Rachel Price hazatér, és egy hétre rá Charlie Price eltűnik. Gyanús, nem? Nekem ne mondd, hogy csak egybeesés, ennél okosabb csajnak tűnsz.

Bel gyomrában fellobbant a tűz, de tudta, most hideg fejjel kell gondolkodnia.

– Az apám nem szaladt világgá – jelentette ki.

– De igen! – vágta rá Phillip élvezettel: a szavak egybemosódtak a nyelvén.

Bel mély lélegzetet vett, hogy lelassítsa a szívverését. Gyerünk már, Ash, kérlek, legyél ébren, kérlek, legyél a közelben.

– Nem. Ő nem csinálna ilyet.

Phillip összepréselte a száját, mintha a nevetést akarná visszafojtani. Szerencsére sikerült is neki.

– De igen – ismételte. – Láttam.

Bel elfelejtette, mit akart az imént mondani.

– Tessék?

– Na most már figyelsz rám! – Phillip őrült szeme rávillant.

– Hogy értette, hogy látta? – Bel előrelépett, de azonnal meg is bánta.

– Figyeltem a házat – közölte Phillip. – Késő volt, hajnali kettő tájban. Láttam, ahogy kilép az ajtón. Volt egy táskája. Lassan csukta be az ajtót, mintha nem akart volna felébreszteni senkit.

– Ez mikor volt? – rázta a fejét Bel.

– Tudod, mikor. Melyik éjjel ment el az apád? Múlt szombat előtt egy héttel. Beszállt a furgonjába, és elhajtott. Az út túloldalán álltam. Gondoltam, lehet, hogy észrevett, és visszajön, úgyhogy leléptem.

Bel még mindig rázta a fejét.

– Nem, nem így történt. A furgonja reggel itt állt, hogyan mehetett volna el azzal?

Phillip eltúlzott mozdulattal vállat vont, a kezét a füléig emelte.

– Nem hiszek magának – közölte Bel.

– Csak azt mondom, amit láttam.

– Egyedül volt?

– Egyedül volt. – Phillip nyelve elővillant, megnedvesítette az ajkát.

Bel még mindig nem hitt neki. Phillip hazudik. Persze hogy hazudik, hiszen titokban lesi őket, megőrült, mindent elveszített, mert nem tudta elfelejteni Rachel Price rejtélyét. És még most sem tudta. Alighanem akadt még vesztenivalója.

– Szóval mondd csak, szerinted miért futott világgá az apukád? – Phillip otthonosan letelepedett a kanapé szélére.

– Nem így történt.

– Rachel biztosan mondott neked valamit.

Bel áthelyezte a testsúlyát a másik lábára.

– Azt mondta, hogy egy férfi elrabolta, és tizenhat éven át egy pincében tartotta, majd elengedte.

– Ez lószar – köpte oda Phillip azon a fojtott, mégis erőszakos hangon, amelyre Bel még emlékezett. – Biztos, hogy tudsz valamit.

– Nem tudok – tiltakozott Bel, pedig tudott, nem is csak *valamit.* De miért érdemelné meg Phillip Alves ezeket a válaszokat, amikor neki sem adta meg őket senki? Megbaszhatja.

– Mondd el! – Phillip felpattant, megvakarta a nyakát, négy élénkvörös csíkot hagyva a bőrén.

– Semmit sem tudok! – Bel ismét az a nyolcéves kislány lett, a hátsó ülésen, akinek egy rendőregyenruhás idegen kiabál az arcába.

– Gyerünk! – rivallt rá Phillip, ziháló hangja még az ordításnál is rosszabb volt. – Mind a kettejükkel együtt éltél itt. Biztosan tudsz valamit. Láttál vagy hallottál valamit!

– Nem. – Bel nézte, ahogy a férfi arca eltorzul.

Gyerünk, Ash. Gyerünk, Ms. Nelson. Senki sem jön, ugye? Egyedül maradt.

Nem teljesen egyedül. A mobilja a pulóvere kenguruzsebében lapult. Feltárcsázhatná a 911-et úgy, hogy Phillip ne vegye észre? Aligha, hiszen az érintőképernyőt látnia kell. Mégis benyúlt a zsebbe, megérintette a mobilt, hogy érezze, ott van.

– Muszáj tudnod valamit. Tudnom kell, mi történt! Olyan sokáig vártam!

Mégsem olyan sokáig, mint Bel. Nem az ő szüleiről volt szó, nem az ő széthulló életéről. A dühe újra lobot vetett, de nem ereszthette ki. Inkább a félelmére hallgatott.

– Miért nem hiszi el, amit Rachel állít? – kérdezte, hátha ezzel megnyugtathatja Phillipet.

– Ennél jobb válasz kell. Az igazság. Ha a története igaz lenne, az apád nem lépett volna le.

– Lehet, hogy Rachel tett vele valamit? – bökte ki Bel az igazat.

– Miért tett volna, ha előtte Charlie nem csinált vele semmit? – Phillip elvigyorodott, mert azt gondolta, ezzel megfogta Beit. – Elfelejtetted, hogy láttam elmenni? Rachel nem volt vele.

Bel lassan kifújta a levegőt.

– Az apámnak nem volt köze Rachel eltűnéséhez. Ezt maga Rachel mondta. És apunak alibije is volt.

– Peeersze – válaszolta ismét gúnyolódva Phillip.

– Ártatlannak találták. – Bel a nyugalmába kapaszkodott, pedig szeretett volna ráüvölteni a férfira, aki kisajátította az élete történetét, pedig egy percet nem érdemel belőle. – Nem látta apám arcát, amikor Rachel visszatért. Fogalma sem volt róla, hogy életben van. Erre megesküdhetek. Jobban ismerem aput mindenkinél. Aznap a kórházban volt, aztán hazajött. Nem volt köze hozzá.

Phillip fuldokolva meggörnyedt a nevetéstől. A hangtól Bel hátán felállt a szőr. Még szorosabban markolta meg a telefonját.

– Min nevet? – kérdezte, bár maga sem volt benne biztos, hogy hallani akarja a választ. Megrémítette a gondolat, hogy a saját eltökéltsége ugyanide vezet majd. Ő is ilyennek tűnik, amikor Rachelről beszél?

– Tudod – nyögte ki Phillip, még mindig nevetve –, nem ez az első alkalom, amikor idebent járok. Akkor is majdnem lebuktam.

– Miről beszél? – Bel ismét a másik lábára állt. A talpa bizsergett.

– Tizenhat éve is itt voltam. Ugyanígy jutottam be. Annak az ablaknak rossz a zárja, csak szólok – bökött hátra a válla felett. – Csináltassátok meg. De amúgy… – Pislogás nélkül meredt Beire, a szeme valamiképpen még jobban kitágult. – Azt gondoltam, találok majd valami nyomot, amíg senki sincs itthon. A rendőrség akkor kezdte

vizsgálni az apádat. Azt hiszem, április volt, a letartóztatása előtt. Tudtam, hogy nekem kell rájönnöm, ki ölte meg Rachelt. A konyhában voltam, amikor hallottam, hogy megáll itt egy kocsi. Nem volt időm kijutni, úgyhogy felfutottam az emeletre, be az első ajtón, amit megláttam. A te szobád volt, a sarokban a kiságy, meg minden.

A biztonságos hely. Talán valójában sosem volt biztonságos.

– Elbújtam a szobában, és hallgatóztam. Charlie jött be. Egy másik férfival volt, nem ismertem fel a hangját, és nem is hallottam mindent, de veszekedtek. Az apád lepisszegte, hogy *ne ébressze fel Annabelt.* Biztosan te is velük voltál.

Már nem Beire nézett, hanem a válla felett el a távolba, beleveszve az emlékbe. Talán most kellene próbálkoznia, amíg nem figyel.

Hátralépett, a konyha ajtónyílásába, a *másik* kezét dugta a kenguruzsebbe, a karját elrejtette a fal.

– Nem sokat hallottam, halkan beszéltek, miattad – folytatta Phillip, mintha az egész Bel hibája lett volna. A lány megszorította a telefont, és lassan húzni kezdte a másik irányba.

– Charlie dühös volt, mert tudta, hogy ő lesz a rendőrök fő gyanúsítottja. Egyszer kiabált is. Azt sose fogom elfelejteni.

Még mindig nem pislogott, tébolyult szemébe könny gyűlt. Bel lepillantott. A telefon kijelzője már kint volt a zsebéből. A kamera nem, hogy felismerhesse az arcát: kódot kért. Bel rányomott a *Segélyhívás* gombra.

Phillip megköszörülte a torkát, hogy rátérhessen a következő részre.

– Azt kiabálta, *nem érdekel, hogy sajnálod-e. Megegyeztünk két órában, de te késtél, és most nézd meg, mi lett.*

Felvillant a számbillentyűzet. Bel lenyomta a 9-est, a hüvelykujjával az 1-es felé nyúlt, közben felnézett, hogy Phillip még mindig a semmibe bámul-e.

Phillip őt nézte.

Majdnem feljajdult, de sikerült köhögésbe fojtania. Phillip választ várva bámulta, de azt nem láthatta, hogy a fal takarásában mit csinál.

– Ez még akármi is lehetett – mondta. Ha nem néz le, nem fogja megtalálni az egyest. – Valószínűleg valami aznapi programról beszélt. Ebédről vagy ilyesmiről.

Phillip megreccsentette a nyakát, az arca is megrándult.

– Rachelről volt szó. A nyomozásról – jelentette ki, mintha ezzel ismét megfogta volna Beit.

– Rachel hat óra tájban tűnt el – vetette ellen a lány. Nagyon szeretett volna lenézni, égett a szeme. Lepillantott, gyorsan rányomott kétszer az 1-esre, és újra Phillip szemébe nézett.

– De az apád alibije kettőkor indult, nem? – mosolygott Phillip. – Akkor vágta meg a kezét.

Bel úgy tett, mint aki elgondolkodik ezen, lesütötte a szemét, de nem a földre, csak a telefonjáig. A tekintete után az ujja is rátalált a hívásindító gombra.

– Hé! Mit csinálsz? – Dobbanó léptek, Phillip már ott is volt. Rácsapott Bel kezére, úgyhogy a telefon a kőpadlóra esett. – Mire készültél, a rendőrséget akartad hívni? – Lángolt a tekintete, satuként szorította Bel csuklóját.

– Nem! – Bel igyekezett kiszabadítani magát, az adrenalintól a fájdalmat sem érezte. – Meg akartam mutatni magának valamit! Bizonyítékot találtam Rachelről!

– Jól van. – Phillip eleresztette, de a száját nem csukta be, úgy fordult el, és hajolt le a mobilért.

– Baszódj meg! – Bel megfeszítette az izmait, és nekirontott. Nem lett volna szabad hátat fordítania neki, már nem volt nyolcéves, sem az az elhagyott kisbaba a hátsó ülésen. Megtaszította a férfit, aki odébb tántorodott, majd el is esett.

Bel a hátsó ajtóhoz rohant, és a kilincsért kapott. Phillip [azonban túl hamar állt talpra, Bel érezte a tarkóján a közeledését.

Az ajtó kinyílt. Phillip elkapta Bel copfját, megrántotta.

Bel hátradöfte a könyökét, egyenesen Phillip arcába, a szeme közé. Reccsenést hallott. Phillip sikoltott, két kézzel / kapott vérző orrához. Bel kicsusszant az ajtón az éjszakába. Három lépéssel átszelte a verandát, a vizes fűre ugrott, a zoknija azonnal átázott.

– Segítség! – kiáltotta. – Segí…

Phillip újra elkapta a haját, majdnem ki is tépte. Bel elesett, hanyatt zuhant a füvön, a levegő is kiszaladt belőle. Phillip térdre esett mellette, és a földre szorította a kezét.

– Miféle bizonyítékod van? – zihálta. Az orrából a vér Bel arcára csepegett, a hajába csörgött. – Mit tudsz?

– Segítség! Ms. Nelson!

Phillip fél kézzel befogta a száját: Bel a vérét és a tenyere izzadságát érezte a nyelvén. Így viszont nem tudta mindkét csuklóját leszorítani. Az egyikkel Bel felfelé kapott, az őrült szempár irányába. A körme belekapott valami nedvesbe, puhába. A férfi felrikoltott, összeszorította a szemét, és eleresztette a lány száját, de rögvest ismét lefogta.

– Mondd el, mit tudsz! – üvöltött.

– Semmit sem tudok! – Bel az egész testével megpróbálta levetni magáról. Gyerünk már, Ms. Nelson, gyerünk már, Ash! Segítség! Kérem!

– Tudnom kell! – Phillip nyakán vibráltak a kiálló inak.

– Baszd meg! – Bel felrántotta a térdét, és a férfi mellkasának feszítette. – Semmit sem kell tudnod! Nekem kellene! Mi a picsáért érdemelnél te bármiféle választ?

– Mondd meg!

– Ne!!

A sikoly nem Beitől és nem is Philliptől származott. Két fehér kéz jelent meg az éjszakában, és lerántotta Phillipet Belről, olyan erővel, hogy meghemperedett a holdsütötte fűvön.

Bel levegőért kapkodva nézett fel.

Rachel állt a csillagtalan ég háttere előtt. A szeme dühösen szikrázott, vicsorgott, hogy minden foga kilátszott. Lenézett Phillipre, és újra rákiáltott, artikulálatlanul, kétségbeesetten, de Bel már nem félt.

Nem volt többé egyedül.

– Megöllek! – sikoltotta Rachel, és a veranda felé vetődött, hogy felkapja a gereblyét. – Ha csak hozzáérsz a lányomhoz, kicsinállak!

A feje fölé kapta a gereblyét.

Megteszi. De meg ám.

Rachel lesújtott, Phillip azonban kitért, a gereblye csak a bokáját találta el. Felvonított, mire Rachel újra felemelte a nyelet. Phillip azonban nem várta meg a következő ütést. Talpra kecmergett, és a sötét fűvön át elrohant a ház mögötti fák közé, és eltűnt az éjszakában.

Rachel ledobta a gereblyét.

Bel felült.

Rachel tekintete visszavillant rá. Már nem volt harcias, de még mindig fénylett. Odafutott, és térdre rogyott Bel mellett.

– Jól vagy? – faggatta, gyengéden a két keze közé fogta a fejét. – Megsérültél!

Bel lenézett. Szürke pulóvere csupa vérpötty lett.

– Nem az én vérem – felelte. – Szerintem eltörtem az orrát.

– De jól vagy? – tudakolta Rachel. Talán nem is a vérre gondolt.

– Igen – felelte Bel elcsukló hangon. – Hol voltál?

– Sajnálom! – Rachel magához húzta, átölelte, az egyik kezét a tarkójára csúsztatta. Éppen odaillett. – Sajnálom.

Bel el akarta taszítani, ugyanakkor szeretett volna így maradni még egy kicsit. Rátört a kimerült reszketés, és Rachel melegséget árasztott. A

teste elárulta, elfelejtette, hogy Rachel az, akitől félni kell.

– Phillip Alves volt az – mondta ki, és így már el is húzódhatott. – A rendőrök beszéltek róla neked, nem? Az ügyed megszállottja. Aki nyolcéves koromban elrabolt.

Rachel közelről figyelte az arcát. Az égen nem voltak csillagok, a szemében igen.

– Nem engedem, hogy még egyszer a közeledbe kerüljön – Ígérte. – Az én dolgom, hogy megvédjelek.

– Nem voltál itt. – Bel hangja panaszosan csengett.

– Fel kell hívnom a rendőrséget. – Rachel felállt, megtörölte a szemét, bátorítón megsimogatta Bel karját. – Mindjárt bemegyünk, rendben?

Tárcsázott, a füléhez emelte a telefont. Bel még a csengés hangját is hallotta, ugyanolyan hangosnak tűnt az éjszakában, mint a kiáltozásuk lehetett.

Kattanás.

– Winter rendőrfőnök? – Rachel a házuk felé fordult. – Rachel Price vagyok. Vészhelyzet van. Phillip Alves betört a házunkba. Megtámadta Beit.

– Jól vagyok. – Bel közben felállt, és a nedves füvet igyekezett lesöpörni a lábáról.

– Igen – válaszolt Rachel egy kérdésre. – Igen – ismételte. – A hátsó udvaron át futott el. Küldje ki az embereit. El kell kapniuk.

Visszafordult, a tekintete rátalált Beire a sötétben. A bentről kiszűrődő sárga fény megvilágította az arca egyik felét, a hold szürkés derengése a másikat. Mély lélegzetet vett.

– Ő az, Dave. Phillip Alves. Akit keres. Aki elrabolt.

HARMINCNYOLC

Rachel kikapcsolta a motort, kivette a kulcsot, de úgy tartotta a levegőben, mintha még valamit ki tudna nyitni vele.

– Lemondhatjuk a nagypapád születésnapi vacsoráját ma este, B-Bel. A tegnap este után…

– Nem, jól vagyok – vont vállat Bel, pedig maga sem volt benne biztos, mit érez. Phillip őrült tekintetére gondolt, csukladozó nevetésére. Phillip volt az, aki tizenhat évig egy pincében tartotta Rachelt, majd elengedte.

– Már vége. – Rachel odanyúlt, megszorította a kezét. Bel nem rezzent össze, mert ehhez is túl fáradt volt, de már maga sem tudta, mit higgyen. Ha megtalálták a férfit, akkor Rachel végül is nem hazudott? Ő tévedett? – Gyere. – Rachel kiszállt, úgyhogy Bel is követte.

Ms. Nelson a háza nyitott ajtajában állt, úgy figyelt, mint az előző éjjel, amikor a rendőrök végre felbukkantak. Bel biccentett felé. Bocsánatkérés, fegyverszünet.

– Bel? – kiáltott valaki az utcán. Ash volt az, tengerészkék pulóverén fehér madarak szálltak, ahogy feléjük igyekezett. Bel Rachelre sandított.

– Bemegyek, és nekilátok a takarításnak – ajánlotta Rachel.

Bel megvárta, hogy be is csukja maga mögött az ajtót. Végül Ash szólalt meg elsőként.

– Vártalak. Megkaptam az üzenetedet. Sajnálom, de le volt némítva a telefonom – mentegetőzött aggodalmas arccal. – Mi történt? Követted Rachelt? Hová ment, mit csinált? Állítólag itt voltak a zsaruk. Mit találtál?

Bel mély lélegzetet vett. Tudta, hogy magyarázatot kell adnia, de azt nem, hogyan tegye. Intett, hogy Ash kövesse, távolabbra a háztól, a temető felé.

– A zsaruk nem Rachel miatt jöttek. Hanem Phillip Alvesért.

– Phillip Alvesért? – szisszent fel Ash. – Az az őrült, az ügy megszállottja? Aki elrabolt?

– Amikor látta, hogy Rachel elmegy, betört a házba. Nyomokat keresett. De engem talált. Azt hitte, tudok valamit Rachelről. Dühös lett.

Ash az övéhez igazította a lépteit, és majdnem a kezéért nyúlt.

– Bántott?

– Nem sok hija volt. Ha Rachel nem ér haza idejében… Megfenyegette, mire Alves elmenekült.

– Ő mentett meg? – csodálkozott Ash.

Bel nem akart válaszolni. Rachelnek már eleve nem is kellett volna elmennie sehová. Ha pedig nem hazudott, hova szökött olyan késő éjjel? Minden összezavarodott. Hol húzódnak a frontvonalak? Ki kinek az oldalán áll?

– Nem csak ennyi – mondta inkább. – Most jöttünk vissza a rendőrségről, a vallomástétel után. Rachel azt mondta, ő volt az. Phillip Alves volt az ember, aki elrabolta.

Ash megtorpant, rámeredt.

– Phillip volna az?

– Rachel állítása szerint.

Ash összevonta a szemöldökét, láthatóan elgondolkodott.

– De… nem volt ő három évig börtönben azután, hogy téged elrabolt?

Bel cipője csosszant a betonon.

– Rachel szerint volt egy hosszabb időszak, amikor nem ment hozzá elég közel, hogy lássa az arcát, a lámpát is mindig lekapcsolta, az arcát meg eltakarta, amikor enni adott neki.

Lehetett valaki más is, és ő nem vette észre. Egy testvére vagy egy barátja.

– Phillip Alves – ismételte Ash, de elakadt, mintha nem állna össze a kép.

– A rendőrök a visszatérése utáni első alkalommal is megmutatták neki a képét, és megkérdezték, ő volt-e. Akkor nemet mondott. Nem ismerte fel, amíg élőben nem találkoztak. A mozgása, a lélegzetvétele árulta el.

– Hihetetlen – mondta Ash, de milyen értelemben gondolta? Átvágtak a temetőn, a füvön vörös levelek hevertek.

– Akkor most öt kell elkapni?

– Már megtörtént. Az állami rendőrség néhány órával

később elfogta. A 2-es főút mellett gyalogolt. Letartóztatták, most a szövetségiek vallatják. Eltörtem az orrát amúgy – tette hozzá, hogy Ash tudja: nem volt szüksége Rachelre, egyedül is boldogult volna.

– Phillip Alves – ismételte Ash. A név előttük lebegett, belesétáltak.

– Miért mondod így? – csattant fel Bel.

Ash megtorpant.

– Azt hiszem, csak mert…. te hiszel Rachelnek?

Bel gyomrában bukfencet vetett a csomó. A biztonságos válasz mellett döntött, elbújt mögé.

– Nem tudom.

– És mi van minden mással, amit találtunk? Ha a válasz csak annyi, hogy Phillip Alves, egy vadidegen, elrabolta, akkor miért kérte kölcsön azt az összeget Julián Tripptől pont az eltűnése előtt?

– Nem tudom. – Bel még mélyebbre bújt a szó mögé. – Talán a háromezer dollár másra kellett? Nem az eltűnésre.

– És a januári felvétel? A piros felső meg a fekete farmer?

– Talán nem is Rachel volt.

– Mit keresett olyan kétségbeesetten a nagypapád házában?

– Nem tudom. De talán nem is számít. – És talán a szemetesben látott papírpohár is csak egy jelentéktelen, tehenes papírpohár volt. Biztosan sok ilyen akad.

Ash úgy nézett rá, mintha nem értené. Bel sem értette magát. Miért védi most Rachelt, miért áll mellé, amikor kimondani is helytelennek érződik?

Mert a másik lehetőség, ha mégsem Phillip Alves volt a tettes, akkor el kellene hinnie, amit tőle hallott. Az embertől, aki tizenhat évig az ügy megszállottja volt. Hogy apu az éjszaka közepén távozott egy megpakolt táskával. Hogy apu egy ismeretlen emberrel a saját alibijéről beszélgetett, hónapokkal Rachel eltűnése után. Bel választhatott, hogy Rachelnek hisz, vagy Phillip Alvesnek, és Rachel volt a könnyebb. Kevésbé fájt.

– Phillip Alves – ismételte Ash.

– Ne mondogasd már!

– Bocs. – Ash a vörös fa árnyékában ránézett. – Talán csak azt gondoltam, a válasz a családhoz közelebb kerül elő.

– A családhoz közelebb? – szegte fel az állát Bel. – Ezt hogy érted?

– Se… sehogy-visszakozott Ash. – Csakúgy tűnt…

– Az apámra gondoltál, igaz?

– Ezt nem mondtam. – Ash felemelte a kezét, de már késő volt óvatoskodni, mert a taposóakna működésbe lépett.

– De azért úgy gondoltad, igaz? – Bel összeszorította az állkapcsát, kemény tekintettel nézett rá. – Miért mindig ez a vége? Volt egy kibaszott alibije! – Az agya azonnal kizárta Phillip őrült fecsegésének emlékét. – Biztosan Phillip volt. Az apám nem csinált semmit. Ez biztos, Ash. – Tudta, hinnie kellett benne. Charlie nélkül senkije sem marad a világban. – Még az is lehet, hogy tévedek, és tényleg elhagyott, elmenekült Kanadába. Talán Rachel visszatérése után azt gondolta, az emberek megint gyanakodni kezdenek, hogy köze volt az eltűnéséhez.

Ahogy most te is. Talán sejtette, hogy ellene fognak fordulni, és megrémült. És most, amikor majd bekerül a hírekbe, hogy Phillipet letartóztatták, és végre pont kerül a kibaszott Rachel Price-ügy végére, ő is hazajöhet. Végre nyugta lesz a hozzád hasonlóktól.

Charlie Price. A néven örök foltot hagyott, hogy Dave Winter letartóztatta valamiért, amit nem követett el. Logikus, hogy ezért elment. Bel át tudta rendezni a gondolatait, hogy tényként fogadja el mindezt.

– Bel, nem erre gondoltam, kér…

– Éppen azelőtt figyelmeztetett, hogy maradjak tőled távol, hogy eltűnt, tudtad? – Bel egyenesen Ash védtelen pontjára támadt. Most már ismerte a fiút, ahogy Ash is őt. Vagyis pontosan tudta, hogyan okozhat neki fájdalmat, hogyan sebezheti meg tartósan. – A lelkemre kötötte. Azt mondta, csak felhasználsz, a film miatt. Manipulálsz Rachel dolgában. Meglep, hogy most nincs kamera a válladon, pedig milyen remek anyag lenne ez is a többi között, nem? Nem az én nevem van a címben, de én vagyok a szíve-lelke, ugye? Vagy azt is csak azért mondtad, hogy összekavarj? Hogy jó benyomást tégy Ramsey-re, és ne gondolja, hogy az étel is kár beléd?

Égett a szeme. A szokott módszer nem vált be. Túl késő, túl közel engedte magához Asht. Most már neki is fájt.

– Hol a kamerád, mi? – Két ujjal vállon bökte a fiút. – Kettőnk között nem is szabadna másnak lennie. Különben semmi értelme. Te is elmész, mindig ez a pálya. Nem is érdekel igazán semmi, csak hogy nagyszerű filmet csinálj Ramsey– nek. Cselekményeset, fordulatosat, amiért majd az egyik csatorna nagy összegeket fizet. Na, gyerünk, hol a kamera?

– Bel, hagyd abba! – Ash hangja elcsuklott, a szeme könnybe lábadt. – Ez nem tisztességes. Tudom, mit csinálsz…

– Akkor meg is van csinálva, igen? – Bel levegőért kapkodott, még a keze is remegett. – Kész, vége.

Azzal faképnél hagyta Asht a vérző fa alatt, két sor sírkő között.

Csak akkor törölte le a könnyeit, amikor a fiú már nem látta.

– Kész tortát vettem, szerinted nem bánja? – kérdezte Rachel a sajtos makarónit kevergetve. – Aligha lett volna időnk sütni.

– Semmi baj. Úgysem fog emlékezni rá. – Bel a hátsó ajtón kinézett a sötétedő estébe. Még mindig látta magát, ahogy Phillip hátrarántja a hajánál fogva.

– Minden rendben, Bel? – Rachel ránézett, aztán megsózta a serpenyőben az ételt.

– Aha. – Bel sóhajtott. – És… és veled?

Rachel megfordult, láthatóan meglepte a kérdés. Ha Bel őszinte akart lenni magához, akkor őt is. Rachel arcára mosoly ült ki, először bizonytalanul, aztán egymás szemébe néztek. A helyiség két végében álltak, de ez már nem számított akkora távolságnak.

– Aha – bólintott. – Velem is.

– Ideje készülődnöm – mondta Bel. – Fél nyolcra hívtunk mindenkit, igaz?

Rachel a sütő órájára nézett.

– Még húsz perc van hátra. Tökéletes időzítés.

Bel felment az emeletre, farmert vett, és kardigánt, meg– fésülködött. Már kétszer is hajat mosott, mióta Phillip keze és vére beszennyezte, mégsem érezte tisztának.

A hajkefét az ablakpárkányra tette, a képkeret mellé. Ugyanaz a kép volt, mint Charlie kulcskarikáján, amelyen ketten mosolyogtak Story Landben, a tizenkettedik születésnapján. Végighúzta a hüvelykujját az üvegen, a saját arca tükörképén. A saját fiatal képe az egyik szeme alatt, az apja a másik alatt. Tizenharmadik napja tűnt el. Most azonban, Phillip Alves miatt, minden helyrejön. Apu is hazatérhet. Bel készen állt.

Készen állt a békére, a fegyverszünetre, hogy egység legyen a házban, és ő is páncél nélkül lépjen be.

Képes lesz Rachel oldalára állni, ha az egyben apu oldala is lesz. Egy család.

A család az első.

A tekintete az éjjeliszekrényére esett, odalépett, és kinyitotta a fiókot. A lopott holmik gyűjteménye. Lenézett a tollakra, ajakbalzsamokra, a használhatatlan, fél pár fülhallgatóra, a sakk-királynőre, és rájött, hogy már hetek óta nem nyúlt le semmit. A csomó még mindig a gyomrában lapult, de már nem kért enni. Rachel minden figyelmét lekötötte.

Benyúlt a fiókba, megfogta a kicsi, puha textildarabot, és előhúzta. A rózsaszín babazokni a tenyerére simult. Visszaadhatná Rachelnek, visszatehetné oda, ahol találta. A számára biztosan sokat jelent. Olajág lehetne, első lépés.

Meg is tette azt a lépést: kiment a folyosóra, és megállt Rachel szobájának csukott ajtaja előtt. Lenyomta a kilincset. Nem volt bezárva. Bel tulajdonképpen nem is hallotta már a zárat kattanni ezekben a hetekben.

Halkan lépett be, hogy Rachel meg ne hallja odalent. Most nem volt beágyazva, nem jutott rá idő. Bel kihúzta az éjjeliszekrény felső fiókját.

A telefondoboz még mindig ott volt. Egy ajakbalzsam is, gurulva indult meg felé. Egy csomag papír zsebkendő.

Bel az ujjai közé fogta a zoknit, és benyomta a sarokba, ahol találta.

Csakhogy ott már volt valami – a sötétségben valami hideg, fémes tárgyat tapintott ki. Nem bírt ellenállni, eleresztette a zoknit, és kiszedte helyette amazt.

Egy gyűrű volt. Sima arany karikagyűrű. Nem Rachelé, ahhoz túl nagy. Férfiméret.

A szeméhez emelte, tanulmányozta, megbillentette, hogy másként essen rá a fény.

A belsejében vésést látott.

2005. július 23.

A szülei házasságkötésének napja.

Ez apu jegygyűrűje volt.

Amit még mindig viselt. Amit nem tudott levenni.

És mégis itt hever Rachel fiókjában.

Bel szíve apróra szorult. Nem, nem, nem. Apu nem vette volna le. Ami azt jelenti…

Semmi sem lesz rendben. Apu nem lépett le. Rachel tett vele valamit. Valami végzeteset. A válaszok ismét szétestek, a parányi remény semmivé lett, a helyét átvette az érzés, hogy apu nem jön haza többé.

A válaszokkal együtt Bel is széthullott, zuhant, zuhant, zuhant. Az összes taposóakna egyszerre robbant fel.

– Rachel! – sikoltotta perzselő dühvel. Kirontott a szobából, a tenyerébe zárt gyűrű lángolt. – Rachel!!

Lerohant a lépcsőn, a léptei mennydörgése vihart kavart.

– Anyu!

– Csak eligazítom a párnákat! – kiáltott vissza Rachel. Bel követte a hangját a csatatérre. – Bár senkit sem érdekel, hogy fel vannak-e rázva – folytatta Rachel mosolyogva.

– Nem bírom tovább! – kiáltott rá Bel. Talán még a falak is beleremegtek. Rachel elejtette a párnát.

– Bel, mi tő…

– Nem bírom! Hazudsz nekem! A visszatérésed óta hazudsz!

Rachel értetlenül, elnyílt szájjal nézett rá.

– Bel, én ne… – kezdte, azonban Bel félbeszakította, mert lecsapta a gyűrűt a dohányzóasztalra.

– Ez apu jegygyűrűje – mutatott rá. – Sosem vette le!

Rachel szemébe nézett, erőt gyűjtött, célzott.

– Mit tettél vele, Rachel?

HARMINCKILENC

Rachel hátratántorodott, úgy nézte a kettőjük közé vetett gyűrűt.

– Bel… – kezdte nyugodtan, bár a tekintete másról árulkodott. – Meg tudom magyarázni.

– Nem! – kiáltotta Bel. – Nem akarok több hazugságot hallani!

– Nem akarok hazudni neked! – Rachel a fegyvertelensége jeléül felemelte a kezét.

– Akkor ne is tedd! Mit tettél apuval? Hol van?

– Nem tudom – válaszolta Rachel, azonban Bel is nagyon jól ismerte ezt a trükköt. Széttörte Rachel védőfalát, hogy ne bújhasson mögé.

– Itt a gyűrűje. Megölted, Rachel? Anyu, megölted aput?

Rachel nem szólt semmit: nem bírt elég gyorsan hazudni.

– Ő volt az egyetlen, aki sosem hagyott volna el – suttogta Bel reszelős hangon. Végre kicsordultak a könnyei. A szíve helyén továbbra is ott maradt az üresség, mert a szíve a mélybe zuhant, ahonnan talán soha vissza sem szerzi. – Mindenki mindig elmegy. Ő volt nekem az egyetlen, és te elvetted tőlem.

Látva Bel kettéhasadását, Rachel szeme is könnyekkel telt meg.

– Bel, figyelj rám…

– Nem, nem figyelek, te csak hazudsz!

– Bel…

– Nem Phillip Alves rabolt el, igaz? – Letörölte a könnyeit, összeszorította a fogát, újra felhúzta a falait. – Tegnap estig egyáltalán nem is láttad!

Rachel nagyot nyelt.

– Mondd ki! – üvöltött rá Bel.

– Nem ő volt. – Rachel védekezőn átkarolta saját magát, azonban Bel könnyen áttörte a karjai védelmét. – De bántani akart téged. Pánikba estem. Nem így terveztem. Csak meg akartalak védeni, távol akartam tartani tőled. Senki sem érhet a lányomhoz.

– Vagyis van egy terved? – Bel belekapaszkodott a szóba. – Mindig is volt, igaz? Phillip Alves nem rabolt el, de azért nem, mert valójában senki nem rabolt el téged, igaz? Hol voltál végig?

– Bel, nem mond…

– Mondd el, hol voltál! – Újabb akna robbant fel. – Nem egy pincében raboskodtál, úgyhogy akkor hol?

– Nem mondhatom el neked! – Most már Rachel aknái is robbantak, könnyek csordultak ki a szeméből. – Ezt nem tehetem veled!

– Sokkal rosszabbat tettél! – kiáltotta túl Bel. – Az autó hátsó ülésén hagytál! Még csak egy kisbaba voltam!

Rachel megrázta a fejét, hogy eltüntesse a könnyeket.

– Nem, Bel, sosem tettem volna ezt veled.

– Ne hazudj! – rivallt rá Bel ismét, és a levegőbe döfött az ujjával. – Háromezer dollárt kértél kölcsön Julián Tripptől, napokkal az eltűnésed előtt! Szabadon döntöttél úgy, hogy elmész!

Rachel hátralépett, a kezét a szívére szorította, ahol a csapás érte.

– Nem, nem, ez nem így…

– De igen, így! – Bel utánalépett. – Tudtad, hogy te nem vehetsz fel ennyi pénzt, mert akkor mindenki megtudná, hogy a szökésedet tervezed. Ezért Mr. Tripptől kérted el. Elhagytál! Hová mentél? Jeff barátjához, a vermonti Bobhoz, hogy új személyazonosságot vegyél? így rejtőztél el? Innen tudtad, hogyan kell azt a látszatot kelteni, mintha apu is így csinált volna? Miért mentél el? Az igazat akarom hallani!

Rachel minden bevitt ütésénél összerezzent, összezsugorodott, a szemében egyre erősödött a kétségbeesés.

– Nem, nem, Bel, kérlek…

– Hagyd már a tagadást, inkább azt mondd el, hol voltál!

– Nem lehet! – kiabált vissza Rachel. – Nem mondhatom el neked az igazat! Nem tennék veled ilyet. Az én dolgom, hogy megvédjelek. Egyedül is képes vagyok rá. Nagyon sokáig magamra voltam utalva. Tudom, milyen az.

Bel támadása kudarcot vallott Rachel véderői előtt, hiába hullott szét közben ő maga is.

– Kérlek, anyu! Mondd meg, hol van apu! Mit tettél vele?

Rachel némán rázta a fejét. Nem törődött Bel érzéseivel. Azok nem voltak részei a tervnek.

– Az én hibám – sírta el magát Bel. – Az elejétől fogva tudtam, hogy hazudsz. Keményebben kellett volna próbálkoznom, hogy bebizonyítsam, mielőtt ráteszed a kezed apura. Most eltűnt, és az egész az én hibám.

Rachel szemébe friss könnyek szöktek.

– Semmi sem a te hibád, Bel. Hallod, amit mondok? Egyáltalán semmi. Figyelj rám. Tizenöt évig csak a képzeletemben láttam, hogyan növekszel, és tökéletesebb lettél, mint bármi, amit el tudtam gondolni. – A könnyek az ajkára csordultak. – Semmi sem a te hibád, minden más hibája, és meg foglak ettől védeni.

Bel azonban átlátott a könnyeken. Felszegte, megfeszítette az állát.

– Tizenhat évig tartottak fogva, Rachel. Nem tizenötig. Elfelejted, mit hazudoztál korábban.

– Sajnálom. – Rachel reszketegen sóhajtott, ezzel azonban működésbe hozott egy újabb aknát.

– Dehogy sajnálod! – robbant ki Belből a maradék indulat. Belerúgott a karosszékbe, amely csikorogva elcsúszott a padlón. – Ha sajnálnád, elmondanád az igazat! Mondd el!

– Nem – felelte Rachel, de a hangja megtört.

Bel feladta, de azt még eltökélte, hogy ha neki itt vége lesz, akkor Rachelnek is vele együtt. Csukladozva teleszívta a tüdejét.

– Bárcsak vissza se jöttél volna! – sikoltotta olyan erővel, hogy belefájdult a torka. – Bárcsak ott maradtál volna, ahol voltál!

Megszólalt az ajtócsengő, végigberregett a házon.

Rachel megtörölte a szemét. A tekintetében kihunyt a fény, mintha valami megtört volna benne.

– Bel, drágám – mondta halkan, gyenge hangon. – Szóljak a többieknek, hogy jöjjenek vissza máskor? Nem muszáj most megtartani a vacsorát.

– Nem. – Bel a ruhaujjába törölte a saját könnyeit. Égett az arca. – Nem. Soha többet nem akarok kettesben maradni veled ebben a házban.

Azzal megfordult, és kiment, hogy ajtót nyisson.

Sherry érkezett, a kezében egy tálon otthon sütött torta. Kék cukormázzal írták rá, kissé esetlenül: *Boldog 85. születésnapot!* Carter mögötte állt a lépcsőn, Jeff a kerti úton.

– Minden rendben? – kérdezte Sherry Bel arcát fürkészve. Biztosan hallották a kiabálást, biztosan leolvasták a választ Bel arcáról. Carter egészen biztosan, ezt elárulta összevont szemöldöke és az apró fejbiccentés, amellyel a maguk titkos nyelvén kérdezte ugyanezt.

– Persze, hogyne – vágta rá Bel, azonban ugyanekkor egy másik hang is megszólalt. Rachel jelent meg mögötte. Egyszerre mondták ki a hazugságot, de Rachelt nem rendítette meg.

– Gyertek csak be.

Mindenki megérkezett, nagypapa az asztalfőn ült, Yordan mellette. A konyhában húzták ki az asztalt, amely mellett nyolcán is elférhettek volna, csakhogy nem voltak nyolcán, mert apu hiányzott. Senki meg sem említette.

Rachel kitálalta a sajtos makarónit. Az étel cuppanva terült szét a tányérokon, a sajt a kanálba kapaszkodott.

– Tessék, Bel, drágám. – Átadta neki a tányérját, és lopva végig is simította a vállát, mielőtt továbbmozdult volna. Bel nem értette sem a mozdulatot, sem a kedvességét. Nem haragudnia kellene inkább? Most vágta a fejéhez az elképzelhető legrosszabb dolgot, amikor mindketten a legmélyebb ponton voltak, és Rachel mégis gondoskodó, kedves.

Még annál is jobban tud hazudni, mint eddig feltételezte róla. Beismerte, hogy hazudott Phillip Alvesről, vagyis minden, amit eddig mondott, megkérdőjelezhető lett az eltűnését és visszatérését illetően. Bel az igazat kérte, egy utolsó esélyt adott neki, és Rachel megtagadta. Ezt már nem lehet jóvátenni, nem is játszhatják el, hogy anya és lánya lennének. Akármi is történik ma este, ez most az utolsó vacsora. Valamiféle lezárás.

– Vagyis végig Phillip Alves volt a háttérben? – emelte fel a villáját Sherry. – Tudtam, hogy bolond, már amikor zsarunak tettette magát, és úgy jött hozzánk. Mindenféle bizarr kérdéseket tett fel rólad. És közben végig pontosan tudta, mi az igazság, hiszen ott voltál a pincéjében! Ez beteg. Végig tudtam. Esküszöm, volt egy ilyen megérzésem!

Jeff krákogott, a tekintete Sherryről Rachelre siklott.

– Biztosan megkönnyebbültél most, hogy vége, nem? – kérdezte Sherry. – Te is, Bel. Rémisztő lehetett a tegnapi éjjel.

– Igen – válaszolták ismét egyszerre. Ez így nem lesz jó.

– Nagyon jó érzés végre megismerni a teljes igazságot – nézett Bel a vele szemben ülő Rachelre. Rachel állta a pillantását.

– Úgy van – bólintott Sherry.

Jeff ismét köhögött, ököllel megveregette a mellkasát.

– Talán jobb lenne valami vidámabb témáról beszélni. Hiszen most ünnepelünk. Boldog születésnapot, apu! – emelte fel a söröspoharát, aztán nagyot húzott belőle.

Nagypapa észre sem vette: szálanként ette a makarónit.

Carter is alig evett, csak turkált az ételben, a villájára csavarta, majd szétvágta a tésztaszálakat. Talán a Price család másik felében is veszekedés előzte meg a vacsorát. Carter nagyon hallgatott, Jeff bácsi viszont annál többet fészkelődött, és már meg is itta az első sörét.

Sherry vagy nem vett észre az egészből semmit, vagy ügyesebben titkolta.

– Csak jó érzés tudni, hogy minden rendbe jöhet. – Sherry jelentőségteljes pillantást vetett a férjére, aztán az üres söröspohárra. – Elnézést, hogy egy kicsit el is késtünk, ő tehet róla – bökött a villájával Carter felé. – Házi feladatot írt, a gépénél ült, és valami grafikonokat nézegetett, ahelyett, hogy készülődött volna. Aztán meg bosszankodott, amikor elrángattam. Pedig csak azt mondtam neki, hogy egy balerinának nincs szüksége a biológiára, de a pontosságra annál inkább.

– Igazán semmi baj – mosolygott Rachel Carterre Sherry helyett. – Én sem vagyok valami pontos.

Talán most mondott először igazat. Tényleg nem igazán tudta az időt *beosztani.* Már kétszer is véletlenül tizenöt évet mondott tizenhat helyett.

– Úgy van! – ragadta vissza a szót Sherry. – A saját esküvődről is elkéstél, nem?

Rachel a tányérját nézte. Senkinek sem volt étvágya.

– Csak tíz perccel.

Még jó, hogy Sherry elvezette a társalgást, elvezette a családot. Általában ez apu dolga. Ha itthon van. Még mindig nem említette senki, hogy miért üres a nyolcadik szék, a jegygyűrű Bel nadrágjának zsebében lapult.

– Jóllaktál, Bel? – kérdezte Rachel csillogó szemmel. Ezt nem lehetett könnyű megjátszani.

– Persze – felelte, bár ő is alig evett pár falatot.

Fel nem foghatta, miért kedves hozzá Rachel. Csak meg– játszásból, a többiek kedvéért? Kegyetlenül rátámadt, olyan mélyen akarta megsebezni, amennyire lehet. Halálos sebet akart ejteni. És Rachel nem futott el, annak ellenére, hogy Bel rajtakapta, és majdhogynem a halálát kívánta. Még mindig itt ült.

Megdörgölte kisírt szemét. Apuval egyszer sem veszekedtek így, soha életében. Charlie azonnal közölte, hogy elmegy autózni, ha Bel felemelte a hangját. Bel nem akarta, hogy elhagyja, ezért engedett, mindig engedett. És minden alkalommal be is vált. Soha nem üvöltöztek egymással a szoba két oldaláról így, soha nem volt ilyen gondjuk, amit fel kellett dolgozni. Bel azonban hirtelen már nem vette olyan biztosra, hogy ez így volt jó. Milyen érzés is volt teli torokból üvölteni, kikiabálni a legmélyebb, legsötétebb érzéseit, megosztani őket valakivel?

– Sherrynek hála két tortánk is van! – mosolygott Rachel.

– Az enyém kalóriaszegény – tette hozzá Sherry, még mindig Cartert nézve. Carter a nadrágját babrálta, kihúzta az anyagot, aztán hagyta, hogy visszacsapódjon a térdére.

– Mielőtt felvágnánk a tortákat… – Rachel visszaszerezte a szót és az irányítást. – Arra gondoltam, hogy adjuk át most az ajándékokat!

– Persze, rendben – válaszolta Sherry. – Általában a torta után szoktuk, de ezt te nem tudhatod. Lemaradtál egypár születésnapról – tette hozzá néma nevetéssel.

Rachel rá sem nézett, úgy sietett ki a nappaliba. Egy kékfehér papírba tekert csomaggal tért vissza, könyv volt, piros szalaggal átkötve.

– Ezt tőlem és Beitől kapod, Pat – hajolt oda nagypapához, hogy átadja neki. Azért, mert tudta, hogy Beinek nem volt ideje ajándékot szerezni? Kedveskedni akart, vagy provokált? – Boldog születésnapot.

– Ra… Rachel? – nézett fel rá nagypapa.

– Az vagyok – felelte Rachel egy féloldalas mosollyal.

– Charlie barátnője.

– Úgy van, Pat – vágta rá Sherry. – Nagyon jó.

– Hadd segítsek – szólt közbe Yordan, és a szalagért nyúlt.

– Majd én, Charlie! – rántotta vissza nagypapa a csomagot. Csontos, májfoltos ujjaival feltépte a papír sarkát. – Egy könyv!

Megfordította, és Bel még azelőtt felismerte a zöld borítót, hogy a címet meglátta volna. *Az emléktolvaj* volt, az egyik kedvence, amiből nagypapa fel is olvasott neki kis korában.

– Egy kissé érzéketlen ajándék – suttogta Sherry Jeffhez hajolva, de elég hangosan ahhoz, hogy Carter és Bel is hallja. – Egy demens embernek egy emléktolvajról szóló könyvet adni!

– Úgy gondoltam, tetszene – mondta Rachel hangosan, és visszaült a helyére. – Ms. Nelson ajánlotta, a könyvesboltban.

Bel emlékei közül felbukkant valami más is. Rachel, amikor a hálószobájában járt, ugyanezt a könyvet lapozta át. Azt mondta, az egyik kedvence, és Bel nem akarta bevallani, hogy neki is. Akkor Rachel megkérdezte, ajándékba kapta-e valakitől. Utólag belegondolva fura kérdés volt, de Rachel körül az első napokban minden fura volt. Bel elmesélte, hogy nagypapa régen felolvasott neki, és néhány éve megvette a saját példányát. Úgyhogy Rachelnek tudnia kellett, hogy nagypapa polcán már ott hever ez a könyv. Elfelejtette?

– Ez nagyon kedves Racheltől, nem igaz, Pat? – kérdezte Yordan. – Este felolvashatok neked belőle.

A könyv kicsúszott nagypapa kezéből, mintha máris elfeledkezett volna róla. Yordanre nézett, aztán Jeffre.

– Charlie? – tudakolta, szinte vádlón.

– Charlie nincs itt, apu. – Jeff fészkelődött. – Emlékszel? Egy kis időre elutazott. Nemsokára hazajön.

Charlie jegygyűrűje szinte kiégette Bel nadrágzsebét. Titok volt, amelyen nem osztozott, most azonban egyre inkább tehernek érződött.

Hogy apu talán sosem jön már vissza. A szíve helyén fekete lyuk tátongott.

– Azt gondolod, hogy visszajön? – nézett Jeffre: figyelte, hogy reagál Rachel, de neki szeme sem rebbent.

– Hát persze hogy visszajön! – Jeff pupillája kitágult, de vajon a sörtől vagy a figyelemtől? – Ő a család szíve. Mindig is az volt. Ő tart össze minket.

Ramsey tévedett a szíveket meg a lelkeket illetően. Nem Bel volt az, hanem Charlie. Vagy nem?

– De tudod… – folytatta Jeff –, most, hogy Rachel visszatért, már bocsánat, Rachel, nyilván túl sok lett a stressz meg a média figyelme. Egy kicsit el akart tűnni.

– Egészen Kanadáig futott? Az útlevele nélkül? – Bel Jeffről Rachelre nézett, és vissza.

– Hát, ha a rendőrök szerint Kanadába ment, én nem állíthatom, hogy nem nézem ki belőle. – Jeff felhajtotta a második sörét is. – Charlie néha hirtelen dönt. Régen megőrjített vele. Tudjátok, hogy húszéves korában lelépett Costa Ricára, és senkinek egy szót sem szólt? Hat hétig semmit sem tudtunk róla. A fűrésztelepet is pácban hagyta, pedig már elég rossz volt a helyzet. Apu dühöngött – biccentett nagypapa felé. – És hát, mennyi ideje is ismertétek egymást, amikor megkérte a kezedet, Rachel? Három hónapja?

Rachel ismét bólintott, de az arcáról nem lehetett leolvasni semmit.

– Szóval csak azt mondom, hogy Charlie néha elhamarkodottan dönt, főleg ha érzelmi kérdésekről van szó. Így birkózik meg velük. Ott volt az a nő is a Taco Belből, pár héttel azután, hogy Ellen elhagyta. Azt mondjátok, hogy nem jellemző rá, de nyilván fájt a szíve. Ugyanez van most is, hogy Rachel visszajött. Egy csomó erős, ellentmondó érzés. Szerintem a hétvégén visszajön. Két hét, az elégnek tűnik. Legalább valami mást is megünnepelhetünk.

Felemelte a sörösüveget, Bel azonban erre nem koccinthatott. Az iménti egyik fél mondat keringett a fejében.

– Milyen nő a Taco Bellből?

Jeff elvörösödött, hangos koppanással tette le az üveget.

– Ez nem olyasmi, amit hallani akarnál, Bel.

– De igen, akarom. – Muszáj megtudnia: a csomó forgott a gyomrában, marta. – Milyen nő a Taco Bellből?

– Én nem is…

– Jeff bácsi! – Bel jóformán rávicsorított. Jeff esetlenül a hajába túrt.

– Hát, annyi volt, hogy Charlie sorban állt a Taco Bellben, azt hiszem, North Conwayben, vagy valahol. Pár héttel azután, hogy Ellen elment. Szóba elegyedett egy nővel a sorban, és… hát, bocsánat, Rachel, de átmentek a szomszédos motelba, és, tudjátok.

Bel nem tudta, de ki tudta találni. Volt azonban a történet mögött valami más, valami komolyabb is. A szíve kalapált, remegve várta, rájön-e az agya. Taco Bell, North Conway, két héttel azután, hogy apu barátnője, Ellen elment, mert Bel elkergette. Várjunk… ez az. Az utazás a Story Landbe, a tizenkettedik születésnapján. A közös fénykép. Hazafelé megálltak egy Taco Belinél, és…

A csomó élesen a gyomrába vájt, talán vérzett is.

Apu hazudott neki.

Végig hazudott.

Bel azt állította, hogy három óráig volt egyedül, elég hosszú ideig, hogy kétszer is bepisiljen, és úgy zokogjon a hátsó ülésen, mintha a világ ért volna véget, mert részben így is volt. Apu azonban azt mondta, hogy csak tizenöt perc volt az egész, ne butáskodjon. Bel akkor hitt neki, átírta a saját emlékét, és az egészből egy vicces gyerekkori anekdota lett.

Úgy érezte, hányni fog, vagy a szíve szakad ki a torkán át.

Egyáltalán nem vicces. Ez volt az egyetlen dolog, amitől félt, és ezt apu is tudta. Rachel és Phillip után a kocsi hátsó ülése ijesztő hely lett a számára, ahol rossz dolgok történnek.

Jeffnek fogalma sincs, mit is árult el most neki.

Apu hazudott neki. Elárulta. Órákra magára hagyta a hátsó ülésen, és elment a nővel a Taco Bellből, feltépve egy sebet, ami talán sosem gyógyul be.

És ha erről hazudott, vajon még mi mindenről?

NEGYVEN

Hátratolta a székét. A lába csikorgott a kövön, felszabdalta a levegőt. Nagypapa a füléhez kapta a kezét.

– Jól vagy, Bel? – kérdezte Rachel. Lát rajta valamit, látja a szemén az összeomlást?

– Csak inni szeretnék – felelte Bel, de nem a poharak felé nyúlt. Az alsó szekrényt nyitotta ki, ahol a többi, nem mindennap használt bögre lakott. Egy érzést, egy ösztönt követett. A csomót követte. Sherry már megint beszélt, magára vonta a figyelmet. Bel elrejtőzött a szekrényajtó mögött.

Odébb tolta a mintás, virágos bögréket. Egy másikat keresett. Apu kedvencét. Amit vagy ő, vagy Rachel eltört, és Charlie kidobott. Bel nem emlékezett rá, hogy eltörte, de azért a biztonság kedvéért bocsánatot kért.

Ott volt, leghátul rejtőzött, a Mikulás mosolygott, bár a festéket hajszálrepedések hálózták be az arcán. De nem tört el. Egyáltalán. Bel pislogott, hogy megbizonyosodjon, jól látja-e.

Elhitte, mert apu mondta. Ahogy a Taco Bell-mesét is. Mint minden mást. Hogy elfelejtette lezárni a kukát, pedig medveszezon van, és még emlékezett is a mozdulatra. Hogy nyitva hagyta az ablakokat, pedig képtelen volt visszaidézni. Hogy nyitva hagyta a csapokat is.

Darabokra hullott, úgy kutatta az emlékeit, amelyeket apu elhomályosított, hátha kitisztulnak. Évekre visszafutottak a gondolatai, felsorakoztatta az eseteket, ami igaz volt, és amit csak elhitt neki. Elválasztotta önmagát tőle.

Amikor mindent megtalált, ismét alakot öltött. Új alakot. Felegyenesedett, hogy kitöltse, a bögre az ujjairól lógott.

Rachelről is mindig ezt mondogatta. Nyitva hagyta a bejárati ajtót. Bekapcsolva felejtette a sütőt, elégette a vacsorát. Bel régen megrémült ezektől, attól, hogy valami közös tulajdonsága van a szellem anyjával, hogy bármilyen módon hasonlít rá. Most azonban rájött, hogy semmi efféle nem történt, egyetlenegyszer sem, amióta Charlie eltűnt. Mert nem volt köztük efféle kapcsolat: mindvégig Charlie tartotta fenn a hazugságot. Elérte, hogy kételkedjenek a saját emlékeikben, ezért még jobban rászoruljanak. És Bel rá is szorult, talán túlságosan is, Charlie lett a második hangocska a fejében, az énje része.

Bassza meg.

Az apja utoljára arra figyelmeztette, hogy manipulálni akarják. És mennyire igazat mondott.

Kinyitotta a szemetest, és beledobta a mikulásos bögrét. Ahová való.

Meg sem próbált mentséget keresni, nem nézett semerre, kisietett a konyhából. Már tudta, merre megy.

Fel a lépcsőn, a szobájába.

A szülei hazudnak. Rachel nem az, akinek gondolta. Csakhogy apu sem.

Phillip Alves lázas hangja szólalt meg az emlékeiben.

...ha előtte Charlie nem csinált vele semmit?

Tudta, hova nyúljon, az ösztöne vezette.

A könyvespolchoz.

A zöld, kemény borítós kötethez, amelyet annyira jól ismert.

Levette Az *emléktolvajt,* belelapozott. Nem értette, mit lát, de azt tudta, hogy fontos. Jel volt, Rachel adta, és ő végre képes volt megérteni.

A legelejétől kezdte olvasni, a kolofonoldalon. A felénél találta meg.

Első kiadás papíron és elektronikusan: 2008. március.

Végighúzta az ujját a soron.

2008. március. Rachel eltűnése után. Egy hónappal.

Rachel azt mondta neki, hogy ez az egyik kedvenc könyve, de nem olvashatta az eltűnése előtt. A férfi nem vitt neki könyveket a pincébe. Csakhogy sem férfi nem volt, sem pince. Szóval Rachel vagy hazudik, és egyáltalán nem olvasta a könyvet – ez nem tűnt helyes válasznak –, vagy olvasta valamikor, az eltűnése tizenhat éve alatt.

Ennél több is volt a könyvben, de nem ebben a példányban, nem is az újban, amit becsomagoltak. Hanem abban, ami nagypapa polcán hevert. *Valakitől kaptad, vagy…?*

Bel tudta, hogy ez a módja, hogy végre rájöjjön, mi történt Rachel Price-szal. Azonban ha megtudja az igazságot, onnan nem lesz visszaút. Egyre szilárdabban biztos volt benne, hogy az eltűnés és a visszatérés is valamiképpen apuhoz köthető. Érezte, akár a csomót a gyomrában. Az apró jelek, amelyeket nem vett figyelembe, félretolt, mert valami más választ keresett, kapaszkodott Charlie alibijébe, mintha ez mindenféle kétséget eltörölne, még a sajátját is.

Susan nagyi szavai. Mr. Tripp szavai. Phillip Alves szavai. Rachel ajtaján a zár, amit Charlie eltűnése óta nem zárt már.

Visszatette a könyvet a helyére, és az ablakpárkányon lévő képre nézett. Tizenkettedik születésnap. Story Land. Apu ragyogó mosolya, a karja a vállán. Felvette a képet, Charlie szemét nézte.

Ki ez az ember valójában? Valaki, aki három órára magára hagyja a lányát egy autó hátsó ülésén, hadd sírjon, hadd pisilje össze magát, hadd higgye, hogy ismét egyedül maradt a világban. Bel nem állhatott többé az ő oldalán, hiszen Charlie sosem állt az övén.

Arccal lefelé tette vissza a képet, tűnjön el, és tűnjön el vele az a magányos, szomorú lány is.

Elfogadta a tényeket, és készen állt. Tudta, mit kell tennie.

Kifutott a szobából, de amikor a lépcsőhöz ért, szembetalálkozott Carterrel.

– Hé! – Carter halkan szólt rá, de elállta az útját.

– Semmi hé. – Bel leszaladt három lépcsőfokon, tovább nem bírt.

– Minden rendben? – Carter szeme csillogott a mennyezeti lámpa fényében.

– Persze, és veled?

Carter kinyitotta a száját, de nem válaszolt rögtön.

– Beszélhetnénk valamiről? – kérdezte, és sietve hozzátette, látva Bel arcát: – Fontos.

Bel hallotta a hangján a fájdalmat, hiába próbálta Carter titkolni. Jobban ismerte az unokatestvérét, mint saját magát, mert önismeretből csúnyán megbukott.

– Bármikor beszélhetünk – felelte. – De nem ebben a percben, ne haragudj. Valamit el kell intéznem. Falazol nekem? Fontos.

Carter lassan kifújta a levegőt. Nem sóhaj volt, annál mélyebbről jött.

– Rendben – válaszolta vékony hangon, és felemelte a karját, hogy elengedje Beit. – Falazok neked.

– Köszönöm. Szeretlek!

Bel lesietett a lépcsőn, a nappaliba, a kanapéhoz, ahová Yordan tette a táskáját, benne minden apróságga l, amire nagypapának szüksége lehet a házán kívül. Belekotort: felnőttpelenkák, nedves törlőkendők akadtak a kezébe, tartalék ruhák… és gyógyszeres üvegek. Kivette az egyiket. Fájdalomcsillapító. Nem ez az. Visszatette, másikkal próbálkozott. Egy sárga üveg, hunyorognia kellett, hogy el tudja olvasni a feliratát. *Minden étkezés után egyet.* Ez volt az.

Gyakorlott kézmozdulattal a ruhája ujjába csúsztatta. Ürügyre volt szüksége, hogy átmenjen nagypapához, de Rachel ne jöjjön rá.

Akkor jött el az ideje, amikor nagypapa eltolta maga elől a tortás tányért. Bel valósággal szuggerálta Yordant, hogy igyekezzen, hogy a

tudta nélkül ismét a része legyen az ő egyik tervének. Ezúttal azonban nem fog kudarcot vallani.

– Nagyon hallgatagok vagytok ma – jegyezte meg Sherry. Ez persze semmit sem oldott meg.

Yordan felállt, elnézést kért, és ő is otthagyta a saját tortáját – mindenki kapott, így illett –, majd a nappaliba ment. Egy teljes percig maradt ott, mielőtt felbukkant a küszöbön.

– Elnézést, de nem találom Pat emésztést könnyítő tablettáit. Biztosan otthon hagytam. Elszaladok értük.

Bel már készen várta.

– Semmi gond, Yordan, majd én elhozom – ugrott fel. – Még meg sem etted a tortádat.

– Nem, nem – szabadkozott Yordan. – Az én dolgom. Én felejtettem el.

– Igazán nem gond! – Bel a tekintetével is nyomatékot adott a szavainak. – Te csak maradj itt nagypapával. Amúgy is rám fér egy kis friss levegő. Elfogyott az oxigén.

Yordan csücsörített. Rájött?

– Hát, ha ragaszkodsz hozzá…

– Egyáltalán nem gond.

Rachel is hátratolta a székét.

– Bel, nem tudsz vezetni. Talán jobb lenne, ha én…

– Biciklivel megyek – szakította félbe Bel. Ha Rachel előbb ér oda, akkor talán sosem találja meg az igazságot. Rachel sem akarja, hogy megtudja. – Húsz perc, nem több. Yordan, hol vannak a tabletták?

– A kávégép feletti szekrényben kell lenniük – felelte Yordan, és visszaült. Bocsánat, tévedés, a gyógyszer Bel farzsebében lapult.

– Mindjárt jövök – vágta rá, mielőtt Rachel újra ellenkezhetett volna. Nem is szólt, csak nézte, de a szemében valami különös tekintet ült. Carterében szintén.

Bel intett, de szó nélkül ment ki. A hűvös esti szél a hajába fésült, az arcába seperte a fürtöket. Kisírt szeme égett.

Az oldalajtón át futott be a garázsba. Ash ezúttal nem várt rá, de a régi biciklije igen. Már kinőtte, de most azért megteszi majd. Kitolta a járdára, átlépett a vázon, aztán a szeme elé emelte a telefonját, és várta, hogy az arcfelismerő működésbe lépjen. De a telefon nem oldott fel, talán mert sötét volt, vagy talán mert maga Bel változott meg. Kóddal oldotta fel, és behívta az Ashnek küldött üzeneteit.

Nem volt igazam, sajnálom, írta be, és elküldte az üzenetet. Sohasem kért bocsánatot, mert soha nem is akarta, hogy az emberek visszatérjenek, miután eltaszította őket. *Most már tudom, hol az igazság kulcsa. Szükségem van rád. Találkozzunk a nagypapám házánál. Hozd a kamerát. Most megvan.*

Rálépett a pedálra, és végiggurult a holdsütötte utcán. Végre a jó úton volt.

A szél úgy fütyült a fülében, mintha ő is tudná.

Ma este mindennek vége lesz.

NEGYVENEGY

Nagypapa utcája. Az aszfalt suhant a kerékpár alatt, szinte sürgetőn suttogott a kerekeknek.

Az utcalámpák nem világítottak, csak a hold ezüstje derengett a sötét hegyek fölött, de ez is elég volt. Bel a ház előtt várakozó alakban felismerte Ash válla görbületét. Esetlen mozdulattal integetett. Kocsival jött, Ramsey bérelt autójával, így ért ide előbb, mint Bel, akit a szél hozott.

Rámarkolt a fékre, a kerék megcsúszott, de Bel már le is ugrott, és a fűre döntötte a biciklit.

– Szia. – Ash ismét intett, ugyanolyan esetlenül, mintha az első nem számított volna.

Bel közelebb lépett hozzá, amíg a körvonalánál többet nem látott belőle. Ash a karján dajkálta a kamerát.

– Sajnálom – mondta ki elszoruló lélegzettel. Akkor hát még képes rá. – Nem úgy gondoltam, amit mondtam. Csak próbáltam… nem volt igazam.

Ash rábámult, aztán elmosolyodott.

– Hűha. Bel Price bocsánatot kér. Be kellett volna kapcsolnom a kamerát. Soha senki sem fog hinni nekem.

Bel kifújta a levegőt, majdnem nevetett. Még közelebb lépett, és gyengén, de karon bokszolta a fiút.

– Gondoltam – bólintott Ash. Meleg lélegzete Bel arcát érte. – Én is sajnálom. Nem kellett volna megjegyzést tennem a családodra. Nem az apádra gondoltam, de…

– Nem – vágott a szavába Bel. – Igazad volt. A válasz közel van a családomhoz. Nem Phillip Alves volt az. Az anyám maga ismerte be. Azt mondta, az igazságot nem árulhatja el. Hogy nem teheti meg ezt velem. De én tudom, hol a kulcs. Azt hiszem, a válasz… – Elhallgatott, kereste a szót, kereste magában az erőt, hogy ki is mondja.

– Bel? – Ash hangja átsegítette az utolsó akadályon.

– A válasz valamiképpen az apámhoz kapcsolódik – mondta ki, aztán elhallgatott. – Nem vagyok többé biztos benne, hogy az, akinek hittem. A jelek szerint nekem tartott a legtovább, hogy erre rájöjjek.

Ash az ajkába harapott, aztán a ház felé pillantott.

– Akkor miért vagyunk itt?

– Itt a válasz. Amit Rachel keresett. Valami, ami elvezet az igazsághoz. Ezért akarja megszerezni azt a valamit, nehogy kiderüljön az igazság.

– De nem tudjuk, mit ke…

– Én tudom, mit keresett – torkolta le Bel, és ő is a sötét házra nézett. Az egyik a három ház közül, amelyet otthonának gondolt. Az élete történetének része, a Price család történetének része. A házak azonban titkokat is őriznek. – Nem véletlenül vette észre a kameránkat, amikor elment mellette. Ahhoz túlságosan jól eldugtuk. Azért találta meg, mert pont ott rejtettük el, ahová indult. A könyvespolchoz ment, Ash.

Ash összehúzta a szemét, mintha az egész teljesen logikus, ugyanakkor tökéletesen értelmetlen is volna.

– Egy könyvet keresett – magyarázta Bel. A darabok most álltak össze a fejében, a csomó fogta szorosra az egészet. – *Az emléktolvajt.* A nagypapám mindig abból olvasott nekem. Azt mondogatta, hogy *nagyon különleges* könyv. Ezeket a szavakat használta. *Nagyon különleges.* Aztán néhány nappal a visszatérése után rajtakaptam Rachelt a szobámban, a polcnál. Az én példányomat lapozgatta. Azt mondta, az egyik kedvence, de valójában a könyv azután jelent meg, hogy ő eltűnt.

Kérdezett is valamit, de akkor még nem értettem, mit jelent a kérdés. Hogy azt a példányt úgy kaptam-e valakitől. Nagypapára gondolt, egészen biztos vagyok benne. És ma, a születésnapjára egy új példányt vett neki, mintha üzenetnek szánná, bár nagypapa nem emlékszik. Ezért akarta, hogy nagypapa és Yordan ne legyen otthon, ezért ment egyenesen a polchoz. Azt a könyvet akarta, azt a bizonyos példányt.

Ash bólogatott: most már ő is értette.

– De miért?

– Derítsük ki. – Bel odalépett a lépcsőhöz, és hideg fejénél fogva felemelte a cserépbékát. – Kapcsold be a kamerát. Azt hiszem, mindjárt megoldjuk a rejtélyt.

Már elég sokat várt. Egész életében várt.

– Yordan és a papád nincsenek itthon? – Ash a háta mögött maradt, csak a csippanás árulta el, hogy bekapcsolta a kamerát.

– Nálunk vannak. – Bel felszedte a kulcsot. – Rachellel.

Felment a lépcsőn, a léptei elszántságot visszhangoztak a mellkasában. Kinyitotta, kitárta az ajtót. A bentről kiáradó melegtől hátrahőkölt, égette száraz szemét, torkát, de Bel mégis belépett. A hőség körbeölelte, berántotta utána Asht is.

Ash becsukta az ajtót. Bel felkapcsolta a villanyt, és visszanézett a kamerára. Már nem azért forgott, hogy elkapják Rachelt, hanem azért, hogy megtalálják az igazságot, hogy kézbe foghassa a választ, egy tárgyat, amelyet nem vehetnek el tőle úgy, ahogy az emlékezete elvesztette Rachel eltűnésének napját. A választ, amelyet már látott is, de nem ismert fel. Az utat a kislányhoz, aki még túl fiatal volt, hogy megértse, hogy elmondja.

Belépett a nappaliba. Állott volt a levegő, még szárazabb, mint kint. Ez a szoba sok mindent látott az évtizedek alatt, a Price család több generációját. Ash mögötte lépkedett, és itt is felkapcsolta a villanyt.

– Készen állsz? – kérdezte. Mindketten a szoba távolabbi felében álló könyvespolcot nézték.

Bel végre készen állt.

A lába követte a szemét: a kaotikus polcok előtt megállt. Egymás hegyén-hátán hevertek a könyvek, állítva, fektetve, mindenféle rendszer nélkül. Bel tekintete ide-oda járt, kereste a jól ismert zöld gerincet.

Elakadt a lélegzete, felgyorsult a szívverése. Ott volt. *Az emléktolvaj.* A második polcon, éppen a szeme előtt. Alig néhány centire attól, ahol a kamerát eldugták.

Bel odanyúlt, egy ujját a könyv gerincébe akasztotta. Megborzongott. A könyv kifordult a többi közül, a sor megbomlott. A kötetek dülöngéltek.

Aztán kinyitotta, elolvasta a címoldalt, majd az első fejezethez lapozott. Egy férfi egy kitalált világban, akit megátkoztak, hogy sose gyűjthessen saját emlékeket, ezért másokét lopja el, miután felvágta a fejüket.

– Ez elég beteg – jegyezte meg a válla felett beleolvasó Ash.

Bel átlapozta az első fejezetet, aztán a következőt is, a tekintete falta a lapokat. A szeme annyira kiszáradt, mintha a papírral dörzsölte volna.

A századik oldal után gyorsabban kezdett lapozni, aztán már pörgette az oldalakat, mint egy legyezőt, csak egy-egy pillantást vetett rájuk, egészen a köszönetnyilvánításig.

– Semmi. – Az értetlensége kétségbeesésbe váltott, a szíve ismét kiürült. – Azt gondoltam…

– Mit?

– Hogy majd találunk benne egy üzenetet vagy… valamit. Nem is tudom. – Túl meleg volt a szobában: a kétségbeesése lángra kapott, dühvé vált. Becsapta a könyvet. – Ebben kellett volna lennie a megoldásnak! – A sóhajával együtt kifújta az utolsó reményét is.

Ash odanyúlt, és a füle mögé tűrte a haját.

– Nézzük meg még egyszer – mondta kedvesen. – Lassan. Lehet, hogy átsiklottál valami felett.

Bel mély lélegzetet vett, lelkében halványan felpislákolt a remény. Felütötte a kötetet az első fejezetnél, az oldalra meredt. Ash is nézte, szabad szemmel és a kamerával is. Bel nemcsak nézte a szöveget, hanem olvasta is. A fejében a hang ugyanúgy emelkedett és süllyedt, mint egykor nagypapáé.

– Várj! – Ash a kamera képkeresőjén át kinagyította az oldalt: észrevett valamit. Bel nem tudott várni, mert ugyanabban a pillanatban ő is észrevette. A második mondaton akadt meg a szeme.

A férfinak nem volt múltja, csak jelene és jövője.

– *A zs* betű! – Megérintette az ujjával. – Vastagabb, mint a többi. Mintha valaki átírta volna! – Megbillentette a lámpa fényében: szürkésen csillogott, mintha ceruzával húzták volna át, hogy megvastagítsák, de csak egy nagyon kicsit. Hogy ne hívja fel magára túlságosan a figyelmet.

– Nagyon halvány – mondta Ash. – Alig észrevehető. De igen, ezt valaki átírta. Hacsak nem nyomtatási hiba.

– Nem, nézd csak? – Bel az utolsó sorra mutatott.

Nem emlékszem rád.

– Az e az „emlékszem”-ben! – A gondolatai már előreszaladtak, a szavai összeakadtak a nyomában. Gyorsan, hunyorogva lapozott. Most, hogy már tudta, mit keres, könnyebben észrevette a szavak mélyén rejtőző átírt betűket. Talán sosem vette volna észre őket, ha nem tudja, hogy ez egy *nagyon különleges* könyv.

– Tényleg van benne üzenet!

A szívére szorította a könyvet, úgy futott a dohányzóasztalhoz, és már a következő oldalnál nyitotta ki.

– Toll és papír kell! – csettintett, körülnézett, és megpillantott valami fehéret. A papírlap volt, amelyre Charlie óriási betűkkel felírta a

wifijelszót. Az jó lesz. Felkapta, és az üres oldalára fordította.

– Toll, toll, toll! – Körbefordult. – Yordan, hol tartod a kibaszott tollakat?

A konyhában talált egyet, a mikro melletti tartóban. Visszarohant a nappaliba, és térdre esett a nyitott könyv mellett. Ash a válla fölött tartotta a kamerát, a másik kezével pedig fogta Bel vállát, hogy megnyugtassa, hogy éreztesse: itt van vele. El fog menni, ez nem kérdés, de ebben a percben ott volt, és ez is számított.

s e

Felírta a két betűt a lap tetejére, és újra a sorokat kezdte vizsgálni.

a pokol mélységes

A *g* betűt is felírta.

elnyílt a szája

mert egy tolvaj

sohasem lesz

kéken ragyog

magasba emelte

s e g í t s é g

segítség

Bel felpillantott, a szeme elkerekedett, a szíve olyan hevesen vert, hogy azt hitte, Ash is hallja, az övé is átveszi.

– Folytasd – bólintott Ash, és Bel folytatta. A másik oldalon azt olvasta *ki: a n e v e m.*

Lapozott, az ujjával is kereste a jelölt betűket.

r a c h e l p

A toll alig bírta követni a szemét.

r i c e

– *Segítség. A nevem Rachel Price.* – Ash felolvasta a lejegyzett betűket, szavakká állította össze őket. Beit a hőség ellenére kilelte a hideg, összeszorult a torka és az ott dobogó szíve is.

Üzenet Racheltől.

És még nem volt vége.

Második fejezet.

napokon belül

p a t r

Forgatta a lapokat, már nem is a szövegre figyelt, csak a betűkre. Üzenet a múltból, az anyjától, de nem akarta, hogy Bel találja meg. Lapozott és lapozott, gyűltek a betűk, értelem nélkül ugráltak a szeme előtt, mintha le akarnának esni a papírról. Egyre könnyebben szúrta ki őket.

A negyvenkettedik oldal után már nem talált egyet sem. Sehol egyetlen ceruzajel. Leírta a „tökéletes”-ben talált utolsó t betűt, aztán mélyet lélegzett, és csak ült és pislogott, amíg a gondolatai le nem lassultak kissé. Ash összehúzott szemmel nézte a lapot, de Beinek kellett először elolvasnia.

Felvette a tollat, és az utolsó sor alatt szétválogatta a betűket, és szavakká formálta őket.

Újraírta az egészet a lap aljára.

Segítség! A nevem Rachel Price.

Patrick Price fogva tart a Price-fűrésztelepen

egy vörös kamionban.

Hívja a rendőrséget

NEGYVENKETTŐ

Kiesett a kezéből a toll, szellemvonalat húzott a lapon.

– Istenem – suttogta Ash valahol a válla felett. Valahol a messzi magasban. Bel zuhant, követte a szívét, le a szakadék mélyére.

Nagypapa volt az.

Valaki elrabolta Rachelt, erről nem hazudott, de nem idegen tette. Hanem nagypapa. Ő rángatta ki Rachelt a kocsijából azon a fagyos februári estén, tizenhat éve, Beit hátrahagyva. Az ajtót becsukta, a fűtés ment, hogy az egyetlen unokája ne fagyjon meg, amíg ő eltünteti az anyját, a saját menyét.

Éles szélű, keserű tömb zárta el a torkát.

– Nagypapa volt. – A tekintete a saját kézírásával lejegyzett névre villant. A betűk kiélesedtek, csaknem fizikailag szúrták a szemét. Patrick Price. Pat. *Papapa.*

Lélegezni próbált, de nem tudott. Mr. Tripp azt mondta a rendőrségnek, hogy amikor megtalálta őt, jól volt, de csak értelmetlenül gagyogott, ugyanazt ismételgette. Vajon megpróbálta elmondani? Vajon valójában nem gagyogott, hanem azt ismételgette: papapa, papapa?

– Sajnálom, Bel. – Ash végigsimította a hátát.

Bel kiszáradt szeméből mégis előbuggyant egy könnycsepp, és a lapra esett. Rachel üzenetére, amely az évek alatt végig rejtve maradt.

– Price-fűrésztelep? – Ash kérdéssé formálta a szót.

– Nagypapa telepe. Jóval a születésem előtt bezárták.

– De hol van?

– Itt, Gorhamben. Bassza meg! – Bel az arcához kapott, a hajába túrt. – Itt volt a városban! Rachelt itt tartották fogva! Tudom, melyik az a vörös kamion! Szeméttelep az egész hely, van ott egy csomó régi ipari gép meg autók. Ha havazott, néha kimentünk oda, mert a domboldalon jól lehetett szánkózni. A papa mindig kiabált velem meg Carterrel, ha túl közel mentünk a kamionokhoz. Azt mondta, nem biztonságos, maradjunk minél távolabb. – Csukladozva lélegzett. – Nem a biztonságunk érdekelte. Oda zárta be Rachelt. Ott volt, egészen közel, és fogalmunk sem volt róla!

Ash összeszorította a szemét, mintha nem tudná, mit mondjon. Semmiféle szó nem illett arra a rémes helyre, amely most alakult át valami egészen mássá Bel emlékezetében.

– Sosem jöttem rá… – ismételte Bel halkan, a szavak visszhangoztak üres mellkasában. Lenézett *Az emléktolvaj* nyitott példányára. – Olvastam ezt a könyvet, pontosan ezt, itt. – Úgy mondta, mint valami vallomást. – Nagypapa biztosan hordott neki ételt, és könyveket is, hogy kitöltse az időt. Ezt a könyvet. – Egy ujjával végigsimította a lapok szélét. – Nála volt a vörös kamionban, és elrejtett benne egy üzenetet. Én pedig olvastam a könyvet, és nem találtam meg. Nem láttam. – Pedig ugyanezt a kötetet érintette, talán csak hetekkel vagy hónapokkal Rachel után, kis kezek a saját anyja láthatatlan kézlenyomatain. – Annyira kétségbe lehetett esve. Biztosan remélte, hogy valaki megtalálja az üzenetet. Hogy nagypapa elajándékozza a könyvet, vagy valaki belenéz, és megmenti. Annyi éven át várta. Én is rájöhettem volna. Nekem kellett volna rájönni. De nem láttam az üzenetet. Nem tudtam.

Ash még mindig nem bírt megszólalni.

Az emléktolvaj. A könyv, amelyben Rachel reménykedett. Egy *különleges* könyv.

Felnézett, felállt, és a polc felé indult.

– Rachel sokáig volt ott. Nagypapa biztosan más könyveket is vitt neki.

Talán akad még több *különleges* könyv is a polcon.

Ash követte a kamerával. Bel találomra levett egy másik könyvet: *Az éhezők viadalát,* és az első fejezethez lapozott. Abban is ott voltak a halvány ceruzás jelölések a betűkön. *Segítség.* Bel tágra nyílt szemmel fordult Ashhez.

– Itt van!

– Bassza meg! – Ash a kis asztalra tette a kamerát, hogy az mindkettejüket vegye, és Bel mellé állt.

Össze-összeért a válluk, miközben a könyveket nézték, a gerinceket, az oldalvást olvasható címeket. Ash lekapott egy puha kötéses regényt a legfelső polcról. Az *Éjszakai cirkusz.* Felcsapta, izgatottan olvasni kezdte.

– *Se…gít… ség. A ne…vem Rach…* – Elakadt, továbblapozott. – Ebben is benne van. Az egész.

Bel leejtette *Az éhezők viadalát,* két másik könyvért nyúlt. Belelapozott a *Holtaknak menetébe,* és a *Zárt ajtók mögött-be* is. Mindkettőben ott volt az üzenet, a „rendőrséget”-ig. Az egyikben a negyvenhatodik oldalon ért véget, a másikban a negyvenkilencediken.

Ledobta ezeket is – puffantak, zizegtek a lapok –, és két másik után kapott. Ash eddigre egy ölnyi könyvet vett a karjára, és a legfelsőt lapozgatta.

– Ebben is – mondta, és ledobta. – Ebben is.

A következő, a következő, a következő is. A lábuknál egyre nőtt a könyvek kupaca, belebotlottak, amikor egy újabbért léptek. *Holtodiglan. Tizenegyes állomás. A halványuló fél. Vendéglista.* Mindegyikben benne volt. *Segítség. A nevem Rachel Price.*

Ash megállt a maga könyvében, visszalapozott, az ujjával követte a sorokat.

– Ez mást ír. *Segítség. A nevem Rachel Price. Patrick Price fogva tart minket.* Ez többes számban van!

– Melyik az? – Bel átgázolt a könyveken, rá is lépett az egyikre, megroppantotta a gerincét. Ash felemelte a kezében lévőt.

– *A halálsoron.* Egy régi Stephen King.

Bel lenézett, kiolvasta a hozzáadott betűket.

– *Minket?* Gondolod, hogy nagypapa mást is fogva tartott?

– Nem tudom – húzta fel a vállát Ash. – Csak ebben láttam. A többiben nincs *minket.*

Bel újra a könyvekért nyúlt, kereste a betűket, a változatokat. *Éjfél Könyvtár. Egy kis élet. Hat varjú. Trónok harca.*

– Ezek között vannak újak is. – Ledobta a *Szikrázó Malibut* a gyarapodó kupacra. A polcok a szemük előtt ürültek ki.

Ash bólintott, kivett egy kemény fedeles példányt, és a legelejére lapozott.

– Itt azt írja, ez csak tavaly jelent meg. 2023. január.

Bel nyúlt volna az újabb könyvért, de meggondolta magát. Leengedte a kezét, az ujjait a ruhájába húzta. Mit tudhat még itt meg?

– Végig itt volt, igaz? – bökte ki vékony hangon, és végignézett az őket körülvevő káoszon. Egy sor könyv ekkor feldőlt, leborult a polcról. Bel összerándult ijedtében, de hamar magához tért. Ash mellkasára tette a tenyerét, jelezve a fiúnak, hogy álljon meg.

Lenézett a könyvekre, a rejtély megoldására, amely mindvégig a szeme előtt volt.

– Ezek közül sokat olvastam is. Pontosan ezeket a köteteket. Soha senki nem találta meg az üzeneteket. Nekem meg kellett volna.

Talán Rachel azt remélte, hogy a lánya lesz az, az Anna, akit elképzelt, aki majd megtalálja a betűket, és megmenti őt. Tucatnyi könyvbe jelölte bele az üzenetét. Talán több százba is. Száz remény.

Száz esély. Egy polc tele velük. Nagypapa gyűjtötte őket, mondogatta is, hogy különlegesek, de azt sosem árulta el, miért.

Mert az anyja olvasta őket elsőként.

– Sajnálom – suttogta a könyveknek, az anyjának.

– Miért ez a kedvence? – Ash visszalépett *Az emléktolvaj* mellé, és felvette a kamerát.

– Talán ez volt az első – lépett mellé Bel. – Ez volt itt a legrégebb óta. A legnagyobb reménye.

– Basszus – felelte Ash, de valahogy elérte, hogy a káromkodás kedvességnek hasson. – Ez rettenetes. Szegény Rachel.

Az igazság rettenetes volt, ám még nem teljes. A válasz ott állt, Rachel szavaival, a papíron. Nagypapa volt az. De hogy jön a képbe apu?

Csak egy út vezetett előre. A fájdalmasabb.

Bel döntött, bár a csontja mélyén már tudta, hogy a döntés abban a pillanatban megszületett, hogy elolvasta az anyja üzenetét.

– Oda kell mennem. A fűrésztelepre. A vörös kamionhoz. Látnom kell. Látnom kell, mit tettek vele.

– Tettek? – nézett rá Ash gyanakodva.

– Az apám. – Még kimondani is fájt. – Miért tett volna Rachel bármit, ha Charlie előtte nem tett volna vele valamit? – Phillip érvelése most már a sajátja lett.

Elfordult, és üres kézzel kiment a nappaliból. Vissza sem nézett a félig üres polcokra, a szétdobált könyvek káoszára, amit otthagytak. Többet nem kellett látnia.

Ash, kezében a kamerával, követte, ki a házból.

Odakint másik világ várta őket. Ezüst fény az ujjain, hűvös szellő a hátán. Ismét borzongott. Odahajította a kulcsot a békához, nem volt ideje, hogy rendesen elrejtse. A szíve és a feje ugyanarra hajtotta. Mennie kell, már közeljár.

A fűre dobott biciklire nézett.

– Elvihetlek – ajánlotta Ash, és a sötétben a szemébe nézett.

Felzúgott a motor. A lámpák túl erős fénysugarat vetettek nagypapa házára. Az ablakok vádló szemként néztek vissza rájuk.

– Két úton lehet odajutni – mondta Bel. – A telep a folyó másik oldalán van. A hegyi ösvény elején lévő híd a gyorsabb, de ott le kell tenni az autót, és gyalogolni. – Az autós híd a város másik oldalán volt. Mindkét út egyaránt fájdalmas, de az egyik rövidebb. Bel szíve nem ért rá kivárni a másikat, mert a sajgás már a torkát szorította. – Fordulj jobbra.

Ash kikanyarodott a főútra.

Bel megmarkolta a kamerát, a képkeresőn át nézte az utat, amíg végigszáguldottak rajta. Elhaladtak egy villódzó lámpa alatt, aztán a házak helyét egyre inkább átvették a fák. Valami zúgott a fülében: a vére vagy talán az Androscoggin-folyó, amely jobbra mellettük futott.

– Mindjárt itt lesz.

A régi vasúti híd, amely az utat és a folyót is átívelte, de most már csak hójárók használták.

– Lassíts. – Áthaladtak a vaskos zöld fémhíd dupla betonlábai között: a sötétség még sötétebbé vált egy fél pillanatra. – Itt állj meg.

Ash azonnal engedelmeskedett, behajtott a kis, murvás parkolóba a gyaloghíd lábánál. Éppen a turistaösvény kezdetét jelző táblánál álltak meg. Bel visszaadta neki a kamerát, és kiugrott. A zúgás a fülében bömböléssé erősödött. A fejében szól, vagy a folyó az?

A reflektorok kialudtak. Bel megvárta, hogy Ash beérje a sötétben, a hold fénye ide nem ért el. Elővette a telefonját, és bekapcsolta a zseblámpát. Derengő fehérség vetült a iába elé. Itt már nem voltak lámpák, és nem is lesznek, amíg el nem érnek a Price és Fiai Fűrésztelepre.

Ash a kamerát babrálta.

– Várj, van valahol éjjellátó mód. Megvan. Most már látok. – A képkeresőt használta a saját szeme helyett.

Bel világított magának, ahogy felment a fémrámpán. A léptei kongtak a gyalogosjárdán, a híd alsó szintjén, közelebb a kavargó vízhez.

– Minden rendben? – kérdezte Asht, amikor kilépett a folyó fölé. A lábuk fémes dobogása visszhangot vert Bel mellkasában, mintha életre kelt volna a szíve. A telefonja lámpáját a lába elől a híd állványzatára villantotta. Mintha ők is ketrecbe kerültek volna.

– Basszus! – Ash megbotlott mögötte. Bel megfordult, mire Ash újra megbotlott. – Basszus!

– Mi van? – szisszent rá Bel.

– Csak elég ijesztő vagy az éjjellátó módban. A szemed zölden világít.

Átértek a hídon. Amikor a lába alatt a rámpa lejteni kezdett, Bel még gyorsabban futott. A folyó a hátuk mögé került, előttük pedig megnyílt a másik part, az elvadult, sűrűn nőtt fákkal. Bel felemelte a telefont. Ágak és levelek táncoltak a szélben, rémálomba illő árnyakat vetve az ösvényre.

– Milyen messze van innen? – kérdezte Ash, gondosan a közelében maradva.

– Tíz perc, ha kilépünk. A Szarvas-hegy lábánál van. Egyelőre a folyó mellett maradunk.

Ismét a lába elé irányította a fényt, minden lépését figyelte. Csak ez akadályozta meg a sötétséget, hogy elnyelje őket.

– Ez az út a régi áramtelephez visz, a tározó után.

– Medvék is vannak? – Ash a fák sűrűje felé fordította a kamerát.

– Ash, New Hampshire-ben vagy.

– Csodálatos.

A tározó felett egy keskeny betonhídon keltek át. Ismét láthatatlan víz zúgott alattuk.

– Erre – intett Bel. Az út balra kanyarodott, el a folyótól, a hegy feléjük tornyosuló tömbje irányába, egyenetlen, kátyús ösvénnyé vált. A régi favágóutat nehéz munkagépek szántották fel. Ash megbotlott, Bel a kezét nyújtotta, hogy vezesse, de nem nézett rá a világító szemével. – Itt vagyunk – mondta végül, és a lámpáját a telepet körülvevő magas fémkerítésre irányította. A telep maga egy, az erdőbe vágott széles tisztás volt. A kerítésen rozsdás tábla: *Tilos a belépés!* Ez mindig is itt volt, vagy nagypapa csak akkor tette fel, amikor rejtegetnivalója akadt?

Elérték a széles kaput, amelyen egy nagyobb, régebbi cégtábla hirdette hámló betűkkel, hogy ez a *Price és Fiai Fűrésztelep.* Ash a képkeresőn át közelítette meg, és kézbe vette a kapu középső rúdjaira tekert láncon lógó, nehéz lakatot. Amikor eleresztette, a csendülés visszhangzott a fák között.

– Hogy jutunk be?

– Kicsit arrébb van egy lyuk a kerítésen – felelte Bel, és a lámpával arrafelé intett, ahol a drótkerítés eleresztette az oszlopot, és alul fel is kunkorodott. Bel lehajolt, alábújt, és felemelte Ashnek. – Régebben itt hoztuk be a szánkókat – mondta, amíg a fiú bemászott.

Átléptek egy újabb vonalat. A kerítés belső oldalán más világ várta, mint odakint. Itt történt minden, itt tűnt el az édesanyja annyi évre.

Ash követte a magas, kusza fűcsomók között, fel az emelkedő terepen. Annak idején versenyt futottak itt Carterrel, a szánkókat vonszolva, hogy aztán a friss hóban leszáguldhassanak a kerítés és a folyó felé. Rachel vajon hallotta a kiáltozásukat? Ők nem hallották az övét.

– Gyere. – Bel már nem a lába elé világított, hanem távolabbra, a telep másik végén összegyűlt ócskavasak felé. Itt volt, pont itt – az a láthatatlan vonal, ahol nagypapa mindig rájuk kiáltott. *Messzebb ne menjetek, ott veszélyes. A fűrészek összevagdoshatnak. A kocsik rátok dőlnek. Gyere vissza ide, Bel.*

Bel ezúttal nem ment vissza. Továbblépkedett, várta, hogy meglássa a rozsdás járművek komor, sötét tömbjeit. Felnézve kereste a rönkszállító magas állványát, amely Cartert meg őt egy zsiráfra emlékeztette, ezért el is nevezték Larrynek.

Belerúgott valamibe, lenézett. Egy régi, rozsdás fűrészpenge volt, a fű kinőtt a közepén, a kerek lyukon át.

– Itt át kell vergődnünk valahogy – szólt hátra. – A vörös kamion bent van középen.

Az első akadályt két autó alkotta, amelyeknek már sem ablaka, sem kereke nem maradt, de a vázuk egymással szemben, szorosan összetolva állt. Bel felmászott a motorháztetőre, felsegítette Asht is.

A cipőjük és a ruhájuk egyre több láthatatlan csapdába akadt bele. Állt ott egy gép is, Bel nem tudta, mire való, mindenhol összekapcsolt fogaskerekekből állt, kénytelenek voltak megkerülni. A fűrészmalom romjai között a legnagyobb kerek penge mintha a földből nőtt volna ki.

– Vigyázz! – figyelmeztette Ash.

Bel eltévedt a tönkrement tárgyak sötét útvesztőjében, rozsdás pengék, fűrészek, fejszék, fém csontvázak között, amelyek régen működő gépek voltak.

– Nem látod? – nézett hátra.

Ash körbefordult a kamerával.

– Nem vagyok benne biztos – felelte fáradtan. – Arrafelé látok egy kamiont, de nem tudom, vörös-e. Az éjjellátó módban nincsenek színek.

Bel arra világított a lámpával, amerre Ash mutatott, és hunyorított.

A vörös kamion valóban ott állt, alig tíz méterre, csak egy kupac régi autógumi választotta el őket tőle. A vázhoz még mindig hozzá volt kapcsolva a szállítókonténer, a vezetőfülke és a konténer is fakóvörösre kopott, belepte a por. Mégis kirítt a zseblámpa fénynyalábjában felbukkanó hidegszürke vagy barna alakok közül. A fémszörny szíve.

Ash levegőért kapott, amikor ő is meglátta.

Az útjuk vége.

Bel elindult felé, megkerülte a gumikat, de Ash hátramaradt. Bel kérdőn hátranézett.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ezt fel kellene vennem – dadogta Ash. – Bűnügyi helyszín. Nem helyes, hogy bemutassam a helyet, ahol Rachel… – Elhallgatott.

– Ramsey nem akarná, hogy felvedd? A filmbe?

Ash megrázta a fejét, amikor Bel az arcába világított, összehúzta a szemét. Amikor kikapcsolta a felvételt, a sípolás visszhangzott a fémlabirintusban. A hóna alá vette a kamerát, aztán elővette a saját telefonját, hogy ő is bekapcsolja a lámpát. Kettő jobb, mint egy.

– Van, ami fontosabb a filmnél. – Bel kezéért nyúlt, megszorította. – Ramsey is ezt mondaná.

– Ash… – kezdett bele Bel, de a szavai elhaltak, mielőtt kimondhatta volna őket. A szél valami más hangot hozott feléjük.

Távoli, fojtott kiáltást.

Aztán újra.

Bel a hangot követve a vörös kamionra nézett.

– Van ott valaki! – mondta Ash döbbenten.

Újabb kiáltás: a konténer fémfala lefojtotta, elvette a szavak formáját.

– Van ott valaki?

Bel szíve a torkába ugrott, kétszeres ütemre gyorsult.

– Bassza meg! – kapta el ismét Ash kezét.

Újabb tompa kiáltás. Talán: *Segítség!*

– Most mit csináljunk? – tudakolta Ash. Bel azonban már tudta, ki sem kellett mondania. Oda kellett mennie. A vörös kamionban voltak a válaszok, amelyekre egész életében várt.

Eleresztette Ash kezét, átbotorkált a gumikon. A szemét nem vette le a konténerről és a négy, fogantyúban végződő hevederzárról.

A konténer hátsó részénél egy autógumi hevert elfektetve, mögötte kettő egymás tetején. Mint a lépcső.

Fellépett az elsőre, az ujjaival megérintette a hideg fémet.

Újabb kiáltás. Most, hogy éppen a konténer előtt állt, már jobban hallotta.

Visszapillantott Ash felé, de csak egy távolabbi fénypöttyöt látott belőle.

– Valaki segítsen! – kiáltott a hang belül.

Bel mély lélegzetet vett, magába szívta a sötétséget, dugig töltötte vele magát.

Megfogta az első zár fogantyúját, megszorította, hogy szinte fájt. Balra rántotta, a fém sikolya elnyomta a benti kiáltozást, de a zár kioldott.

A második is. Az ajtó bal oldala résnyire kinyílt. Odabent másféle sötétség uralkodott, mint odakint.

Bel meghúzta a fogantyút, kitárta az ajtót.

Már tudta, mielőtt bevilágított volna a lámpájával, és meglátta volna az alakot a távolabbi fal tövében.

A férfi az arca elé emelte a kezét, hogy védje a szemét a fénytől.

– Ki az? – kiáltotta rekedt, eltorzult hangon.

– Én vagyok. – Bel a fény mögé rejtőzött.

– Rachel?

– Én vagyok, apu.

Charlie leeresztette a kezét. Tágra nyílt szemmel, vakon nézte a lányát.

NEGYVENHÁROM

A fény körbetáncolt a konténer belsejében, életre keltette az árnyékokat, amelyek odébb mozdultak, amikor Bel fellépett a küszöbre.

A falakon és a tetőn valamiféle habszivacsból készült szigetelés volt, a padlót szőnyegek és takarók borították. A távolabbi sarokban egy matrac hevert, rajta párna és még több takaró. Mellette egy kempingvécé, kivehető tartállyal. Egy elektromos ventilátor, a kábele szépen az aljára tekerve. Egy lámpa, szintén kihúzva. Rongyos ruhák, törülközők kupacai. Egy raklapnyi ásványvíz, több flakon üres. Ételek, összevissza: zacskóban, dobozban, konzervben. Egy nyitott kukoricakonzerven magányos villa feküdt keresztben. Tisztálkodószerek, nedves törlőkendők, egy csomag elem.

Apu az ágy és a vécé között kuporgott. Az egyik bokáján fémbilincs volt, a lánc a konténer falán át a kinti dzsungelbe kígyózott.

– Bel! – Ahogy felállt, a lánc zörögve követte. Csak a konténer kétharmadáig jutott el, amikor megfeszült, és megakasztotta őt. A kezében valami sötét tárgyat tartott. Valami kattant, a zseblámpa fénye felvillant, sokkal erősebben, mint Bel telefonjáé. Charlie letette a padlóra, nekitámasztotta egy kekszesdoboznak, hogy felfelé világítson.

– Te vagy az! – A hangja máris sokkal nyugodtabb volt, de az arcán ott maradt a sötét árnyék, a borosta, amit a fény nem tudott eltüntetni. – Hála az égnek, hogy te vagy az, és nem ő. – A szemén is árnyék futott át. – De mintha hangokat hallottam volna. Beszélgetést. Van veled valaki?

– Ash az. – Bel hátrafordult. Ash úgy nézett be, szinte pislogni sem merészelt, mintha az egész hely eltűnhetne, ha leveszi róla a szemét.

– Kicsoda?

– Ash, a stábból – válaszolta Bel magabiztosabban.

Apu arca megváltozott, különös, ismeretlen kifejezést vett fel a zseblámpa alulról áradó fényében.

– Küldd el, Bel. Azonnal el kell mennie innen.

Bel egyikről a másikra nézett.

– Tűnj el! – kiáltott Charlie Ashnek. – Hallod? Menj innen! És ne hívd a rendőrséget. Nem kellenek rendőrök. Ez családi ügy.

Ash Beire pillantott.

– Szerintem nem lenne jó, ha itt hagynálak.

– Tűnés! – Apu előremutatott, a kezén nem volt jegygyűrű.

– Várj! – Bel is felemelte az ujját, aztán kilépett a konténerből, lement a régi gumikból rakott lépcsőn. Ash ott állt mellette.

– Bel, most mi van? – suttogta. – Nem hagylak itt.

– Egyedül is boldogulok – mondta Bel, és megfogta a fiú kezét. – Ez itt az apám. Ezek a szüleim. A családom. Tudnom kell az igazat. A teljes igazságot.

Nem rejtőzhetett el örökre a stáb mögé.

– Nem hagyhatlak kettesben vele, mi van, ha…

– Egész életemben kettesben voltam vele. Én meg apu, csak mi ketten. Hazudott nekem, Ash. Tudnom kell, mit tett, mi volt a része mindebben. Nekem tartozik az igazsággal, nem másnak. Ha itt maradsz, nem fog beszélni, de talán most már készen áll, hogy nekem elmondja.

Ash a fém útvesztő közepén derengő konténerre nézett.

– Biztos vagy ebben?

– A család az első, hm? – A kérdés csak az volt, hogy a végén ki érdemli majd meg, hogy a család tagja maradjon. – Minden rendben lesz. Meg kell tennem. Visszatalálsz a kocsihoz?

– Nem magam miatt aggódom. – Ash Bel ujjai közé csúsztatta a sajátjait.

– Ne hívd a rendőrséget, Ash – intette Bel, és nem azért, mert apu ezt mondta. Hallani akarta az igazságot, mielőtt eldönti, mit kezd vele. Az ő családja. Az ő szülei. Az ő döntése. – Menj vissza a hotelbe. Hívlak, ha vége, rendben?

Ash nem válaszolt, csak magához húzta Beit. A kamera kettejük közé szorult. Bel a fiú mellkasára fektette a fejét, hallgatta a szívverését.

– Vigyázz magadra – súgta Ash, az ajka Bel fülét érte.

– Úgy lesz.

Apu meg van láncolva, semmit sem tehet vele.

A gondolatot azonnal követte a másik. Apu soha nem tenne vele semmit, igaz?

Ash végighúzta az ujjait a karján, miközben elfordult. Felemelte a telefonját, hogy megvilágítsa az útját visszafelé a fűrészek és géproncsok között. Bel nézte, ahogy eltűnik a labirintusban.

Újra magába szívta a sötétséget. Készen állt. Magában visszaszámolt, ahogy felment a lépcsőn. Bent megállt az apjával szemben.

– Elment.

– A rendőrök? – A kérdés Charlie szemében is látszott.

– Nem hívja őket.

– Helyes. – Apu odébb lépett, a lánc énekelt. – Istenem, de örülök, hogy látlak, kicsim. Nem tudom, hogyan találtál meg, de ki kell juttatnod innen.

– Apu… – kezdte Bel, de Charlie a szavába vágott.

– Megőrült. Rachel megőrült – ismételte szinte pánikban. – Minden ok nélkül bezárt ide. Az éjszaka közepén azzal jött, hogy mutatni akar valamit. Ide hozott, be a konténerbe, és mire rájöttem, mi történik, már rám is tette a bilincset. Mennyi idő telt el, kicsim? Néha hozott ételt és vizet, de nem mondta meg, miért csinálja. Azt mondta, túl nagy

kedvesség volna, ha válaszolna. Segítened kell. Rachelnél van a kulcs – intett a bokája felé, amely a fémbilincs alatt kivörösödött. – A sok lom között találhatsz egy kézifűrészt. Segíts, kicsim.

Bel nem mozdult.

– Rachel tette? – kérdezte, a tudatlanság álarca mögé rejtőzve, pedig sokkal többet tudott, mint azt apu gondolná.

– Igen! – vágta rá Charlie kérlelőn. – Rachel megőrült. Valami történhetett vele, amíg távol volt, elvesztette az eszét. Minden ok nélkül bezárt ide.

– Miért tett volna ilyesmit, miért zárt volna be ide, ha te nem tettél vele semmit azelőtt?

Charlie szeme megvillant.

– Miről beszélsz, kicsim? Sosem ártottam neki. Ennek nincs értelme.

Bel az ajkába harapott.

– Hmm. Tudod, minek nincs még értelme?

Apu rábámult.

– Ha Rachel megőrült, ha minden ok nélkül zárt be ide téged, akkor miért nem akarod, hogy hívjam a rendőröket?

Charlie hátralépett, mindenhova nézett egyszerre.

– Azért… – kezdte, és elnyújtotta a szót, hogy tovább gondolkodhasson. – Hiszen te is ismered a gorhami rendőröket. Dave Winter alighanem megtalálná a módját, hogy rám kenje az egészet. A végén megint engem tartóztatna le.

– Talán jobb is lenne.

– Mit beszélsz, kicsim? – Az utolsó szó éles volt, szinte vágott. – Gyerünk már, keress valamit, amivel leszedheted rólam ezt a bilincset! Feszítsd fel, vágd le a láncot, keress valamit!

– Nem – jelentette ki Bel. Charlie arcát látva megrándult. Még sosem mondott neki így nemet azelőtt, mindig engedett, hogy apu boldog legyen, hogy ne menjen el, mert végül mindenki elmegy. Csak talán az

egész nem is volt igaz soha. – Nem, apu. Sajnálom, de tudnom kell, miért hozott ide Rachel.

Charlie szája elnyílt, becsukódott. A mennyezeten mozogtak az árnyak.

– Nem tudom, kicsim. Ez az igazság. Biztosan megbolondult, mialatt távol volt, mert ennek…

– Nem volt távol, apu. Rachel egyáltalán nem volt távol. Itt volt, ugyanebben a kamionban, ugyanebben a konténerben. A bokájánál megláncolva. Mindvégig, pontosan itt.

Apu úgy nézett körül, mintha most látná a helyet először. Bel többé már nem hitt benne.

– És azt is tudom, ki zárta ide – közölte kemény tekintettel.

Apu megrázta a fejét. A lánc zörgött.

– Miért nézel rám így? Nem én voltam. Semmi közöm nem volt az egészhez.

Túl könnyen hazudott, tétovázás nélkül. Talán mert egész életében gyakorolta.

– Nagypapa volt. – Bel figyelte, látja-e az arcán az igazság rebbenését. – Nagypapa rabolta el Rachelt. Itt zárta be, a telepen. Ebben a konténerben. Ételt és vizet hozott neki. Könyveket, hogy haladjon az idő. És végig itt volt. – Kilélegezte a sötétség egy részét. – Te pedig tudtad.

– Nem! – Charlie hangja megtört, a szeme még tágabbra i nyílt, új ráncokat húzott az arcára. – Nem tudtam, kicsim, esküszöm! Hinned kell nekem!

– Mindig hittem neked – válaszolta Bel, igyekezett, hogy a saját hangja ne törjön meg. Gyorsan új falat húzott fel magában. – Ártatlan voltál. Te voltál az egyetlen, aki őszintén törődött velem, aki sosem hagyott el. Hittem neked. Megvédtelek. Megmondtam mindenkinek,

hogy nincs igazuk veled kapcsolatban. Mert alibid volt, nem lehetett semmi közöd Rachel eltűnéséhez, igaz?

– Igen, igaz! Kérlek, szabadíts ki innen!

– És majdnem jó is volt az alibi, igaz? – folytatta Bel, nem törődve Charlie könyörgő tekintetével. – Majdnem be is vált. Pontosan kettőkor vágtad meg a kezedet, mert abban egyeztetek meg nagypapával. Hogy akkor kapja el Rachelt. Mély volt a vágás, össze kellett varrni. Hogy a kórházban legyél, a kamerák felvételein. Néhány órára szóló stabil alibi. A gyanú is elkerült volna.

Apu a fejét rázta, pislogott.

– Csak aztán nagypapa nem kettőkor kapta el, igaz? Késett, mert Rachel elment Berlinbe, a plázába. Nem állíthatta meg, amíg Rachel oda nem ért, ahol végül megtalálták a kocsiját. Este hatkor rabolta el, és akkor már majdnem kifutottál a jó kis alibiből. Máris nem volt olyan jó, igaz? Az a néhány perc, az pont elég volt, hogy kétségek merüljenek fel, és a rendőrség közbelépett. – Bel leeresztette a karját, de az ujját továbbra is vádlón kinyújtotta. – Nem tervezted, hogy letartóztatnak, de mégis úgy lett, mert nagypapa késett.

– Bel, figyelj rám…

– Nem, te figyelj rám! Valaki kihallgatott, apu. Amikor nagypapával beszéltél.

Charlie szája megrándult, nem tudta elrejteni. Meg akarta kérdezni, kicsoda, azonban nem tehette, és ezt mindketten tudták.

– Nagypapával együtt terveltétek ki az egészet. Rachel eltűnését. Tudtad, hogy itt van!

– Nem! – Charlie felemelte remegő kezeit. – Nem tudtam! Nem tudtam, hogy itt van! – A szeme és a szája tágra nyílt: nem bírt Beire nézni, amikor kimondta.

– De igen, tud…

– Nem tudta – szólalt meg egy hang Bel háta mögött, olyan ismerős, mintha a sajátja lenne.

NEGYVENNÉGY

Bel pislogott. A sötétből Rachel lépett elő. Nem nézett Charlie-ra, csak Beit figyelte, a keze úgy rándult meg, mintha érte akarna nyúlni.

– Nem tudta – ismételte. – Most az egyszer az igazat mondja.

Bel kihúzta a vállát, egyikükre sem nézett. Megállt kettejük között.

– Honnan tudtad, hogy itt vagyok? – kérdezte Rachelt.

– Húsz percet vártam, de nem jöttél vissza – felelte ő. – Átmentem a nagypapádhoz, hogy megkeresselek, és láttam a földre dobált könyveket. Rájöttem, hogy megtaláltad az üzenetemet, és tudtam, hogy ide fogsz jönni. Sajnálom. – Egy pillanatra lesütötte a szemét. – Nem akartam, hogy így tudd meg. Vagy hogy egyáltalán megtudd. Ez a családod, ők neveltek fel. Láttam, mennyire szereted őket, és akármennyire fájt ez nekem, nem akartam neked is fájdalmat okozni. Egyáltalán nem akartam, hogy megtudd.

Már túl késő.

– Hogy érted, hogy igazat mond? – Bel Charlie-ra sandított. – Nem tudta, hogy itt vagy?

Rachel még mindig nem nézett a férjére.

– Így van. Nem tudta, hogy végig itt voltam, ebben a kamionban. Ugyanis halottnak hitt.

Szikrázó szemmel fordult Charlie felé, aki hátrálni kezdett. A lánc zörgött. Rachel azonban még nem fejezte be.

– Azt gondolta, meghaltam, ugyanis ebben egyezett meg Pattéi. Ez volt a terv. A többit jól raktad össze, Bel, de a nagyapádnak aznap kettőkor nemcsak elrabolnia kellett volna engem. Hanem megölnie.

Apu valami artikulálatlan torokhangot hallatott.

– Meglepődtél, Charlie? – támadt rá Rachel, hangja, akárcsak a tekintete, gyilkosán éles volt. – Biztosan nagy meglepetés lehetett, amikor három hete megláttál a konyhádban, miután tizenhat évig biztos voltál benne, hogy meghaltam, ugye? Mindenki más feltételezte, hogy már nem élek, de valójában csak te voltál benne biztos. – Különös, elfojtott nevetésre emlékeztető hangot adott. – Amilyen arcot vágtál! Mint aki mindjárt szívrohamot kap. Egy kicsit reméltem is, hogy bekövetkezik.

– Nem tudom, miről beszélsz – nyögte ki Charlie.

– Semmi gond – nevetett rá Rachel. – Én ugyanis *mindent* tudok, ami azt illeti, még nálad is többet. Pat mindent elmondott. Elmagyarázta az egészet, hogy megértsem, miért nem az ő hibája. Hogy azzal, hogy ide bezárt, tulajdonképpen *megmentett.* Annyira kétségbeesetten szerette volna elhinni! És velem is elhitetni. Hogy amiért nem ölt meg, amiért itt tartott fogva, tulajdonképpen megmentett tőled.

– Azt mondtad nagypapának, hogy ölje meg Rachelt? – Bel az apja felé fordult. Szinte fel sem ismerte. – Miért? – Túl sok volt a kérdés. – És ő miért egyezett bele?

Rachel egyikükről a másikukra nézett, máshogy csillant a szeme.

– Na, Charlie, elmondod?

Apu előrerontott, de a lánc egy csattanással megállította. Megrándult, a szívére szorította a kezét.

– Ebből egy szó sem igaz, Bel! Csak manipulál!

– Jól van, akkor majd én elmondom.

– Hallgass el, Rachel! – rikoltotta Charlie kivörösödve. A feje fölött árnyékszörny vonaglott a mennyezeten. – Ne hallgass rá, Bel!

Bel tekintete ide-oda villant. Bal, jobb. Anyu, apu.

– Az igazat akarja, Charlie. És meg is érdemli. Te pedig sosem mondanád el neki. – Rachel Beihez fordult: a tekintete ellágyult, az ajka

mosolyra húzódott. – A nagyapád azért egyezett bele a tervbe, legalábbis az apád tudta szerint, mert Charlie megzsarolta.

– Mivel?

– Egy másik Price titokkal. Micsoda család, igaz? – Rachel komoran elhúzta a száját. – Amikor az apád még tizenéves volt, egy este kihallgatta a szülei veszekedését. Az anyja halála előtt. Éppen időben ment ki, hogy lássa, ahogy az apja lelöki az anyját a lépcsőn. Nyaktörés, súlyos fejsérülések. A halottkém balesetként jelentette be, mondván, hogy a sötétben megbotlott és leesett. Pat ezt mondta nekik. Csakhogy Charlie tudta, hogy nem baleset történt, hogy az apja ölte meg, akár szándékosan, akár nem. Soha senkinek nem szólt. Patnek sem, Jeffnek sem. Évekig, évtizedekig titkolta, amíg aztán eljött az alkalom, hogy felhasználja a titkot. Talán azt gondoltad, hogy a feleséggyilkosság apáról fiúra száll, Charlie? – köpte oda, aztán visszafordult Beihez. – Azt mondta Patnek, hogy ha nem hajlandó kinyírni, akkor elmegy a rendőrségre, és elmondja nekik, mit látott aznap éjjel. Végigcsinálja, tanúskodik az apja ellen. Jeffel is képes lesz elhitetni, hogy látta. Azt mégsem mondhatja a nagyapád, hogy mindketten hazudnak. Ezért egyezett bele. Mind gyávák.

Apu összeszűkült szemmel nézte Rachel tarkóját.

– Pat azt is elmondta – folytatta Rachel, aki semmit sem vett észre –, hogy attól félt, ha nem egyezett volna bele, ha nem rabol el és zár be, akkor Charlie előbb-utóbb maga ölt volna meg engem. Ő *megmentett ettől* a sorstól. Charlie-nak azonban azt kellett hinnie, hogy meghaltam. És úgy is volt. – Megzörrent a lánc, Charlie járkálni kezdett. – Az apád még meg is köszönte neki, el tudod ezt képzelni? Azt mondta, nem kíváncsi a részletekre, nem akarja tudni, hova lett a hullám, csak hogy megtörtént. Azt akarta, hogy őszintén tagadhasson. Pat folyton azt mondogatta, hogy ha Charlie valaha is megbánást mutat, elárulta volna neki, hogy még élek. Megtalálták volna a módját, hogy hazahozzanak.

Csakhogy Charlie soha egy szóval sem említette az egészet. Azt gondolta, hogy megöletett, és ehhez soha nem fért sem kétség, sem megbánás.

Apu tompán, szakadozottan felnevetett.

– Mit művelsz, Rachel? Bel egy szavadat sem fogja elhinni. Még csak nem is ismer! Bel! Nézz rám, kicsim!

Bel rápillantott: Charlie szeme vérben forgott, sűrű nyál tapadt a fogaira. Rachel arcán látszott a fájdalom, de nyugodt maradt.

– Miért akart megölni? – kérdezte Bel ide-oda nézve. Beleszédült, hogy nem láthatja mindkettejüket egyszerre.

Rachel sóhajtott.

– Már egy ideje tudtam, hogy erre készül. Nem csak akkor, amikor Pat elrabolt. Hetek, hónapok óta tudtam.

– Miért?

– Te is ismered az apádat – felelte Rachel. – Jobban is, mint én. Tudod, milyen vele az élet. Minden körülötte forog, mindig neki van igaza. A családban mindenkit ő irányít, akár észreveszik, akár nem. Talán észrevetted, hogy tőle mindenki bocsánatot kér, de ő soha senkitől, mert ő sosem téved. Azt gondolta, engem is képes lesz irányítani. Túl fiatal voltam, amikor hozzámentem, naiv kislány, ő pedig sokkal idősebb, nyilván igaza is van mindenben. Azonban amikor anya lettem, megváltoztam. Lassan látni kezdtem, milyen valójában. Azt hiszem, észrevette, hogy eltávolodom tőle, úgyhogy megpróbált visszahúzni. Hónapokig igyekezett elérni, hogy azt higgyem, megbolondultam, hogy rászoruljak, hogyne menjek el. – Összeszorította a szemét. – Ó, *Rachel, nyitva hagytad a bejárati ajtót. Rachel, drágám, bekapcsolva hagytad a sütőt, leéghetett volna a ház.* Mindebből semmi sem történt meg. Tisztában voltam az igazammal, de Charlie nagyon értett az ilyesmihez. A végén kétkedni kezdtem. – Keserű, hideg pillantást vetett Charlie-ra. – Csakhogy elkövettél egy hibát, Charlie,

méghozzá nagyot. Az utolsó karácsonykor. *Rachel, magára hagytad Annabelt a fürdőkádban. Bele is fulladhatott volna.* És magasra emelt téged, te meg bőgtél. Akkor értettem meg. Egyetlen pillanatra sem feledkeztem volna el rólad, te voltál az egész világom. Már tudtam, hogy veszélyes, és el kell hagynom. Azt hiszem, ő is rájött, hogy vesztett, és most már elmegyek, de ezt képtelen volt elviselni. Ó, ezt nem. Ezért akart megölni. A legerősebb kontroll valaki felett.

– Jaj, ugyan már! – Apu nekifeszült a láncnak, a szabad lábával toppantott, beleremegett a konténer. – Hallod egyáltalán saját magadat, Rachel? Komolyan, segítségre van szükséged. Ezek fantazmagóriák! Bel egy szót sem hisz el belőlük. Ennél okosabbnak neveltem!

Charlie nevelte, és okos is volt, de az apja tévedett. Bel hitt Rachelnek, mert ő sem hagyta nyitva soha a bejárati ajtót, sem a kukát lezáratlanul, nem törte el azt a kibaszott bögrét sem, és apu igenis órákra hagyta magára a Taco Bell parkolójában, nem csak percekre. Ráadásul elég okos volt, hogy észrevegyen még valamit: mindazt, amit Rachel kihagyott.

– De *valóban* készültél, hogy elhagyd, igaz? – kérdezte. – Kölcsönkértél háromezer dollárt Julián Tripptől, két nappal azelőtt, hogy eltűntél. Abból akartál elhagyni minket, elmenekülni.

Rachel szomorú mosollyal bólintott.

– Igazad van, Bel. Tényleg okos vagy, de nem ő nevelt ilyennek. Addigra már elvette tőlem a bankkártyáimat. Azt mondta, az én érdekemben, mert már kimaxoltam egy hitelkártyát, és elfeledkeztem róla. Persze hazugság volt ez is, de a pénzemhez nem fértem hozzá, márpedig szükségem volt valamennyire, ha el akartam menni. Tudtam, hogy az életemre tör. Csak az volt a kérdés, mennyi időm van még hátra. Úgy gondoltam, a hitelkártya ügy végét már nem fogom látni, főleg, miután eljátszotta, hogy lerobbant az autóm, hogy ezzel is minél jobban elvágjon a világtól. Nem várhattam tovább. Julián volt az egyetlen

barátom, és a munkahelyem az egyetlen hely, ahol Charlie nem fért hozzám. Tudtam, ha tanítás után megkérem, Julián odaadja nekem a pénzt. És néhány nappal később meg is tette. Háromezer dollár. Ennyi már elég volt. Charlie nemsokára *megjavította* az autómat, és én tudtam, hogy mennem kell, még aznap, mielőtt túl késő lenne. Szerda volt. Február tizenharmadika. Igazad van, Bel, menekültem. De téged is magammal vittelek.

Bel kilélegezte a sötétség maradékát, beleborzongott, de ezúttal melegen. Ez volt az. Ezekre a szavakra várt egész életében, bár eddig a pillanatig maga sem tudta. Az anyja nem hagyta el. Nem döntött úgy, hogy nélküle megy el. Bel a terv része volt, együtt kellett volna eltűnniük.

Könny szökött a szemébe, megakadt a pilláján.

Rachel odanyúlt, egy ujjával végigsimította Bel csuklóját. Ugyanaz a meleg borzongás.

– Akkor már hetek óta tervezgettem, minden apró részletet. És amint meglett a pénz, ideje volt lépni. Ez történt a plázában, ezért tűntünk el kétszer. Az elsőt így terveztem. Amit elmondtam, igaz. A személyzeti ajtó meg a kuka mögötte. De nem véletlenül alakult így, és nem egy idegen figyelt minket. Hetek óta jártam a plázába, figyeltem a kamerákat, amíg megtaláltam a vakfoltot annál az ajtónál. Kiderítettem, mikor viszik ki a kukákat, hová állítják őket, mikor jön a szelektíves autó, vannak-e kint kamerák. Tudtam, hogy ha bejutunk azon az ajtón, az egyik kukába, aztán kigurítanak vele együtt, miközben a kocsim néhány utcával odébb parkol, sosem jönnek rá. Az az ajtó sem véletlenül maradt nyitva. Két héttel korábban lenyúltam a kulcsát valakitől. Készen álltam, Bel, és a terv be is vált. A plázában tűntünk el, nyomunk sem maradt. Olyan jól viselkedtél a kukában, mintha tudtad volna, mennyire fontos, hogy ne kapjanak el minket. Azt akartam elhitetni az emberekkel, hogy az otthonunkhoz közel veszett nyomunk. Hadd

foglalkozzanak a megfejthetetlen rejtéllyel, addig sem keresnek máshol. És Charlie sem fogja tudni, hová lettünk.

Mély lélegzetet vett: a tekintete elsötétült.

– Azt viszont nem tudtam, hogy Charlie és Pat ugyanaznap indították be a maguk tervét. Charlie kettő tájban tervezte elvágni a kezét, hogy legyen alibije. Patnek akkor kellett volna engem elkapnia otthon, de éppen akkor érkezett, amikor mi elindultunk a plázába. Követett minket Berlinbe, a kocsink közelében állt meg, várta, hogy visszaérjünk. Órákig bujkáltunk abban a kukában, Bel, vártuk, hogy kitoljanak minket. Pat nem hívhatta fel Charlie-t, hogy elmondja neki, hogy rosszul sikerült az időzítés. Charlie alibijének tökéletesnek kellett lennie. Egyáltalán nem léphettek kapcsolatba, telefonon sem. Pat tehát várt, és amikor végre visszamentünk a kocsihoz, tovább követett minket. Azt gondolta, hazamegyünk, de én akkor már szökni készültem, az új otthonunk felé. Ezért választottam a mellékutakat, nehogy a kamerák leolvassák a rendszámomat. Nem sejtettem, hogy Pat végig követett minket. Azon az üres szakaszon megragadta az alkalmat, megelőzött, befékezett előttem. Ha nem akartam belehajtani, félre kellett rántanom a kormányt. Neked semmi bajod nem lett, Bel. Mindig olyan bátor kislány voltál. Kiszálltam, hogy beolvassak a másik sofőrnek, és akkor láttam, hogy Pat az. Rákiabáltam, hogy mi a fenét csinál, meg is ölhetett volna minket. Azt mondta, vészhelyzet van, valamit mutatni akar nekem. Tudtam, hogy a tervünk dugába dőlt, mert meglátott minket, *miután* egyszer már eltűntünk. Összezavarodtam, azon gondolkodtam, mit tegyek most. Nem vettem észre a kezében a bilincseket. Felnyitotta a csomagtartóját, megmarkolta a csuklómat, és belelökött. Hiába sikítoztam, nem eresztett ki. Rugdaltam a tetőt, de egy rémes pillanatban rájöttem, hogy téged a kocsiban hagytalak, és nyitva van az ajtó, miközben odakint fagy. Akkor már nem magam miatt kiabáltam, hanem azt üvöltöttem, hogy nem érdekel, mit csinál velem, de menjen vissza,

csukja be az ajtót, nézze meg, jól vagy-e. És megtette, ellenőrizte a fűtést, és rád csukta a kocsit. Azt mondta, láttad, még meg is szólítottad, Bel. Adott neked egy dobozos üdítőt, azzal hagyott ott. A tudtomra akarta adni, hogy nem bántaná az unokáját. Megígérte, hogy majd gondoskodik rólad, ha már én nem tudok. Aztán idehozott – intett körbe a börtöncellájában.

Bel újra körülnézett. A habszivacs a mennyezeten, a lánc apu bokáján, amely valahova a szabadba vezetett. A kicsi, sötét helyiség, amely mindvégig az anyja otthona volt. Megpróbálta olyannak látni, ahogy Rachel láthatta az első nap.

Az élek kiugrottak, az árnyak elmélyültek, a falak ráborultak. Hogy élte túl?

Rachel mintha kiolvasta volna a kérdést a gondolataiból vagy a szeméből. Már ismerte Beit, ahogy Bel is őt.

– Volt nagyjából egy hete, hogy összerakja az egészet, miután Charlie *megkérte.* Le is szigetelte – mutatott a habszivacsra. – A fagy miatt, bár szerintem azért is, hogy senki se hallja, ha sikítok. Senki nem is hallotta – sóhajtott. – A bokámat megbilincselte. A szellőzést a falba meg a mennyezetbe fúrt lyukakkal oldotta meg. Kihozott egy generátort, egy hosszabbítót, úgyhogy télen volt hősugárzóm, nyáron ventilátorom. Istenem, de rémesek voltak a nyarak, a forróságban alig bírtam mozdulni. Kaptam egy lámpát is, amit használhattam, ha ment a generátor, hogy ne legyek teljes sötétben. Egyébként zseblámpát használtam, elem az volt elég. Pat hetente kétszer jött, élelmet és vizet hozott, meg amit kértem tőle. Még le is ült mellém, az ajtót nyitva hagyta. Mindig úgy gondoltam, esélyt ad, hogy meggyőzzem: eresszen el. Néhányszor talán majdnem sikerült is. De azt mondta, csak akkor teheti meg, ha Charlie megkeresi, és azt mondja, megbánta, amit tett, mert különben ha elengedne, a halálba engedne. Charlie befejezné, amit elkezdtek. Néhány hetente hozott nekem egy új könyvet. De ezt már

tudod, mert mindet megtaláltad. Azt reméltem, elviszi őket egy antikváriumba, vagy neked adja őket. Nem gondoltam, hogy megtartja mindet. Sosem olvasott valami sokat.

– Nekem felolvasta őket – nyelt nagyot Bel. – Ugyanazokat a könyveket. Miután elolvastad őket.

Rachel szeme ismét nedvesen csillant.

– Én kértem rá. Azt gondoltam, ha elég idős leszel, talán magadtól is megtalálod a bejegyzéseket, az üzeneteket.

– Sajnálom. – Bel lesütötte a szemét. A bűntudat lesújtotta.

– Nem a te hibád, Bel. – Rachel megsimította a karját, addig nem is hagyta abba, amíg Bel fel nem nézett. – Nem tudhattad. Nagyon halványan kellett jelölnöm, alig láthatóan. Igazából meg sem lep, hogy senki sem jött rá. Máshogy nem lehetett. Pat adta a ceruzát is, meg egy jegyzettömböt, hogy felírjam, mire van szükségem. Amikor az első könyvet hozta, egyszerűen odaírtam az egészet, nagy betűkkel, az első fejezet címe fölé. Pat azonban átlapozta, és megtalálta. Utána azt mondta, hogy elégette a könyvet, és ha még egyszer ezzel próbálkozom, nem hoz többet. Okosabban kellett csinálnom, úgy elrejtenem az üzenetet, hogy ne találja meg, mert tudtam, hogy ezután ellenőrizni fogja. *Az emléktolvaj* volt a második könyv, amit hozott, az első, amit így jelöltem meg. Ezért a kedvencem. Mondogattam neki, hogy különleges könyv, de nem árultam el, miért. A terv ugyan nem vált be, de azért adott valamit, amiért élhettem. Reményt.

Bel érezte, hogy az ő szemét is elfutják az el nem sírt könnyek a számtalan esélyért, az évekért, amíg ilyen közel volt, és nem tudta.

– Vagyis velem akartál elmenekülni. Ezért kellett a háromezer dollár, ezért tűntünk el a plázában. Csak aztán nagypapa megakasztott minket, és elrabolt téged. Ezért tűntél el végül kétszer. Az első tervezett volt. A második nem.

Rachel bólintott.

– De mi volt a terv többi része? – kérdezte Bel, és összerezzent, mert megzörrent a lánc. Csaknem elfelejtette, hogy apu is ott volt, nézte őket. – Hova mentünk volna a plázából?

Tudnia kellett, milyen életet szánt nekik Rachel, hogyan fordulhatott volna a sorsa. A hátsó ülésen hagyott kislány sorsát már ismerte, az ő élete mások számára látványosság lett, és benne maradt az örök félelem az elhagyatottságtól, bár tudta, hogy elkerülhetetlen. Most tudnia kellett, milyen lehetett volna a másik élete, amit az apja és a nagyapja vett el tőle.

– Néhány héttel azelőtt – folytatta Rachel –, mielőtt Charlie elzárt volna a pénzemtől, vettem egy másik kocsit. Egy be sem jegyzett, olcsó autót egy pártól, akiknek nagyon kellett a készpénz. Randolphban hagytam, egy utcában, ahol csak nyaralók vannak, és senkinek nem tűnhetett fel. Ott terveztem autót váltani, az enyémet pedig a Durand-tóba küldtem volna. Onnan Vermontba mentünk volna, egy Barton nevű helyre.

– Ott él Róbert Meyer. – Bel innen már tudta, merre kanyarodik az út, mert az elmúlt hétben látta egy másik változatát.

– Jeff barátja, Bob – bólintott Rachel. – Folyton őt emlegette, és egyszer azt is elmondta, hogy Bob hamis személyazonosságokat árul a dark weben, és nem is olyan drágán, mint az ember hinné. Jeffnek fogalma sem volt, mennyire érdekesnek találtam ezt, és mekkora szükségem lett volna rá a végén. Az utolsó héten kimásoltam a telefonjából Bob számát és címét. Egy darab papírra írtam le, mert a telefonomat a kocsival együtt a tóba küldtem volna. Az a papír volt a zsebemben, amikor Pat elrabolt. Na meg Julián háromezer dollárja. Pat nem találta meg a pénzt, azt elrejtettem, de a papírt rengetegszer olvastam újra. Milyen közel voltunk az új élethez. Meg is jegyeztem, betűről betűre. Időnként felmondtam a tervet, hogy ellenőrizzem magam. Még aznap éjjel odaérünk, új személyazonosságot veszünk

mindkettőnknek, Bel. A pénz elég, hogy mindent újrakezdjünk. Egy kis magánreptérre megyünk a határ mellett, és rábeszélünk valakit, hogy vigyen át Kanadába. Az utaslistán már az új útlevelünk szerepel, és soha senki sem jön rá, hogy valójában mi vagyunk azok. Egy kisváros volt a cél, Dalhousie, New Brunswickban. Alig néhány ezren élnek ott, turizmus nincs. Az iskolai számítógépeket használtam, amikor kiválasztottam, hogy erről se maradjon nyom. Charlie sosem talált volna meg. Senki sem talált volna meg. Az lett volna az új otthonunk, ahol boldogan élünk. Egy családként.

Bel pislogott. Boldogok lehettek volna ott… Az az élet kevésbé fájt volna, mint amit itt leélt. Rachel csak egyvalamiről feledkezett meg. Nemcsak Bob telefonszáma és a pénz volt nála, amikor nagypapa elrabolta, hanem Bel zoknija is. A kis, csipkés, rózsaszín rongydarab, amelyet visszahozott magával a halottaiból.

– Szóval innen tudtad, hogyan kell mindent megszervezni – mondta. – Hogy úgy tűnjön, mintha apu elhagyta volna az országot, új személyazonossággal és örökre. Mert ez a *mi* tervünk volt.

– Ez lett volna a mi tervünk – ismételte Rachel.

– Várj! – Charlie megrántotta a láncot, és hadonászva igyekezett magára vonni Bel figyelmét. – Hogy érted, hogy mintha elhagytam volna az országot?

Bel előreszegte az állát.

– Leléptél, új személyazonosságot vásároltál Bob Meyer-től, egy vermonti magánreptéren eldobtad a telefonodat és az útleveledet, és az új neveden felszálltál egy Kanada felé tartó kisgépre. A rendőrség szerint most is ott vagy, és nem keresnek már. – Nézte, ahogy az apja arca megváltozik, a szemében megjelenik a pánik, amit képtelen elrejteni előlük.

– Senki sem keres? – kérdezte kétségbeesve, éppen csak nem kiáltott.

– Én kerestelek – válaszolta Bel, de Charlie mintha meg sem hallotta volna.

– Senki sem keres? – ordította, dühös vörösség kúszott fel a nyakán, az arcán, a szeméig. – Azt hiszik, leléptem?

– Nos, valóban leléptél. – Rachel Bel elé lépett, hogy a testével védelmezze.

– Hazudsz! – Charlie előrehajolt, két karral feléjük kapott, de megfeszült a lánc, nem érte el őket. – Bel tudja, hogy én soha nem…

– Az éjszaka közepén mentél el, Charlie. Összecsomagoltál, és az útleveledet is elvitted. Még csak nem is nekem kellett mindezt megtenni.

– Hazug kurva!

Rachel gonoszul rámosolygott.

– Gondoltam, hogy viszketeg leszel, ha visszatérek a halálból. Reméltem, hogy így lesz. Hogy élek, és azt mondom mindenkinek, hogy egy idegen rabolt el. Még csak meg sem kérdezhetted az apádat, az egyetlen embert, aki tudta az igazat, hiszen már semmire sem emlékszik. Lefogadom, hogy próbálkoztál, igaz? Az járt a fejedben, mit tudok, és mit fogok most csinálni. Na de most komolyan, csak egy hétig bírtad, és aztán leléptél az éjszaka közepén, mielőtt a következmények utolérnek. – Beihez fordult. – Számoltam ezzel a lehetőséggel – mondta. – Nem aludtam éjjelente, hátha megkísérli. Pár perccel utána indultam el, még a főút előtt utolértem. Közöltem vele, hogy itt az ideje, hogy elmondjam az igazat, hogy mi történt velem valójában, de elmondani nem elég, meg kell mutatnom. Idehoztam a kamionhoz. Eljátszottam, hogy úgy tudom, Pat volt az egyedüli tettes, és Charlie bizonyára nem is sejti, mire képes az apja. Láttam, hogyan csillog a szeme, és ismerem az esze járását. Már azon gondolkodott, hogyan mentse magát, hogyan kenje az egészet az apjára. Megmutattam neki, hogyan lehetett a

generátorra rádugni a lámpát, és amikor másra figyelt, a bokájára tettem a bilincset. Micsoda képet vágott, amikor rájött, hogy mindent tudok!

– Hazug! – ordított Charlie, a nyál kicsordult a szája szélén. – Bel tudja, hogy nem hagynám el! Te megbolondultál, Rachel! Bel egy szavadat sem hiszi!

Bel valóban nem akarta elhinni, az ösztöne ellenkezett, de kénytelen volt. Apu elhagyta, és nem csak az ő szava állt Rachelével szemben, hiszen Phillip Alves is látta.

– Bel! – Apu Rachel válla felett nézett rá. – Nézz rám, kicsim! Ne hallgass rá, őrült. Bíznod kell bennem. Milyen bizonyítékod van rá, hogy egy szava is igaz?

A szíve elárulta Beit, válaszolt Charlie hangjára, nekifeszült a bordáinak, el akart jutni hozzá. A tekintete egyikről a másikra rebbent.

– A pénz, apu. Tudtam a háromezer dollárról. Mr. Tripptől. A könyveket is megtaláltam nagypapa házában. Ott volt az üzenet. Az vezetett ide. És Phillip Alves is látta, amikor az éjjel elmentél.

– És nem gondolod, hogy mindezt Rachel is megrendezhette? – Charlie tekintete ellágyult. – Manipulál téged, kicsim. Beteg. Segítséget kell szereznünk neki. Együtt. De ehhez most azonnal ki kell szabadítanod innen.

– Charlie… – kezdte Rachel.

– Nem hozzád beszélek, hanem a lányomhoz!

– A *mi* lányunkhoz. – Rachel tekintetében valami új, megtörhetetlen erő jelent meg, ahogy Charlie-ra nézett.

– Nála van a bilincs kulcsa, Bel. Szabadíts ki innen! Két hete vagyok ebben a pokolban, Bel, kérlek, segíts!

– Két hét! – Rachel rekedten felnevetett. – Két hete vagy itt, Charlie. Fogalmad sincs, min mentem keresztül. Gyakorold tizenöt évig!

Apu már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de Bel gyorsabb volt.

– Tizenöt év! – Megérintette Rachel vállát. – Már nem először mondod ezt, bár több mint tizenhat éve, hogy eltűntél. Vagyis nem három hete jutottál ki innen, amikor visszajöttél?

– Nem.

– Hát mikor?

– Tavaly nyáron – válaszolta Rachel. – Augusztusban. Amikor a nagyapád elszenvedte az első agyvérzést.

Bel csak nézte, és a fejében újra átíródott minden. Már eddig sem értette, mi volt Rachellel, amikor nagypapa kórházba került, és elvesztette az emlékeit, Rachellel együtt.

– Általában hetente kétszer jött, és elhozta, ami kellett. Nem aggódtam, amikor az első alkalom kimaradt, azt gondoltam, nem ér rá. A második alkalom után elkezdtem beosztani az ételt és a vizet, a biztonság kedvéért. Nem tudtam, hogy kórházba került, agyvérzéssel. Két hét után azt gondoltam, magamra hagyott, hogy itt haljak meg, mert már nem bírja folytatni, de annyi ereje nincs, hogy maga végezzen velem. Majdnem az összes ételem és vizem elfogyott. A generátorból is kifogyott a benzin, sötét lett, és a ventilátor sem ment. A forróságban annyit izzadtam, és nem volt elég vizem. Azt gondoltam, haldoklóm a sötétségben. Minden csontomat éreztem. Kiszáradtam, lefogytam, annyira, hogy a bilincs lecsúszott a lábamról. Megszabadultam a lánctól, de az ajtót nem tudtam belülről kinyitni. – Elsötétült a tekintete, miközben újraélte a lassú haldoklást a konténerben. – Mindent megpróbáltam. Az üres konzervdobozokból meg a ventilátorból próbáltam szerszámokat fabrikálni, hogy kifeszítsem az ajtót, de nem váltak be. Semmi sem vált be. A halált vártam. Huszonegy nap telt el, mióta utoljára láttam Patet, amikor meghallottam, hogy valaki neszez odakint. Nagyon elgyengültem, de annyi erőm még volt, hogy a zseblámpával üssem az ajtót, és segítségért kiabáljak.

Az ajtóra nézett, amely most nyitva ásított a végtelen éjszakába.

– És kinyitották. A szemem annyira hozzászokott a sötéthez, hogy egy darabig semmit sem láttam, de meghallottam a hangját. Pat volt. Azt kérdezte, ki vagyok. – Rachel megrázta a fejét. – Nem értettem, azt hittem, ez valami kegyetlen tréfa. De aztán megismételte a kérdést, hogy ki vagyok, és mit keresek a fűrésztelepén. Akkor jöttem rá, hogy tényleg nem tudja. Nem emlékszik rám, sem arra, hogy itt tartott bezárva. Gondoltam, hogy agyvérzése lehetett, és az emlékei jó része kitörlődött. Ez lett az egyetlen esélyem. Nem vesztegettem el. Már nem voltam bilincsben, és az ajtó is nyitva állt. Azt mondtam a nagyapádnak, hogy ingatlanügynök vagyok, az egyik ügyfelem érdeklődik a telep iránt, de véletlenül csapdába estem a konténerben az egész napra. Azt felelte, sajnálja. Még bocsánatot is kért! Összeszedtem ezt-azt, a pénzt is, és távoztam. Pat kinyitotta előttem az ajtót, és megkért, hogy hívjam fel, ha ajánlatot tesznek a telepre. Nem emlékezett rám. Menekülnöm sem kellett, egyszerűen kisétáltam, igaz, akkor sem tudtam volna futni, ha akarok. Legelőször is tele-ittam magam a folyóból, aztán persze kihánytam. A híd másik oldalán, egy parkoló autóban találtam ételt, vizet, ruhákat, kempingfelszerelést. Azt magamhoz vettem. Néhány napig ott is maradtam, amíg összekapartam az erőmet.

Bel biccentett. Az utolsó darabkák is összeálltak már, a jelek, a féligazságok, amelyekre rájött, megvilágították előtte a lényeget.

– Nyolc, nem, kilenc hónapja menekültél meg – mondta. – Miért nem jöttél haza?

Rachel az ajkába harapott, a fogai halvány nyoma látszott, amikor beszélni kezdett.

– Majdnem megtettem. Majdnem egyenesen a gorhami rendőrségre mentem, olyan nagyon látni akartalak ismét. De aztán gondolkodtam. Mint a könyvbe írt üzenetnél, az elsőt elrontottam, úgyhogy okosabbnak kellett len nem. Csak egyetlen esélyem volt a visszatérésre. Fel akartam készülni. Jól akartam csinálni. Inkább elmentem, elhagytam New

Hampshire-t. Egy benzinkút vécéjében befestettem a hajamat, egyik távolsági buszról a másikra szálltam. Egy Maine állambeli kisvárosban, Millinocketben álltam meg. Azt gondoltam, ez már elég messze van, az emberek nem fognak felismerni, hiszen nagyon lefogytam, a hajam is más színű volt. A háromezer dollárból kezdtem újra. Szobát béreltem, takarítóként dolgoztam, készpénzért. És terveztem, kutattam, de óvatosan. Nyilvános számítógépeket használtam, távolabb a lakhelyemtől. Megtaláltam a régi Instagram-fiókodat is, Bel. Talán ezerszer is megnéztem azt a képet a karpereccel. Vagy annál is többször. Az adott erőt. És szükségem is volt rá. A nagyapád nem árulta el annak idején, hogy Charlie-t letartóztatták, de az esküdtszék felmentette a gyilkosság vádja alól. Amikor megtudtam, megrémültem. Hatalmas tévedés volt, hogy felmentették az alól, amit tervezett, amit megkísérelt. Akkor már tudtam, hogy a rendőrséghez nem fordulhatok az igazsággal. Nem bízhatok az igazságszolgáltatásban, hogy megbüntessék azért, amit tett. Egyáltalán, hogyan? Semmiféle DNS nem kapcsolja össze a helyszínekkel, hiszen nem is járt ott, és az egyetlen tanúm már nem emlékszik semmire, amire utasítást kapott. Nem, az igazság nem volt járható út, ha el akartam kapni Charlie-t, és távol tartani tőled. Úgyhogy kitaláltam egy másik tervet, egy másik történetet arról, hol voltam. És hogy mit fogok tenni azokkal, akik ezt tették velem. Volt még valami, amit meg kellett találnom, mielőtt hazajöhettem volna. Az is jó időbe telt, és mint kiderült, közelebb volt a régi otthonomhoz, mint gondoltam.

– A ruhákra gondolsz? – kérdezte Bel. – A piros felsőre meg a fekete farmerra a North Conway-i butikból? Az te voltál, ott, januárban, igaz?

Rachel pillantása megváltozott, kiélesedett, de nem haragosan, inkább büszkén. Mindent alaposan megtervezett, és Bel mindent felgöngyölített. Egy fedél alatt éltek, mindketten hazudtak. Amilyen az anya, olyan a lánya.

– Igen, én voltam. Közelebb költöztem, Lancaster mellé, egy lakókocsiba. *Kölcsönvettem* a szomszéd kocsiját, amikor nem voltak otthon. Ott vettem a piros felsőt és a fekete farmert. Valami hasonlót kerestem, kivágtam a címkéket, hogy a rendőrség ne tudja beazonosítani a korukat, és elrongyoltam őket. Pat kidobta az eredeti ruháimat, sőt, elégette őket. Minden évben újakat hozott. Karácsonyra.

Odalépett a rongykupachoz, be a lánc körébe. Charlie nem mozdult, csak nézte, ahogy Rachel belerúg a régi felsők, pulóverek halmába, szétszórja a ruhadombot.

– Amikor készen álltam, amikor eljött az idő, levágtam a hajamat, felvettem a rongyokat. A bokámra ugyanolyan sebet dörzsöltem, mint a bilincs nyoma. A lakókocsiból minden nyomomat eltüntettem, zacskót húztam a fejemre, és az út mellett hagytam. Aztán hazagyalogoltam. Tudom, hogy néhányszor belezavarodtam a történetbe, Bel. Nagyon nehéz volt a szemedbe hazudni, mintha ezzel téged is büntetnélek. De nem gondoltam, hogy elhinnéd az igazságot, ha elmondanám. Nem álltái készen. Ezek az emberek neveltek fel. Szereted őket. Azt hittem, teljesen egyedül kell majd végigcsinálnom, és soha senki nem tudja meg. Mármint az apádon kívül, mert neki persze távoznia kellett. De nagyon boldog vagyok, hogy itt vagy velem. Hogy már nem vagyok egyedül.

Rachel mélyet sóhajtott. Bel szintén. Ez hát a teljes igazság. Mindenben igaza volt, és még több mindenben tévedett. Rachel hazudott, megtervezte az eltűnését és a visszatérését is, csak nem úgy, ahogy ő azt valaha is gondolta volna.

– És most mi a terved, Rachel? – kérdezte Charlie gúnyosan.

– Ez. – Rachel felszegte az állát, széttárta a karját. – Pontosan ugyanazt fogod végigcsinálni, amit velem tettél, Charlie. Tizenöt évet, öt hónapot, huszonöt napot. Tizenhárom napot már letudtál. Van még egy kicsi hátra.

– Te megőrültél, baszd meg!

– Fogd fel úgy, hogy *megmentelek,* Charlie. Más lehetőség nincs, csak hogy megöljelek.

– Te hallod ezt, Bel? – kérdezte ugyanolyan élesen, ugyanazzal a tűzzel. – Kibaszottul megbolondult. Azt mondja, meg akar ölni.

– Te öltél meg engem először, *drágám!* – szisszent rá Rachel.

– Bel!

– Elég! – Bel a magasba kapta a kezeit, kettejük közé lépett. – Elég legyen!

Rachel is felemelte a kezét, a szemében félelem villant.

– Vigyázz, Bel! Ne menj túl közel hozzá!

Charlie szemében is riadalom ült, de nem ugyanolyan, mint az anyjáéban.

– Rachelnél van a kulcs – ismételte. – Mindent megbeszélünk, kicsim. Mindenki megkapja a segítséget, amire szüksége van. De meg kell tőle szerezned a kulcsot. Ki kell szabadítanod engem.

Bel Rachelre nézett, a szempárba, amely éppen olyan volt, mint a sajátja. Mindig gyűlölte ezt a tényt, azt szerette volna, ha a Price család szemét örökli.

– Bel, a kulcsot!

Az apja hangja az egyik fülében, az anyja a másikban.

– Semmi baj, Bel – mondta Rachel gyengéden, és a farzsebéhez nyúlt. Amikor kinyitotta a tenyerét, egy apró ezüst kulcs hevert rajta. – Itt van.

Charlie nekifeszült a láncnak, Rachel felé csapott, de csak a szele érte a haját.

– Nem érem el! – rikoltotta. – Bel, fogd azt a kulcsot, AZONNAL!

Bel a Rachel fehér tenyerén fekvő fémdarabot nézte. Megrándult az ujja. Ugyanúgy zihált, mint az apja.

– Mindent elmondtál, igaz? – kérdezte, még mindig a kulcsot nézve. – Nincs több hazugság?

Rachel ajka megrándult, de a szeme őszinte maradt.

– Nem – válaszolta. – Van még valami, amit el kell mondanom, de nem itt, nem így. Megígérem, hogy elmondom. Soha nem fogok többé hazudni neked.

– Bel, a kulcsot! – sikította Charlie. A keze Bel vállára nehezedett, az ujja a nyakára nyomódott. Gyengéden Rachel felé tolta, ki a középvonalból. – Vedd el a kulcsot, kicsim! – suttogta rekedten, és elengedte.

– Hogy érted, hogy van még valami? – nézett Bel Rachelre. – Mit nem mondtál el?

– Csak manipulálni próbál. Ne hallgass rá! Fogd a kulcsot!

– Mindent elmondok, de nem itt. Ő nem tudhatja.

– Kussolj már, Rachel! Bel, a kulcsot!

A hátához ért, megtaszította, még távolabb tolta magától, Rachel felé.

– Elveheted, ha akarod. – Rachel szeméből kicsordult egy könnycsepp, megült a felső ajkán. – Nem fogom megakadályozni. A te döntésed. Nem sokszor dönthettél az életedről, Bel. Most itt az alkalom.

Bel a válla felett az apjára nézett, aztán az anyjára.

– Vedd el, Bel. Gyerünk már!

– Semmi baj, drágám – mondta Rachel. – Megértem.

Apu azonban nem értené meg.

Bel előrelépett.

– Igen, ez az, kicsim! – Charlie hangja hátulról is sürgette. A szíve nekiverődött a bordáinak, kétfelé húzott, ugyanakkor az egyik irányba sem.

– Minden rendben. – Rachel nézte, ahogy még egy lépést tesz előre.

– Tudja, hogy rendben van, ne beszélj hozzá, Rachel! – Charlie hangja mintha távolabbról jött volna.

Bel szeme belekáprázott, úgy nézte a kulcsot Rachel tenyerén.

Elvegye, vagy ne?

Charlie-t válassza, vagy Rachelt? Anyut vagy aput?

Az egyikük hazugságait a másikéival szemben.

A kulcsot nézte.

Vagy így, vagy úgy, mert mindkettő nem lehet az övé. A kettő egyszerre nem valósulhat meg.

A feje, a szíve és a gyomra már döntött. Azt választotta, aki felnevelte, mert mindig is egy csapat voltak. De mindketten hazudtak neki, anyu és apu is, és most itt állt a senki földjén, kettejük között, elveszetten, még a füle is csengett, és neki kellett döntenie a történet végéről.

Válassz.

Tett még egy reszketeg lépést.

És mi lesz a végső érv? Akit jobban és régebb óta szeret, akit régebb óta ismer, vagy aki a halottaiból is visszatért érte? Az egyik vele volt egész életében, a másik csak három hete. A kétségek egymásba gabalyodtak a homloka mögött.

Valójában azonban talán csak egyetlen tény számított igazán, ha lecsupaszította a döntést, ha kidobta az emlékeket és az üres helyet is, ahol az emlékeknek lenniük kellett volna. Ki döntött úgy, hogy elhagyja, és ki nem?

Felnézett a kulcsról, Rachel szemét nézte, a színe, a formája is ugyanolyan volt, mint az övé. Újra a kulcsra pillantott.

Rachel biccentett.

– Ki kell innen szabadítanod, kicsim! Kérlek!

A szeme előtt elmosódott, megkettőződött a kulcs. Pislogott, hogy kitisztuljon a látása, mert csak egyetlen volt. Csak egyet választhat.

Anyu

vagy

apu.

Egyik

vagy

másik.

Bal

vagy

jobb.

Bel döntött, és ezúttal helyesen. Fejjel, szívvel és gyomorral is.

Odalépett Rachel elé, közben végig a kulcsot nézte. Könnyezett a szeme, mert nem bírt pislogni, félt, hogy ha megteszi, minden eltűnik. Odanyúlt, megérintette Rachel tenyerét, és megborzongott, pedig Rachel bőre meleg volt.

Ráhajtotta Rachel ujjait a kulcsra, ökölbe zárta. Bőr simult bőrre, csont a csonthoz. Megszorította, úgy tartotta.

Az anyja szemébe nézett.

Őt választotta.

– Bel!! – kiáltotta az apja, mert nem látta, mit tesz a lánya.

Bel eleresztette Rachel kezét, bár valami a leikéből is ott maradt a zárt öklében. Megállt az anyja mellett.

– Nem, apu – közölte sötéten, és Charlie szemébe nézett.

– Mit beszélsz? – pislogott Charlie értetlenül. Bel tudta, hogy így lesz. – Ne légy ostoba. Vedd el a kulcsot!

– Azt mondtam, nem. – És nem tette hozzá, hogy sajnálja.

– Mi a picsát csinálsz? – üvöltötte Charlie. Csörgött a lánc, ahogy hátralépett. – Ezt nem mondhatod komolyan! Muszáj kiszabadítanod innen! Rachel kimosta az agyadat.

– Döntöttem, Charlie. – Bel szíve nem remegett meg a kérlelő hangot hallva. Nem ismerte ezt a férfit, valójában nem. A szíve sem ismerte. A család az első, Charlie pedig már nem volt a családja. Valójában sosem volt az.

– Bel, hagyd abba, kibaszottul megbolondultál!

– Aha, persze. – Bel kizárta az elméjéből, ahogy szokta. Ez mindig is jól ment neki, hiszen sokat gyakorolta. A túléléshez kellett. Most Charlie-t tolta félre.

Charlie mélyen beszívta az állott levegőt.

– Nem, nem, nem – ismételgette egyre hangosabban. – Nem! – kiáltott fel. – Nem!! – üvöltött. A fogaira nyál tapadt, a szemébe állatias düh költözött. – Nem hagyhatsz itt! Nem teheted!

– Miért nem? – tudakolta Bel. Charlie már elhagyta őt. Eldöntötte, hogy megöli Rachelt. Döntött Bel helyett is, amikor még csak gügyögő kisgyerek volt. Azt az utat választotta, ami neki kevésbé fájt, a lányát azonban összetörte. Charlie eltűnése óta a csomó sem kínozta annyira a gyomrában.

– Könyörgök! – rikoltotta Charlie, és a kezét a mellkasa elé emelte. – Nem hagyhattok itt!

Bel az anyjára nézett.

Titkos üzenet volt a szemük villanásában. De igen, itt hagyhatják. Új családi titkuk lesz, csak azért sötét, mert az előtte történtek megfestik, azok, amelyek miatt kialakult közöttük a kötelék. Anya és lánya között. Anyu és Bel között. Egy új csapat.

– Nem!

Charlie ordítva vetődött feléjük, a lánc fémes reccsenéssel feszült meg. Charlie a levegőbe kapott, elérte Bel ruhaujját, maga felé rántotta. Kétségbeesett éhség látszott a szemében.

Bel mélyen Charlie bőrébe vájta a körmét, miközben Rachel a lábára taposott, hogy kiránthassa Beit a kezéből. Vicsorgott, és a szeme ugyanúgy villogott, mint amikor egy másik férfi akarta bántani a lányát.

– Ne érj hozzá! – Bel elé lépett. – Lehetnek még rosszabbak a körülményeid itt!

– Ne hagyjatok itt! – Charlie szinte vonított, a levegőbe kapkodott, aztán megcsúszott, és térdre esett. – Megöllek, Rachel! Már kurvára ki kellett volna nyírjalak!

Anyu hátranyúlt, megfogta Bel kezét, és megszorította.

Ideje volt indulni.

– Megöllek, bassza meg!

Bel a nyitott ajtó felé fordult. A sötét keret mögött az üres éjszaka várta őket.

Csakhogy nem volt üres.

A gumiból hevenyészett lépcsőn fehér fénygömb lebegett fel, mögötte sötét alak.

Egy szempár csillant. Egy új hang csendült.

– Mi folyik itt?

NEGYVENÖT

Jeff bácsi lépett be a fénybe. A konténer megbillent a súlya alatt, a padló elhajlott Bel és Rachel alatt. Leesett az álla, amikor meglátta a térdeplő Charlie-t.

– Charlie? – Odarohant az öccséhez. – Mit csinálsz itt? Neked nem Kanadában kellene lenned? Mi a franc történt? – Ekkor fedezte fel a Charlie bokájára erősített bilincset, és körbepillantott a konténerszobában.

– Ó, istenem, de örülök neked! – kiáltott fel Charlie. Megmarkolta a testvére vállát, a szemébe nézett. – Segítened kell, Jeff. Rachel zárt be ide, már két hete. Megőrült. Bel fejét is telebeszélte a hazugságaival. Itt akarnak hagyni. Segítened kell.

– De Rachel miért… – Jeff Beire és Rachelre nézett, akik Charlie kartávolságán kívül álltak, egymás mellett.

– Nála van a bilincs kulcsa – morgott Charlie, és még egy könnyet is kipislogott. – Meg kell szerezned, Jeff. Vedd el tőle, és szabadíts ki.

Jeff felegyenesedett, a testvére fölé tornyosult.

– Nem értem.

– Nem kell megértened, csak szerezd meg a kulcsot! – Charlie a láncot zörgetve talpra állt. A válla a testvérééhez ért, ismét megszorongatta.

– Rachel… – Jeff átnézett a másik oldalra, Rachelre. – Ez igaz? Miért tennél…?

– Ne kérdezgesd! – csattant fel Charlie, előretaszigálva a testvérét. A feje most mintha Jeff válla fölött lebegett volna. – Csak vedd el a

kulcsot. A kezében van!

Jeff előrelépett, be középre.

– Nézzétek, én nem tudom, mi történt itt, de biztosra veszem, hogy meg tudjuk beszélni. Végül is egy család vagyunk, vagy nem?

– Jeff, ne! – figyelmeztette Rachel.

– Sajnálom, Rachel, de szükségem lesz arra a kulcsra.

Rachel hátralépett. Bel követte, a lába megakadt a ruhakupacban.

– Hogyan találtál meg minket? – kérdezte a nagybátyját, hogy időt nyerjenek.

Jeff tekintete az arcára esett. A vonásai elsimultak, mintha azt gondolná, hogy itt biztonságban vannak.

– Sem te, sem Rachel nem jöttetek vissza a vacsorára, úgyhogy Sherry ott maradt, hogy eltakarítsa a romokat, én meg Carterrel követtem Yordant nagypapa házáig, hogy lássuk, hova lett mindenki. Megláttuk a káoszt, a szétszórt könyveket. Azt gondoltuk, valaki betört. Nagypapát felzaklatta a dolog, úgyhogy Yordan lefektette, mi meg Carterrel nekiláttunk, hogy elpakoljunk. Akkor láttam meg a jegyzetlapot a kis asztalon. *Segítség. A nevem Rachel Price* – idézte, és Rachelre sandított. – Abban szerepelt ez a kamion. Azonnal idejöttem, Carter azóta is pakol. Mi a franc folyik itt?

Bel hátralépett, de valami puhát érzett a lába alatt. Felemelte a cipőjét. Egy kis színfolt a fekete és szürke ruhák között, amiket Rachel a börtönévei alatt hordott. Rózsaszín. Egy apró, csipkés szegélyű, rózsaszín zokni. A másik zokni. Az ő zoknija. Az egyik itt, a másik az anyja éjjeliszekrényében. Egy pár. Biztosan mindkettő Rachelnél volt, amikor nagypapa elrabolta, és az egyiket magával tudta vinni, amikor elengedte. Bel felvette. Ugyanolyan pici és puha volt, mint a másik. Hogy lehetett ő valaha ilyen kicsi?

– Mi volt még a papíron? – Rachel Jeffre meredt. – Mi volt rajta, Jeff? *Segítség. A nevem Rachel Price.*

Jeff az öklébe köhögött.

– Mondd ki! – kérte Rachel, de a szeme követelt. – Mondd ki a nevet!

– Patrick Price – felelte Jeff reszketegen, és megállt. – Egy vörös kamionban, a Price-fűrésztelepen.

Rachel elmosolyodott, de a tekintete kegyetlen maradt.

– De hiszen te ezt már tudtad, nem?

Jeff arcából kifutott a vér, az ajkába harapott.

– Micsoda? – nézett fel Bel.

– Nem! – rázta a fejét Jeff. – Nem tudtam. Én nem…

– De most már igen. Most már *tudod.* – Rachel felé lépett. – Láttam, ahogy ránk néztél. *Tudod.* Sherry is tudja? Mióta tudtad, Jeff? A kezdetektől fogva? Hogy tehetted ezt velem?

– Nem! – Jeff két kézzel tiltakozott, de a hangja feszülten remegett. – Esküszöm, hogy nem tudtam. Csak amikor visszatértél, akkor láttam meg a hasonlóságokat.

– Mégsem szóltál – vágta rá dühösen Rachel.

– Miről beszéltek? – tudakolta Bel.

– Nem számít! – kiáltotta Charlie. – Jeff, a kulcsot!

– Nem adom át neked a kulcsot, Jeff – közölte Rachel mély, sötét hangon. Az álla megfeszült. – Már így is eleget vettél el tőlem.

– Kérlek! – Jeff könnyezett.

– Tartozol nekem. Tudod, hogy így van.

– És mit fogsz tenni? – Jeff most már sírt, a könnyei végigcsorogtak az arcán. – Kérlek, ne vedd el őt tőlünk.

– Ti vettétek el tőlem! – kiáltott rá Rachel.

– Miről beszéltek? – Bel pillantása ide-oda cikázott. Egy újabb titok, egy újabb taposóakna. Csak egyetlen név illett a ki nem mondott helyre. – Carter?

Rachel lehunyta a szemét.

Jeff a tenyerébe temette az arcát.

Bel lenézett a kezére, az apró, rózsaszín zoknira.

Babazokni. De nem az övé. Sosem volt az övé.

Kifújta a levegőt, és érezte, hogy kiürül, mindenestől. Megtántorodott, nekiesett a konténer falának, a szíve helyére szorította a zoknit.

Rachel felé nyúlt.

– Bel, sajnálom! Neki akartam először elmondani.

Bel megpróbált megszólalni, de nem tudott, mert nem bírt levegőt venni, és nem is látott, mintha minden füstbe veszett volna előtte.

– Miről beszéltek? – követelte Charlie is. – Jeff?

Az anyja megérintette a kezét. Bel ismét képes volt lélegezni. A levegő kitöltötte, átalakította, új formába öntötte. Egy *testvér* formájába.

Sírva görnyedt össze a fal mellett, felnézett Rachelre.

– Terhes voltál, amikor eltűntél. Gyereket vártál. – Átnyújtotta neki a zoknit. – Carter a te lányod.

Rachel összeszorította a szemét: kiperdült két könnye, végigszaladt az arcán.

– Igen – felelte halkan.

– De hogyan? – Bel a ruhaujjába törölte az arcát.

– Négy és fél hónapos terhes voltam, amikor Pat bezárt ide. Senkinek sem mondtam meg. Főleg *neki* nem. – Nem kellett kimondania Charlie nevét. – Ez volt a másik ok, amiért el kellett hagynom, új életet kellett kezdenem, mielőtt megölt volna. Nem igazán látszott, de a biztonság kedvéért laza ruhákat hordtam. Julián azt hitte, lefogytam. – Sóhajtott. – Nem akartam, hogy ez a kisbaba ebbe a családba szülessen. El kellett volna jutnunk az új otthonunkba, háromtagú, új családba. De aztán idekerültem.

Hátranézett, hogy megbizonyosodjon róla: Jeff nem mozdul. Még mindig ugyanúgy állt, a kezét az arcára szorította, lehúzta a szemhéját,

hogy alul a piros csík is kivillant.

– Már az első nap megmondtam a nagyapádnak, hogy terhes vagyok. Szerintem nem hitte el. Még jó pár hétig nem, de végül már egyértelműen látszott. Akkor sem engedett el. Azt akarta, hogy írjam össze, mire lesz szükségem. Hogy majd ő itt lesz, és együtt végigcsináljuk. Mindent meg is szerzett. Pelenkát. Ruhákat. – Megsimította a kicsi, rózsaszín zoknit. – Nem volt itt, amikor megindult a szülés. Egyedül hoztam a világra. Azt hittem, belehalok, de megérkezett, és hangosan sírt. Tökéletes volt, és az enyém. Az egész világból csak a konténer belsejét látta, de itt voltam neki, és ő itt volt nekem. Nem voltam már egyedül. Jól megvoltunk. Nem engedtem Patet a közelébe, nem adtam a kezébe. – Reszketeg lélegzetet vett. – Csak két hétig volt velem. Még nevet sem adtam neki. Pat egy mérleggel jött, azt mondta, meg kell mérnünk, hogy lássuk, egészséges-e. Egyetlen pillanatra engedtem közel, és máris elvette, elvitte, nem értem el. – A láncra pillantott. – Hiába sikoltoztam, nem adta vissza. Azt mondta, nem hagyhatja, hogy az unokája egy ilyen helyen nőjön fel, ez nem lenne tisztességes. Megígérte, hogy jó otthonba kerül, gondoskodni fognak róla. Elvitte, és rám csukta az ajtót. És soha többé nem láttam a kisbabámat.

Bel megfogta az anyja kezét, forró volt, és nyirkos. A kicsi zokni a tenyerük közt lapult.

– Sajnálom.

Segítség. A nevem Rachel Price. Patrick Price fogva tart minket a Price-fűrésztelepen egy vörös kamionban. Hívja

a rendőrséget. Mert Rachel nem volt mindig egyedül, két hétig nem, egyetlen üzenet, egyetlen könyv idejére. Ő és a kisbabája.

Carter Rachel lánya volt, de más is. Nem Bel unokatestvére, hanem a húga. *A kisbabám.* Bel és Carter, Carter és Bel. És valamiképpen ez volt

az egészben a leginkább megdöbbentő, ez a végső igazság, amely tulajdonképpen nem is lepte meg. A kishúga.

– Minden alkalommal megkérdeztem Patet, amikor ételt hozott. Rólad is kérdeztem. A lányaimról. Pat nem árulta el, hova vitte a kisbabát, csak annyit, hogy jó családban él. Azt gondoltam, nevelőszülőkhöz került, vagy örökbe fogadták. Tavaly nyáron, amikor kiszabadultam, ebben az irányban kezdtem keresgélni. Hónapokon át kerestem a papírokat egy kisbabáról, aki New Hampshire-ben született, 2008. július elsején. Meg kellett találnom a másik lányomat, mielőtt hazatérhettem volna hozzád. Eszembe sem jutott… – Jeffre nézett, aki most már csak a száját takarta el. – És akkor megláttam egy képet Carterről Sherry Facebook-oldalán. Táncolt és mosolygott. Azonnal tudtam, hogy ő az én kislányom. A kora azonos volt, és az arca… Átnéztem Sherry összes képét, Carter babakorától kezdve, alig néhány hetes korától. Ő volt az. A kislányom. Ugyanazokban a ruhákban, amiket Pat nekem hozott. Akkor kezdtem el megtervezni a visszatérésemet. Hogy hazajöjjek, mindkettőtökhöz. És azt is, hogy mit teszek a Price családdal, ezzel a *családdal,* akik mindent elvettek tőlem.

– Nem tudtam! – Jeff elvette a kezét a szája elől. – Hinned kell nekem, Rachel, nem tudtuk, hogy a te kisbabád! Apu annyit mondott, hogy ismer valakit, aki egy női menedékhelyen dolgozik, és van ott egy nő, hat hónapos terhes. Nem akarja a gyereket, de nem adhatja örökbe, mert neki sincsenek papírjai, illegális bevándorló. Apu ezért ránk gondolt. Már több mint tíz éve szerettünk volna gyereket. Apu meg a barátja azt gondolták, mindenki számára ez lesz a legjobb. Azt mondták, a baba júliusban születik, és a szülők eléggé hasonlítanak ránk, hogy senki ne vegye észre. Azonos bőrszín, hasonló haj. Sherrynek el kellett játszania, hogy terhes, hogyne legyenek kérdések, hiszen ez teljesen illegális ügy volt. Annyira kétségbeesetten akart egy kisbabát. Igent mondtunk. Sherry terhesruhákat kezdett viselni, az internetről

rendeltünk haskitömőket, és néhány hetente nagyobbra cseréltük. Apu megmondta, amikor megszületett a kicsi, hogy lány, és egészséges. Az anyjának szüksége lesz néhány hétre, hogy minden elrendeződjön, aztán velünk lesz a baba. Akkoriban szinte nem is léptünk ki a házból. Charlie a börtönben várta a perét, Bel velünk élt, de túl kicsi volt még, nem érthette meg. Aztán apu elhozta a kisbabát, az éjszaka közepén. És azonnal beleszerettünk. Bel is.

Egy újabb sötét családi titok, amit átélt, de túl kicsi volt, hogy megértse, és emlékezzen. Egy szülés, ami sosem zajlott le, egy kisbaba a semmiből.

– Mindenkinek azt mondtuk, hogy tizedikén született. Otthon, mert Sherry nem bírja a kórházat, sem a tűket. Anyakönyveztettük, nevet adtunk neki, megígértük, hogy a legjobb életet biztosítjuk neki, amit csak tudunk. Óvatosak voltunk. Sherry sosem hagyta, hogy megszúrják, nem végeztek rajta vérvizsgálatokat, amiből kiderülhetett volna, hogy nem a miénk. Őszintén, szinte már el is felejtettem, hogy Sherry valójában nem szült gyereket azon az éjjelen. Annyira a családunk részének tűnt, még a kinézete is. Azt gondoltam, kívánni még nem bűn. – Újra a tenyerébe köhögött. – És aztán visszatértél, Rachel. És ahogy ránéztél, ahogy viselkedtél vele… a hasonlóságok… Carter hasonlít a Price-okhoz, de rád is. Nem nyilvánvalóan, de például a mosolyában, meg ahogy mindketten állandóan mocorogtok, babráltok valamit. Rossz érzésem támadt, amikor megláttalak benneteket együtt. Megpróbáltam beszélni Sherryvel, de ő közölte, hogy nevetséges vagyok, és ez lehetetlen. Azt hiszem, a filmes vacsora után már biztosan tudtam.

Bel kiegyenesedett, a hátát a konténer falának vetette.

– Akkor ezt kérdezted aznap este nagypapától – nézett a nagybátyjára összeszűkülő szemmel. – Amit a mikrofonod elkapott. Nem Rachel érdekelt. Hanem Carter. *Hol volt? Hol találták meg?* Mert nagypapa tudta, honnan származott Carter, ki a valódi anyja, csak éppen már nem

emlékszik. Semmire sem emlékszik. Rákérdeztem erre, te pedig a szemembe hazudtál. – A hangja végre erőre kapott.

– Sajnálom, Bel. A lányomat védtem.

– Csak éppen nem a te lányod! Az unokahúgod! Az én édeshúgom!

Charlie megmoccant, a lánc megzörrent mögötte.

– Tőlem van, Rachel?

– Persze hogy tőled – vetette oda Rachel. – De ettől még soha nem lesz a *tiéd.*

– Sajnálom, Charlie – fordult Jeff a testvére felé. – Nem tudtam, hogy a te lányod. Apu hazudott nekünk. Mindannyiunknak.

– Ne kérj tőle bocsánatot! – sziszegte Rachel. A tekintetében ismét fellobbant a tűz, a kísérteteknek nyoma sem maradt. – Ha azt gondolod, hogy az apád egy szörnyeteg, nézd meg alaposan a testvéredet is. Az egész miatta van. Pat azért zárt be engem ide, mert Charlie utasította, hogy öljön meg. Pat meggyőzte magát, hogy ezzel megment tőle. Charlie holtan akart látni, vagyis Carter is meghalt volna. Ez a te családod, Jeff.

Jeff követte a tanácsot: megfordult, és alaposan megnézte magának a testvérét. Bel ugyanúgy. Charlie Price most már egészen más volt, nem az az ember, akit ismert. Egyáltalán nem rokona.

De van anyja és húga. Ennél több nem is kell.

– Kérlek! – suttogta Charlie. Az arcára alulról vetülő zseblámpafény árnyékai felett ezüstszínűnek tűnt a szeme. – Segíts, Jeff.

Jeff köhögött, pislogott, és visszafordult.

– El kell engednem, Rachel. Kérlek, add ide a kulcsot.

Jeff döntött, de rosszul.

– Jeff bácsi – kezdte Bel.

– Nem, Jeff – vágott közbe Rachel keményen és sötéten, megingathatatlanul. – Úgy döntöttem, hiszek neked, elhiszem, hogy nem tudtad. Hogy azt hitted, egy nem kívánt kisbabának adtál otthont,

és jó ember vagy. De nem kell mindenben rá hallgatnod. Magad is dönthetsz.

– Kérlek, segíts! – sírta Charlie.

– El kell eresztenem! – kiáltott Jeff ide-oda rebbenő tekintettel. – Muszáj! Ő a testvérem! Egy család vagyunk!

Ismét rosszul döntött.

– Nem! – Bel kinyújtotta a karját, de Jeff félretolta.

– Ne, Jeff! – Rachel a falig hátrált. – Van választásod!

– Kérlek, add ide a kulcsot, Rachel. – Jeffet nem tartotta vissza a lánc. Rachel felé nyúlt.

– Nem – suttogta Rachel. A tekintete megváltozott, de nem félelem jelent meg benne.

Előrelépett, könyökkel ütötte mellkason Jeffet. Mielőtt Jeff elkaphatta volna a karját, visszarántotta, és meglendítette. A kulcs kirepült a sötét éjszakába.

Bel visszafojtotta a lélegzetét: meghallotta a halk csendülést, amikor földet ért valahol a fémlabirintusban.

– Neeeee! – süvöltötte Charlie. Belerúgott az ételesdobozokba, a zseblámpa is felborult. Ezüst csík vetült végig a padlón, de minden más árnyékba borult. – Te kurva! Keresd meg, Jeff! Keresd meg!

Jeff tátott szájjal nézett kifelé az éjszakába, megszólalni nem bírt.

– Képtelenség. Tök sötét van, és mindenhol roncsok meg fémhulladék.

– Jeff!

– Én megpróbáltam, Charlie!

Csend lett, csak a lélegzésük hallatszott, és Bel füle csengett.

– Ne törődj a kulccsal. – Charlie kiegyenesedett, a testvére vállára tette a kezét, és visszahúzta. – Menj, keress egy vasfűrészt. Lehet itt vagy száz. Keress valamit, amivel leszedheted rólam ezt a láncot. Most, Jeff!

Az utolsó szót már kiáltotta, megtörve a dermedt éjszakát. Jeff magához tért tőle, de Rachel is, a két karját a teste mellé szorította.

Jeff Charlie szemébe nézett, aztán lehajolt a zseblámpáért. Az arcuk eltorzult, a szemük fehérje világított. Jeff elfordult, és az ajtó felé irányozta a fénysugarat.

– Rendben – mondta, és megindult.

Rachel megpördült, Bel szemébe nézett, aztán megragadta a kezét is.

– Bel, futás!

NEGYVENHAT

Kéz a kézben az útvesztőn át.

Futottak: Bel kezében lengett a telefon, rémálomba illő villanásokkal világította be az útjukat.

Fémárnyak tornyosultak föléjük, belekaptak a ruháikba, a hajukba.

Egy rozsdás fűrészlap ugrott az útjukba, hogy szétválassza őket, Bel azonban nem engedte el az anyja kezét.

A hátuk mögött zörögve elcsúszott a fém a fémen. Távolabb ezüst csóva látszott, Jeff lámpájának erősebb, élesebb volt a fénye, mint az övék. Ő is utat keresett a sötét monstrumok között.

– Találtam egyet, Charlie! – hallották a kiáltását, és aztán Charlie válaszát, halkabban:

– Igyekezz!

– Ne állj meg! – Anyu gyorsabban futott, szorosabban fogta Bel kezét. Bőr a bőrhöz ért, csont a csonthoz simult.

Megkerültek egy kiégett, a tetején heverő autóvázat.

Rachel levegőért kapott.

És eltűnt.

A keze kicsúszott Beléből.

Bel arra lendítette a lámpát.

Rachel térden állt mellette: megbotlott egy fémrúdban.

– Jól vagy? – Bel felsegítette, ismét megfogta a kezét.

– Jól – felelte Rachel, de a lépésein érezhető volt, hogy a bal lábára biceg, és Bel kezére támaszkodik. Mégsem lassított. – Csak jussunk el a kocsihoz.

Az út kitisztult előttük. Eltűntek az árnyak, elhagyták a fémroncsokat, csak fű simult a lábuk alá a lejtőn. Egyre gyorsabban futottak. Rachel minden alkalommal felszisszent, amikor a jobb lába a földhöz csapódott.

Elérték a kerítést. Bel felrántotta a laza dróthálót, hogy Rachel átbújhasson, aztán ő is követte, de még visszanézett a Price és Fiai Fűrésztelepre. Kerítéssel körbevett semmi, sötétebb sötétség, csak a középen álló vörös kamionból szűrődik ki halvány fény.

– Gyere. A kapu előtt álltam meg.

Ismét futottak, de most már nem egy ütemben, mert Rachel egyre jobban bicegett.

Elővette a kulcsait, megnyomta a gombot. A kocsi egy sípolással kinyílt, a lámpái fehéren és vörösen felvillantak, utat mutattak. Bel kimerült szíve eltelt megkönnyebbüléssel.

Ahogy közelebb értek, már a telefon fényében is meglátta Rachel ezüst autóját, orral pont a kapu előtt. Azonban nem volt egyedül.

Jeff is ott állt meg, Rachel autójára merőlegesen. Nem tudtak kiállni tőle.

– Jeff, ne! – zihálta Rachel. Mindössze csak néhány centi volt a két kocsi közt, alig egytenyérnyi.

– Strici! – Rachel belerúgott Jeff első kerekébe, de aztán sziszegve a jobb bokájához kapott.

– Anyu?

– Szállj be, Bel. – Rachel kinyitotta a kocsija ajtaját. Az utastéri világítás halványsárga fénybe vonta az ablakokat. – Talán ki tudok fordulni. Muszáj megpróbálni.

Bel beszállt, és behúzta az ajtót. Rachel bekapcsolta a motort: fémes morgás ezzel a halott gépekkel teli helyen. Felvillantak a reflektorok, a kapu rúdjain át a benti sötétségbe néztek.

Rachel hátramenetbe tette a sebességváltót, közben a könyöke összeakadt Belével. A hátsó lámpák vörösre festették az éjszakát. Rachel jobb felé alászedte a kormányt, amennyire bírta, a kerekek panaszosan nyikorogtak az ösvényen. Grimaszolva nyomta le sérült lábával a gázpedált.

A kocsi hátrarándult, de csak fél másodpercre, és máris Jeff autójának oldalához ütődött.

Rachel mély lélegzetet vett, előremenetbe váltott, balra tekerte a kormányt.

Meglódultak, és tompa puffanással ütköztek a kapunak. Amennyire a lánc engedte, a kapuszárnyak behajoltak. Bel kinézett.

Az autó szinte ugyanabban a szögben állt. Csapdában voltak.

– Anyu!

Rachel levegőért kapott, előrehajolt, és kinézett a szélvédőn. Bel is kilesett.

Két kis alak jelent meg a lámpáik fénysugarában. Gyorsan haladtak, kiértek a fém útvesztőből, a fűre. Az egyikük elöl futott, az egyik kezében fénygömböt tartott, a másikban valami sötét tárgyat. Egyenesen feléjük tartott.

– Kiszabadult! – Rachel keze lecsúszott a kormánykerékről. – Nincs időnk. – Rémülten nézett Beire. – Menekülj!

Bel ezúttal nem tétovázott. A szíve úgy verte a bordáit, mintha meg akarná előzni. Megkerülte Jeff autóját, ott ért Rachel mellé.

– Ne nézz hátra, csak fuss!

Bel azonban mégis hátranézett. A kocsi ajtajai nyitva álltak, a motor járt, a fényszórók ragyogtak. Ő azonban egy másik fénypontot keresett, amely sebesen haladt, mostanra elérte a nyílást a kerítésben. Hosszú ezüst fénysugárrá lett, felvágta a sötétet, mögüle lábdobogás hallatszott. És egy hang is.

– Charlie, mire készülsz?

A fénysugár elfordult, őket követte.

– Siess! – Rachel erőlködve rohant, fogcsikorgatva, zihálva. Bel belekarolt, hogy támogassa egy kicsit.

– Tudom, merre kell menni – mondta szaggatottan, a lépteik ritmusára. – A víztározó. A vasúti hídon át, a főútra. Ott már találunk segítséget.

– Charlie! – kiáltott Jeff, de halkabban, távolabb. – Mit csinálsz?

Jeff nem jött még rá, hogy rossz döntést hozott? Hogy nem lett volna szabad kiszabadítania a testvérét?

Bel hátra akart nézni, hogy lássa, milyen közel vannak, de elég volt Rachelre pillantania: az ezüst fény átderengett kusza haján. A fénysugár rájuk talált. Charlie, a kezében a zseblámpával, követte őket.

– Anyu, utol fog érni.

Rachel ránézett, az arca egyik felét megvilágította a fény, a másik eltűnt az éjszakában. Félig itt van, félig nem.

– Le az útról. A fák között lerázzuk.

Berántotta Beit az erdőbe, aztán Bel húzta tovább maga után őt, mert a terep egyenetlenné vált. Maguk elé világított, de itt sokkal sötétebb volt. A fák koronája kitakarta az eget, a gyökerek megakasztották a lábukat. Olyan gyorsan futottak, ahogy tőlük telt.

Emelkedőhöz értek. Bel már alig kapott levegőt, de húzta magával Rachelt.

– Charlie! – hallották a kétségbeesett kiáltást a hátuk mögött. -Várj!

Valahol a fák között vadászott rájuk. Bel nem látta a zseblámpa sugarát, a törzsek elrejtették, de őket is Charlie szeme elől.

– Erre – suttogta Rachel, és arra mutatott, ahol a fák kissé ritkásabban álltak, és egy gyalogösvény kanyargott felfelé. – A túraösvény.

Együtt kaptattak fel rajta. Itt egy kicsit gyorsabban haladhattak. Bel még a holdat is megpillantotta a levelek között. Mutatta az utat, felfelé.

Összeizzadt a tenyerük, de Bel nem eresztette el Rachelt.

– Hogy van a bokád?

Rachel megszorította a kezét.

– Csak ne álljunk meg – felelte.

A fák váratlanul adták át a helyüket a szabad égnek. Elérték a tarvágást, ahol az erdőt kiirtották, hogy elvezethessék a magasfeszültségű kábeleket. Kiléptek a hold fényébe.

– Gyorsabban! – sürgette Rachel, bár ő volt az, aki már nem bírt gyorsabban mozogni. Bel a túloldali erdősávot nézte. Átfutottak a vezetékek árnya alatt, amelyek túl egyenesek, határozottak voltak ezen az őrült, holdfényes helyen.

Olyan közel voltak. Bel hátranézett, hogy lássa, milyen messzire jutottak.

A fák közül ekkor bukkant elő a zseblámpasugár, mögötte Charlie sötét alakja. Amikor kirontott a nyílt térre, a fénycsóva azonnal rájuk talált, egyenesen Bel szívébe döfött.

– Basszus, meglátott! Gyere!

Berángatta Rachelt a fák közé, vissza az ösvényre.

Felfelé, felfelé és tovább.

Bel döntött, az anyját választotta, és minden másodpercben megismételte a döntést. A kezét markolta, vonszolta felfelé, olyan gyorsan, ahogy csak tudta, távolabb a férfitól, aki meg akarta ölni.

Üvöltés hallatszott a hátuk mögül, de nem a hold felé.

– Charlie, várj! Mire készülsz?

Bel tudta. Rachel is. Bizonyára Jeff is.

Megpróbált nem nézni Rachelre, hogy ne lássa a fájdalmát, az összeszorított fogait, a félelmet a szemében.

– Hova megyünk?

– Fel – nyögte ki Rachel. Csak előrenézett, nem osztotta meg a félelmét, nem hagyta, hogy Bel magára vegye. – A Mascot-bányába. Ott

elrejtőzhetünk, lerázhatjuk őket. Már nincs messze. Odaérünk.

Az ösvény egyre meredekebbé vált. Bel térde jajongott, az izmai égtek.

– Le kell térnünk az ösvényről – zihálta Rachel. – Erre!

A fák ott sűrűn, elvadultan nőttek, a hegyoldal felé hajolva törtek az ég felé. Rachel elengedte Bel kezét, egy meredek részt négykézláb mászott meg, aztán visszanézett. Az arca izzadt volt, az egyik oldalon egy karcolás vérzett is.

Bel ismét belekarolt. Döntött, újra és újra.

Már csak az adrenalin maradt, és a félelem, csak ez a kettő hajtotta Bel lábát. Fájt a lélegzés, szúrt az oldala.

– Erre! – Rachel ismét elfordult. – A bánya valahol itt van. Biztosan…

A fák ritkulni kezdtek, a lábuk alatt megszaporodtak a kövek. Újra megpillantották a holdat. Bel felemelte a telefonját. Egy peremen álltak, előttük a talaj eltűnt a semmibe, a mély sötétségbe.

– Ne, ne, ne! – Rachel odabicegett a szakadék széléhez. – Túl magasra jöttünk!-Véletlenül belerúgott egy kőbe, amely zörögve gurult le a szinte függőleges sziklafalon. Bel nem hallotta, leért-e. – A bánya alattunk van.

Bel is lenézett a semmibe. A lámpája fénye alig hatolt le valameddig. Beleszédült, felkavarodott a gyomra. Inkább előrenézett, és halvány csillagfényeket pillantott meg odalent: tűhegynyi reflektorokat, apró, sárga ablakokat. Gorham volt, még nem egészen álomba merülve. Bel most már tudta, hova keveredtek az éj leple alatt. A kilátóhoz, ahonnan nappal a városon túli hegyeket is látni lehet. Vagyis a bánya bejárata sokkal lejjebb, több száz méterrel alattuk van.

– Semmi baj. – Bel megfogta az anyja kezét. – A Hogan Road másik oldalán van egy ösvény lefelé.

– Nem – felelte Rachel halkan. Eleresztette Bel kezét, és a másikat fogta meg, hogy kivegye belőle a telefont, és kikapcsolja a lámpát.

– Mit csinálsz? – pislogott Bel a holdfényben.

– A fényt követi.

Rachel a kezébe nyomta a telefont, majdnem úgy, mint korábban ő a kulcsot. Amikor újra megszólalt, megváltozott a hangja, mintha döntést hozott volna.

– Bel…

– Nem – rázta a fejét Bel, mielőtt Rachel bármi többet mondhatott volna.

– Csak lelassítalak, Bel.

– Nem, anyu.

– Arra fuss – mutatta az irányt Rachel. – Lámpa nélkül. Óvatosan. Keresd meg az ösvényt. Ne állj meg. Én majd a saját lámpámmal idecsalom – hadarta ellentmondást nem tűrően.

– Nem, anyu, nem hagylak magadra.

– Engem akar. – Rachel megrázta Bel vállát, hogy észre térítse. Bel azonban nem engedett.

– Nem!

– Nem fogja feladni. Menekülj, édes lányom. – A hangja elcsuklott, Bel fejét a sajátjához húzta. – Ne nézz vissza.

– Nem! – Ömlőitek a könnyei, elmosódott mögöttük Rachel arca, eltűnt a sötétben.

– Kérlek, Bel. Tudnom kell, hogy biztonságban vagy. Már jön. – Rachel az övének támasztotta a homlokát. Egymás szemébe néztek, egymás szívébe láttak. – Mondd el a rendőrségnek. Ezúttal ne hagyd, hogy megússza. Kétszer nem ölhet meg büntetlenül.

– Anyu! – kiáltott fel Bel, de elszorult a torka. Már egyáltalán nem volt nehéz kiejtenie, sőt, a világ legkönnyebb szava lett. – Anyu!

– Indulj, Bel! – Rachel is könnyezett. – Szeretlek. Nagyon. Vigyázz a húgodra helyettem is. Tudom, hogy mindig megtetted.

– Anyu…

– Indulj! – Rachel eltolta magától. – Indulj.

Bel elindult.

Rachel azt mondta, ne nézzen vissza, de ő megtette a fák alól. Az anyja a szakadék peremén állt, a lámpáját a feje fölött lengette. Egy csillag, ahol csillagnak nem volt keresnivalója.

Továbbment, némán zokogott, és mindenestől kettészakadt. A csomó is kioldódott örökre, a vadonba veszett. Elfutott Racheltől, mint aznap, amikor visszatért. Akkor is félt, és most is.

– Charlie, állj!

Jeff bácsi kiáltott valahol a sötétben.

Bel megállt, a lélegzete is benn szorult. Lábdobogást hallott, egészen közel. A fák közül kitört a fénysugár.

Ő pedig rossz irányba haladt. A túlságosan fájdalmas irányba. Nem éli túl, ha hátrahagyja Rachelt.

Rachel nem hagyta el őt.

Az anyja döntött, azonban ő is. És ő az anyját választotta.

Újra és újra, akkor is, ha Rachel nem ezt kérte most.

Visszafordult. A torkában dagadó sikolyt visszanyelve követte a fénysugarat.

– Itt vagy! – Charlie ziháló, dühös hangja töltötte meg az éjszakát.

– Charlie, ne! – kiáltotta Jeff. – Nem akarod megtenni!

Bel rohant. Kitört a fák közül a holdfényes tisztásra.

A zseblámpa a földön feküdt. Mögötte két sötét alakot látott összefonódva.

– Anyu! – sikoltotta.

Charlie a könyökhajlatába fogta Rachel nyakát, úgy szorította a földre. Rachel ellenállt, bár a bokája megcsuklott, tíz körömmel marta

Charlie arcát.

Bel odarohant volna, de valaki elkapta a karját, és elvonszolta.

– Veszélyes, Bel! – Jeff átölelte, leszorította a karját. – Charlie veszélyes.

– Eressz el! – visította Bel.

– Veszélyes! – Jeff egyre szorosabban fogta.

Charlie felüvöltött, és megpróbálta elgáncsolni Rachelt. A lábuk alatt csikorogtak a kövek. Két fekete alak táncolt a szakadék szélén.

– Eressz el! – Bel küzdött, de Jeff túl erős volt. Ahogy Charlie is. Rachel térde megcsuklott, és néhány méterre a szakadéktól a földre rogyott.

Charlie a nyakára taposott. Vérzett a bokája, ahol levágták róla a bilincset. Rachel hiába vergődött, nem tudta ellökni.

– Anyu! – Bel Jeff karját karmolta.

Rachel fulladozva szólalt meg.

– Jeff, védd meg a lányomat! Tartozol nekem.

Charlie rájuk sem nézett, csak Rachelre figyelt. A karja túl hosszúnak tűnt, szörnyeteghez illő volt, de Bel csak akkor látta, miért, amikor felemelte.

Egy fejszét fogott.

Rachel lélegzete elakadt, amikor meglátta.

– Ha azt akarod, hogy könyörögjek, hiába vársz, Charlie – nyögte. – Én már egyszer meghaltam.

Charlie felrikoltott. A hang már nem volt emberi, csak alaktalan düh volt benne. Szörnnyé vált, a világ megszűnt létezni a számára.

Bel már félni sem bírt többé.

– Nekem kellett volna csinálnom! – zihálta Charlie, mintha az üvöltés elvette volna az erejét, csak a felét hagyta volna meg. – Most nézd meg, mit műveltél!

Újra felemelte a fejszét.

– Ne!! – Bel hiába küzdött.

Rachel odafordult felé. *Ne nézz ide,* tátogta. A szeme csillogott, de összeszorította, úgy várta a csapást.

– Anyu!

Nem Bel kiáltott.

Rézvörös árnyalatú haj lebbent. Egy hosszú lábú alak rontott ki a fák közül.

Jeff karja elernyedt.

– Carter? – kérdezte döbbenten, és hirtelen elengedte Beit. – Carter! – kiáltotta, és a lány után lódult. Csakhogy Carter már előtte járt, és igen gyors volt. – Carter!!

Erre már Charlie is felfigyelt, éppen akkor nézett fel, amikor Carter nekicsapódott, és két kézzel megtaszította, minél távolabb Racheltől. Charlie megingott, odébb lépett, megbotlott Rachel karjában, aztán elejtette a fejszét, és abba is belebotlott.

Jeff akkor ért oda, csúszva fékezett, elrántotta Cartert a szakadék szélétől, maga mögé.

Charlie lendülete azonban túl nagy volt. A kövek megindultak a lába alatt.

Elkerekedett a szeme.

Jeff felé kapott, belemarkolt a testvére ingébe.

Az egyik sarka lecsúszott a szakadék széléről, a lába követte.

Charlie megbillent.

A semmi felé dőlt.

A másik lába is lecsúszott.

Bel pislogott, de látott mindent.

Charlie lezuhant a szakadékba.

Nem engedte el a testvérét, őt is lerántotta magával.

Az egyikük végig sikoltott.

NEGYVENHÉT

Carter térdelt.

Rachel a hátán feküdt.

Bel állt.

Carter a tenyerébe sikoltott, elfojtotta, visszanyelte.

– Carter! – Bel odarohant, térdre esett mellette, átölelte, és magához szorította, amíg a sikoly el nem halt.

– Meghaltak! – Carter hangja Bel szívében visszhangzott.

Rachel lassan feltápászkodott, a testsúlyát az ép bokájára helyezte. Felvette a zseblámpát, amelyet Charlie ejtett el, az ezüst sugár most neki mutatta az utat. Odabicegett a szakadék széléhez, ahol Charlie lezuhant. Bel odaállt mellé. Nem remegett a lába akkor sem, amikor Rachel lefelé irányította a lámpát. A sziklák úgy álltak ki a falból, mint a fogak. A fény nem érte el a szakadék alját.

– Ezt a zuhanást nem élhették túl – állapította meg Rachel, mintha maga sem hinné. Hallgatózott, hátha valami nesz bebizonyítja, hogy téved.

– Megöltem őket? – kérdezte Carter.

– Nem, Carter. – Rachel odalépett hozzá, lehajolt, és az álla alá nyúlva felemelte a fejét. – Megmentetted az életemet.

– Megöltem őket – ismételte Carter, és ökölbe szorított kezét a szemére nyomta. – Lelöktem őket. Apu meghalt! De nem ő volt az apám, igaz? Hanem Charlie. Charlie volt. Bassza meg.

Bel leült mellé, és gyengéden oldalba bökte, hogy jelezze: itt van.

Rachel szeme kikerekedett, ismét megcsillant a fényben.

– Carter, te tudtad? – kérdezte. – Hogy én vagyok…

– Igen – szipogta Carter. A zseblámpa fényében neki is csillagok ragyogtak a szemében.

Rachel leesett állal bámult rá.

– Hogyan jöttél rá, drágám?

– Azt hiszem, lassanként. Éreztem. Annyi mindenben hasonlítunk, bár elvileg ugye nem vagyunk vérrokonok, csak házasság által vagy a nagynéném. Hogy mennyire kedves voltál velem, mennyire meg akartál ismerni. Már akkor azt gondoltam, amikor először eljöttél értem az iskolába, vagy amikor segítettem a telefonoddal. Igazából azt gondoltam, hogy Bel milyen szerencsés, hogy ilyen anyja van, és hogy én mennyire nem hasonlítok a saját anyámra, meg hogy ő milyen fura, ha vérvételről van szó, hiába javasolta a doktor is. Lehetetlennek tűnt, mégis szerettem volna, ha igaz, úgyhogy rendeltem két genetikai tesztcsomagot a netről, és azt mondtam az apámnak, hogy valami balettfelszerelés. Basszus, nem az apám. A nagybátyám, azt hiszem. – Carter Rachel mellett a szakadék széle felé pillantott, ahol Jeff is lezuhant. – Az egyiket magamon használtam, a másikat Bélén.

– Micsoda? – kérdezte Bel meglepetten. – Mikor?

– Nem akartam előre elmondani, hátha tévedek. Te meg annyira fenn voltál akadva Rachelen, be akartad bizonyítani, hogy hazudik, hogy rosszak a szándékai. Nem hittél volna nekem. A szádból vettem mintát, amikor aludtál.

Most már emlékezett: aznap reggel Carter úgy ébresztette, hogy a szájába nyúlt. Amikor az apja eltűnt. Mintha egy egész élettel korábban lett volna az a nap, az a Bel.

– Bel eredményei két nappal ezelőtt jöttek meg, de nem árultak el semmit. – Carter Rachelre nézett. – Az enyém viszont csak ma este, éppen nagypapa vacsorája előtt. Az volt benne, hogy Bel meg én édestestvérek vagyunk, mindkét szülőnk azonos. – Kipislogott a

szeméből egy könnycseppet. – Ami azt jelenti, hogy te vagy az anyám, és Charlie bácsi… ő volt… – Nem fejezte be a mondatot.

Bel eltörölte a könnyet a húga orrán, és a szemébe nézett. Carter már őelőtte rájött. Az a dolog, amiről beszélni akart vele a lépcsőn. Megmondta, hogy fontos. Oda kellett volna figyelnie rá. *Vigyázz a húgodra helyettem is,* mondta az anyja, amikor azt hitte, meg fog halni. *Tudom, hogy mindig megtetted.* Megfogta Carter izzadt, csontos kezét. *A babám.* Mindig is testvérek voltak, Carter is vigyázott Beire, még ha ő nem is akarta belátni.

Carter megmentette Rachelt és Beit is.

– Hogyan találtál meg minket? – Bel lenézett a kicsiny hangyavárosra a kilátó alatt.

– Láttam a papírt nagypapánál, mielőtt apu… Jeff eltette. Rachel üzenetét. Azt mondta, maradjak, pakoljam össze a könyveket. De megvártam, hogy elmenjen, aztán még egy kicsit, és utánamentem. A biciklidet otthagytad. Eltekertem a telepig, de nem emlékeztem, hol a nyílás a kerítésben, túlmentem. Akkor láttalak meg benneteket. Az autóhoz futottatok, és apu meg Charlie a nyomotokban loholt. Charlie-nál ott volt a fejsze. Követtem őket az erdőn át. Azt hittem, meg akar ölni. Majdnem meg is tette. Sajnálom. – Lehajtotta a fejét, de Rachel ismét az álla alá nyúlt, és felemelte.

– Nincs okod rá. Megmentettél tőle, Carter. Nem számít, hogy ő az apád, attól még nem voltatok egy család. Nem érdemelte meg, hogy megmeneküljön.

– És apu… Jeff? – Carter könnyei szabadon ömlőitek, Bel nem tudta letörölgetni őket.

– Őt nem lökted meg – jelentette ki Rachel határozottan, de gyengéd pillantással. – Charlie rántotta le. Nem te ölted meg.

– De nem állt volna ott, ha én nem…

– Jeff döntött – vágott közbe Bel. – Ő szabadította ki Charlie-t. Az ő döntése volt.

Ez igaz volt, de utána hozott egy másik döntést is, amivel talán jóvátette az elsőt.

Jeff, védd meg a lányomat! Tartozol nekem. Rachel Beire gondolt, de a végén Jeff a másik lányát mentette meg. Az életét adta érte.

Rachel lenézett a mélységbe, és amikor visszafordult, valami újfajta elszántság villogott a szemében.

– Carter, figyelj rám – kezdte határozottan. Anya volt, és túlélő. – A genetikai tesztek. Ha a rendőrség nyomozni kezd, megszerezhetik az eredményeket? Megtudhatják, hogy te és Bel édestestvérek vagytok?

– Nem hiszem. Vigyáztam, nem pipáltam ki azt a rubrikát, ami engedélyezné, hogy a hatóságok hozzáférhessenek, hátha igazam van.

– Akkor jó. – Rachel kifújta a levegőt. – Soha senki nem tudhatja meg az igazat.

– Hogy érted? – Bel kiegyenesedett. – A világnak tudnia kell, mit műveltek veled.

– Meghaltak – mutatott a szakadék felé Rachel. – Ez elég büntetés. A világ nem tudhatja meg. Most már ti is benne vagytok, és bármit megtennék, hogy megvédjelek benneteket. A lányaimat. Ez viszont azt jelenti, hogy senki sem tudhatja meg az igazat arról, mit csinált Pat vagy Charlie, vagy hogy

Carter az én lányom. Sem azt, hogy itt voltatok, amikor Jeff és Charlie…

– Csak azért haltak meg, mert megpróbáltak megölni – közölte Bel.

– Mert én elraboltam és megláncoltam Charlie-t.

– Ő veled tette ugyanezt! Utasította nagypapát, hogy öljön meg!

– Nincs rá bizonyíték, hogy része volt benne, Bel. Az egyikük meghalt, a másik semmire sem emlékszik az egészből. Azt hiszed, nem jelentettem volna már fel, ha bármi esélyem van? Itt viszont van

bizonyíték – mutatott le. – Bűnügyi helyszín a mélyben, ami visszavezet hozzánk. Carter megmentett minket, de a látszat nem erre utal. – A tekintete Carterre villant, aki a homlokát a kezébe támasztva ült a köves talajon. Bel megértette. Carter ölte meg Charlie-t, lelökte a peremről. Egyesek szemében igazságszolgáltatás, másokéban gyilkosság. Bel feladata az, hogy megvédje a kishúgát, és gondoskodjon róla. A család az első.

Egy szemvillanásból megértették egymást Rachellel. Saját nyelvük volt.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Bel.

– Mindent el kell takarítani, ami az igazság felé mutat, vagy minket ehhez a helyhez, ehhez az estéhez köthet. Most azonnal.

– Mint azt a papírlapot? – emelte fel a fejét Carter. – *Segítség. A nevem Rachel Price? Apu* zsebében volt. Jeff zsebében. – Világos, sírástól kivörösödött szeme kikerekedett rémületében.

Rachel lenézett a semmibe, és hallhatóan nagyot nyelt, mintha a torkát még mindig Charlie talpa nyomná.

– Le kell mennem. Megszerzem a lapot és Jeff kocsikulcsait. A telefonját is, nem hagyhatjuk itt, mert bemérik. El kell vinnem innen a testeket.

– Micsoda? – kapott levegőért Carter.

– Nem hagyhatom itt őket, ahol hamar megtalálják. Senki sem hinné el, hogy együtt ugrott le a két testvér. A halottkém meg fogja állapítani, hogy Charlie hanyatt esett le, tehát lelökték. Carter, mintha azt mondtad volna korábban, hogy a bánya kapuját feltörték. Éppen a bejáratnál vannak. Bevonszolom őket, és bedobom a régi tárnába.

Egy második zuhanás, hogy az első titokban maradjon.

Bel a száját rágta.

– Az milyen mély?

– Nagyon – válaszolta Rachel. – A bányát elvben lezárták, mert veszélyes, és speciális felszerelés nélkül le sem lehet menni. Hónapok telhetnek el, évek, talán évtizedek, de nincs garancia, hogy sosem találják meg őket. Ezért egyikünket sem gyanúsíthatják egy percig sem, világos? Egy idegen rabolt el, tizenhat évig tartott fogva a pincéjében, és a mai napból pedig semmi sem történt meg.

Carter bólintott. Bel szintén. A zsebébe nyúlt, és kivette Charlie jegygyűrűjét. Már nem volt meleg vagy épp hideg a bőrén, csak egy darab fém, ami többé semmit sem jelentett neki.

– Ezt vissza kellene húznod az ujjára – adta át Rachelnek.

– Semmi bizonyíték, igaz?

Rachel bólintott, és zsebre tette a gyűrűt.

– Biztos, hogy le tudsz menni oda? – kérdezte Bel. – A bokád?

– Túléltem már rosszabbat is – mosolygott Rachel halványan, jelezve, hogy valóban így volt, és ezt senki sem vitatta. – Meg tudom tenni, meg is kell tennem, a családomért. De egyedül nem tudom végigcsinálni. Amikor a visszatérésemet terveztem, azt gondoltam, minden menni fog egyedül is. Most már tudom, hogy tévedtem. Sajnálom. Szükségem lesz a segítségetekre.

– Bármiben segítünk – vágta rá Bel.

Carter is talpra állt mellette.

– Mire van szükséged?

Rachel szeme ragyogott, ahogy a lányaira nézett. A hold ugyanabban az ezüstben fürdette mindhármukat. Megköszörülte a torkát.

– Mindent ma éjjel kell elintéznünk, mielőtt bárki felfedezné, hogy Jeff eltűnt. Lemegyek a bánya bejáratához. Ti menjetek vissza a telepre. Vidd el a kocsimat, Bel. A kulcs benne van, a motor is jár.

– De nem tudok kiállni. Jeff kocsija…

– Vidd el ezt. – Rachel felvette a fejszét, amely majdnem megölte, megölte volna, ha Carter nem bukkan fel a semmiből. Átadta Beinek: az

ujjaik egymásra kulcsolódtak a nyelén. – Üsd le vele a lakatot. Utána be tudsz hajtani, és megfordulhatsz. Ha végeztél, töröld le az ujjnyomaidat. A nyélről és a pengéről is, aztán dobd a többi szemét közé. A kamion miatt ne aggódj, azt majd én elintézem, ha végeztem. Mindent eltakarítok.

Eltakarítja a saját börtöncelláját, hogy senki ne is tudjon a tizenöt évről, öt hónapról és huszonöt napról, amit bezárva töltött. A férfiról, aki bezárta. A gyerekről, akinek ott adott életet. A másik férfiról, akit bosszúból zárt be, mert ő kezdte az egészet. Reggelre mindennek nyoma sem lesz már.

– Vigyétek el Bel biciklijét is – folytatta. – Aztán menjetek át nagypapa házához. A kulcs ott lesz…

– …a béka segge alatt – fejezte be Bel.

– Barry alatt – mondta ugyanakkor Carter. Rachel elmosolyodott.

– Az összes könyvből el kell tüntetnetek az üzenetet. Ezt próbáltam már akkor is, mielőtt megtaláltad őket, Bel. Túl veszélyes otthagyni őket, pontosan elmondják, mi történt, és hol. Ki kell radíroznotok a ceruzanyomokat. Csak az első ötven oldalon vannak, hátrébb nem. Meg tudjátok csinálni? Biztosan találtok valahol egy radírt.

– Találunk – bólintott Carter.

– Yordan az emeleten alszik. Nagyon csendben kell lennetek. Ha rajtakap…

– Majd kitalálunk valami mentséget. *Az apám mondta, hogy rakjak itt rendet, balhé lesz, ha nem csinálom meg* – mondta Carter. Rachel még szélesebben mosolygott.

– Azt hiszem, ennyi az egész. Nincs más elvarratlan szál, ami rávezetheti a rendőrséget az igazságra, arra, mi történt itt.

Bel gyomra összerándult, egészen kicsire, hiszen a csomó már nem volt benne.

– Ash! – szisszent fel. – Bassza meg!

Belerúgott egy kőbe, ami a szakadékba zuhant.

– A stábból? – fordult felé Rachel gyanakodva. – Mi van vele?

Bel a hajába túrt, bele is markolt.

– Segített nekem. Én… utánad nyomoztam. Biztosra vettem, hogy hazudtál az eltűnésedről és arról, hogyan tértél vissza. Azt gondoltam, ha be tudom bizonyítani, minden visszatér a rendes kerékvágásba. Ash segített nekem. Felvételt készített…

Rachel bicegve felé lépett.

– Pontosan miről?

– Sok mindenről – rázta a fejét Bel, igyekezett visszagondolni. – Arról, hogy Mr. Tripp kijelenti, hogy háromezer dollárt adott neked az eltűnésed előtt. Arról, amikor januárban láttak. Beszéltünk a bolt tulajdonosával, kaptunk egy pillanatképet a kamerájáról. Az is megvan, hogy nagypapa házában keresel valamit, mielőtt megtaláltad a rejtett kamerát. Bassza meg! – Még szorosabban belemarkolt a hajába. – Ma este is forgatott. Az üzenetet a könyvekben. Ahogy megfejtem és leírom. Az egészet felvette.

– Bassza meg! – Rachel eltakarta az arcát.

– Még más is van. – Bel leeresztette a karját. – Velem jött a kamionhoz. A felvételt leállította, mielőtt odaértünk volna, de…

– Bel?

– Sajnálom – suttogta Bel. – Látta Charlie-t a láncon, mielőtt elküldtem volna. Sajnálom, anyu.

Rachel az ajkába harapott. Még közelebb lépett, Bel a szemében látta a saját szeme tükörképét.

– Te se kérj bocsánatot. Semmi sem a te hibád. Nem haragszom rád. Igazad volt. Kezdettől fogva hazudtam. Nem haragudhatok, amiért elég okos voltál, hogy átláss rajta. Igazából büszke vagyok. És én sajnálom. Sajnálom, hogy hazudtam. Talán nektek el kellett volna mondanom az igazat. Csak nektek. De nem voltam benne biztos, hogy készen álltok rá.

– Nem álltam. – Bel valóban nem is állt, amíg végül nem maradt más választása. De most már készen állt, és azt is tudta, hogyan hozza helyre. – Meg tudom szerezni a felvételt, anyu. Tudom, hol tartja Ash a kártyákat. Látta Charlie-t, de nem hiszem, hogy bárkinek elmondja. Ha mégis, az sem számít, ha nincs bizonyíték. Még ma este le tudom törölni a felvételeket.

Megsemmisít mindent, amiért eddig dolgozott, az összes közös pillanatukat Ashsel, a kicsiket és nagyokat, amíg egyre közelebb kerültek, és végül már nem játszhatta el, hogy nem fontos neki. Még mindig fontos lesz, ezt már most tudta, de akkor is meg kell semmisítenie minden nyomát, hogy megvédje a húgát és az anyját.

– Biztos vagy benne?

– Megoldom.

Rachel Carterre sandított.

– Én elintézem nagypapa könyveit – válaszolta Carter. – Meg tudom csinálni.

Rachel egy-egy karral átölelte mindkettejüket, magához húzta a fejüket a csillagok alatt.

– Meg tudjuk csinálni – mondta, és megtörölte a szemét.

– A család az első – jelentette ki Bel. Nem fenyegetés volt, hanem ígéret.

Rachel elbotorkált a telefonjáért, most halványsárga fénykörvonal jelezte a helyzetét, mert a lámpa alulra került. Felvette, a kijelzőre nézett.

– Ki kell kapcsolnunk a mobiljainkat, hogy ne tudjanak követni. Gyerünk, lányok. Most azonnal. Ne is kapcsoljátok vissza, amíg vissza nem értek a városba. – Bel kikapcsolta a sajátját, de Rachel csak kopogtatta a kijelzőt. – Ez nem működik. Hogyan kell kikapcsolni?

– Add csak ide. – Carter kivette a kezéből. – Ezt nyomva tartod… és ezt az ikont elhúzod, látod?

– Ó!

Bel mosolyogva nézte őket és az anya-lánya pillanatot a sötét és vad erdőben, ahol egy család széthullott, egy másik pedig megmenekült. És a hold mindent látott.

Átadta Rachelnek a zseblámpát.

– Neked jobban kell. Mi az ösvényen maradunk, nem lesz bajunk. – Carterre sandított, megbökte a karját, mert a testvérek így szokták. – Majd vigyázok rá.

Rachel átvette a lámpát, és a lányaira világított.

– Minden rendben lesz, lányok. Szeretlek benneteket. Később találkozunk, otthon.

Bel fogta a fejszét, és indult volna, Carter azonban nem mozdult. Fura hang szakadt ki belőle.

– Otthon, hol? – kérdezte.

– Nálunk, Carter – válaszolta az anyjuk. – A saját otthonunkban.

NEGYVENNYOLC

Ash, szükségem van rád. A McDonald'sban vagyok. Ne hozd a kamerát, csak te gyere. El kell mondanom valamit.

A sötétben várakozott, eggyé vált a sötétséggel. Hozzásimult a Scoggins Vegyesbolt oldalához, ahová az utcai lámpa fénye nem ért el. Ismét a hangyavárosban volt, ő is egy ponttá vált, mint amilyeneket a kilátóról látott. Rachel még mindig ott volt valahol, a két hullát vonszolta a Mascot-bányába. Az éjszakának azonban még nincs vége, és az, hogy túlélt valamit, nem jelenti azt, hogy meg is emésztette, hogy elfogadja. De el fogja fogadni, hiszen egy életet már elloptak tőle, az anyjától és a húgától, és nem hagyja, hogy bárki újra megtegye. Sem Charlie, sem a rendőrség, sem a film.

Védd meg az igazságot, védd meg Cartert.

A Royalty Inn bejáratát bámulta, várt. Tudta, hogy Ash jönni fog, mert fontos neki.

Nem volt más lehetőség, csak a McDonald's, mert hajnali kettőkor semmi más nincs nyitva. Különben sem számított, mert Bel nem oda ment. Csak öt percre volt szüksége egyedül, Ash szobájában.

Kinyílt a hotel ajtaja, de az üvegben tükröződő lámpák fényétől nem látszott, ki az.

Ash lépett ki.

Bel tudta, hogy jönni fog.

Ash a parkoló felé sietett, egyre távolodott Beitől. Fekete pufi dzsekit viselt, és rajzfilmfigurás nadrágot. Alighanem pizsama volt, de az ő

esetében nehéz megmondani. Ez is hiányozni fog majd. Bel szívverése felgyorsult, látva, ahogy a szél hátrafújja Ash kócos göndör haját az utcalámpa alatt. Remélte, hogy a fiú majd megbocsát neki, megérti, még ha az egészet sosem értheti meg.

Kivált a sötétből, átvágott a néma utcán, a hotelbe. Az előtér üres volt, csak Kosa ült a recepciópultban, papírokat válogatva. Amikor felnézett, hosszú, fekete hajfonata lecsúszott a válláról.

– Jó estét – szólalt meg.

– Késő van, igaz? – felelte Bel. – Tudod, milyenek a filmes stábok. Éjjeli felvételek.

Kosa bólintott, mert fogalma sem volt, milyenek a filmes stábok, ahogy Beinek sem.

Bel hangja fájdalmasan rekedt volt, annyit sírt és kiabált, annyit beszélt Carterhez visszafelé. Elmagyarázta, hogyan tűnhetett el az anyjuk kétszer tizenhat évvel ezelőtt, hogyan indult el két terv is azon a napon, és hogyan jelent meg egy kisbaba a semmiből. Hogy miért nem szabad bűntudatot éreznie amiatt, amit Charlie-val tett. A saját hangját hallva valószerűtlennek tűnt az egész történet.

– Piszkos a ruhád – mutatott oda Kosa. Bel megveregette a ruhaujját.

– Az erdőben forgattunk. Újrajátszás meg minden. Amúgy Ash, az asszisztens, aki az előbb ment el…

– Igen?

– Most üzent, hogy az egyik objektívet a szobájában hagyta, és megkért, hogy vigyem utána. Nem gond? Kellene a kulcs. Harminckilences szoba.

Kosa csak nézett rá.

– Figyelj, meg tudom mutatni az üzenetet… – Bel a zsebe felé nyúlt. Ez volt a könnyebb út, de ha Kosa nem adja át a kulcsot, akkor betöri az ajtót, és úgy végzi el a feladatát.

– Nem gond – sóhajtott Kosa, mintha csak meg akarna szabadulni Beitől, hogy folytathassa a papírmunkát. – Tudom, hogy már jártál fenn nála. Tessék. – Kinyitott egy fiókot, a nyelvét a fogai között kidugva keresgélt. – Harminckilences – nyújtotta át a tartalék kulcsot.

– Köszönöm! – Bel tisztelgett, ami inkább Ashre vallott volna. Felszaladt a lépcsőn: az izmai még mindig sajogtak. Ash alighanem már odaért a McDonald'sba, de még maradt ideje. Ash várni fog rá, mert fontos neki.

Végigsietett a folyosón, számolta az ajtókat a harminckilencesig, benyitott, és felkapcsolta a lámpát.

Bokszeralsó a párnán, ismét.

Belépett: Ash ismerős illata fogadta, a szíve azonnal elmerült benne. Elkerült egy kupacnyi rettenetes pulóvert, epreket és dinoszauruszokat, de az ujját végighúzta rajtuk. Több emlék volt itt, mint amit a memóriakártyák tartalmaztak.

Ő viszont a kártyákért jött.

Az asztalhoz lépett, ahol még mindig egymás mellett állt az irodaszék és a fotel. Kettejüké. Az asztalon, átlátszó műanyag tartóban, ott hevertek a kártyák.

Egyenként kivette őket, akár volt rajtuk piros X, akár nem, és az asztalra tette. Rachel titkai voltak az apró fémchipeken. Bel megfejtette őket, utat talált az igazsághoz, de soha senki más nem teheti meg.

Átfuttatta a kezét a kis kupacon, véletlenszerűen kiválasztott egyet, és félbetörte, aztán újra, hogy tönkretegye a chipet.

A következőt is.

A törött darabok új kupacba álltak össze.

A kártyák meghajlottak a hüvelykujjai alatt, és elpattantak. Az utolsó is.

Csakhogy nem az volt az utolsó. Bel a kézikamerára nézett, amely Ash székében hevert. Éppen annyira a része volt, mint az idétlen

hajviselet, a nevetséges ruhák, vagy ahogy túl sokszor kiáltott fel meglepetésében… vagy ahogy képes volt az undokságban úgy lépést tartani Bellel, mint senki más. A kamerát nem kellett tönkretennie, nem is tudta volna, de a kártyát igen.

Végighúzta az ujját a szélén, megtalálta és kipattintotta a fedlapot. Ott is volt a piros szegélyű kártya, éppen olyan, mint a többi. Egy mozdulatra ki is pattant, nem állt ellen.

Ash erre vette fel a mai estét. Amikor megtalálták Rachel üzenetét a könyvekben, az útjukat a Price és Fiai Fűrésztelepre, bár azóta nem maradtak *Fiai.* Ezen a kártyán volt az igazság legnagyobb szelete, egyben a legveszélyesebb. Bizonyítéknak akarta felvetetni, és mostanra ellene szóló bizonyíték lett.

Az ujjai közé fogta és megcsavarta. Két felemás darabra tört, a borítás alól kilógott a fémbelső.

Nem elég eltörni őket. Tudnia kell, hogy végleg eltűntek.

A tenyerébe söpörte a darabokat, bement a fürdőbe, és a vécébe dobta mindet. Némelyik elmerült, némelyek a víz tetején lebegtek. Megnyomta az öblítőgombot.

A fekete-piros darabok egy utolsó körtánc után együtt eltűntek a csatornában.

Ezzel még nem végzett. A kártyák között lehettek üresek is. Ash maga mondta, hogy a tartalmukat egy külső lemezre menti, aztán letörli a kártyákat, hogy újra fel tudja használni. Most viszont Bel használja fel az információt.

A fekete dobozka még mindig a laptopba volt dugva. *Minden részlet erre a nagyfiúra kerül,* mondta akkor Ash, és két ujjal meg is kopogtatta. Bel utánozta a gesztust, aztán kihúzta a lemezt a laptopból, és a földre dobta.

Aztán a cipősarkával rátaposott.

A műanyag borítás eltört. Bel tovább taposta. Jobb láb, bal láb, mindkettő egyszerre: ugrált a lemezen. Nem is hagyta abba, amíg az apró darabokra nem tört, többfelé, mint hogy meg tudta volna számolni. Felszedegette, zsebre rakta a szilánkokat. Kiegyenesedett, és levegő után kapkodott.

Egy szempár figyelte… a sajátja tükröződött Ash alvó laptopjának képernyőjében. Bel közelebb lépett.

Nem tudta, Ash felmásolt-e valamit a gépére, és a jelszó híján nem is ellenőrizhette. Azonban nem kockáztathatta meg, hogy csak úgy itt hagyja.

Még jobban felnyitotta a képernyőt, hátrafeszítette, amíg le nem tört a zsanérról, aztán kitépte a zsinórokat is. Tudta, hogy a merevlemez valahol a billentyűzet alatt van, úgyhogy a hóna alá vette a gép testét. Csak akkor lehet biztos a dolgában, ha látja, amint eltűnik. Hazafelé a folyóba dobja.

Most már indulnia kellett. Valaki biztosan meghallotta, mit csinál, és talán éppen panaszkodik is Kosának. *Odafent buliznak.*

Mégsem mehetett el így.

Felfordította a halott, betört képernyőt, amit itt hagyott, fogta Ash piros tollát, és az ezüst almalogó mellé írta apró betűkkel: *Sajnálom.* Egészen úgy nézett ki, mintha vérrel írta volna.

Ő ért haza először.

A faliórára pillantott. Elmúlt három. Az anyja és a testvére még mindig a saját feladatát végzi. Ő csak várhatja, hogy hazaérjenek. Az üres házban minden neszre összerezzent: ahogy a szél süvített az emeleti ablakok előtt, ahogy a hűtőszekrény zümmögött – korábban sosem vette észre –, ahogy a saját szíve zakatolt.

Számolta a sötét perceket, és várt.

Végül kaparászó hangot hallott a bejáratnál, és egy alak jelent meg az üveg mögött. Bel kinyitotta, mielőtt az érkező megtehette volna.

Carter volt az.

– Jól vagy? – húzta be Bel.

– Aha – felelte Carter kifulladva. – A garázsnál hagytam a biciklidet.

Bel a konyhába kísérte, adott neki egy pohár vizet.

– Hogy ment?

– Rendben. – Carter nagyot kortyolt, köhögött. – Beletelt egy kis időbe, de mindet megtaláltam. – A nadrágja derekából kihúzott valamit. Egy könyvet. *A halálsoron* volt az, Stephen Kingtől. – Ezt megtartottam. Az van benne, hogy fogva tart *minket.* Ez én voltam, igaz? Én és Rachel.

Bel odanyúlt, kisimította Carter haját az arcából.

– Igen. Tartsd is meg. Különleges könyv.

Carter halványan elmosolyodott.

– Yordan nem ébredt fel?

– Nem.

– Jól van. Remekül csináltad. – A nővérek általában ilyeneket mondanak.

– Rachel… vagyis a-anyu… – Carter elakadt.

– Semmi baj – nyugtatta meg Bel. – Én is csak nemrég bírtam először kimondani, pedig nekem több időm volt hozzászokni.

Carter bólintott.

– Szóval, visszaért már?

– Még nem. De sokkal több dolga van, mint nekünk. Haza fog jönni. Mint mindig.

Carter ujjai a könyv szélét simogatták. Egyetlen pillanatra sem maradt mozdulatlan, épp, mint Rachel.

– Most mi lesz? – kérdezte.

– Várunk.

– Rendben.

– Kérsz valamit? – kérdezte Bel. – Nem vagy éhes? Csinálhatok egy szendvicset, vagy valami.

– Ne legyél ilyen kedves – fintorgott Carter. – Rém fura.

Bel felnevetett, amin ő maga is meglepődött.

– Bocs. Csak igyekszem testvérként viselkedni.

– Mindig is úgy viselkedtél.

Csattanás hallatszott. Valaki ököllel verte az ajtót. Carter leejtette a könyvet.

– Ő az? – suttogta.

Nem lehetett ő.

– Neki kulcsa van – felelte Bel.

Három újabb, erőteljes koppanás.

– Rendőrség? – Carter szeme rémülten fénylett.

– Maradj itt. – Bel átment a kivilágítatlan nappaliba, hogy kilessen az ablakon. Egészen közel hajolt az üveghez.

Egyetlen alak állt az ajtó előtt, felemelt kézzel. Bel felismerte vállig érő göndör haját, pufi dzsekijét, amely miatt mintha ízelt karja lett volna.

Visszafordult.

– Ash az – sziszegte a mögötte álló Carternek. – Majd én elintézem. Menj a szobámba, bújj be az ágyamba.

Carter bólintott, de a rémület ott maradt a tekintetében, amikor felsietett a lépcsőn.

Bel mélyet lélegzett, és kinyitotta az ajtót.

– Szia – kezdte, mielőtt a fiú megszólalhatott volna. – Nincs kicsit késő a látogatáshoz? Ez ilyen angol dolog?

Ash nagyra tágult, nedves szemmel nézett rá, a fogai mintha világítottak volna a sötétben.

– Mindent letöröltem volna, ha megkérsz! – Remegett a hangja. – Csak kérned kellett volna!

Bel kilépett a küszöbre, Ash lehátrált egy lépcsőfokot. Most egyforma magasak voltak. Pislogás nélkül néztek egymás szemébe.

– Nem tudom, mire gondolsz – mondta Bel halkan.

– Bel! – Ash mintha igyekezett volna minél tovább megtartani a nevet. – Mi történt?

– Családi vacsorával ünnepeltük a nagypapám születésnapját, aztán mindenki hazament.

– Mi történt a vörös kamionban? – próbálkozott Ash.

– Miféle vörös kamionban?

Ash lélegzete elcsuklott.

– Ahol Rachel volt. Ahol megtaláltad a láncra vert apádat.

Bel a fejét rázta.

– Rachelt egy idegen rabolta el. Egy pincében tartotta tizenhat éven át.

– Bel! – csattant fel a fiú. – Nem érdekel a felvétel. Nem érdekel a kibaszott film sem. Te érdekelsz.

Bel majdnem viszonozta a mondatot, de még idejében *köszönömre* fordította. Korábban még soha nem engedett senkit ennyire közel. Ash megmutatta neki, hogyan kell, hogy nem muszáj mindig a kevésbé fájdalmas utat választani. Néha a fájdalom jó dolog. A barátok eltávolodnak, az emberek elköltöznek, elmennek. Nem kell örökké tartania, hogy számítson. A dolgok véget érnek, ez is egy ilyen pont most, de ettől még számított és számít.

– Bel… – Ash lehalkította a hangját. – Veszélyben vagy?

– Többé már nem. – Ez csak egy fél válasz volt.

– Hol van az apád?

– A rendőrség szerint Kanadába távozott.

Ash mélyet sóhajtott, sötét tekintettel méregette Beit.

– Mi ez az egész?

– Megvédem a családomat.

Ash bólintott.

– Akkor ennyi? – kérdezte szomorúan.

– Ennyi – bólintott vissza Bel.

– Rendben.

Ash elfordult, lement a lépcsőn. A léptei tompán koppantak a néma éjszakában. A hang Bel szíve köré fonódott.

Ash kiért a járdára. Vége van, ő pedig távozik, ahogy annak lennie kell. Bel azonban hirtelen ráébredt, hogy ez még nem minden.

– Várj! – Futva indult Ash után, és neki is ütközött, amikor a fiú megállt.

Egymásra talált a tekintetük, az ajkuk. Bel ujjai Ash kócos hajába túrtak, közelebb húzták őt. Hogy számítson.

Ash végigsimította a nyakát, a kéz felfelé mozdult, az érzés lefelé.

Búcsú volt, azonban valami más is.

Bel egy kissé elhúzódott.

– Nem volt értelmetlen – suttogta. – És számított.

– Tudom. – Ash a homlokának nyomta az orrát. Bel eleresztette, és hátralépett.

– Hamarabb is szólhattál volna.

Ash felnevetett, erre Bel is, és csak álltak a hold alatt.

– Most mennem kellene? – kérdezte Ash. Bel odanyúlt, és két ujjal meglökte a vállát.

Ash görbe ujjakkal és görbe mosollyal tisztelgett neki, aztán megfordult és elment. Bel nézte, amíg végigért az úton, amíg már alig volt több egy mozgó foltnál a sötétben.

Elment, és ez így van rendjén.

Mindig is így volt tervben.

De ha valaki elmegy, az még nem feltétlenül hagyja el.

NEGYVENKILENC

Carter didergett, amikor Bel bemászott mellé az ágyba. Úgy bámult maga elé, mintha nem emlékezne, hogyan kell pislogni. Bel a nyakáig húzta a takarót.

– Minden rendben. Itt vagyok.

– Mi lesz, ha valaki rájön, mit tettem?

Bel odadugta a lábát Carterhez.

– Semmit sem tettél, és arra sem fog rájönni senki. Nem hagyjuk.

Carter kapkodva, idegesen lélegzett.

– Csukd be a szemed – kérte Bel.

– Be van csukva.

– Nincsen. Lélegezz mélyeket.

– Próbálok. – Carter hanyatt fordult, lehunyta a szemét, igyekezett csukva is tartani.

– Hazaért már?

– Nem. – Bel a függöny rései felé pillantott. A sötét lassan hígult odakint, közeledett a hajnal. – De majd hamarosan.

Muszáj lesz megérkeznie, mielőtt a világ felébred, és rájön, hogy Jeff Price is eltűnt. A Price családban szeretnek eltűnni.

Carter lélegzése lelassult, kissé reszelőssé vált.

– Minden rendben – suttogta Bel. – Aludj csak. Majd én fenn maradok. Nem hagyom, hogy bármi történjen veled.

Carter sóhajtott, csaknem úgy hangzott, mintha mondott volna valamit.

Elaludt. Bel várt. Behunyta a szemét, mert égett, és nem akarta látni, ahogy lassan kivilágosodik a világ, eltünteti a szobájukat kitöltő árnyakat, újakat rajzol.

Várt. A hűtő zúgása a fejébe költözött. Carter a füle mellett szuszogott.

Bel fülelt, de nem hallott semmit.

Aztán a szobája ajtaja kinyílt, zizzent a szőnyeg, és halk léptek surrantak.

Felnézett, kábán pislogott, újra lecsukódott a szeme.

Rachel a sötét ajtónyílásban állt, őket nézte.

Nem ment el. Itt maradt.

Bel érezte a jelenlétét, a nyugalom betöltötte ezt a sehová nem tartozó pillanatot. Álomban és ébren, ma és holnap, testvér és anya.

Végre elalhatott, mert anyu hazaért. Most már ő vigyáz majd rájuk.

Sóhajtott és elmerült.

Rachel nem hagyta őket sokáig aludni.

Fél nyolckor hozta a kávét, leült az ágy végébe, egyszerre mindkettejük lábára.

– Bocsánat! – Odébb mozdult, átadta Beinek a bögrét. A kedvencét. Megvárta, hogy Carter kidörgölje az álmot a szeméből, aztán neki is odaadta az övét.

Bel ásított.

– Később majd alhattok – veregette meg a lábát Rachel a takarón át. – Hogy ment?

– Részemről minden elintézve – jelentette ki Bel. – Minden felvétel törölve.

– Részemről is – tette hozzá Carter. – Minden könyv rendben.

– Helyes – mosolygott Rachel feszülten.

– És a tiéd? – ült fel Bel.

Rachel bólintott. A tekintete távoli és mély volt, mint a bánya tárnája.

– Minden rendben.

Úgy tűnt, egy szemhunyást sem aludt, a torkán pedig egy sötét véralafutás rajzolódott ki. Egy haldokló univerzum kékje és bíbora.

– Igazából nincs még minden elrendezve – sóhajtott Rachel. – Van még valami, amit együtt kell elvégeznünk. Carter… – Kisebbik lányára pillantott. – El kell döntenünk, mi legyen Sherryvel.

– Bassza meg! – suttogta Bel a kávéjába. – Erre nem gondoltam. Hogyan fogjuk kimagyarázni Jeff eltűnését? És mi lesz Carterrel? Sherry nem fogja elengedni.

– Valószínűleg nemsokára át is jön, hogy megkeresse Jeffet és Cartert, hiszen nem tudhatja, miért nem mentek haza – helyeselt Rachel. – Van egy ötletem, de először tudni szeretném, hogy te mit akarsz, Carter. Ezt a nőt hitted az anyádnak az egész életedben. Azt akarom, hogy tudd: természetes, ha törődsz vele. Neked kell döntened.

Carter belekortyolt a kávéjába, hogy időt nyerjen, bár Bel látta a szeme rándulásán, hogy a kávé még túl forró.

– Rendben – válaszolta. Az ujjaival kocogtatta a bögrét. Egy pillanatig sem maradt mozdulatlan.

Rachel elmondta az ötletét, részletesen, hosszan. Carter döntött.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Rachel még egyszer. – Ha ezt meglépjük, nincs visszaút.

Carter megköszörülte a torkát.

– Biztos vagyok – jelentette ki.

* * *

Nyolc húszkor szólalt meg az ajtócsengő, hosszan, élesen. Tudták, ki érkezik, és készen várták.

Bel nyitott ajtót.

– Sherry néni! – Belepislogott a reggeli napfénybe, a szeme sötétre vágyott. – Mi a helyzet?

– Semmi jó. – Sherry ellépett mellette. – Carter itt van? Nem szólt, hogy itt akar aludni. – Hívatlanul a nappaliba lépett. – Hát itt vagy! Gyere, induljunk. Nem tudom, hol van az apád, ő nagypapánál maradt?

Bel becsukta az ajtót, és Sherry után ment. Rachel és Carter a kanapén ült, Sherry előttük állt, a kézitáskája a könyökhajlatába akasztva lógott.

– Carter! – ismételte, és türelmetlenül csettintett mellé.

– Ülj le, Sherry – intett Rachel a fotel felé. Bel egyik kék, magas nyakú felsőjét vette fel, hogy elrejtse a nyakán a véraláfutást.

– Inkább nem, Rachel. – Sherry szájából keményen hangzott a név. – Még sok dolgunk van. Carternek tizenkettőkor balettórája lesz, aztán…

– Ülj le, Sherry.

– Tényleg nem, Rachel, nagyon kedves vagy, de mennünk kell. Nem igaz, Carter?

Carter azonban már döntött.

Bel is leült a kanapéra, Carter másik oldalára. Hárman eggyel szemben. Sherry túlerővel szembesült.

– Ülj le – ismételte Carter összeszorított fogain át szűrve a szavakat.

Sherry gyanakodva Rachelre nézett.

– Mi folyik itt? – Leült, vagy inkább letelepedett a karosszék szélére. – Híreket kaptatok Charlie-ról?

– Rólad van szó, Sherry. Arról, amit csináltál.

Sherry a homlokát ráncolta.

– Nézd, Rachel, nem tudtam, hogy te is készültél tegnapra egy tortával. Csak segíteni akartam.

– Nem a tortáról beszélek, Sherry. – Rachel előrehajolt, összetámasztotta az ujjait. – Hanem arról, hogy elloptad a lányomat.

Sherry szeme felpattant, visszanyelte a lélegzetet. A pillantása Carterre rebbent.

– Miről beszéltek? – kérdezte rekedt nevetéssel. A táskáját az ölébe húzta, mint valami védőpajzsot. – Bel csak hét hónapig volt nálunk, miután Charlie-t letartóztatták.

– Nem azt a lányt – mondta Rachel sötéten. – A kisbabát, akit majdnem tizenhat éve elloptál.

Sherry szeme akkorára tágult, hogy kilátszott a fehérje. Megrázta a fejét.

– Én nem…

– Dehogynem. Álhasat viseltél, hogy eljátszhasd, hogy a tiéd. Csak kéthetes volt, amikor Pat elvette tőlem, és neked adta.

Sherry szája elnyílt, de nem bírt szavakat formálni.

– Mindent tudunk, Sherry. Jeff elmondta. De én sokkal régebb óta tudtam. Mondd csak, mindig tudtad, hogy Carter az enyém? Tudnod kellett, hiszen máskülönben hogy nézhetne ki úgy, mint egy Price? Végig tudtad, a hosszú évek alatt, hogy Pat és Charlie zárt be? Ez bűnrészesség.

Sherry a mellkasához húzta a táskáját. Csapdába esett. Ha egy részét tagadja, a többit elismeri.

– Nem tudom, miről beszélsz – válaszolta. – Ez most valami vicc? A dokumentumfilmhez?

– Nem – rázta a fejét Carter.

– Hát akármi is ez, nem vicces! – csattant fel Sherry, és felállt. – Gyerünk, Carter, elég ebből. Balettórád lesz. – Megragadta Carter karját, és megpróbálta felhúzni a kanapéról, Carter azonban kitépte magát a kezéből.

– Nem megyek, *Sherry néni* – közölte pontos célzással.

Sherry döbbeneté azonnal dühvé változott.

– Ne nevezz így! – kiáltotta, egy csepp nyál az áliára fröccsent. – Az anyád vagyok!

– Nem vagy. Rachel az anyám.

– Ne légy nevetséges!

– Sherry! – Rachel hangja figyelmeztető morgás volt. – Vége, ne ellenkezz. Jeff mindent elmondott tegnap este. Carter az én lányom. Elloptátok tőlem.

– Nem, nem, nem! – ellenkezett Sherry, azonban egyre gyengébben. – Én hoztam világra ezt a lányt! Az én lányom, Rachel! Az enyém!

Rachel megreccsentette a nyakát és összeszorította az állkapcsát, mint Bel szokta, mielőtt harcba indul.

– Akkor nem bánod, ha megkérjük a rendőrséget, hogy végezzenek el egy DNS-tesztet, ugye? Persze ez azzal fog járni, hogy az életed végéig börtönben ülsz, mert Carter a bizonyíték arra, amit te meg Jeff műveltetek velem. Lehet, hogy addig, amíg vissza nem tértem, nem tudtad, hogy Pat tart fogva, hogy Carter az én lányom, de a látszat ellened szól, Sherry. Úgy tűnik, te és Jeff részesei voltatok az elrablásomnak, aztán elraboltátok tőlem a gyerekemet is. Az egész család benne volt. – Rachel csettintett a nyelvével. – Nem vagyok benne biztos, hogy jól bírnád a börtönt.

Sherry csak dadogni tudott. A haragja valami mássá olvadt, az arcára szorította a kezét, és kitört belőle a zokogás. Bel azonban nem látott könnyeket a szemében.

– Hagyd ezt abba, erre nincs idő – utasította Rachel. – Döntened kell, Sherry. Ugyanabban a kérdésben, amit feltettem Charlie-nak és tegnap este Jeffnek is.

Sherry megtörölte száraz szemét.

– Hol van Jeff? Hol a férjem?

– Elment. Tegnap éjjel mindent bevallott nekünk, aztán elmenekült. Két lehetőséget hagytam neki. Vagy mindent elmondok a rendőrségnek,

elvégezzük Carteren a tesztet, és akkor te, Jeff, Charlie meg Pat is börtönbe megy. De van itt egy másik lehetőség is, mert családtag vagy. – Rachel elhallgatott. – Elmész, és soha nem jössz vissza, soha nem is keresel minket. Új életet kezdesz valahol máshol. Charlie néhány hete ezt választotta. Tegnap Jeff is. Elment.

– Hova? – kiáltotta Sherry.

– Charlie után – felelte Rachel. – Kanadába. Alighanem oda is ért azóta. Azt akarja, hogy menj utána. Engem kért meg, hogy magyarázzam el neked a helyzetet, hogy új életet kezdhessetek együtt. Egyikőtök sem akar börtönbe menni, igaz?

Sherry nagyot nyelt, bele is borzongott. A szeme ismét Cartert kereste.

– Nem.

– Biztos vagy benne, Sherry?

Bólintás.

– Jól van. Jeff örülni fog. Most nem veheted fel vele a kapcsolatot, de várni fog rád. Nagyon figyelj, Sherry, mert meg kell tenned pár dolgot, hogy sikerrel járj. Először is csomagolnod kell, de csak egy kis táskába. Nem vihetsz magaddal sok mindent. Aztán keress egy pénzkiadó automatát. Jeff azt üzente, hogy nullázz le minden kártyát. Vegyél ki annyi készpénzt, amennyit tudsz. Szükséged lesz rá, és később nem fogsz hozzáférni a számlákhoz.

Sherry a kezét bámulta.

– Figyelsz rám, Sherry?

– Igen – nyögte ki Sherry rekedten.

Rachel a hátsó zsebébe nyúlt.

– Ezeket Jeff küldi – mondta. – A telefonja és a kocsikulcsai. – Sherry kezébe adta őket. – A kocsija egy kicsit odébb parkol, a temető előtt. Azt mondta, kevésbé gyanús, mint a tiéd. Amint bepakoltál, és

nálad van a pénz, menj el Vermontba, Bartonba. A barátja, Bob, Róbert Meyer, ott lakik. Emlékszel Bobra?

Sherry rázárta az ujjait Jeff kulcsaira és a mobilra.

– Bob majd segít, érted, Sherry? Mondd meg neki, hogy bajban vagytok, és segítenie kell. A száma és a címe benne van Jeff telefonjában. Ha közelebb érsz, majd bekapcsolhatod, de ki is írtam neked, arra az esetre, ha lemerülne. – Az adatokra még mindig emlékezett a vörös kamionban töltött időből. – Bob intéz nektek új útlevelet. Új név, új személyazonosság. Készpénzben kell fizetned, és várnod is kell, amíg elkészülnek. Jeffnek nem volt ideje minderre, az övét is neked kell intézned. Ő potyautasként tervezett átrepülni a határon, mert nem tudhatta, miként fogsz dönteni, és minél előbb el akarta hagyni az országot, mert fél, hogy esetleg mégis szólok a rendőrségnek. De ha mindketten így akarjátok, akkor kelleni fognak az okmányok. Most neked kell segítened a férjednek.

– Rendben – szipogott Sherry, mintha az egész teljesen hétköznapi volna.

– Amikor kész vannak az útlevelek, menj a John Mayne reptérre, Newport mellett. Charlie és Jeff is oda ment. A cím rajta van a papíron. Ott el kell dobnod a bankkártyáidat és a régi papírjaidat. Akármilyen szemetes jó lesz, nem fogják megtalálni. – Rachel remekül hazudott, amikor a lányait védte, és nem Beinek kamuzott. – Nem lesz már szükséged rájuk, és nem akarhatod, hogy a régi életed bármilyen formában utánad nyúljon. Szállj fel egy kisgépre, ami elhagyja az országot. Kérni fogják az útleveledet, de semmi baj nem lesz, mert az újat mutatod majd meg. Minden vizsgálaton átmész vele, és senki sem jön rá, hogy valójában te utazol álnéven. Rendben lesz így, Sherry?

– Igen. – Sherry állán megrándult egy izom.

– Ha leszálltatok, utazz el New Brunswickba. Egy északi kisvárost keress, a neve Dalhousie. Jeff ott vár majd. Charlie is. Nagyon kicsi a

hely, meg fogod találni őket. Szép is a város, csendes hely a hegyek között. Boldog leszel ott, Sherry. Új életet kezdhetsz. – Azt az életet, ami nekik hármuknak, Rachelnek, Beinek és Carternek járt volna évekkel ezelőtt, most átadta Sherrynek. – De ha elmész, soha nem jöhetsz vissza, Sherry. Akármi történik. Ha valaha bármelyikőtökről egy szót is hallok, nem lesz más választásom, azonnal a rendőrségre megyek. Esélyt adok nektek. Ne pazaroljátok el.

Sherry beejtette Jeff kulcsát, telefonját és a papírdarabot a táskájába.

– Van kérdésed? – Rachel felállt, Bel is felpattant mellette, hogy támogassa. Carter követte őket. Sherry figyelme visszatért rá, az ajka legörbült.

– Ez mind nem az én hibám, ugye tudod? Szeretlek, Carter. Mindig a legjobbat akartam neked.

– Ez nem kérdés. – Carter a melegítőjét babrálta, ráncokba csípte, és elengedte.

Sherry végre kipréselt magából egy könnycseppet, és hagyta, hogy lassan lecsorduljon az arcán.

– Tényleg azt akarod, hogy elmenjek? Én neveltelek fel.

– Nem, ez nem igaz – ellenkezett Carter, olyan halkan, hogy alig hallották. – Bel nevelt fel. A családot meg lehet választani. És én őket választom. Sajnálom.

Sherry letörölte a könnycseppet, hagyta, hogy végigfolyjon az ujján.

– Ideje menned, Sherry – bólintott Rachel. Nem volt bántó, bár minden joga meglett volna rá.

Sherry nem válaszolt. Tudta, hogy vesztett. Bel arra számított, hogy többet fog küzdeni, ahogy egy anyának illik, sírva, foggal-körömmel.

Sherry magához szorította a táskáját, és elindult kifelé. Ők hárman követték, Rachel Beire támaszkodva sántikált.

Sherry kilépett az ajtón, de a küszöbről visszanézett Carterre.

– Akkor isten áldjon. – Remegett az ajka, a szeme csillogott.

– Téged is. – Carter hangja is megremegett. A pillantása elárulta: a búcsúzás nehezebb, mint várta. Talán később meg is siratja. Talán együtt sírnak majd.

Az ajtóban állva nézték, ahogy Sherry elmegy.

Ők hárman, egy család, már csak ennyi maradt.

Sherry távolodott. Carter kihajolt az ajtón, és addig nézett utána, amíg már nem látta többé.

– És mi lesz nagypapával? – kérdezte, hogy elrejtse a bánatát. – Tudom, hogy Charlie kezdte, de nagypapának is része volt benne. Ő is döntött.

Rachel átkarolta a kisebbik lánya vállát, a másik kezét Bel felé nyújtotta.

– Döntött, és gyűlölöm is azért, amit velünk tett. De… kegyetlenségnek tűnik megbüntetni egy öregembert, aki semmire sem emlékszik a kegyetlenségekből, amiket elkövetett. – Az ajkába harapott, amikor eleresztette, megmaradt a fogainak lenyomata. – Nem sok ideje van már hátra. Nem fogjuk meglátogatni. De Yordant megtartom, hogy gondoskodjon róla, hogy kényelemben tölthesse az utolsó időt. Meg is mentem, és nem is. Egyedül fog meghalni, úgy, hogy semmit sem ért. Azt hiszem, ez elég. Egyetértetek?

Bel bólintott.

Carter a nővérére nézett, és szintén bólintott.

Ezekről a dolgokról együtt kell dönteniük, ahogy egy családban illik. Új döntéseket hozni azok helyett, amelyeket mások hoztak meg helyettük.

Az út túloldalán kinyílt a 32-es számú ház ajtaja. Ms. Nelson lépett ki, és a küszöbről nézte őket. Egy anya a két lányával, bár ezt senki sem tudhatja meg. Még ő sem, akármennyire is szaglászik.

Bel integetett. Ms. Nelson visszaintett.

– Ne legyél kedves – sziszegett rá Carter. – Úgy kell viselkednünk, mint általában!

– Néha kedves is vagyok!

Az anyja és a húga ránézett. Ugyanaz volt a tekintetükben.

Bel elmosolyodott.

– Igazad van, ez fájt.

Rachel felnevetett, és az ujja köré csavarta Bel hajtincsét.

– Azért túl fogod élni.

Anyunak igaza volt. Túléli.

ÖTVEN

– Mit gondol, mi történt Charlie-val, Jeff-fel és Sherryvel? Ramsey a választ várta. A Royalty Inn konferenciatermében ültek, a lámpák fénye glóriát rajzolt köréjük.

Bel a kanapén ült, körülötte szépen elrendezett párnák.

Ezúttal nem volt egyedül. Anyu ült az egyik oldalán, Carter a másikon.

A térde a dohányzóasztalhoz nyomódott, amelyen egy üveg víz állt, most három pohárral, de nem nyúlhattak hozzá. A márvány sakktábláról hiányzott a királynő. Bel zsebében lapult: vissza akarja tenni, ha végeztek. Már nincs rá szüksége.

– Nem tudom – rázta a fejét Rachel, magára vállalva a kérdést.

Ez volt a záró interjú, legalábbis a csapó szerint. A *Rachel Price visszatérése* utolsó jelenete, a Price család maradék tagjaival.

Ash is ott volt valahol, a fényszórók mögé rejtőzve. Megint a ronda, dinoszauruszos, lila pulóvert vette fel. James a nagy kamerát kezelte, Saba a mikrofont, amelynek szürke, prémes feje föléjük lógott.

– Két hét telt el, mióta Jeffet és Sherryt utoljára látták. – Ramsey összetámasztotta az ujjait. – A férje idestova egy hónapja tűnt el. Van valami elképzelése, hol vannak, miért mentek el?

– Nem tudom, hol vannak – ismételte anyu Ramsey szemébe nézve. Éppen csak egyet pislantott, hogy hihető legyen. – A rendőrség meggyőződése, hogy Charlie elhagyta az országot, Kanadába ment. Arra is találtak bizonyítékot, hogy Jeff és Sherry követték. Mintha eltervezték volna, hármasban. Az okáról… csak találgatni tudok.

– És mit mond, ha találgat, Rachel? – erőltette Ramsey.

Rachel mély lélegzetet vett, mintha összeszedné a gondolatait.

– A visszatérésem nagy nyomás alá helyezte a családot. Sok stresszt okozott, sok minden megváltozott. És persze elkezdődtek a vizsgálódások, a médiafigyelem. – Hatásszünetet tartott, ahogy Bel javasolta. – Azt hiszem, a visszatérésem felkavart valamit. Nem tudom, részt vettek-e valamiféle illegális tevékenységben, de úgy vélem, a felbukkanásom jelentős szerepet játszott a döntésben, hogy elhagyják az országot. Úgy érezték, kénytelenek rá. Bel, te már azelőtt is sokszor hallottad az apádat és Jeff bácsit veszekedni, hogy visszatértem volna, nem?

– Aha – vette át a szót Bel. – Nagyon sokszor. És mindig a pénzről. Igazából apu ezért is egyezett bele ebbe a forgatásba, mert nagyon nagy szüksége volt a pénzre. De azt nem tudom, hogy ennek köze volt-e az eltűnésükhöz.

Az anyja bólintott, és innentől ő folytatta tovább:

– Nem tudjuk, mi a válasz. Hiába találgatok, miféle titkokon osztoztak, miért menekültek el. Talán azt hitték, tudok valamit, még az eltűnésem előtti időkből. Ez megmagyarázná, de… nem tudok. Azt hiszem, csak abban reménykedhetünk, hogy egy nap mind visszajönnek, és akkor megoldjuk a rejtélyt.

– És mi a helyzet veled, Carter? – fordult felé Ramsey. – Te hallottál valamit a szüléidről, mióta leléptek?

Carter kihúzta magát.

– Nagypapa nyolcvanötödik születésnapja óta nem.

– És milyen érzés, hogy elmentek, elhagytak téged?

– Szomorú vagyok – felelte engedelmesen Carter. – Akármi is az ok, elég komoly lehet, hogy elhagyják miatta a tizenöt éves lányukat, és nem is keresik. Hiányoznak, és remélem, jól vannak. De úgy döntöttek, hogy elmennek, én pedig szeretném azt hinni, hogy azért tették, hogy

megvédjenek valamitől. Még mindig nem dolgoztam fel ezt az egészet. Csak két hete történt.

– A nagynénéddel és az unokatestvéreddel laksz azóta?

– Igen – felelte Rachel. – Carter is a családunk tagja, és szívesen látjuk, ameddig csak kell. Örülünk, hogy velünk van, igaz, Bel?

– Miért a kamera előtt kérdezel, most kedvesnek kell lennem – vigyorgott Bel, mire Carter megütötte a karját. Ramsey mosolyogva nézte őket.

– Szóval ez egy újabb rejtély, hogy mi történt Charlie-val, Jeff-fel és Sherryvel? – fogalmazta meg újra a kérdést.

– Újabb rejtély – bólintott Rachel.

– Visszatérve a korábbiakra… – Ramsey előrehajolt, jelezve, hogy nehéz kérdés következik. – Még mindig nem tudjuk a választ az első rejtélyre, hogy ki rabolta el önt, Rachel. A házuknál történt incidens után, néhány hete, ön azonosította Phillip Alvest, de a rendőrség azóta kinyomozta, hogy Phillip Alves Mexikóban volt aznap, amikor önt szabadon engedték, szóval nem lehetett ő a tettes. Volna ehhez hozzáfűznivalója?

– Igen – vágta rá Rachel, mintha várta volna a kérdést. Várta is. Ramsey minden lehetséges kérdésére felkészültek. – Abban a percben biztosra vettem, hogy ő volt az. Sötét volt, de a fogvatartómat is csak sötétben láttam, sosem jött közel. Talán a félelem tette, amikor megláttam, hogy Beire támad, és ösztönösen cselekedtem. Tévedtem. Nem Phillip Alves rabolt el. Az a férfi még mindig szabadlábon van, és most már abban sem vagyok biztos, hogy tényleg felismerném, ha látnám.

Ramsey bólintott, az állát simogatta.

– Aggasztja-e egyáltalán, hogy talán sosem kap választ? Hogy a rendőrség esetleg nem találja meg?

Erre nem készültek fel. Bel végighúzta a kezét a kanapén, a kisujjával megérintette az anyja lábát, hogy jelezze: itt van. Azt se bánta, ha a kamera meglátja.

Anyu rápillantott, de ennyi is elég volt.

– Ha ezt a kérdést néhány héttel korábban teszi fel, azt mondtam volna, hogy aggaszt. Azt gondoltam, muszáj tudnom, nem élhetek nélküle. Most viszont már nem zavar, hogy nem tudom. Én magam is rejtély voltam nagyon sokáig, tizenhat évig, úgyhogy talán az is rendben van, hogy más rejtély is legyen az életemben. – Elcsuklott a hangja, Bel érezte, hogy őszinte. – De már nem élek félelemben. Nagyon sokáig így volt, de visszaküzdöttem magam, haza, a családomhoz. Ideje továbblépni, akár megvannak a válaszok, akár nincsenek. És ez a két lány segít, hogy megtaláljam az utamat.

Ramsey hátradőlt, mosolygott a pillantása, átfogta mindhármukat.

– És ezzel vége! – jelentette ki, és tapsolt.

James és Saba melléjük lépett. Ash is előbújt a lámpa mögül. Szinte maga is fénylett. Elkapta Bel pillantását, kacsintott.

Bel is összecsapta a két kezét, a gesztust Ashnek szánta. Carter és anyu is követte a példáját.

A helyiségben visszhangzott a taps, senki sem akarta elsőnek befejezni.

Nemcsak azért tapsoltak, mert véget ért a munka, hanem mert ez a forgatás igenis számított.

Mert megváltoztatta őket. Mindannyiukat.

* * *

– Már ma indulnak is? – kérdezte anyu Ramsey-t a parkolóban. A hátuk mögött James és Saba a felszerelést pakolta a furgonba. Ash egy nagy fémládát vonszolt, ami hangosat döngött, amikor nekiment vele a hotel ajtajának.

– Igen – bólintott Ramsey. – Este indul a gépünk.

Bel és Carter az anyjuk autójánál várakozott, onnan nézte a jelenetet.

– Hátakkor… – Rachel kezet nyújtott. – Viszlát. Köszönök mindent, Ramsey.

Ramsey megfogta a kezét, de nem rázta meg, csak tartotta a két tenyere között.

– Nem, Rachel, én köszönöm. A film ügyében még kapcsolatban maradunk.

Ash ekkor leejtett valamit.

– Segítsek? – szólt oda Carter. – Tök béna vagy.

– Már egészen úgy beszélsz, mint az unokatesód – vigyorodott el Ash.

Ramsey szeme Beire villant.

– Tudom, hogy nem akarsz búcsú nélkül távozni, Bel Price.

– Rajtakapott, *haver.* – Bel helyet cserélt az anyjával, aki Carter mellé húzódott. – Akkor… kész a dokumentumfilm.

– Igen. Nem az a csavaros, fordulatos történet, amire számítottam néhány hete – tette hozzá Ramsey jelentőségteljesen.

Bel lesütötte a szemét.

Ramsey tudja. Hát persze hogy tudja. Nem mindent, nem a teljes igazságot, de legalább annyit tud, mint Ash. Látta a felvételeket, mielőtt Bel megsemmisítette őket. Tudja, hogy Rachel hazudik, hogy nem egy idegen tartotta fogva egy pincében tizenhat évig. A válasz *családban maradt,* és a Price család tele van titkokkal. Ramsey csak azt nem tudja, mifélékkel.

Ezt a filmet nem forgatták le.

Ramsey Beit nézte.

– Nem – ismételte. – Nem az a fordulatos, csavaros történet lett, amit eredetileg akartam. Hanem valami sokkal jobb. Egy *emberi* történet. Nem olyan harsány. Egy anyáról és a lányáról, akik újra megtalálják

egymást, és leküzdik a különbözőségeket és a kételyeket. Egy utazásról szól, amely mindkettejüket megváltoztatja. Nem olyan frenetikus, mint a kezdeti ötlet, és valószínűleg nem is termel majd akkora bevételt. Biztosan nem fog. De azért érdemes elmesélni.

Bel bólintott. Fogalma sem volt, mit felelhetne.

– Van valamim a számodra – folytatta Ramsey halkabban, és elővett valamit a zsebéből. Egy pendrive-ot. – Régóta foglalkozom filmekkel – mondta szinte suttogva. – Mindig ügyelek rá, hogy a felvételek felkerüljenek a felhőbe is.

Bel szíve egyszerre megállt, és a gyomrába zuhant, a szája elnyílt, de nem bírt szavakat formálni.

Jaj, ne, jaj, bassza meg, a felvételek.

Ramsey szeme azonban mosolygott. Nem fenyegetést tartott a kezében, hanem ajándékot. Átnyújtotta neki.

– Már nincs ott. Letöröltem mindent, véglegesen. Mindent, amit te és Ash kettesben forgattatok. Ez az utolsó példány. Gondoltam, esetleg meg akarod tartani.

Bel átvette a pendrive-ot, az ujjaik összeértek. Megmaradtak a felvételek. Ramsey elkészíthette volna az eredetileg tervezett filmet, amely felfedi Rachel titkát, amely ellenséges oldalra állítja őt és Beit. A csavaros, fordulatos, döbbenetes történetet. De úgy döntött, nem teszi. Ez volt Ramsey döntése.

– Köszönöm. – Bel zsebre tette a kis műanyag darabot.

– A te történeted, nem az enyém – mosolygott Ramsey, aztán kezet nyújtott. – Nos, azt hiszem, ideje búcsúzni.

– Ugyan már, *haver!* – Bel félrelegyintette a kezét, és átölelte Ramsey-t, aki viszonozta, bár nem ugyanolyan hevesen.

– Drágám, ha valamire szükséged van, csak szólj, rendben? – kérte. – Tudom, a világ túlfelén leszek, de azért elérhető maradok, oké?

– Oké – motyogta Bel a zakójába, mire Ramsey egy puszit nyomott a feje tetejére.

– Na jó, menj, menj. – Elhúzódott, csillogott a szeme. – Eredj innen, mielőtt bőgni kezdek. – Megtörölte a szemét, intett. – Komolyan beszélek, indulj már, haver. Nem sírhatok a nyílt utcán.

Bel nevetve odébb lépett, de még nem mehetett el.

– Ash!

A fiú ott ácsorgott, félbehagyta a pakolást, mintha a sorára várt volna.

– Mi van? – Odafordult Beihez, trapéznadrágja szára a betont súrolta. – Nagyon elfoglalt vagyok.

– Ehhez is? – Bel a karjára engedte a hátizsákját, és kivette belőle a sárga ruhadarabot. – Visszamentem érte neked – nyomta Ash kezébe.

Ash kihajtogatta a rövid pólót, és felragyogott az arca.

– *Pugs Not Drugs!* – Megfordította, hogy Bel is lássa a szomorú, duci mopszot. – Imádom! Mindenhova ezt fogom felvenni!

– Hát persze – helyeselt Bel. – Tudod, nevetséges vagy, fura, és igazából eléggé bosszantó. – Mély lélegzetet vett. – De azért örülök, hogy megismertelek.

Ash az arcába lebbentette a pólót.

– Hízelgéssel nem mész semmire, Bel.

– Többet nem is próbálkozom.

– Aha. – Ash összegyűrte és a szívére szorította a pólót. – Hiányozni fogsz – mondta halkan.

– Igen? – grimaszolt Bel. – De hiszen undok vagyok.

Ash nevetett, és a szájához emelte a pólót.

– A legteljesebb mértékben.

Bel két ujjal a vállába bökött.

– Gondolom, akkor látjuk még egymást.

– Hát, szerintem nem. Tudod, én egy másik országban élek, de… – Elhallgatott. Csillogott a szeme. Mindketten sírnak majd még emiatt,

boldog és szomorú könnyeket, de nem itt és nem most.

Ash kinyújtotta a kezét, és két ujjal ő is megbökte Bel vállát.

– Hát, akkor gondolom, látjuk még egymást.

– Bel! – kiáltott oda Carter. – Jössz már?

– Persze – szólt vissza Bel.

Anyu megnyomta a távkapcsolót, mire csipogva kinyílt a kocsi ajtaja. Carter tétovázott.

– Hova akarsz ülni? – kérdezte Beit.

Bel megtorpant, a szeme az első ülésről hátrasiklott.

– Hátra – felelte.

Bemászott, és elhelyezkedett. Már erre is képes. Nem a hátsó ülés okozta a fájdalmát, hanem akik döntöttek helyette. Az anyja nem hagyta el, már ez a súly sem nehezedett rá. És valójában ez is csak egy ülés, épp olyan, mint elöl.

Anyu indított, és kihajtott a főútra. Bel visszafordult, nézte a stábot, amíg már csak apró pöttyöket látott, végül azt sem.

Ramsey azt mondta, ez az ő története, de Ramsey-é is volt. Ez pedig eszébe juttatott valamit, egy emléket, amely hirtelen új értelmet nyert.

– Ramsey tavaly is leforgatott egy dokumentumfilmet, de nem vették meg tőle. Azt mondták, hiányzik belőle az *emberi tényező.* Millinocketben forgatta, Maine-ben, de te éppen ott…

Anyu pislogott. Bel a belső visszapillantóban nézte.

– Te voltál! – jelentette ki. – Te voltál Lucas Ayer a Twitteren! Te kommentelted neki, hogy nézzen utána a Rachel Price-esetnek! Miattad jött létre az egész film!

Anyu vállat vont.

– Láttam a stábot a városban mászkálni, és megijedtem, hogy valaki majd kiszúr a háttérben, és felismer. Meglapultam. De elgondolkodtam rajta, hogy egy dokumentumfilm hasznos lehet. Látni akartam, ahogy Charlie belehazudik a kamerába, és eljátssza, hogy fogalma sincs, mi

történt velem. Viszont tudod, sok pénz is volt benne. Ha visszatérek, az én részemért sokkal többet adnak majd, amiből pár évig elélhetünk. Úgyhogy írtam neki. Nem hittem, hogy ráharap. Gondolom, túl jó rejtély volt, nem akarta kihagyni.

– Azt mondtad, nem érted a Twittert – jegyezte meg Carter. Hosszú lábát felpakolta a műszerfalra.

– Tényleg nem. A TikTok még rosszabb. Miért kell mindenkinek üvöltenie?

Carter vihogott.

– Halkítsd le! Már mutattam, hogyan, az oldalsó gombokkal.

– Túl sok a gomb – morogta anyu.

– Összesen három!

Megláttak egy rendőrautót maguk előtt. Dave Winter éppen megbüntetett valakit. A lassú forgalomban észre is vette őket, és intett, a jelvényén megcsillant a nap. Anyu biccentett neki, Bel pedig mosolyra húzta a száját. Felmentette Dave-et az ígérete alól. A rendőrfőnöknek igaza volt, semmivel sem tartozott Beinek, Charlie-nak pedig még annál is kevesebbel. Feltéve, ha távol tartja magát az igazságtól.

Carter megfeszült, ahogy elhajtottak mellette. Anyu észrevette az idegességét.

– Azt hiszem, a záró beszélgetés egészen jól sikerült – jegyezte meg.

Carter vállat vont.

– Nem is tudom. Szerintem túl lassan válaszolgattam, és az arcom elárult, amikor Ramsey kimondta Jeff vagy Charlie nevét. Mi van, ha rájönnek, hogy hazudtam? Mi van, ha az emberek megnézik, és rájönnek, hogy én öltem meg őket?

– Carter! – Anyu lefékezett egy piros lámpánál, és odafordult. – Nem akarom ezt még egyszer meghallani. De még csak ne is gondolj rá. Nem öltél meg senkit. Hidd el nekem.

Carter visszahúzta a lábát, a kezét a térdei közé szorította.

– De úgy volt.

– Figyelj rám. Nem öltél meg senkit. Charlie rántotta le Jeffet. O ölte meg.

– De én löktem le Charlie-t. Én öltem meg.

Anyu mély lélegzetet vett. Csak az index ketyegése hallatszott, mielőtt kifújta volna.

– Nem, Carter. Nem te ölted meg Charlie-t. Hanem én.

– Tessék? – Bel agya és szíve egyszerre hagyott ki. – Miről beszélsz?

Anyu szeme az útra tapadt, nem nézett rájuk.

– Jeff már halott volt, amikor leértem. Azt hittem, Charlie is meghalt, de túlélte. Magához tért, miközben a tárna felé vonszoltam. Mozogni nem tudott, beszélni sem nagyon, de a szemét kinyitotta. Könyörgött, hogy ne tegyem. – Rachel köhintett, végigsimította a kormányt. – A második zuhanást már nem élte túl.

– Tessék?! – Carter a szája elé kapta a kezét.

– Azt mondtad, nem hazudsz nekünk többé. – Bel az anyja tarkóját nézte. Ha ez az igazság, miért csak most árulja el, két héttel később?

– Nem hazudok – jelentette ki Rachel, de még mindig nem nézett rájuk. – Carter nem ölt meg senkit. Charlie rántotta le Jeffet, és én végeztem Charlie-val.

Bel látta, hogy ezt hallva Carter azonnal megkönnyebbül. A válla kiegyenesedett, a szeme felcsillant, még az ajka is mosolyra húzódott, és a lélegzése sem volt annyira nehézkes.

Bel megértette.

Lehet, hogy anyu még egyszer, utoljára, hazudott, de ha így volt, akkor ezért tette. Hogy megvédje Cartert, nem a rendőrségtől, hanem a saját bűntudatától. Ha pedig ez volt a cél, Bel képes lesz együtt élni a hazugsággal. Meg tudja bocsátani. Ezt az igazságot nem kell felderíteni, ez maradhat a nagy eltűnő Rachel Price utolsó rejtélye. Egy jó anya így csinálja.

Rachel beállt a parkolóba, befarolt az egyik helyre.

– Úgyhogy ne is mondd ki még egyszer, Carter, mert nem igaz. Semmi rosszat nem tettél. – Kikapcsolta a motort, és belemerítette az ujjait Carter rézszínű hajába. – Rendben? – húzta meg gyengéden.

– Rendben – mosolyodott el Carter. Talán ma éjjel már a saját szobájában fog aludni. Bel amúgy nem bánta, csak hát a kishúga rugdalózott álmában. A lába rohadtul hosszú.

A vendégszoba lett Carteré, anyu visszaköltözött a régi szobájába. Új ágy, új matrac – mindent kidobott, amihez Charlie hozzáért.

– Na gyertek – kapcsolta ki az övét Rachel. – A festékvásárlás nem vár.

– Jaj, nee! – nyögte Bel, de kimászott. – *Tojáshéj, zabkása vagy galamblélek? Mindegyik fehér,* anyu. Csak válassz egyet.

– Láttad, hogy az én falamra milyen mintákat rakott? – panaszkodott Carter. – Azt mondta, választhatok, de legalább háromnak hányásszíne van.

– Lányok, hagyjátok abba az anyátok szekálását, vagy szobafogság lesz a vége – nevetett rájuk Rachel.

– Ha valamiért szobafogságot kapunk, az azért lesz, mert Carter kurva sokat káromkodik.

– Akkor aztán baszhatod! – vágta rá Carter.

Mind felnevettek. Carter hangja olyan volt, mint Belé, Bel hangja, mint Rachelé. Összeillett. Mint akik összetartoznak.

– Carter! – kiáltott valaki a parkolón át. Mind megfordultak, hogy lássák, ki az. Bel megdermedt, de csak Carter iskolatársai lógtak a Rosa's Pizza előtt, a szerszámbolt mellett. Carter intett nekik.

– Mehetek? – kérdezte Rachelt, de a tekintete Beitől várta a választ.

Bel bólintott.

– Hát persze – felelte, és a tekintete még mást is hozzátett. – Fuss.

– köszi! – felelte Carter halkan. – Bent találkozunk, any… Rachel néni – javította ki magát, mert körülöttük emberek járkáltak. Azzal elfutott, és beolvadt a barátai körébe.

Elment. És ez így volt rendben, mert Bel tudta, hogy visszajön. Carter mindig visszajön, akár csak elszalad köszönni a barátainak, akár New Yorkba megy balettiskolába. Akik szeretnek, akiknek fontos vagy, azok mindig visszajönnek.

Néha akár a halálból is.

– Hát, úgy látszik, kelten maradtunk, gyermekem. – Anyu belekarolt Belbe, és a bejárat felé irányította. – Jól vagy? Mi jár a fejedben?

– Semmi, bocsánat – felelte Bel, bár valami valóban elgondolkoztatta. – Arra gondoltam, hogy üzennem kellene annak a lánynak. Samnek. Aki a koponyás karkötőt adta. Régen barátok voltunk.

Sam volt az utolsó barátja, mielőtt mindenkit eltaszított volna magától. Most azonban készen állt, hogy ismét barátkozzon valakivel, már tudta, hogy megy ez. Hogy nem baj, ha eltávolodnak, vagy ha valaki sebet kap, vagy ha nem tart örökké a barátság. Attól még számít.

– Igen – mosolygott rá anyu sokatmondóan. – Az jó lenne. Valamikor át is hívhatnád.

Bel bólintott. Még arra is sor kerülhet.

Anyu fogott egy bevásárlókocsit, és az ajtó felé gurította.

– Nézzünk könyvespolcokat is. A nappaliba.

– Az jó lenne.

– Szeretnél még valamit? – Anyu lenézett a kezében tartott listára.

Bel a fejét rázta. Csak vele akart lenni, együtt megnézni ezerféle fehér árnyalatot, és úgy tenni, mintha látná a különbséget, mert ez sem a festékekről szólt, hanem róluk, egy anyáról és a lányáról, akik felfedezik és megtalálják egymást, hogy ismét összecsiszolódjanak, addig próbálkozzanak, amíg nem sikerül, nyomtalanul. Mintha nem is raboltak volna el tőlük annyi időt.

Sikerülni fog. Máris jól haladtak.

Kinyílt előttük az automata ajtó. Bel megtaszította a kocsit, hogy a csálé kereke is irányba álljon.

Beléptek, az ajtó pedig nyikorogva bezárult.

Eltűntek mögötte.

De ezúttal együtt.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mint mindig, a legelső köszönet most is az ügynökömet, Sam Copelandet illeti, amiért mindig mellettem állt. Nem titkolom, hogy ez volt eddig a legnehezebb könyvem, szakmai és személyes okokból is. Három jegyzetfüzetet teleírtam, harmincezer szóra nőttek a terveim és cselekményvázlataim, mégis majdnem utat tévesztettem már a legelején. Sam belém vetett bizalma sosem ingott meg, akkor sem, amikor a sajátom igen. Tudta, hogy képes vagyok rá, és ezúttal jól is jött az emlékeztető. Köszönöm.

A film– és tévéügynökömnek, Emily Hayward-Whitlock-nak is köszönöm, hogy végig támogatott, amikor a *Rachel Price* írása közben az első könyvemet televízióra adaptálták. Köszönöm, hogy velem ünnepelted a fénypontokat, és fogtad a kezemet a mélypontokon. És nagyon köszönöm, hogy olyan figyelmesen és örömmel gondoztad a *Rachel Price-t.* Másra nem is bíznám.

Nagyon köszönöm a szerkesztőmnek, Kelsey Hortonnak, aki töretlenül hitt bennem. Azt hiszem, ezúttal csak a címet kaptad meg, vagy alig valamivel többet. Köszönöm, hogy bíztál bennem, és eltűnhettem néhány hónapra, hogy aztán visszatérjek, úgy, hogy a címből egy élő, lélegző könyv lett (igaz, ezúttal kissé túl hosszú, úgyhogy azt is köszönöm, hogy észszerű méretre vágtad vissza). Hálás vagyok a kemény munkádért, és tudom, hogy az én könyveimmel nem könnyű dolgozni. Mégsem akarnék más társat az úton.

Köszönöm a Delacorte Press álomcsapatának, akik a saját mágiájuk révén egy (nagyon hosszú) szövegfájlból elkészítették a könyvet,

amelyet most az olvasó a kezében tart. Külön köszönet Beverly Horowitznak, amiért lelkesen felügyelte a folyamatot, és amiért még kezdő író koromban a szárnyai alá vett. Mint mindig, most is köszönöm Casey Mosesnek, a tervezőzseninek, hogy a *Rachel Price* olyan borítót kapott, amilyen illik hozzá. Köszönöm a csodás fényképésznek, Christine Blackburne-nek. Boldog vagyok, hogy az olvasóim a ti borítóitok alapján ítélik meg a könyveimet. Köszönöm a sasszemű Colleen Fellinghamnek a kemény munkát, és hogy legalább annyiszor átolvasta a szöveget, mint én magam. Köszönöm Tim Terhune-nak, hogy a szövegből kézzel fogható könyv lehet. Köszönöm Shannon Pendernek, Stephania Viharnak, Katié Halatának és Lili Feinbergnek a végtelen lelkesedést és buzdítást, és a kereskedelmi csapatnak is, akik egy igen fontos feladatot végeznek: eljuttatják a könyvet az emberekhez.

Köszönöm Sarah Levisonnak és a brit kiadóm, a Farshore csapatának.

Köszönöm a családomnak – a Collis és a Jackson oldalnak is –, hogy mindig elolvasták, amit adtam nekik, főleg most, amikor a könyv megszületése után belőlem alig maradt valami. Az ő reakcióik hoztak vissza az életbe, ők ébresztettek rá, hogy a fájdalom és a kemény munka mégiscsak megérte, mert olyasmit teremtettem, ami fontos.

Köszönöm, Joe Evans, hogy elég bátor voltál a családba lépéshez, és ellophattam a nevedet, hogy aztán a sztoriban piros Gatorade-et okádhass.

Köszönöm a Horton családnak, amiért helyszínt biztosítottak a történet számára, és főleg Lilynek, aki korán elkezdte a helyi reklámot. Valamiképpen ez a könyv és a New Hampshire állambeli Gorham otthonos lett a számomra, bár sosem jártam ott (a Google Street View-t leszámítva!).

És köszönöm neked is, igen, *neked,* kedves olvasó. Köszönöm, hogy bíztál bennem, és velem tartottál ezen az úton. Remélem, Bel ugyanúgy

a szívedhez nőtt, mint nekem. Akik az első könyvem óta velem utaznak, azok számára szavakba sem tudom önteni a hálámat. Minden egyes könyvvel keményebben fogok dolgozni, hogy megszolgáljam a bizalmat. Most pedig forduljatok félre, mert tudjátok, a végén jönnek az érzelmes pillanatok.

És akkor a két legnagyobb köszönet.

A kishúgomnak, Oliviának, akinek ajánlottam a regényt. Köszönöm. Szavak nélkül is tudtad, ha gondjaim vannak, saját nyelvünk van, mint Beinek és Carternek. Köszönöm, hogy olyan sok súlyt levettél a vállamról, amikor nem voltam elég erős. Ez a legjobb könyvem eddig, de nélküled nem jött volna létre, úgyhogy mindenestől a tiéd. *Vigyázz a testvéredre,* mondta Rachel. Mi vigyázunk.

Végül, de semmiképpen sem utolsósorban, Bennek. Amikor megírtam a könyvet, még nem voltunk házasok, de most, amikor ezeket a sorokat gépelem, már igen. Köszönöm, hogy mindig mindent beleadsz, hogy a megálmodott életet élhessem, és köszönöm, amit magadra vállalsz mindezért. Az én nevem szerepel a borítón, de te benne vagy minden szóban.